

MEŞRU SAVUNMA
MEŞKU SAVUNMA

STRATEJİSİNDE
STRATEJİSİNDE

KADIN
KADIN

KOMUTANLAŞMASI
KOMUTANLAŞMASI

GİRİŞ

MEŞRU SAVUNMA STRATEJİSİNDE KADIN KOMUTANLAŞMASI

MEŞRU SAVUNMA STRATEJİSİNDE KADIN KOMUTANLAŞMASI

KOMUTAN KİMDİR?

Binlerce yıllık bir yitiriliş ardından kendini özgürlük yolunda yeniden yaratma arayışında olan kadın, kendini bilmeden kendini savunmayı bilebilir mi? Kendisini savunmayı bilmeyen yaşamı özgür, iradi ve kimlikli bir şekilde sürdürebilir mi? Neden kadın komutalaşmasına ihtiyaç duyuldu? Bilinen dünyanın ordu sistemlerindeki gibi bir komutanlaşma mıydı aranan ve sayısız bedellerle adımları atılan? Yoksa nedir ve nasıl olacak? İşte cevaplanması halkımız ve kadın cinsi açısından uzun ve zorlu olan sorular. Daha da arttırılabilecek bu türden sorular ve bunlara aradığımız cevaplarıyla kitabın ilerleyen bölümlerinde karşılaşacaksınız.

İnsanlığın doğuşuna ve uygarlığın gelişimine beşiklik etmiş bu topraklarda halen neolitik özünü koruyan, o kültürün etkisinden çok kopmayan bir yaşam tarzı ve inançlarının etkisinde, köleliği getiren uygarlık değerleriyle çok fazla bütünleşmemiş, ona karşı hep bir direniş ve kendi öz kültürünü koruma savaşımı vermiş bir halk olarak Kürtler, özgürlüğünü koruma savaşında nice yiğitlik göstermesine ve savaşkanlığına rağmen güçlü komuta örneklerini yaratamamıştır. Tıpkı halkımız gibi, kadın cinsi de içine sindiremediği kul-köle ideolojilerine, siyasetlerine ve savaşlarına karşı çok gizli bir şekilde de olsa kendi rengini korumasını bilmiştir. Sıra bunun bilinçli bir şekilde mücadelesini yürütmeye geldiğinde ortaya bu binlerce yılın her şeyini kendinden çalmış kadın gerçekliği çıkar. Her şey bir yaratım ve emek işidir. Tıpkı insanlığın gelişimi ve tüm devrimler gibi.

Devrim içinde bir devrim olayı olan kadın özgürlük mücadelesi bu temelde yitirilmiş kadını ortaya çıkarma ve kendisini bilmesi için öncelikle kendisi olması gereken kadını yaratma mücadelesidir. Bu temelde kendisi olmasını bilen bir halk gerçekliğine ve özgür, eşit, adaletli bir toplum sistemine kavuşulacaktır. Kadın özgürlük mücadelesinin halkımız açısından da direniş ve özgürlüğün temsili olan dağlarda gerilla mücadelesiyle başlayıp büyümesi öz değerlerine bağlılık anlamında önemli bir göstergedir. Kadın ordulaşmasıyla birlikte ortaya çıkan kadın komutalaşması sorunu kadının öz kimliğine, felsefesine sahip olma ve bu temelde özgür ve eşit bir yaşamı yaratmada gereken özgücü açığa çıkarma, bunu örgütleme ve eyleme geçirme sorunudur. Kendi öznel kişiliğinin yanı sıra tüzel bir kişilikle, bir ideolojinin yaşama dönük tüm değerlerini kendi kişiliğinde somutlaştırması ve bir bütün olarak yaşamıyla bunun ifadesidir.

Yeni uygarlık kimliği olan Demokratik ekolojik toplum paradigmasını yaşama geçirmek bunun en temel ayağı olan meşru savunma anlayışında güçlü bir öncülüğü gerçekleştirmekle mümkün olacaktır. Bu da aradığımız komutan kimliğidir. Demokratik Konfederalizm Önderliğimiz komutanın tanımını şu şekilde yapmaktadır.

“Komutan, amansız savaşa bağlanmış kişidir. Savaşın tüm taktiklerinde yaratıcı olabilen, iradesiyle gereken yaratıcılığı ve keskinliği gösteren, örgütleyendir. Altına olduğu kadar üstüne de partinin sağlam ölçülerine bağlı olduğunu sürekli gözeten, uygulayan-uygulatandır. Disiplin ve denetimi eksik etmeyen, savaş taktiklerine üstün bir anlam verendir. Kazandıran, taktikte kaybettireni yerinde gören, yanlışla karşı derhal tavır alan ve doğruyu da kimsenin önünde duramayacak kadar işleten kişidir.

Yiyip içmeden ve hitabından tutalım bizzat eylem yapmasına, ahlaki-moral değerlerinden tutalım felsefi anlayışına, ideolojik ve siyasi düzeyinden tutalım askeri düzeyine, örgütlülüğe verdiği önemden tutalım araziye doğru kullanmasına, dostu doğru değerlendirmesinden tutalım düşman için önem arz eden ne varsa hepsine kadar tam yerinde ve zamanında anlam veren ve bir de bunların gereklerini yerine getiren kişi komutandır.

Gelişkin bir savaş komutanlığı, diplomasiden tutalım yaşamın abc'sine kadar hepsini en iyi anlayan kişidir. Komutanın savaş dışında bir şeyden anlamadığı dünyada hiç

görülmemiştir. Bir komutan her şeyi anladığı için komutan olur. Yaşamın özetidir, yaşamın bütün girdilerini-çıktılarını hesaplayan; savaşmaktan başka çaresi olmadığına emin olan ve bunun kendini yüksek bir irade, yüksek bir düşünce sahibi kılan kişidir. Komutanın tanımı budur.”

Değişim ve dönüşüm doğanın ve yaşamın temel diyalektiği iken hiçbir şey eskisi gibi devam etmemektedir. Dünyadaki bu değişim hızına rağmen Kürtlerde belli bir statik duruş sergilenmeye devam etmiştir. Bu durum halkın kendi öz değerlerini sürekli devam eden gelen dış baskı ve saldırılar karşısında korumasına yönelik bir savunma duruşudur. Bu nedenle de bugüne kadar Neolitik dönemin etkileri görülmektedir. Diyalektik olarak her şeyin değişime uğradığı bu süreçte statik duruş varolan zihniyetin korunması yönünde devam ederse bu toplumsal bir bitişi ifade eder. Genel olarak değindiğimiz bu gerçeklikleri hareketimiz açısından ele aldığımızda ordu içerisinde de demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde değişim ve dönüşüm gereksinimi ortaya çıkmaktadır.

Bu açıdan bakıldığında eski komuta tarzında varolan klasik Kürt tarzı ve onun tutuculuğunun mutlak surette aşılaraq, kendi içinde değişim ve dönüşümü yaratması gerekmektedir. Bu noktada kendini salt bir konuda sınırlama yaklaşımının aşılması her zaman yeni arayışlara gidilmesi ve başarı getiren yaklaşımların hedef olarak oturtulması önemli olmaktadır. Her bireyin kendi doktoru olduğu bir gerçekliktir. Bu açıdan kişiliğinde varolan yanılgıları gözden geçirerek, küçülten anlayışlardan kurtulması ve büyümeye göz dikmesi gelişimde belirleyici olacaktır. Esas alınması gereken anlayış ve tarz bu olurken, bireyin kendi içinde anı anına bir sorgulama yaşaması, gerek kişisel gerekse de ordunun gelişimi açısından önemli bir etken olacaktır. Ki bu noktada kişinin kendini eğiterek aydınlatması, kişiliğini gerekli motivasyona kavuşturması belirleyici olmaktadır.

Toplumsal sistemlerin dönüşümüne temel kaynaklık eden bilimsel teknik gelişmeler halen de yaşamın birçok alanını belirlemektedir. Artık dünya üzerinde bütün çalışmalar bilimsel-teknik gelişmeler ve buna kaynaklık eden düşünce gücüyle yürütülmektedir. Bilim-teknik alanında yaşanan gelişmeler sonucunda savaş bilimi, daha fazla akıl gücüyle yürütülmekle birlikte bir üst aşamaya sıçramakta ve taktiksel gelişim de hız kazanmaktadır. Bununla bağlantılı olarak taktiğe geçmişte olduğu gibi geleneksel-klasik yaklaşım ve eski olana takılı kalmak yenilgiyi getirecektir. Bu noktada savaş daha incelikli, daha planlı ele almak günümüz itibarıyla bir zorunluluk olmaktadır.

“Kaybedilen yerde kazanmayı bilmek en temel komuta görevidir”

Partimiz geçmişte, kendini çizgi esaslarına göre büyütmeyen, eski, yüzeysel, kaba ve köken olarak da köylü- lafazan küçük burjuva sınıfı özelliklerine dayalı, değişmeyen komuta şekillenmesinden oldukça zarar görmüştür. Bu şekillenme, hiç de hak edilmeyen kayıplara ve önemli süreçlerin başarısız sonuçlanmasına neden olmuştur. Her ne kadar gerilla stratejisi Kürdistan’da hakîm kılınmış ulusal, siyasal, toplumsal ve demokratik bir gelişme yaratmayı başarmış olsa da komutalaşmanın gerçekleşmemesi, taktik önderliğin rolünü gereğince oynamaması temel anlamıyla kurtuluşun sağlanması noktasında engel oluşturmıştır. Özellikle komuta yapısında birbirini idare etme ve Önderlikle kendi arasında suni bir denge yaratarak geriliklerini yaşatma mantığı esas alınmıştır. Sonuçta yaşanan bütün bu olaylar, mücadelemiz açısından birer tecrübe olurken, doğru bir komuta tarzına mutlaka ulaşılması gerektiğini de açığa çıkarmıştır.

Teorik çözümleme ve pratik tecrübe düzeyi yeterince mevcut olduğundan Kürdistan’da komutanlaşmayı ve kadın komutalaşmasını ortaya çıkarmak için gerekli zemin de gelişmiştir. Ayrıca gerilla gücü gönüllü bir güç olduğundan diğer ordu güçlerine benzememektedir. Başkalarının gücü içinde bin çeşit tereddüt ve kararsızlık olmasına rağmen, PKK gücünde böyle bir nokta söz konusu olmamaktadır. Bu açıdan komutanın yapacağı en temel görev, her şeyi ile her göreve hazır bu gücü doğru bir eğitimle gerçek bir askeri güç haline getirmek olmaktadır. Bu noktada *komutanlık yapmak oldukça*

kolay’yanılıgına girilmemelidir. Çünkü APOCU hareket içinde komutanlık sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. Hele bu kadın komutanlaşması gibi dünyada çok fazla denenmemiş bir ilk olma özelliğini taşıyorsa daha da büyük bir yaratıcılığı ve savaşımı gerektirmektedir.

Komuta sanatı, zor bir sanattır ve her şeyden önce ruh, emek, öncülük ve her açıdan fedakarlığı gerektirmektedir. Bu yüzden komutanlık onurlu bir çalışma olmaktadır. Komutan, ruhu, canı ve her şeyi ile ülkesinin ve halkının çıkarları için kendini feda eden kişi olduğundan, komutana büyük değer verilmektedir. Hele bu komutanlık Kürdistan gibi bir toplum gerçekliği içerisinde kadında yaratılmaya çalışılıyorsa gereken özveri kadar ödenen bedeller de kelimelere dökülmekte zorlanılır.

Geçmiş pratiksel özellikler, günümüz komuta yapısı üzerinde çok kaba bir biçimde olmasa da etkilerini hala sürdürmektedir. Her ne kadar yaklaşımlarda bir değişiklik yaratılmışsa da ruhta gereken değişiklik henüz tam gerçekleşmemiştir.

Savaş, insanın sözle dile getirdiklerini değil de, ruhta varolanı pratiğe döktüğü bir olgudur. Teorik olarak olması gereken gerilla tarzı dile getirilmesine rağmen, ruhen bu yaşanmazsa, olası bir savaş durumunda tekrar ruhta yaşanan tarz pratikleştirilecektir. Sonuçta ruhta ne varsa pratikte ortaya çıkan da o olacaktır. Bu noktada Önderliğimiz komutayı, *“Komutan, sözü ile adımı birleştiren kişidir. Yürüyüşü ile aklını hedef doğrultusunda ve savaş lehinde birleştiren kişidir”* diye değerlendirmektedir. Bu yüzden savaşa karşı ciddi olmak ve kendini kandırmamak gerekmektedir. Savaşta gerçekler konuşur, yaşanan gerçek ve varolan düzey ne ise savaş ortamında pratikleşecek olan da o olacaktır. Savaşta hayaller ve kuru sözlerin fazla bir değeri yoktur. Bu yüzden ruhta değişiklik yapıldığında, kesin bir yenilenme olacak ve savaşta taktik zenginliğine ulaşılacaktır.

“Komutan halkımızın şimdiye kadar ortaya çıkmamış değeridir”

Bir komutada inanç, zekâ, irade, cesaret, kararlılık ve ilkeli kişilik olmazsa olmaz kabilindedir. Eğer bir insanda bu özellikler mevcut ise, bu kişi komutanlaşmada büyük başarılarla imza atabilir, zafer kişiliğine ulaşabilir, her düzeyde büyük görevler üstelenebilir ve bunları başarıyla yerine getirebilir. Büyük komutanların başlıca özellikleri genelde bunlardır.

Tüm bunların yanında bir komutanda yurtseverlik önemli olmaktadır. Halka bağlı, kolektif öncülüğü esas alan, saldırı ruhu ve vuruş tarzına sahip, eğitsel üretimde aktif ve girişken olması diğer özellikleridir. Bu noktalar daha çok detaya girerken, yukarıda belirttiğimiz beş özellik, zafer komutası için olması gereken en temel özelliklerdir. Bunlar burjuva komuta yapısından tutalım diğer bütün ordulardaki komuta için de geçerli olan özelliklerdir.

Kısacası komutan, hesaplı, planlı-programlı, incelikli yaklaşan kişidir. Modern gerillanın yaratılması ve varolan klasikliğin aşılmasının zorunluluk olduğu bu dönemde bir komutanın gittiği her alanda öncelikle partileşmeyi, özgür yaşamı, eğitimi, askeri sanatı, teknik ve taktiksel zenginliği ve de insan tekniğini iyi kullanmayı esas alması gerekmektedir. Bu şekilde davranıldığı takdirde, mutlak başarıyı yaratan bir güç ortaya çıkacaktır. Seçkin, becerikli, saldırı ruhuna sahip, başarıya susamış, engel tanımaz bir gücün ortaya çıkarılması, komutanın en fazla esas alması gereken noktalar olmaktadır. Eğer bu ölçüler esas alınrsa, dönemin komutanını yaratmak da mümkündür. Bu özelliklere sahip olan bir komutan da zafer komutanıdır.

APOCU hareket zengin tecrübe ve birikimlerle dolu bir hareket olurken en büyük komuta örneği de Önderliğimizdir.

Mücadelenin bugün ulaştığı düzey itibarıyla komutanlaşmanın ortaya çıkarılması noktasında hiçbir gerekçe kalmamaktadır. Bugün itibarıyla karşımızda sentezlenmiş bir tecrübe durmakla birlikte artık komutanlaşma, olmazsa olmaz kabilinden yerine getirilmesi gereken bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır.

I. BÖLÜM
I. BOĞUZA
FELSEFE VE KOMUTA FELSEFESİ
FELSEFE VE KOMUTA FELSEFESİ

FELSEFE NEDİR, NEDEN GEREKLİDİR?

Güncel yaşam içerisinde sürekli olarak her insanın düşüncesinde algıladıkları nesnel gerçekliklere karşı birçok soru işareti oluşur. Bu sorulara ilişkin düşüncede gelişen yanıtlar birbiri ardı sıra kendini farklı boyutlarıyla gösterirken, bireyin beyinde yanıt arayıp sorguladığı nesnel gerçekliğe karşı da bir bakış açısını oluşturur. Tabi ki bu bakış açısı evren-insan-doğa çerçevesinde olguların oluşumunda temel bağlayıcı nedenselliklerin ve sonuçlarına ilişkin beyinde oluşan kavrama ve anlamaya yönelik çabanın derinleşmesiyle yaratılmaktadır. Bir dünya görüşü olarak belirtebileceğimiz felsefe tam da bu noktada başlar. Çünkü oluşan bakış açısı bizim felsefi düşünüş biçimimizi belirlemektedir. Bir türlü ismi konulamayanın aslında tüm yaşamın felsefe ile iç içeliğidir. O zaman felsefeyi şu şekilde tanımlarsak yanlış olmaz; maddenin beyne yansmasıyla oluşan algılama, düşünme, tartışma, eleştirme ve sonuç ilişkilenmesi ile gerçekleşen, beyinsel bir araştırmalar dizisidir. Sürekli olarak beyinde oluşan sorular zincirine karşılık “*bilmeye*” yönelik çabadır denilebilir.

İnsanın var oluşu ve ilk düşünme ediminin başlamasıyla birlikte süregelen bir arayıştır felsefe. Halen sorgulanan ve cevabı aranan sorular zincirinin ilk halkaları bilmeden ziyade hissiyatla, çeşitli inançlarla ve ilk düşünce biçimleriyle bilinmezlikler deryası olan dünyada ilk anlam damlalarını oluşturdu. Her soruya verilen cevaplar yeni yeni sorulara yol açtı. İnsanın başta kendi varlığına ve tüm doğaya, evrene anlam verme merakı giderek bilme yönünde bir tutkuya dönüştü. Kuantum teorisiyle düz ve çizgisel olmadığı ispat edilen ve yaşamın temel paradigması sayılabilecek hareket değişim ve dönüşüm devam ettikçe kozmostan kuantuma kadar ve bu sınırları da aşacak olan bilme aşkı, kendini yenileyerek ilerleyecek.

‘Felsefe neden gereklidir?’ sorusu günümüz itibarıyla yanıtlanması gereken en önemli sorulardan biri olmaktadır. Çünkü birçok insan felsefe denilince hemen öğrenilmesi güç bir bilimi algılar. Bu da bireyi olguları açıklama ve çözmeye yönelik derinleşme yönünde değil de, daha önce belirlenmiş sistemsel ve mutlak doğrular çerçevesinde bir düşünüş biçimine götürmektedir ki bu da birçok yanlışlı yaklaşımı doğurmaktadır. Oysa şu bir gerçekliktir ki; bireyin yaşam tarzını, davranışlarını belirleyen, yaşamına yön veren biricik gerçekliktir felsefe. Tüm bunlardan yola çıkarak felsefeye ilişkin şu tanımlar da getirilebilir; örneğin felsefe, sürekli bir eleştiri ve arayıştır. Sistemin sunduğu hazır verilerle hareket etmeyerek doğruları akıl, düşünce ve sezgi yoluyla bulmaya çalışmadır. Ve ‘*buldum*’ denilen noktada yeniden yola koyulmaktır. Sözcük anlamıyla kaynağını Yunanca olan philo (sevgi) ve sophia (bilgi-bilgelik)’dan almaktadır, yani bilgi sevgisi ya da bilgelik sevgisidir. Buradaki bilgi olgusu salt teorik değil, yaşama bakış açısını belirleyen, öze indirgenen bilginin yorumlanarak davranış biçimlerine aksettirilmesi anlamını içermektedir.

Felsefede ‘*kendini bil*’ yargısı günümüz gerçekliği açısından yeni bir zihinsel yapılanmaya kavuşma anlamında önem kazanmaktadır. Bu yargı, evrenin ancak insan olgusunun çözümlenmesiyle bir kavranış boyutu ve anlam gücü kazanabileceğini göstermektedir. Çünkü insan küçük bir evrendir. İnsanın kendini bilmesi ve tanıması, onu evreni tanımlamaya götürmektedir. İnsanda bir bakış açısının gerçekleşmesi bu açıdan önemlidir. Buradan yola çıkarak insan olgusunun kendisini nesnel gerçeklik yasaları çerçevesinden tutalım, fizik yasalarına, oradan da doğa ve toplumsal yasalara kadar çözümlemesini gerektirmektedir. Bu noktada insan olgusu her ne kadar tüm yasalarla kendi öz yasaları arasında bir farklılık içerse de, bu farklılık kendi içerisinde tüm evreni de kapsayan bir bütünsellik taşımaktadır. İnsanın kendini bilmeden ve tanımlamadan evreni, doğayı veya toplumu çözümlemeye çalışması evrenin ve insanın sosyolojik gelişim yasalarına ilişkin varacağı sonuçlarda hem çarpık bir bakış açısını geliştirecek, hem de sapma yaşaması kaçınılmaz bir gerçeklik olacaktır. İnsan olgusu bir bütünüyle ele alındığında çıkan sonuç; bir olgu olarak tarihsel bir evrimsel süreç anlamını taşımasıdır.

Felsefi düşünce, insan-doğa ve evrenin oluşumundan başlayarak bunların kendi aralarındaki ilişkilenmeleri, bağlantılarının neler olduğunu sorgulamakta, her olguyu kendi

gerçekliği içerisinde ele almayı ön görmektedir. Bu düşünüş biçiminde en temel nokta, mitolojik ve dini dogmalardan bağımsız bir düşünsel ilerlemeyi benimsemesidir. Burada 'kuşkuculuk' mantığı esastır. Fenomenlerin oluşumlarına ilişkin zaman, mekân, hareket ve nedenselliklerin 'tanrı' olgusunun dışında arayışına geçmesini doğuran kuşkuculukla gelişen bakış açısı, davranış biçimlerinin oluşumuna da yön vermektedir.

Tüm bunlardan hareketle şu açık bir gerçekliktir ki, hiç bir felsefi, ideolojik, dini tasarım ve düşünceler maddi bir dayanağı, zemini ve geçmiş birikimi olmadan ortaya çıkamazlar. Bu noktada "felsefi düşüncenin oluşum zeminini yaratan maddi gerçeklik neydi?" sorusuna köleci çağın son aşamasını örnek olarak gösterebiliriz. Katı dini dogmaların ezen ve ezilenler arasında politik bir karakter kazanmasından dolayı kendisini gösteren sorgulama, üretim araçlarının gelişimi, ticaretle sağlanan maddi kazanımların yanında bilgi alış verişi, insanlarda farklı arayışların doğmasına kaynaklık etmektedir. Tanrısal yasalara karşı artık, özgürlük ve kurtuluşa yönelik özlemlerin dile geldiği M.Ö. 5. ve 6. yüzyılda mistik gruplar ve tarikatlaşmalar şeklinde örgütlenmeler felsefenin doğum sancılarının işareti olmaktadır. Tanrısal sistemin sorgulanmasıyla başlayan arayış artık mitolojik ve totemik dinlerden çıkmış, felsefi düşünceye doğru yol almaya başlamıştır. Çünkü sorgulanan 'tanrılar' olgusundan bağımsız insan-doğa ve evrenin oluşumuna yönelik nesnel gerçekliğe ulaşma arzusu olmaktadır. Tek tanrılı dinlerin ortaya çıkış sürecine de denk gelen felsefenin doğuşu köleci sistemin paradoksal döngüsünden de kendine pay çıkarmaktadır.

Felsefi düşüncenin yaratımının Grek uygarlığına mal edilmesi tarihi doğru yorumlamamaya götürebilir. Çünkü bilindiği üzere ilk uygarlıksal gelişme Sümerlerle birlikte Ortadoğu'da doğup şekillenmiş -ki, zihniyet yapılanması günümüze kadar hala devam etmekte- daha sonraları Batı'ya taşırılmıştır. Felsefenin yaratıcıları olarak kabul gören Thales ve Pythagoras temel öğrenimlerini dönemin matematik ve astronomi bilimlerinin doğup geliştiği Babil ve Mısır (dönemin ideolojik merkezleri)'da gerçekleştirmiştir. Bu açıdan bilgi Doğu'dan Batıya doğru taşırılmıştır. Köleci çağda felsefenin ortaya çıkış ilk adımını felsefi maddecilik oluşturmuştur. Öyle ki çıkış itibarıyla gelişen bir yandan kendisini diyalektik, öte yandan metafizik yöntemlerle ifadelendirme çabaları, yöntemler arasındaki karşıtlıklar daha o dönemden tüm açıklığı ile günümüz bakış açılarına değin süre gelmiştir.

Bilme, Sümer rahiplerinden itibaren toplumsal refahın ve kolektif özgürlüğün yaratıcısı olmaktan çıkmış, çeşitli biçimlere bürünmüş egemenliğin bir iktidar alanı, aracı ve edimi olmuştur. Buna karşı özellikle köleci dönemde sistemli bir düşünce biçimi haline gelen felsefe insanlık üzerindeki sömürü, tahakküm ve hiyerarşinin yarattığı egemenlik ve kölelik mutlakiyetçiliğini kırmıştır. İnsan zihninde ve iradesinde özgürlük arayışını güçlendiren bir rol oynamıştır.

Felsefenin sürekli bir arayış olduğunu belirtmiştik. Bu açıdan 'mutlak doğru'yu kendi içerisinde barındırmaz. Sürekliliklerden hareketle soru ve yanıtlar ikilemi olarak da değerlendirilebilir. Çünkü her çağın ve her sınıf karakterinin sürekli değişim ve dönüşümü 'mutlak doğru'nun gelişimine el vermez. Örneğin, bugün doğru olan herhangi bir şey, yarın doğruluğunu yitirebilir. Güncel olarak insanda, doğada, evrende veya toplumsal, sosyal olgulardaki değişim yönündeki hareketlilik, nicel ve nitel gelişimler mutlak doğruyla tam bir karşıtlık oluşturur.

Felsefenin bir tek veya belirli bir konusu yoktur ve sınırlandırılmaz. Çünkü doğada bulunan her nesnel gerçeklik felsefenin bir konusunu teşkil eder. Birey-toplum ilişkisinden tutalım da doğa-evren ilişkileneşine kadar tüm bilgi kuramlarını da içerisinde barındıran bir konuma sahiptir. Çünkü felsefe yapmak yaşamakla özdeşir, yaşamaksa düşünmekle. Tarihsel gelişimi büyük ölçüde etkileyen felsefe iki temel akımdan oluşmaktadır. Şimdi bunları incelemeye çalışalım:

İDEALİZM

“Önce düşünce var oldu, sonra bu düşüncelerden yola çıkarak madde ve türlerinin oluşumuna gidildi. Her şey düşüncede var olur, nesnel dünya ancak düşüncenin dışa yansımaları olarak mevcuttur” anlayışıyla yola çıktığımızda idealizme vurgu yaparız. İdealist düşünce biçiminde temel olan, dinin kuşkuculuğa yer vermeyen, sorgulamaksızın ulaştığı “mutlak doğru”ya evrenin, doğanın, insanın incelenmesi ve gözlemlenmesiyle içerisine girdiği arayışla ulaşmaya çalışmasıdır. Yani dinin merkezîyetçiliği karşısında idealizm parçalardan (insanlar, hayvanlar, bitkiler... vb.) yola çıkarak tanrı düşüncesine varmaktadır. İdealizmin en büyük filozofları Platon ve Aristo’dur. Platon ‘formlar’ ya da ‘idealar’ adını verdiği ve varlıkla özdeşleştirdiği nesnelerin maddi olmayan biçimlerinin varlığı kuramını geliştirmiştir. Aristo’da ise, temel mantık *her şeyin oluşumunun bir nedeni ve amacı vardır*’ olarak açığa çıkmakta ve bu formülle tümdengelim metodunu işlemektedir. Aristo mantığı tanrıyı yadsımadığı gibi, daha çok tanrı olgusundan yola çıkarak nesnel dünya gerçekliğini inceleyip doğa ve toplum olguları çerçevesinde tüm bilgileri toplamaya çalışır. İdealizmin temeli olan bu her iki düşünce sistematigi daha sonraları gelişen Hristiyanlık ve İslamiyet dinlerinde yoğunca etkisini göstermiştir.

İslam felsefesi, sadece Yunan’dan beslenen Hristiyan batı felsefesinin tersine kültürel olarak doğuyla batı felsefesinin kesiştiği bir merkezde gelişmiştir. Antik yunan felsefesi dışındaki ikinci büyük kaynağı Hint, İran, Mezopotamya ve Mısır’dır. Brahmanizm, Budizm, Zerdüş ve Mazdaizm dinleri de İslam düşüncesi için önemli bir kaynak rolü oynamıştır.

İslam felsefesinin batılı kaynağı klasik Yunan felsefesidir. İslam felsefesi daha ilk zamanlarından itibaren, birbirinden bağımsız iki düşünce çizgisi sergiler. Bunlardan birincisi ilk İslam filozofu olarak kabul edilen El Kindi ile tanınan Yeni Plâtoncu çizgidir. İkincisiyse Meta ibn Yunus tarafından kurulan Bağdat Aristotelesçileri okulunun Aristotelesçi çizgisidir. Bu çizginin önemli temsilcileri öncelikle Farabi, Sicistani, İspanya’da ibn Bacce, ibn Tufeyl, ibn Rüşd’dür. Söz konusu iki çizgi ibn Sina tarafından sentezlenir.

İslam felsefesinde benimsenen üç ayrı tavrıdan söz etmek mümkündür. Birinci tavır: al Kindi, Farabi ve ibn Sina tarafından benimsenen din ile felsefeyi birbirleriyle bağdaştırma, uzlaştırma tavrıdır. İkinci tavır; ibn Rüşd ve Razi tarafından benimsenen, dini felsefeye tabi kılarak felsefe geleneğini ilerleme için sağlam bir temel haline getirme tavrıdır. Üçüncü tavır ise; dine ve geleneğe dört elle sarılarak, bilime ve ilerlemeye karşı çıkarken felsefeye bütünüyle düşman olur. Gazali’nin temsilcisi olduğu bu tavır doğuda felsefenin kökünü kazır.

İslam felsefesinin belli başlı konuları arasında her şeyden önce tanrı vardır. Tanrı, özü bakımından bütün olarak bilinemez olan varlıktır. Tanrının özü aklın, bilgi gücünün, anlama yetisinin sınırlarını kesinlikle aşar. Evren tanrının eseridir, yaratılmıştır. Evrenin yetkinliği tanrının yüceliğini, yaratı gücünün enginliğini gösterir. Ruhun, insandan önce yaratılmış olduğunu ve bedene sonradan girdiğini savunur.

İslam düşüncesinde insanın tanrı karşısında rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi başka hiçbir şey olmadığını, insan iradesinin özgürlükten yoksun bulunduğunu savunan Cebriye adlı kadereci mezhepten sonra Mutezile mezhebi insan iradesinin özgür, insanların da kendi eylemlerinin mutlak faili ya da yaratıcısı olduğunu öne sürmüştür.

İslami felsefenin yanı sıra Hristiyanlık felsefesi temel iki döneme ayrılır. Birincisi: Hristiyanlığa karşı yöneltilen saldırıları Platon’un görüşlerinden yararlanarak karşılamaya çalışan Patristik felsefedir. Patristik dönemde felsefe, teoloji ve dinin doğruları, bir bütünün ayrılmaz öğeleri olarak değerlendirilir. Patristik dönemden sonra gelen ikinci ve en önemli dönem Skolâstik felsefedir. Aklı inanca ya da vahye tabi kılan bir felsefe olmakla birlikte Hristiyanlığın felsefe ve akılla ilişkili olduğunu da her fırsatta göstermeye çalışır.

Nitekim yakın çağ idealist düşünürleri de, idealizmi daha fazla dine uyarlayarak, birbirine paralel gelişen bir olgu haline dönüştürmüştür. Bu da bireyin düşünsel, beyinsel ve ruhsal yapısı üzerinde dini dogmalarla egemenlik kurulmasına yol açıp düşüncenin bilmeye yönelik arayışlarını engellemiştir. Bu noktada gelişen gerçeklik daha çok mutlak

doğrular çerçevesinde ‘inanç’ olgusunun gelişmesine dayanan ‘düşünmenin’ ‘düşünmezliğe’ dönüştürülmesi olmaktadır.

Her ne kadar idealist bakış açısı değişim ve dönüşüm yasasına inanmasa da, günümüz gerçekliği içerisinde yaşanan bilimsel-teknik gelişme sömürücü sistemin idealist bakış açısına rağmen diyalektik yöntemi esas almasına dayanmaktadır. Her an yeni gelişmeler sağlayan bilim ve teknikte kullanılan yöntem diyalektik olsa da, sonuçta bakış açısındaki idealist döngü sistemin bilimi kendi lehine, kendi bakış tarzına uyarlama gibi bir gerçekliği taşımaktadır. Bu açıdan bilimin neye veya kime hizmet ettiği konusu yakıcılığını korumaktadır. Bu noktayı şu açıdan belirtiyoruz; aslında tanrının kabul edilmesiyle maddi gerçeğin tanrısal bir niteliğe büründürülmesi arasında farkın olmadığıdır. Çünkü elde edilen her yeni bulgu, diğer bir bulgunun ortaya çıkmasına kapı aralamaktadır. Bu açıdan bilimde de mutlak doğru yoktur demek yanlış olmaz. İdealist bakış açısının bilimi de dini dogmalar gibi mutlak doğru kisvesi içerisine aldığını belirttik. O halde mutlak doğru nedir?

Evrende var olan değişim ve dönüşüm yasasına ilişkin inançsızlık kadar, her olgunun kendi arasındaki bağlantıları ret edip nesnel gerçekliği ve olguları kendi başına ele alma ilkesidir. Mutlak doğru, kesin ve net yargılardır. Her ne kadar felsefi bakış açısından doğan bir arayış olsa da, sonuçta varacağı yer tartışmasız yaratıcı kuvvet olgusudur. Buna göre bir şey ya ‘şu’dur ya da ‘bu’ anlayışıyla hareket eden dogmatik bir yapılanmadan da bahsedilebilir. Olay ve olguların doğal, toplumsal, sosyal her türden değişim, gelişim ve dönüşümlerini kabul etmez. Zaman, mekân, koşullar ve nedensellikleri bir bütün olarak nesnelerin gelişim evrelerini reddeder. Böylesi bir düşünüş tarzının da insanın bilgi ve bilme arayışının gelişiminde karşılaşacağı her zorluk aşamasında “mutlak” kavramıyla önüne setler örmesi elbette ki, bilimsel ilerlemeyi geciktirecektir. Bilimsel gelişmenin diyalektik yasalar çerçevesinde gelişmemesi mutlak doğru olgusundan süreçle evrenin zaman ve mekânsal olarak sonlu ve tanrı tarafından var edildiğine ilişkin dini dogmalara yol açmıştır. Bunu günümüz gerçekliği içerisinde incelediğimizde, felsefenin temeli olan ‘arayış’tan katı yasalar çerçevesine kendisini indirgemiş olduğunu görmekteyiz. Bu şekilde teolojik bakış açısını öne çıkaran idealizmin insan bilincini doğadan kopuk ele alması zamanla bilince bilinmezliği aşlamaya götürürken, bilmeye yönelik arayışlara kendi belirlemiş olduğu sınırlar dâhilinde son verdiği görülmektedir. Bu özellikle kendisini nesnel idealizmde belli ettirmektedir.

Katı idealizmin sömürücü bir karakter taşıması varlığını sürdürebilmesi açısından ezilenleri kaderciliğe mahkûm etme gibi bir özelliği de vardır. Kısaca, pragmatist ideolojik sistemlerin bireyleri kendisine bağlama yöntemi olarak değerlendirilebilir. Özellikle Ortadoğu bireyinde gelişkinliğini gösteren kadercilik mantığını açıklamaya çalışalım; her ne kadar değişim ve dönüşüme yönelik çaba sergilense de, sonuçta dayandığı ‘yaratıcı’ ögesi zamanla bireyde olguların ve türlerin değişirliğine olan inancı zedelemektedir. Zaten tüm her şey önceden belirlenmiş inancı, bir yandan düşünceyi zayıflatırken öte yandan da olumlu veya olumsuz her şeyi sorgulamaksızın kabule götürmektedir. Bu da değişimin gerçekleştirilmesi yönünde pratiksel ve eylemsel çabanın gelişimi önüne geçmektedir. Burada idealizm ile dini dogmaların iç içeliği hemen göze çarpmaktadır. Dini dogmaların etkileşimi yanında kaderciliğin felsefi düşünüş biçimine yansımaları irdelediğimizde; örneğin Stoacılar (ruh ve madde arasında fark yoktur anlayışıyla hareket eder) kaderin evreni yönettiğine inanırken, Hegel geline aşamada bireyin mutlak tinin bir aleti olmaktan başka bir şey olmadığını belirtmektedir. Sonuçta olguların oluşumunda her ne kadar nedensellikler ve zorunluluklar üzerine bir arayışa geçilse de, her şey kadercilikte kilitlenmektedir. İnsanlığın üzerine kara bir bulut gibi çöken ve evrenin renkliliğinin sırrına bir türlü eremeyen idealist düşünüş biçimi sistemsiz boyutuyla yıkımlara yol açmaktadır. Savaşlar, açlık, cins eşitsizliği, doğa tahribatları, işsizlik bu yıkımlardan sadece bir kaç örnektir.

Dinden ziyade günümüzde esirgeyen ve bağışlayan yüce güç, tanrısal kata yükselen ve tüm eski paradigmaları da kendi içerisinde barındıran sistem olmaktadır. Bireyin düşünüş

biçiminden toplumsal, sosyal, kültürel (müzik, spor, medya, moda... vb.), ekonomik, siyasi, askeri her alan ve her davranış biçimine sinen gerçekliği düşünsel zayıflığı geliştirip iradesizliği hâkim kılmaktadır. Burada da temel mantık, “*zaten her şey yönetenler tarafından belirlenmiştir*” olmaktadır.

Diğer bir açıdan sistem, şartlandığı insan olgusunda bir yandan idealist toplumsal bir bakış açısını oturtmakta, öte yandan da birey olgusunun ortaya çıkarılması adına birey ve toplumu doğa ve insanı birbirinden ayırarak aralarında hiç bir bağlantı yokmuşçasına doğa-evren-insan bütünselliğini kopartmaktadır. Tabi bu da paradoksal bir döngü olup, köksüzlüğün dayatılması anlamını taşımaktadır. Buna bir de bilimsel-teknik gelişmeler eklenince sistemin kendi içerisinde erittiği insan olgusunun yönünü kendisine doğru daha güçlü çevirmektedir. Bu noktada bireyde var olan “*kurtarıcı-yaratıcı*” mantığı gibi idealist bakış açısı zihniyette bir kökleşmeyi yaşadığından dolayı ve de kölelik düzenine mecbur kalındığından direkt bir kabullenmeyi yaşamaktadır.

Örnek olarak devlet kurumunu verdiğimizde; aslında geline nokta devlet toplumsal ihtiyaçlardan ziyade oynadığı rol sömürücü sınıfın kendisini daha güçlü var edebilmesi için ezilen kesime uyguladığı dogmatik ve teolojik baskılar sisteminin beyinsel kurumlaşmasından başka bir şey olmamaktadır. Öyle ki, dünyanın nüfus çoğunluğu kaderine razı olan insanlarca oluşmaktadır. Demokratik Konfederalizm Önderliği’nin de bu konuya ilişkin devletin temelinde yatanın bilim değil de, inanç dogması olduğunu belirtmesi çarpıcı bir gerçekliğe ışık tutmaktadır. Bu anlamda ben-merkezciliği ön planda olan devletle tanrı arasında farklılıktan çok müthiş bir benzerlik görülmektedir. Her ne kadar bilim birçok alanda gelişme sağlamış ve tanrı düşüncesi azami ölçüye indirgenmişse de, zihniyet yapılanmasına kazınan beyinsel bir kurumlaşma devletin olduğu yerde tanrının varlığını da kuşkusuz kaçınılmaz kılmaktadır. Ve bu şekilde birçok tanrı da yaratılmış bulunmaktadır.

Sonuç olarak, olay ve olgulara tek yanlı bakış açısı, herhangi bir veri her ne kadar bilimsel temellerle ortaya çıksa bile idealizmle aynı kapıya çıkmaktan kurtulamaz. Çünkü idealizmde asıl amaç, sömürücü sistemlerin tüm kurumlaşmalarına tanrısal düzeni yakınlaştırma zihniyetini toplumda oluşturmaktır. Doğal bir düzen olarak ezen sınıfı tanrısal mertebeye yükselterek egemen olmaktadır. Bu da onu tanrısal gök düzeninden, yer düzenine geçişi ifadelendiren tarihsel imparatorlukların bir uzantısı olmaktan kurtaramamaktadır.

MATERYALİZM

Evren-doğa ve insan, felsefi düşüncenin birbirinden kopuk ele alınamaz üç temel konusudur. Mitolojik söylence ve dini dogmalara dayanmaksızın maddenin oluşumunu, gelişimini ve süreçle yaşanan iç çelişkiler ve buna karşı mücadeleyi incelemek, olay ve olgular arasındaki neden, etki-tepki, değişim-dönüşüm ve bunların sonuçlarıyla izah ediş tarzının bilimsel ifade edilişi materyalizmi doğurmaktadır. Nesnel gerçekliğe objektif bir bakış açısıyla yaklaştığından her fenomeni kendi gerçekliği içerisinde ele alıp tüm canlı-cansız varlıklar arasındaki bağlantıları inceler. Materyalist bakış açısına göre tüm nesnel gerçeklik içerisinde sürekli bir devrim ve hareketlilik söz konusudur. Bu hareketlilik sürecinde meydana gelen karşıtlık ve çelişkiler iç mücadeleyi yaratırken tüm fenomenlerde ortak bağımlılık ilkesine göre bir gelişimi sürekli kılar. Çünkü tüm evren insanlar, hayvanlar, bitkiler ve doğa olaylarıyla bir bütünsellik arz eder.

Materyalizmin ilk ortaya çıkışı ve gelişimi mitolojik ideolojilerin ileri bir düzey kazandığı köleci dönemin sonlarına rastlamaktadır. İdealizme karşıt bir felsefi eğilim olmakla birlikte, düşünceyi doğuranın aslında maddi gerçeklikler olduğu savını ileri sürmektedir. Bilgilenmede deney ve gözleme dayanan materyalizm öncelikle atomculuk olarak ortaya çıkmıştır. Sırasıyla Leukippos, Demokritos, Epiküros ve Lükretius tarafından savunulmuş olan atomculuk; maddenin en küçük bölünemez parçasına karşılık gelen atomlardan oluştuğunu, her şeyin atomların boşluk içindeki hareketleri sonucunda ortaya

çıktığını öne sürer. Evrende mutlak bir nedenselliğin hüküm sürdüğünü kabul ederek insan ruhunun ince atomlardan meydana geldiğini ve tanrıların bile cisimsel olduklarını söyler. Doğada her şeyin hareketlilik içerisinde olduğu, değişip-dönüştüğü görüşünü ileri süren Heraklitos ile köleci çağın ilk maddecileri olan bu filozoflar, doğa fenomenlerinin, türlerinin ve bunların birbirleriyle olan ortak özelliklerini bulmaya çalışmıştır. Anlaşılabileceği üzere maddenin atomik yapısı üzerine ilk belirlemeler bu çağın filozoflarına aittir.

Felsefi düşünce ile özgürleşmeye başlayan birey iradesinin yeni ve güçlü arayışlara girmesi köleci çağın sonunu hazırlarken tüm bunlarla bağlantılı kölelerin başkaldırışı, üretim araçlarıyla mülkiyet ilişkisi, üretim araçlarının zamanında devreye girmeyişi ve çürümeye terk edilmesi, bitip tükenmek bilmeyen savaşlar ve işsizlik gibi maddi gerçekler çöküşün ilerlemesini sağlamıştır. Daha önceleri köleci çağı doğuran tüm veriler artık bu sistemin çöküşüne ve yeni bir sistemin oluşumuna kaynaklık etmektedir. Bu noktada çöküşün en temel nedeni olarak ataerki sistemin kendisini kurumsallaştırdığı üretim koşulları belirtilebilir. Köleci çağın sona ermesiyle artık insanlık ideolojik kimliğini dinlerin oluşturduğu yeni bir çağa feodalizme adım atmaktadır. Artık ne bilimsel ne de felsefi alanda bir yenilenme söz konusu olmamaktadır, ta ki 15. yüzyıla kadar.

8. yüzyıldan 12. yüzyıla kadar damgasını vuran felsefi düşünüş biçimi Hristiyanlık ve İslami felsefe olmaktadır. Bu dönemde bir yandan bilimsel-teknik gelişim hız kazanırken, öte yandan birey katı din dogmalarıyla çevrelenmektedir. Yeni buluş ve keşifler, ticaretin gelişimi, köleciliğin ortadan kalkmasıyla oluşan büyük iş gücü bu döneme aittir. Fakat felsefi düşünüş ve arayışlar dondurulmuş gibidir. Felsefe açısından bir ara dönem olarak da değerlendirebileceğimiz bu süreç 15. yüzyılda bilimsel gelişmelerin de etkisiyle yerini katı din dogmalarıyla şekillenen toplumsal yasalara karşı bireysel yasaların artık geçerli olduğunu büyük bir tepkiyle haykıran Rönesans'a bırakır.

Rönesans, ortaçağdan modern zamana geçişe aracılık eden büyük bir entelektüel ve kültürel harekettir. Bu hareketin doğu kökenli olan üç mekanik icadın yani barut, matbaa ve pusulanın batıya girişinin bir ürünü olduğu kabul edilir. Ortaçağ ruhunun entelektüel katılığına ve tanrı merkezli düşünce sistemine karşı entelektüel özgürlük adına büyük bir başkaldırıdır. Hayatın her alanında hissedilen Rönesans Thomas More, Campanella, Machiavelli, Bruno, Erasmus ve Kopernikus filozof ve bilim adamlarında gerçek meyvelerini vermiştir. Rönesans'ın bu ikinci dönemi felsefede Skolastisizmin (Aristo felsefesini temel alan teoloji ağırlıklı felsefe) formel düşünce yöntemlerini tamamen terk etmiştir.

Rönesans felsefesine damgasını vuran akım hümanizmdir. Hümanizm kökenini insanı felsefi düşüncenin merkezine yerleştiren Sokrates ve "*insan her şeyin ölçüsüdür*" diyen Prtagoras'tan alır. Bu dönemin temel özelliği insan olgusunu tüm her şeyin önüne alması, dinle iradesi kırılan birey olgusunu geliştiren dogmaların yerine, insanın insanca yaşamasına yönelik bir çağın başlaması olmaktadır. Bundan sonra artık kuralları tanrı değil insanlar belirleyecektir.

Yaşanan tüm gelişmeler arasında felsefi düşünce artık yerini hızla gelişen bilimsel düşünce tarzına bırakmaktadır. Bu düşünce tarzının temel dayanağı toplum ve doğa ve bunlar arasındaki ilişkilenecek olurken, dıştan ne bir tanrı olgusuna ne de herhangi bir nedene ihtiyaç duyarak salt nesnel gerçeklik yasaları çerçevesinde anlamaya çalışır. Bu noktada bilimsel düşünce biçimini diğer düşünce sistematiğinden ayıran temel fark, kısıtlı imkânlar dâhilinde bile olsa deney ve gözleme dayanmasıdır. Mitolojik düşünce, din, felsefe ve bilimsel düşünce arasındaki çelişkinin büyümesi ve giderek büyük bir çatışmaya dönüşmesiyle yani, nicel birikimin nitel sıçramaya yol açmasıyla ortaya çıkmaktadır. Özcesi dönemin sentezi durumundadır.

17. ve 18. yüzyıllara gelindiğinde materyalizm birçok dallara ayrılmış, bu temelde çeşitli düşünce akımları gelişmiştir. Deneysel bilimin göstermiş olduğu başarıların bir sonucu olarak F. Bacon, T. Hobbes, J. Locke, G. Berkeley, D. Hume gibi İngiliz düşünürlerince tüm bilgilerin deneyime, duyu algısına dayandığı görüşü yani *empirizm*

savunuldu. Yalnızca mekânîk değil determinist bir materyalizmin savunucusu olan Hobbes'ta maddenin temel kategorileri zaman, mekân, hareket, nedensellik, cisim, nicelik, güç ve eylemdir.

İngiliz materyalistlerine karşı Fransız materyalizminin en önemli temsilcisi olan P. B. Henry D'Holbach'ın materyalist sisteminin temel kategorileri ise madde, hareket ve nedenselliktir. Holbach maddenin özünün hareket ve eylem olduğunu öne sürmüştür.

Alman materyalistlerinin ilk düşünürü sayılan L. Feuerbach, Marks üzerindeki etkisiyle ün kazanmıştır. L. Büchner maddesiz güç ve güçten yoksun madde olmayacağını iddia etmiştir. Enerjinin maddenin ayrılmaz, özsel bir özelliği olduğunu öne süren ve elektromanyetik madde teorisinin doğuşuna katkı yapan Büchner maddenin yaratılamaz ve yok edilemez olduğunu savunmuştur. Öte yandan bir biyolog filozof olan Ernest Haeckel'in birinci ya da doğalcı maddeciliğinin temel kategorileri töz, madde ve enerjidir. Buna göre yer kaplayan madde ile hareket ettirici güç olan enerji bir ve aynı tözün iki ayrılmaz sıfatıdır.

Bu düşünce tarzının öncüleri Galileo Galilei, Hobbes, Spinoza ve Locke olmaktadır. Çağın materyalist düşünce gelişimi kaynağını ilerleyen bilim ve teknolojiyle üretimin yaygınlaşmasından almaktadır. Ortaçağın dini otoritesine karşı yapılan mücadele ile arayışları derinleştiren felsefeciler doğayı nesne olarak ele alırken, tarihsel deneyimleri başlıca bilgi kaynağı olarak değerlendirmektedir. Dönem itibarıyla matematiğin gelişkin bir bilim haline gelmesi 18. yüzyıla damgasını vuran Fransız maddecilerince (Diderot, Helvetius, Holbach) *'hareketi doğanın evrensel ve ayrılmaz temel parçası'* olarak ele almasını getirmektedir.

Maddecilik, evrendeki gerçekliğin madde ve fiziki güçlerden meydana geldiğini öne sürmüştür. Duyumculuk, tüm düşüncelerimizin yalnızca duyularımızın bir sonucu olduğunu savunmuştur. Bunlarla birlikte Darwin öncülüğünde ortaya çıkan evrimcilik teorisinin ve modern felsefenin insanın öznelliğini varlığın hakikatının temeli yapan ve mutlak olanağını ortadan kaldıran içkinlik ilkesi, ateizmin ortaya çıkışı ve gelişiminde önemli etkenler olmuştur. Tanrı tanımazlık olan Ateizmi tanrıyı ret ve *'insan'* olgusunu geride tutup daha çok onu maddeleştiren bir konuma sürüklenme de, bu dönemde kaba materyalizmin oluşumunda birer adım olmaktadır. Burada çok fazla maddi gerçekliğe, teknik-mekânîk bir bilgiye dayanma söz konusuysa, kapitalizmin doğuşuna da kaynaklık etmektedir.

Materyalizmin önemli uğrak noktalarından biri de Marksizm'dir. Marks öncülüğünde ve onun izleyicileri Engel, Kaustky, Lenin, Rosa Lüksemburg, Lukacz, Gramsci ve Althusser gibi düşünürler tarafından geliştirilen Marksist felsefe tarihsel materyalizmle insanlık tarihinin, sosyo-ekonomik gelişiminin diyalektik yasalara göre gerçekleştiğini savunur.

Materyalizm doruk noktasını 19. yüzyılın ortalarında Karl Marks ve Friedrich Engels'in öncülüğünü yaptığı *'diyalektik materyalizm'* ile yaşamaktadır. Felsefe tarihinde gerçekleşen bir devrim olarak da nitelendirebileceğimiz diyalektik materyalizm, doğanın sorgulanmasına yönelik eleştirel bir bakış açısı sunarken, Marks'ın *"amaç dünyayı anlamak değil, onu değiştirmektir"* sözüyle eylemci bir felsefi tarz izler. Marks'a göre neyin doğru veya neyin yanlış olduğunu belirleyen, toplumu yöneten sınıflardır. Çünkü geçmişten beri süregelen tarih, sınıf mücadelelerinin tarihidir. Buna göre toplumsal gelişimi, politik ve ideolojik ilişkileri belirleyen de üretim biçimleridir. Bu üç aşamada ele alınırsa; *1- üretim koşulları, 2-üretim güçleri, 3-üretim ilişkileri* olmaktadır. Öte yandan insanların düşünce biçimleri Marks'a göre maddi temeller üzerinde şekillenmektedir. Bu açıdan tarihi ilerleten güç de, ekonomik güçler olmaktadır.

Diyalektik materyalist dünya görüşünün ortaya çıktığı aşamada kapitalizm olgunluk çağını yaşamaktadır. Bu da, Marks ve Engels'in toplumsal gelişimin tarihsel materyalist çözümleme boyutunu sadece ekonomik gelişim ve üretim ilişkileriyle sınırlamaktadır. Elbette ki, böylesi bir çözümleme düzeyinin kendi içerisinde hem tarihsel, toplumsal, kültürel, sosyal hem de teknik düzey anlamında birçok yetersizliği barındırması kaçınılmazdır. Her yeni paradigmanın ve felsefenin ortaya çıkışı, eski paradigmanın

tarihsel diyalektik temeller ışığında çözümünü gerektirir. Devrimsel sıçrama dediğimiz olay da ancak bu şekilde gerçekleşir. Gelişimi salt ekonomik boyutta sınıflı toplumların gelişimiyle ele almak, sistemsel bir düşünüş tarzından öteye gidememektedir. Uygarlığın ilk filizlendiği eşitlik ve adalet üzerine kurulu düzeni ret eden bir anlayışın gelişimini getirmektedir. Ayrıca, Marksizm'in kuralları ret edici ve kestirmecidir. Her ne kadar diyalektik ve tarihsel materyalist yöntem kullanımına gitse de, hiyerarşik zihniyet yapılanmasından kaynaklı pratiksel açıdan ortaya çıkan kaba materyalist sonuç olmaktadır. Demokratik Konfederalizm Önderliği bu durumu; *"Tarihi doğru çözümleyememek, yeniyi doğru temeller üzerinde yaratmayı engelleyerek, sistemsel hatalarla aynı sonuca varmayı da kaçınılmaz kılması bir gerçekliktir. Fakat Marks'ın görüşlerini dönem itibarıyla incelediğimizde şu da bir gerçekliktir ki, tarihsel çözümlemede belirleyiciliği azımsanmayacak derecede önemli olan arkeoloji, antropoloji ve etimoloji bilimleri halen gelişmemiştir. Bu nedenle uygarlıksal gelişime dair bilgi birikimleri de olmadığından, doğru bir tarihsel çözümleme mümkün olmamakta ve geleceğe, bilimsel sosyalizme ilişkin diyalektik temelleri sağlam bir yapılanmaya oturtulamamaktadır."* şeklinde ifade etmektedir.

Olay ve olgulara dair yeterli bilgi olmayınca açıktır ki, doğru ve yeterli bir analiz de gerçekleşmemektedir. Bir sorunu bilmek çözümün yarısı demek ise eğer, sorunun kaynağını bilmemek de çözümsüzlüğü doğuracağı kadar giderek retçi bir anlayışı da beraberinde getirecektir. Tıpkı dogmatik bakış açısında olduğu gibi kaba materyalist dünya görüşü de bu gerçekliği gözler önüne sermektedir. Örneğin, tanrı olgusunu çözümlemeden ret etmek onu ortadan kaldırmamaktadır. Bunun evren ve doğa boyutundan tutalım da toplumsal, sosyolojik, psikolojik ve tarihsel olarak süre gelen düşünsel tahribatları, sistemin bu konudaki pragmatist yaklaşımları çözümlenmeden bu dogmatik düşünceden kurtulmanın mümkün olmayacağı açıktır. Olay ve olguların doğru çözümlenmemesi bu noktada toplumsal gerçekliklere ters düşmekten de kurtulamaz.

İnsan olgusu, temelinde bireysel farklılıklar içerse de toplumsal bir bütünselliğe sahiptir. Sosyolojik, fizyolojik, biyolojik ve psikolojik açıdan fizik yasalarıyla da bir farklılığa sahip olduğu bilimsel bir gerçekliktir. Fakat kendi içerisinde canlılık ve anlam olgusunu taşımasına rağmen kaba materyalizmde salt madde olgusuyla ele alınması insana yaklaşım boyutuyla idealizmin yaklaşım boyutundan farklı olmamaktadır. Kaba materyalizmde madde olgusuyla eşdeğer görülen insan olgusu idealizmin kulluk mantığında yatan nesneleştirme, cisimleştirme ile aynılaşmaktadır.

Marksizm'in içerisine düştüğü bir diğer yanılgı da, devleti zorunlu bir araç olarak görme anlayışıdır. Sınıflı toplumların gelişimini bir gereklilik ve zorunluluk olarak ele almasıdır. Bu anlayış kendisiyle birlikte kaba materyalist-determinist bir yaklaşımı ortaya çıkarmaktadır. Aslında determinizm başlı başına kaderciliği yaşamaktadır. Determinizm zorunluluk ilkesiyle hareket ederken, tüm gelişmelerin kesintisiz düz bir çizgide ilerlediği savını savunmaktadır. Tabi böyle olunca da sınıflı toplum zihniyetiyle eşdeğer bir görüş ortaya çıkmaktadır ki, ezilen ve sömürülenler adına toplumun doğal gelişim seyrini ret eden bir anlayışı öne sürmektedir. Bunun da ortaya çıkardığı sonuç sınıflı toplum ve devleti meşru kılmaktır.

Her uygarlıksal gelişim zihniyet devrimini ön görmektedir. Zihniyet ve ruhsal devrim gerçekleşmediği takdirde bir önceki uygarlığın tekrarı olmaktan öteye gidemez. Tıpkı reel sosyalist deneyimde olduğu gibi; egemen diktatörlüğüne karşı ortaya çıkan proletarya diktatörlüğü sonuçta sömürü olgusunu içerisinde barındırmaktadır. Egemen zihniyetin temel karakteri olan iktidarlaşma olgusu eşitlik ve adaletin savunucuları olan ezilen kesimlerin özünde yer almamaktadır. Bu nedenle de, pragmatist devlet olgusuna ve bunun yarattığı yeni bir sınıflaşmaya ihtiyaçları olamaz. Sistemin kaba zor anlayışına dayalı devlet olgusu bu kez de proletarya diktatörlüğünde kaba materyalist anlayışla kendisini tel örgüler ve duvarlarla çevrili kapalı kutular ve katı dogmatik çeperlerle sınırlandırılmış bir gerçekliğe dönüşmektedir. Özellikle ezilen emekçi sınıfların sınıfsız toplum yaratma

ereğinde sınıflaşmanın devamını sağlayan bir araca ihtiyaç duymaları devlet ve diktatörlük konularındaki yanlışlarının göstergesidir. Çünkü tarihte yaşanan tüm zor yaklaşımları ve araçları ne emekçilerin ne de ezilen halkların karakterlerinde vardır.

Sonuç olarak, Marksizm her ne kadar diyalektik materyalist bir felsefi düşünüş tarzı olarak tarih sahnesine çıkmış olsa da, kaba materyalizmin içerisine gömülmeden kurtulamamıştır. Marksizm'in diyalektikçi özelliğini açığa çıkartan alt yapı (maddi, ekonomik ilişkiler) ve üst yapı (inanç, ahlak, felsefe, sanat, bilim) birbirinden bağımsız ve belirleyici olanın sadece alt yapı olduğu kanıksandığından maddeci-kaba materyalist bir yaklaşımı ortaya çıkarmıştır. Salt üretim biçimleri, üretim araçları ve ilişkileri ile toplumsal biçimlenişin gerçekleştiği savı 15. yüzyıl ile gelişmeye başlayan kapitalist çağ düşüncesi olmaktan öteye gidememiştir. İnsanlığın evrimsel gelişimi salt ekonomik güçle bağlantılandırıldığında hiç bir felsefi düşünüşte devrimsel bir sıçramaya yol açmayacaktır. Birey ve toplumun sosyolojik, kültürel, psikolojik gelişimi göz ardı edildiğinde tarihsel çözümleme yönünde birçok yanlışlı ve yetersiz arayışları da beraberinde getirmesi kaçınılmaz olacaktır.

Bu noktada liberalizmin, sosyalizmin ve Marksizm'in son aşamada geldiği sonuç, birey olgusunu ve iradesini var etmenin ötesinde onu toplumsallığa kurban etmekte, bireyin olay ve olguları sorgulama, anlamlandırma ve yeniyi yaratma adına arayışlarını sınırlamaktadır. Çünkü sınıflı toplumla gelişen devlet olgusu Marksizm'in felsefesiyle de aşılamamakta, bağrında taşıdığı devlet olgusu, sömürünün bir diğer açıdan biçimlenişinden kurtulamamaktadır. Şu ana kadar süre gelen sistemler, zihniyette değişim yaratan bir felsefi düşünüş biçimini oluşturamadığından ideolojik versiyon olarak bir öncekinin devamı veya maskelenmiş şekli olmaktan öteye gitmemiştir. Yaşanan bilimsel-teknik, siyasi-askeri-ekonomik gelişmeler, bununla bağlantılı toplumsal, sosyal ve kültürel adımlar insanlık tarihinde devrimsel nitelik taşısa da, eski zihniyet yapısından kopmayışı sonuçta paradigmasal bir sıçramanın önünde sürekli bir engeli oluşturur. Kısaca belirtmek gerekirse; köleci çağın köleler ordusu günümüz emperyalist sisteminin geldiği aşamada yerini işçiler ve ezilenler ordusuna bırakmaktadır.

Tüm sistemleri çözümleyip yeni bir zihinsel ve ruhsal yapılanmaya ulaşmayan bir modernist paradigma yeni felsefesini ve bakış açısını oluşturmaktan uzaktır. Örneğin kapitalizm sınıflı toplum uygarlığının son aşaması olurken, kendi felsefesini yaratamayan bir çağdır da aslında. Sömürücü sınıfın felsefi düşünüş biçimi olan idealist bir yapılanma ve bundan doğan bir ideolojik gerçekliğe sahipken, aynı zamanda insana pragmatist yaklaşımından kaynaklı madde olarak ele alması kaba materyalist bakış açısını doğurmaktadır. Bilimsel-teknik gelişimde de izlediği yol diyalektik yöntemler olsa da vardığı sonuç, neye ve kime hizmet ettiği konusunda egemen bakış açısı onu idealist dogmatizmden kurtaramamaktadır.

Günümüz dünyasında yaşanan ve çözüm bekleyen en temel sorun zihniyet yapılanmasında yaşanılacak olan devrim ve oluşacak yeni bir felsefi bakış açısıdır. Evrendeki her fenomeni birbirinden kopuk olmamak şartıyla her nesnenin ve öznenin kendi içerisinde bir gerçekliğe, farklılıklara sahip olduğu, insan olgusunun da evrenin bir parçası niteliğinde evrimsel bir gelişim içerisinde olduğunu, değişip dönüştüğünü kabul etmektedir. Sınıfsız toplum gerçekliği olan neolitik çağdan, sınıflı köleci sistem gerçekliğine ve şu anda da yaratılacak demokratizasyonla birlikte yeni paradigmasal bir çıkış çağın sentezini oluşturacaktır. Bu noktada ortaya çıkan 21. yüzyılın yeni bakış açısı Apocu felsefe, köleci zihniyet yapılanmasından ve onun bakış açısından eşitlik-özgürlük ve adalet adına evrendeki tüm canlıları kapsayan yeni bir paradigma olacaktır.

YÖNTEM NEDİR?

Nesnel gerçeklik yasalarını, olay ve olguları tanıma, doğru bir tespite varıp çözümleyebilme veya doğru bir bilgi kuramına ulaşabilmek için geliştirilen araçlara yöntem denilmektedir. Tüm fenomenlerin nedensellik ve zorunlulukları açısından içerisine girilen

her türlü etkinlik birer yöntemi oluşturur. Aynı zamanda ele alınan her hangi bir konunun zihinsel muhakemeye tutularak farklı boyutlarını ortaya çıkarma girişimi olarak da değerlendirilebilir.

Tüm yöntemlerin temelinde gerçekliğin nesnel yasaları yatar. Çünkü her hangi bir nesnenin insan zihninin ötesinde epistemolojik verileri olsun olmasın, kendini var edip sürdürme süreci vardır. Var oluş ve yok oluş arasındaki bu süreç içerisinde gelişen devinimler o nesnenin kendi iç yasaları olmaktadır. Maddenin oluşumu, gelişen çelişkiler karşısında içerisine girdiği mücadele, nesneler arası karşılıklı aksiyonlar insanın zihinsel ve düşünsel yetisinden bağımsız olarak mevcuttur. Kısacası, insan olgusu o nesnel gerçekliği var etmemektedir. Zaten doğada bulunan tüm canlı ve cansız varlıkların oluşum ve kendini sürdürme yasaları vardır. Örneğin; bitkisel, hayvansal ve fizik kuramlarını içeren fiziksel yasalar. Bu noktada bilmeye yönelik insanın içerisine girdiği çaba, arayış ve üretim de aslında bir yöntem olmaktadır.

Olayları çözümleme noktasındaki öğreti tıpkı felsefede olduğu gibi büyük bir çatışma içerisinde. Felsefedeki iki ana bakış açısı materyalist ve idealist düşünsel sistematikte olduğu gibi materyalizmin diyalektik-bilimsel yöntemiyle idealizmin metafizik yöntem kullanımında iki temel yöntem anlayışı ortaya çıkmaktadır. Ama bu noktayı katı bir kurala bağlayamayız. Örneğin, günümüz burjuvazisinin paradigmasal gerçekliği esas itibariyle idealist bir dünya görüşüne sahipken, kaba materyalist bir anlayışla hareket etmektedir. Somut olay ve olguları ele aldığı diyalektik yöntem kullanımına yaygın bir şekilde gidebilmektedir. Bilimsel ve teknolojik gelişim bunun en açık örneğidir. Şöyle bir soru akla gelebilir; burjuvazi neden idealist olduğu halde diyalektik yöntem kullanıyor? Elbette ki, bu sorunun cevabı egemen sınıfın metafizik yöntemle sorunların çözülmediğini, her hangi bir gelişmenin kaydedilmediğini, sürekli bir başarısızlığın yaşandığını görmüş olmasında yatmaktadır. Son tahlilde burjuvazi somut verilerde diyalektik yöntemi kullanıyor, fakat egemenliğini sürdürmek için ise toplumlara ve halklara karşı metafiziği kullanıyor. İnsanları kendi sistemine bağımlı kılmak hatta bilimi bile dogmatik ele alıp tekelleştirerek kulluk mantığını daha da körükleyen bir hale getirmektedir. Buna 'devlet' olgusunda, devletin işlevi konusunda sık sık rastlamaktayız. Kısaca belirtmek gerekirse, modernist paradigma her ne kadar bilimsel gelişmeyi ön plana alsada, feodalizmin tanrısıyla sürekli bir uzlaşa ve barış halindedir.

Bu noktada doğru bir analiz gücüne ulaşabilmek doğa ve toplumsal yasalar doğrultusunda ilerleme kaydetmek elbette ki kullanılan yöntem ve bakış açısının uyumluluğunu gerektirmektedir. Örneğin materyalist bir bakış açısında kullanılan metafizik yöntem ne kadar başarı sağlayacaktır? Ya da acaba başarı sağlayabilecek mi? Bu konuda şu açık bir gerçekliktir ki, materyalist bile olsa, her hangi bir ideolojinin kullanılan yöntem boyutuyla dogmatizme gitme tehlikesi her zaman vardır. Bilimsel gelişim seyri esas alınmadan, yani doğa ve toplumsal yasalar çözülmeden, her hangi bir olgu karşısında içerisine girilen kalıpcılık o olgunun üretici ve gerçek özünü kaybettirebiliyor. Özellikle Sovyetlerin yıkımına neden olan da buradan kaynaklanmaktadır. Sovyetlerin ele aldığı yöntem düz, dogmatik, kalıpcı ve bürokratik olduğundan sözde bir materyalist siyasal yapılanma ortaya çıkartmıştır.

Sonuç olarak, yöntem ve bakış açısının uyumluluğunun esas alınması yapılacak her hangi bir işin başarısını da beraberinde getirecektir. Aksi halde bir kısır döngünün yaşanması kaçınılmazdır. Bu noktada çok uzağa gitmeden hareketimiz içerisinde yaşanan pratiksel örneklemelere gidecek olursak; hareketimiz ideolojik ve felsefi olarak diyalektik materyalist dünya görüşüyle oluşturduğu askeri ve siyasi bir örgütlenmeye sahiptir. Buna göre oluşturduğu strateji, taktik ile plan ve programlar ışığında yürümeyi ön gören bir düşünsel sistemi benimsemektedir. Buna rağmen gelişim seyrinde neden yanlışlar yaşanmakta sorusu can alıcı bir öneme sahiptir. Cevaplamaya çalışalım; bir hareket veya örgüt bilimsel temellere dayanıyorsa eğer, gelişim ve ilerleme konusunda kullandığı yöntem de elbette ki bilimsel olmalıdır. Bu noktada hareketimizin diyalektiği esas alması karşısında

taktik önderliğin metafizik yöntem kullanımı sağlıklı bir ilerlemenin önünü almaktadır. Olay ve olguların nedensellikleri, nasılları, koşulları derinliğine irdelenmeden hemen sonuca varmak yaklaşımlarda sakatlıkları ortaya çıkarmaktadır. Özellikle bu kendisini kadro politikasından tutalım da, genel siyasi ve askeri gelişmelere kadar açıkça göstermektedir. Bu nedenle doğru bir çözümleme gücüne ulaşamadığından hem sıradan sorunların etrafında dönme ve tekrarı yaşama hem de gelişimin önünü tıkatma çok rahat yaşanmaktadır. Bu noktada temel sorun yöntemde metafizik anlayışın kullanılmasıdır. Bu da sorunların çözümünde olay ve olguları birbirinden kopuk ele almayı ve dogmatizmi beraberinde getirmekte, vardığı sonuç da sorunları çözme yerine daha da derinleştirme, içinden çıkılmaz bir duruma sürüklenme olmaktadır. Hareket içerisinde başta komuta gücü olmak üzere tüm bireylerde içerisine girilen yöntem hatasının kaynağında Ortadoğu kişilik yapılanmasında belirleyici ve etkin olan idealist bakış açısının neden olduğu kulluk ve kadercilik mantığı yatmaktadır. Eğer birey bu noktada bakış açısını değiştirmemezse açıktır ki, hareketin bilimsel bakış açısıyla sürekli bir ayrışıklığı oluşturacaktır. Bunun da anlamı en başından başarısızlıktır.

Buna göre gerek insan olgusunun gerekse de doğa ve toplumun dayandığı nesnel yasalara ilişkin araştırmalar zinciri, bunun evrimsel kategorileri ve ilkeleri bizi bilimsel yönetime götürecektir. O halde bilimsel yöntem olarak adlandırılan diyalektik yöntemi açışlamaya çalışalım.

a-) Diyalektik Yöntem

Diyalektik insan aklının, bununla bağlantılı toplumun, evrenin ve doğanın gelişimini hiç bir dogmaya yer vermeden inceleyen genel oluşum yasalarının bilimi olarak adlandırılabilir. Sözcük anlamıyla diyalektik, '*soru sorma ve yanıtlama yoluyla yapılan tartışma sanatı*'dır. Doğadaki tüm fenomenleri türlere, cinslere, canlı ve cansız organizmalar olarak sınıflandırıp inceler. Çeşitlilik içerisinde bütünsellik, olay ve olgular arasındaki karşılıklı bağ, iç çelişkiler ve etkileşimler, bunun sonucunda oluşan nicel ve nitel değişimler diyalektik yöntemin esasları olmaktadır. Buradaki bilimsel yöntem ilkeleri, sınıflandırma ve gelişen kavramlar salt insan zihnince ortaya konulan kurallar olmayıp daha önce de belirttiğimiz nesnel gerçeklik yasaları olmaktadır ki, tüm bu yasalar da evrimsel ve devrimsel bir süreç içerisinde.

Felsefi bir yöntem olarak değerlendirdiğimiz diyalektik, tez-antitez ve sentez biçimindeki düşünüş tarzıyla hareket etmektedir. Burada temel esas, tüm çeşitlilikler içerisinde bütünlük, yani zıtların birliği olmaktadır. Diyalektiğe göre doğada var olan her şey kendi içerisinde zıddını da barındırır ve bunlar karşı konulamaz bir bağımlılığı da kendi içerisinde beslemektedir. Diyalektik yöntem salt ontolojik (*varlık öğretisi*) bir veriyle değil aynı zamanda epistemolojik (*bilgi kuramı*) bir öğreti olarak da açığa çıkmaktadır. Yani düşünceyi de maddeyi de oluşum ve gelişim mantığıyla ele almaktadır. Bu nedenle ne idealizmin ne de materyalizmin karşıtıdır. Buna göre doğadaki her fenomen hem kendisidir, hem de kendi içerisinde her zaman başkalaşıma yönelik bir eğilimi taşımaktadır. Doğadaki her fenomenin özellikleri ve birbiri üzerindeki etkileri ne kadar doğru ortaya konulursa evrimsel gelişim, değişim ve dönüşüme yönelik bilimsel tanımlama da o derece artacaktır.

Diyalektik farklı filozoflar için farklı anlamları ifade eder. Diyalektik, bir yöntem olarak kendisini ilk bulan Zenon'da akıl yürütmedir. Heraklitos'ta her şeyin kendi karşıtına dönüştüğü değişme süreci, karşıtların birliği ve çelişki mantığıdır. Sokrates'te soru yanıt yoluyla tartışma tekniği; diyalektiği insan tarafından yaratılmış tüm sanatların en üstünü ve en önemlisi olarak gören Platon'da ise akıl yürütme ve cinsleri türlerine bölme tekniğiyle her şeyin değişmez özünü arayıcılıktır. Aristoteles'te ise kesin ve zorunlu sonuçlara götüren bir akıl yürütmeden çok bir olasılık mantığı; modern felsefe çağında Kant'ta zorunlu yargıların yanlışını ve çelişkilerini gösteren mantık türünü ifade eder.

Diyalektiğin tarihinde çok daha önemli bir yer işgal eden, ona çeşitlilik ve derinlik kazandıran düşünür Hegel olmuştur. İdealist bir filozof olmasına rağmen bilmeye yönelik

tez-antitez-sentez üçlemesinden hareket ederek, nesnel gerçekliği tanımlamaya çalışmış ve her ortaya çıkan sentezin yeni bir antiteze kapı araladığını belirlemiştir. Hegel'e göre doğada bulunan her şey, tarihsel süreç içerisinde sürekli bir değişim halinde olduğundan *"mutlak doğru"* diye bir şey yoktur. Çünkü her *"doğru"* da kendi içerisinde bir çelişkiyi barındırmakta, yarattığı antitezle yeni bir doğruyu ortaya çıkarmaktadır. Bunu şöyle örnekleyebiliriz; *"Birden açılıveren çiçekte tomurcuk kaybolur. Tomurcuğun çiçek tarafından yadsındığı söylenebilir. Aynı şekilde, meyve görüldüğünde çiçek bitkinin sahte bir tezahürü olarak görünür ve meyve doğru tezahür olarak ortaya çıkar. Bu biçimler yalnızca birbirlerinden farklı olarak kalmazlar, birbirleriyle uyumsuz bir şekilde diğerinin yerini alırlar. Ancak aynı zamanda akışkan olan yapıları onları çatışmadıkları her birinin diğeri kadar gerekli olduğu organik bir birliğin uğrakları haline getirir. Ve yalnızca bu karşılıklı gereklilik bütün yaşamını oluşturur."***Hegel**

Hegel herhangi bir gelişimi tarihten kopuk ele almıyordu. Ona göre her gelişme bir ilerlemedir. Tarihsel tecrübe ve içinde bulunduğu çağın çözümlemesi, tarihsel sıçramaları ortaya çıkarmaktadır. Çatışma yaşayan iki karşıt gücün yarattığı gerilim bir üçüncüsünü oluşturmaktadır. Yaşanan bu süreç ilerlemeyi meydana getirirken diyalektik gelişimi de sağlamaktadır. Hegel'in düşüncesinde tarih olgusu önemli bir yer işgal etmektedir. Ona göre, *'doğru olan şey tarihe direnebilen şeydir.'* Hegel'de özellikle her fenomenin ve toplumsal gelişimin tarihle bağlantılandırılması Marksist felsefede tarihsel materyalizm olarak değer görmektedir. Marks 19. yüzyılda geliştirdiği öğretileri doğrultusunda Hegel'in idealist felsefede yöntem olarak kullandığı diyalektik yöntemi materyalizmle buluşturmaktadır. Fakat bu noktada da yanılgılar yaşanmaktadır. Örneğin, Marksizm'de somut verilerin somut tahlilinden ziyade gelinen aşamada görülen daha çok tarihsel gelişim seyri ya inkâr edilmekte, ya da maskelenerek sistemsel düşünüş tarzının devamı sağlanmaktadır. Bu da Marksizm'de diyalektikten çok, kaba materyalist bir anlayışı ortaya çıkartmaktadır.

Gelişim gösteren, sürekli ilerleyen hiç bir şey tarihsiz değildir. Bir yöntem biçimi olarak ele alabileceğimiz tarihsel materyalizmde sosyolojik, toplumsal yapılanmalar, askeri-siyasi-ekonomik boyutları ve tarihsel dayanakları olmadan kendiliğinden ortaya çıkamazlar. Tarihsel süreci bir tarafa bırakıp, salt bugünü ile değerlendirilen herhangi bir olgunun tanımlanıp çözümlemesi ön yargılarla da diyebileceğimiz yanlış bir bakış açısını doğuracağı gibi, birçok yetersizliği ve yanılgıyı da kendi içerisinde barındıracaktır. Böylesi bir yaklaşım kaynağını Sümer rahiplerindeki kendini ideolojik bir kurumlaşmaya dönüştüren ben-merkeziyetçilikten almaktadır. Yaşanılan süreci zamanın merkezine koymak ve gelişmeleri salt bu çağın verileriymiş gibi sunmak, zihniyetin tabanını inkâr etmek kadar, gelişimini de durdurmakla özdeş bir tarz içerecektir. Bu açıdan hiç bir gelişimin tanımı ve yorumu zaman ve mekândan kopuk ele alınamaz. Aksi halde ister idealist, isterse de materyalist düşünüş tarzı olsun birbirinin aynısı olmaktan ve eski paradigmasal zihniyet anlayışından kurtulamaz.

Marksizm'in diyalektik materyalist yöntem anlayışında ortaya çıkan bir diğer sonuç da, diyalektiği dogmatikleştirmede yatmaktadır. Çünkü var olan sınıflı toplum zihniyet yapılanması zorunluluktan, gerekliliklerden hareket ettiğinden varacağı bir gerçeklik de doğasında dogmatizm olacaktır. Herhangi bir *'gelişme'* zıtların çatışmasından ve yaşanan bir iç mücadelenin aynı zamanda birbirini beslemesiyle ortaya çıkarken, Marksizm'de aldığı hal *'değişmez gereklilik'* olmaktadır. Yani pratiksel uygulamada gelişimin nesnel gerçekçilik yasalarını mücadelesiz kılıp, her şeyin kendi oluruna bırakılması, aslında derin bir kaderecilik mantığını da gözler önüne sermektedir.

Doğru bir bakış açısına ulaşmak zengin bir yöntem anlayışını gerektirmektedir. Bu açıdan zaman ve mekânsal boyutlarıyla nesnel gerçekliği tanımlama ve çözümlemeye yönelik diyalektik yöntemin özelliklerini işlevli kılma, yeni gelişmeler ortaya çıkarma anlamında önemli olmaktadır. Günümüz dünyasının birey-toplum olgusundan tutalım da tüm bilimleri; siyasi-askeri-ekonomik boyutları, bunun tarihsel gelişim dayanaklarını

tanımlamaya kadar, doğa ve evren gerçekliğini doğru bir bilgi kuramına ulaştırmak ve ilerlemeyi doğru temeller üzerinde gerçekleştirmekte kullanılan yöntem diyalektik olmaktadır. Bu temelde diyalektiğin dört ana özelliğini açıklamaya çalışalım:

—Doğadaki Her Şey Karşılıklı Etkileşim İçerisindedir

Doğadaki her fenomenin var oluşu, olgunlaşıp gelişimi birbirinden kopuk ve soyut ele alınamaz. Süreklileşen bir etki-tepki olayı çerçevesinde oluşturulan bütünselliğe sahiptir. Örneğin insan olgusunu ele aldığımızda; bir insan doğar, çocukluk aşamasından sonra gençliğe, oradan da olgunluk çağına evrilerek, yaşlanır ve ölür. Çocukluğundan büyüüp ölünceye kadar geçirdiği bu gelişim evresinde ailesel, sosyolojik, toplumsal hatta yaşadığı coğrafik yapılanmalara kadar etkilenmesi, bir nevi şartlanması ve bunun psikolojik boyutları insanın karakteristik şekillenmesiyle sıkı bir bütünsellik içindedir. Çünkü var olan bu çeşitlilikte birbirini şartlandıran bir bütünselliği içerirler. Bireyin şekillenmesini belirleme veya anlaşılır kılma ancak onu çevreleyen bu etkileşimlerle bağının kurulmasıyla mümkündür.

Günümüz paradigmasal gerçekliğini anlama ve tanıma konusunda da diyalektiğin bu özelliği çarpıcı bir öneme sahiptir. Örneğin sistemi tanımlamak istiyorsak, onun tarihsel kökenlerine inmemiz şart olmaktadır. İnsanlığın doğuşundan gelişen ihtiyaçlar doğrultusunda edinilen araçlara kadar ilk düşünüş ve inanış biçimleri olan mitoloji ve totemizmden felsefe ile din olgusuna ve tüm bunların ideolojik kurumlaşmalarına kadar incelenmeden günümüz modernist paradigmasını anlamak imkânsız olmaktadır.

Bu konuda örnek olarak ekolojik dengeyi de verebiliriz; güncel olarak her birey muhakkak dünyada süregelen ekolojik dengesizliğe ilişkin duyumlar almaktadır. İklimlerde oluşan dengesizlik, hızla gelişen çölleşme, ozon tabakasının delinmesi, bazı hayvan türlerinin tükenmesi gibi. Peki, o halde tüm bunları bilimsel-teknolojik gelişmelerden bağımsız düşünebilir miyiz? Elbette ki düşünülemez. Avustralya'da 1999 yılında bilim adamlarınca yapılan araştırmalara göre ozon tabakasında on milyon kilometre karelik bir deliğin oluştuğu belirlenmişti. Bu delinmeye neden olan ise, teknolojik gelişimin çarpıklığından kaynaklı farklı kimyasal gazların atmosfere karışmasıdır. Zararlı güneş ışınlarının dünyanın yansımaları engelleyip bir nevi süzgeçten geçiren ozon tabakasının yavaş yavaş işlevini kaybetmesi insanlarda farklı hastalıkları ortaya çıkartırken, özellikle kanserojen etki göstermektedir. Atmosferde yaşanan bu tahribatlar kendisini iklimlerin dengesizliğinde de göstermektedir. Bu zincirleme olarak bitkilerin oluşumuna, dünyadaki çölleşmenin hızlanmasına da neden olmaktadır. Örneğin bilimsel-teknolojik gelişim adı altında üretilen nükleer silahlar, atom bombası, gaz bombaları insanların fiziksel değişiminden tutalım da bitkilerin ve hayvan türlerinin yok oluşuna kadar doğanın dengesini alt üst edecek bir gerçekliği ortaya çıkartmaktadır. Bu da bir nevi şartlanma-konullar arası etkileşimi göstermektedir. Örneğin yağmurun yağmasını ne ormanlık alanlardan ne de deniz ve göllerden, iklimsel sıcaklıktan bağımsız ele alamayız. Ya da rüzgârın etkisiyle çiçek tozlarının uçuşup farklı toprak alanlarda yeniden filizlenmesi gibi doğadaki her fenomen karşılıklı bir aksiyon ve bağımlılık ilkesiyle hareket etmektedir.

—Değişim Ve Dönüşüm İlkesi

Doğada bulunan en küçük bir atom zerreciğinden bitkilere, bitkilerden insan olgusuna kadar, evrende bulunan tüm canlı organizmalar ve cansız türler sürekli bir değişim ve dönüşüm halindedir. Yaşanan her gelişim başka bir olgunun ortaya çıkmasını sağlayıp sürekli ilerleyen akışkan bir zamansal boyut da taşımaktadır. İnsan olgusunun ortaya çıkışından günümüz gerçekliğine ulaşmaya kadar geçirdiği evrimsel gelişim bunun en çarpıcı örneği olmaktadır.

Bilimsel-teknolojik gelişimde geline aşama bireysel özgürlük adı altında insanı çılgınlaştıran, eşitsizliğin, açlığın, savaşların ve ekolojik tahribatların üst boyutlarda yaşanması, öte yandan hala birey olgusundan habersiz töreler, gelenek ve kadercilikle

kulluk mantığını en derinden yaşayan dogmatik toplumsal zihniyet yapılanması değişime yol açacak ön evreler olarak yaşanan kaosu nitelendirmektedir. Olay ve olgular arası bağımlılık, birbirleriyle içerisine girdikleri etkileşimler farklı gelişim dinamiklerini ortaya çıkartırken değişim ve dönüşümlere de sebebiyet vermektedir. Bu açıdan doğada hiçbir şey değişmez demek nesnel yasaları inkâr etmek anlamına gelecektir. Meydana gelen değişimler bazen gözle görülemeyecek derecede bir durum da taşıyabilir. Örneğin bir kaya parçası sürekli aynı biçimdeymiş gibi görülebilir. Oysa iklim koşullarındaki sıcaklık ve soğukluk, küçük canlı varlıkların ve hava basıncının oluşturduğu etkiyle meydana gelen aşınmalar zamanla kaya parçasının kum zerreciğine dönüşümünde büyük rol oynar.

Tüm çağlar boyunca süregelen paradigmlar her ne kadar dogmatizme bürünmüş olsa da diyalektiğin dönüşüm yasasından kurtulamaz, sürekli olarak geriye veya ileriye doğru bir değişim seyri izler. İnsan zihninden öte var olan nesnel gerçeklik yasalarında durağanlık olmadığı gibi ölüm olgusunda bile bu başka bir maddeye dönüşerek kendisini süreklileştirmekle anlam bulmaktadır. Bu noktada yok olma diye bir şey de büyük bir yanılgıdır. Çünkü bir maddenin ölümüyle dönüşen, başkalaşıma uğrayan yeni bir madde söz konusu olmaktadır.

—Nicel Ve Nitel Değişim Yasası

Her varlığın süreç içerisinde yaşadığı hızlı ve evrimsel değişimler belli bir olgunluğa ve birikime yol açtıklarında doğasında bir sıçramaya neden olmaktadır. Doğada var olan her olgu gözle görülür veya görülemez bir biçimde sürekli bir mücadele içerisinde. Burada elbette ki, insanın zihniyet gücünün yaratmış olduğu akıl yasaları, evrenin oluşum ve gelişimine dair fizik yasaları ve doğada bulunan diğer tüm canlı-cansız organizmaların oluşturduğu yasalarla bir farklılık oluşturmaktadır. Hiç bir olgu kendiliğinden ilerleme kaydedemez ki, bunun aksi idealist mantığın insanlığa derinden yaşattığı kadercilik olmaktadır.

Nicel gelişim seyrinin kesintisiz olarak düz bir çizgide ilerlemediğini son bilimsel gerçeklikler gözler önüne sermektedir. Her nicel gelişimin geldiği birikimi bir kaos olarak değerlendirirken, bu kaosun devrimsel bir sıçramaya, yani nitel bir patlamaya neden olduğu da bilinmektedir. Bu noktada nicel değişim azalma veya çoğalma anlamında bir değişimi ifade ederken, nitel değişim de olgunun özünde, içeriğinde oluşan değişim olmaktadır. Günümüz paradigmasal gerçekliğinden yola çıkarsak; içerisine girmiş bulunduğumuz çağ ile gelişen olay ve olgular dizisi nitel bir sıçramaya hazırlanan ara süreç, kaos konumundadır. Hızla gelişen çelişkiler antagonist bir içerik taşır gibi görünse de, yeni bir ideolojik doğuş için gerek objektif gerekse de sübjektif koşullar güçlü bir birikim oluşturmaktadır.

Mitolojilerden günümüz bilimsel-teknolojik çağa kadar geliştirilen ideolojik yaklaşımların diyalektik bütünlük içerisinde ele alınması koşulların varlığını açık olarak gözler önüne sermektedir. Her nicel gelişimin ortaya çıkardığı birikim nitel bir sıçramaya dönüşmeden önce büyük bir karmaşa ve kaos yaşamaktadır. Örneğin her gelişen çağın çöküş noktasında çöküşü hızlandıran iç çelişkiler mevcuttur. Egemen sistemin yarattığı sosyalitede yaşanan tahribatlardan ortaya çıkan toplumsal bunalımlar, eşitliksizlikler, ekonomik-siyasi alt üst oluşlar, baskı araçlarının gelişimi, savaşlar...vs. devrimsel nitelikte başka bir çağın oluşumuna analık etmektedir. Tabi şunu da belirtmek gerekir; nicel birikimlerin ortaya çıkışında zaman ve mekân ile iç ve dış koşullar, ayrıca bunlarla bağlantılı nitel sıçramayı geliştirmede mücadele yöntemlerinin çeşitlilik arz etmesi önemli olmaktadır.

Nicel yoğunluğu sağlama ve nitel sıçramaya yol açma konusunda içerisine girilen mücadelede önemli olan her koşulun, zaman ve mekânın doğrularını yaratma ve buna göre bir savaşım tarzının izlenmesidir. Bu noktada içerisine girilen hata ve yanılgı idealist düşünüş biçiminden kaynağını alan mutlak doğru anlayışı olmaktadır. Oysaki her koşulun doğruları farklılıklar göstermektedir.

Sistemsel boyutta çağ itibarıyla büyük bir kaos yaşanmaktadır. Bilimsel-teknolojik gelişimin insanlığın hizmetinde olması gerektiği gerçekliği bir tarafa, neden olduğu hem toplumsal hem ekolojik tahribatlar, nükleer dehşet dengesi, yıkımlar, katliamlar, insan olgusunun duygu ve düşüncelerinden arındırılarak robotlaştırılması, olay ve olgular karşısında ‘anlam’ boyutunun köreltilmesi gibi sayabileceğimiz birçok yitim dünyanın içerisine girdiği kaosu göstermektedir. Tabi bu kaosu aşılması için gerekli olan da doğru mücadele dinamiklerinin yaratılması olmaktadır.

—Çelişki Yasası

Nesnel yasaların işleyişinde önemli olan diğer bir özellik de çelişki yasası olmaktadır. Çelişki, birbirine karşıt iki kutbun çatışması anlamına gelmektedir. Doğada bulunan her olgunun kendi içinde barındırdığı çelişkiler sayesinde gelişmeler ve değişimler sağladığı belirtilebilir. Bir maddenin kendi içerisinde meydana gelen nicel ve nitel değişimleri, içte yaşanan karşıt güçlerin mücadelesi ile mümkün olmaktadır. Bu da çelişki yasasıyla formüle edilir. Çelişen yanların gelişimi ortaya çıkarma girişimi güçlü ve yoğun bir mücadeleyi oluşturur.

Doğadaki her olgu ve nesnenin pozitif ve negatif yanı vardır. Madde elektron ve proton denilen artı ve eksi moleküllerden oluşmuş atomlardan meydana gelmektedir. Buna göre her olgunun kendi içerisinde bir yanda gelişimi söz konusuysen öte yandan farklı bir oluşuma geçişi söz konusu olmaktadır. Buna eski ve yeninin çatışması da eklenebilir.

Bir maddenin gelişimi ancak içerisinde yaşadığı çelişki ile ifade edilir. Buna göre de birbirine karşıt iki ucun olması gerekir. Tek başına bir uç, çelişki ihtiva etmez. Karşıtı olduğunda ancak kendisi de var olmaktadır. Çelişkiler koşullara göre temel, ikincil veya üçüncül olabilir. Özellikle temel çelişkilerde görülen maddenin veya toplumun dönüşümünü sağlayacak derecede, onun içerisinde bulunduğu hali ‘belirleyen’ bir durumu ifade etmektedir. Yine aynı şekilde madde içinde yaşanan çelişki de ‘etkileyici’ olup da, ‘belirleyici’ olmayan ikincil veya tali çelişkiler olarak adlandırılmaktadır. Örneğin kaynama derecesinde olan bir sıvının kaynarken azalması tali bir çelişki olurken, sıvının buharlaşması temel bir çelişki olmaktadır. Çünkü bir durumdan diğer farklı bir duruma dönüşmüştür.

Marksizm’in diyalektik yönteminde ileri sürülen zıtların birbirini yok etmeye dayalı girişimi ve zıt uçlardan birinin diğerini yok ederek bir gelişim sağladığı yönündeki varsayımında yaşadığı yanlış bilimsel bulgularla ortaya çıkan bir gerçekliktir. Zıtların mücadelesi birbirini yok etme temelinde değil de, ‘gelişimi’ ortaya çıkaracak biçimde bir birliği ve birbirini bu açıdan beslemeyi gerekli kılmaktadır. Bu anlamda karşıtların mücadelesinde yok etme değil de değişim ve dönüşüme uğratma, başka bir olguyu var etme temel olmaktadır. Marksizm’in diyalektik yasasında geçerliliğini koruyan *antagonizma* çelişkinin yaşandığı en keskin an olarak tabir edilirken, iki zıt ucun birbiriyle çatışmasının birinin diğerini yok etmesiyle sonuçlanacağını ifade etmektedir. Örneğin; burjuva ve proleter sınıf arasındaki sistem çatışması antagonist bir aşamaya geldiğinde proletarya burjuvaziyi devre dışı bırakıp iktidar olacaktır. Burada yaşanan paradigmasal yanlış her iki sınıf tabakasının da birbirinden farklı değil de, aynı iktidar olgusuyla hareket edip birbirini besleyen zihniyet yapılanması taşımasıdır. Burjuva olmadan proletaryanın olamayacağı ve bu uzlaşmaz çelişki diye tabir edilen iki kutbun birbirini beslemesiyle sistemsil ilerlemenin sağlandığı gerçekliktir. Bu açıdan işçi sınıfıyla burjuva sınıfının antagonist bir çatışma içerisinde olduğu savı büyük bir yanılgıdır.

Felsefe yaşamı çözümlemenin bilimi olmaktadır. Çözümleme ve bireyde bakış açısının oluşumu da ancak özde yaşanan çelişkilerle, karşıt güçlerin oluşturduğu birlikle mümkün olmaktadır. Örneğin bir insanı ele aldığımızda; birey olgusunda gelişime, değişime yönelik sürekli bir akışkanlık söz konusudur. Güncel olarak yaşadığı olaylar karşısında bilincinde, duygu ve düşüncelerinde sürekli olarak çatışma yaşamakta, bu da yaşam içerisinde sürekli bir muhakemeyi gerektirmektedir. Bireyin çocukluğundan yetiştiği aile çevresinde sürekli

pasifize edilip edilgen kılınması, büyüüp kendi ayakları üzerinde durma sırası geldiğinde tek başına doğal ihtiyaçlarını karşılama zorunluluğu çelişik yanları ortaya çıkartacaktır. Okul, parti veya iş yaşamında bireyin kendisinde girişimciliği, mücadeleliliği geliştirmesi gerekmektedir. Böylece bireyde çocukluğundan bu yana karakterize olan pasifizm ile büyümüşlüğü getirdiği mücadelesiz yaşamının sağlanamayacağı gerçekliği sürekli bir içsel çatışmanın yaşanmasına neden olacaktır. Bir diğer örnekse, feodalizmin ve kapitalizmin Ortadoğu'da yaşanma gerçekliğidir. Birey bu noktada aile içerisinde ve çevresinde feodalizmin katı dogmalarıyla karşı karşıya kalırken, bir diğer yandan okul veya mesleki gibi dış çevresinde kapitalizmi yaşaması sürekli bir çelişkiyi oluşturmaktadır.

Metafizik Yöntem:

Olay ve olguları çözümleme konusunda kullanılan yöntemlerden bir diğeri de metafizik yöntem olmaktadır. Tarihi süreç içerisinde insanın doğaya, topluma yaklaşımı ve tüm bunlar içerisinde gerçekleşen olayları çözümleme, aydınlığa kavuşturma, davranış biçimlerine aksettirmenin bir diğer adı olan yöntem anlayışında metafiziğin içerisine girdiği tutum, daha çok doğaüstü bir işlerlik kazanmaktadır. Kelime anlamıyla metafizik fizik ötesi anlamına gelmektedir. Yani tüm fizik yasalarını, nesnel gerçeklik yasalarını, bunun içerisinde akıl yasalarını da aşan tüm olguların oluşumunu doğaüstü bir gücün varlığıyla açıklayan bir imgeleme sahiptir.

Metafizik yöntemin esaslarını mutlak doğrular oluşturmaktadır. Buna göre her şey, değişmez ve kesindir. Felsefi düşünüş tarzında gelişen bu yöntem anlayışında kuşkuculuğun sınırları çizilmiş olup, mutlak doğruya ulaşma yönünde gelişen bir anlayıştan ibaret olmaktadır. İnsan aklının ötesinde –gözle görülmesi imkânsız- ilkeleri içermektedir.

Metafizik yöntem kullanımına ilk olarak Aristo'da rastlanır. Aristo'da metafizik yöntemin pratiksel uygulamalı temel öğretilerden tümdengelim ön plana çıkmaktadır. Doğa ve toplum ayırımı yapılmaksızın bilmeye yönelik içerisine girilen arayışlarda bilgilerin toplanması ve mutlak güce ulaşmayı ifade eder. Bu da Aristo mantığını oluşturur. Akıl, duygu ve algılama arasındaki bağı güçlü kurmaya çalışarak doğa ve toplum üzerinde derin bir gözleme gitmektedir. Bununla birlikte gelişen tüm olayları '*mutlak*' ideasıyla bütünleştirir. Parça parça olgulardan genel önermelere geçişi ifade eder. Buradaki temel yanlış olguların oluşumu ve gelişimine yönelik tek yanlı bir bakış açısı olarak kalmasıdır. Çünkü bilimin amacı nesneyi tanımlamak olduğuna göre bunun da temel yol ve yöntemi tümdengelim ve tümevarımın bileşimini sağlamaktır.

Metafizik yöntem ilkçağdan ortaçağa gelindiğinde ontolojiden (varlık bilim) sıyrılarak teoloji (tanrı bilim) ile temellendirilmiştir. Daha önce adı konulamayan doğaüstü güç, evrenin yaratıcı gücü tanımlanarak Allah-Tanrı kavramlarıyla güçlendirilmektedir. Bu da felsefe ve dinin iç içe geçtiği, arayışların odaklaşıp merkezileştiği bir evreyi ifade eder. Bundan böyle bilmeye yönelik tüm çabalar tanrı etrafında dönen bir döngüden başka bir şey olmayacaktır. Günümüze kadar gelip kendisini bilinç ögesinde oturtan mantıksal yapı da aslında Aristo mantığı olmaktadır. Tanrısal öğretiyle de güçlendirilen bu mantıksal yapı nedeniyle halen ciddi bir zihniyet gelişimi ve bununla bağlantılı yeni paradigmasal bir çıkış sağlanamamaktadır. Temelde birey ve toplum olgusunda şekillenme, daha çok eskide ısrar yeniyi ortaya çıkarmada korkak, tabularla hareket eden, dogmatik, kendine güvensiz, kadercilikten de kaynağını alan beklenti psikolojisi, sürekli olarak bir şeylere, bir yerlere sığınma ihtiyacı süregelen bir gerçekliği yansıtmaktadır. Bilimsel düşünüş tarzının gelişimi şurada kalsın, düşünme yetisini engelleyen bir yapı ortaya çıkmakla birlikte, sonuçta en insani bir davranış biçimi olan arayışları donduran bir niteliği taşımaktadır.

Felsefi düşünüş tarzlarından biri olan idealizmin temel dayandığı yöntem olan metafizik yöntem, özellikle Hristiyanlık ve İslamiyet'in gelişimiyle paradigmasal bir güç kazanmaktadır. Bu nedenle metafizik kullanımını küçümsemek gerekir. Toplamların tüm hücrelerine kadar sinen bir zihniyet yapılanmasına kaynaklık etmektedir. Ezenlerin ezilenlere, tanrı-kralların kullarına karşı hiyerarşik zihniyet yapılanmasıyla kadınlara,

çocuk, yaşlı, işçi ve emekçilere uyguladığı sistemin kendisine bağımlı kılma aracı olmaktadır. Bu açıdan dikkat edilirse örneğin; bakış açımızla pratiksel uygulamaya gelince ortaya çıkan uyumsuzluğumuz birer kadro ve komuta yapısı olarak olay ve olgulara yaklaşımdan çıkan metafizik yöntemden kaynaklanmaktadır. Ortaya çıkan herhangi bir sorunun çözümüne yönelik o sorunun kaynağı, nedensellik ve koşullarının irdelenip açığa kavuşturulması gerekirken, kendisini gösteren gerçeklik daha çok kestirmeci-idareci, bastırmacı, tepkisel, düşünülüp sorgulamadan sonuca gitme yaklaşımı olmaktadır. Bu da elbette ki yöntem olarak kapanına kısıldığımız metafizik öğretiden kaynağını almaktadır. Burada da ortaya çıkan sonuç; kadro ve taktik önderlik olarak hareketin bakış açısı olan bilimsel-diyalektik düşünmenin yerine, hala idealist bir yapılanmanın dışına çıkamama ve olay-olgulara yaklaşımda da bu nedenle metafizik yöntemden kopamamadır. Bu noktada düşünce sınırlarını körelten bir durum da ortaya çıkıyor. Gelişim ve değişimin ortaya çıkarılması yönünde, *'zaten her şey önceden belirlenmiş, belli çerçeveler önceden sunulmuş, bir şey ya şu ya da budur'* gibi ak ve kara mantığı ve buna göre oluşturulan kendine göreli ölçüler ön plana çıkarılıp, dogmatik bir tarzda geriye dönüş veya yerinde sayıklama çıkabilmektedir.

Metafizik yöntem bir bütünüyle diyalektik yöntem karşıtıdır ve sürekli olarak birbirleriyle bir çatışma halindedir. Bu nedenle diyalektiğin dört temel yasasına da karşıdır. Örneğin; tüm olguları birbirinden ayrı olarak ve aralarında hiç bir bağın olmadığını düşünür. Buna göre yaşanan her olay sadece içerisinde gerçekleştiği olguyu kapsar. *"Birey, tanrı tarafından yaratılmış olup onun karakteristik yaşam şekillenmesi de ancak tanrı tarafından belirlenmektedir. Çevre, aile, devlet vb.den bağımsızdır"* anlayışıyla hareket eder. Değişim yasasına ilişkin de; *"doğada bulunan hiç bir şey tanrı istemediği takdirde değişmez. Her şey her zaman için aynıdır"* anlayışı hâkim olmaktadır.

Felsefeden başlayıp yöntem arayışlarına kadar yaptığımız bu değerlendirmeler sonucunda tüm bu gelişim evrelerinde kadının konumunu ele almamız konunun anlaşılabilirliğine yardımcı olacaktır. Aynı zamanda tarihi doğru kavramaya götürecektir.

FELSEFE VE KADIN

Kadın Felsefesi 21. Yüzyılın Özgürlük Felsefesidir

Kendini bilmek tüm bilmelerden değerli olduğu kadar özgürleşmenin de temeli ise, kadının önce kendinin olabilmesi için kendi felsefesini oluşturması gerekir. Çünkü felsefesini yitiren insan her şeyini yitirir.

Oysa kadın felsefesi, yani insanlığın ilk toplumsallaşma felsefesinin özünü oluşturan özgürlük, eşitlik ve adalet idi. İnsanın kendine, yaşama ve doğaya dair ilk bilmeleri kadın tarafından gerçekleştirildi. Bilme merakı, aşkı ve arayışıyla tutuşarak ilk giysiyi, ilacı, el değirmenini ve çeşitli aletleri yapan kadın değil miydi? Ve ilk isimlendiren, nitelendiren ve onları kutsal yasalar olarak sistemleştiren yine kadın değil miydi? O zaman ilk filozoflar kadınlardır diyebilir miyiz? Toplumun en küçük hücrelerine dek benimsenmiş cinsiyetçilik, onun ideolojisi, tarihi ve felsefesi bunu itiraf etmese de, gelişen bilimsel düşünce ve deneyimler, cinsiyetçi ve hiyerarşik zihniyetten arınmış bir bakışla tarihin yazıdan önce saklı kalmış gerçekliğini açığa çıkarma cesareti ve bilgisi veriyor bizlere.

Toplumsallaşmayla diğer canlı türlerinden ayrılan ve düşünmeye başlayan insan, yaşamın birçok bilinmeyeniyile karşılaşmıştır. Bilinmeyenin korkutuculuğu, meraklandırıcılığı, çekiciliği insan yaşamının sürdürülebilmesi için gerekli ihtiyaçları karşılamak çabasıyla bütünlenince, tanıma temelinde sorular artmıştır. Sorulara o dönemki düşünce tarzları olan animist ve totemik cevaplar verilmiştir. Sorular soruları doğurmuş, heyecanlı bir serüven gibi öğrenme edimi devam etmiştir. Bu öylesi bir şey ki aşk gibi

kendine bağlamış, dur durak bilmemiş, sınırsızca ve yaşamın her alanında yaşamıştır. Bundan olsa gerek, Yunanlılar bilgi sevgisi, aşkı demişler felsefeye.

Kadının tanrıça kültü temelinde kutsal sayıldığı eşitlikçi ve özgür bir toplum olan doğal toplumda yaşama rengini veren yani yaşanan felsefe, kadın felsefesi idi. Doğayla iç içe, meşru savunma dışında bir şiddet anlayışının olmadığı, barışçıl, üretmeye, yaratmaya ve bilmeye birlikte inanmaya dayalı bir toplum felsefesidir bu.

Varlığı, yaşamı sorgulama olan felsefe, tanınmanın yanı sıra aşma özünü de taşır bağrında. Yani var olanla sınırlı kalmayıp sürekli yeniye, ileriye doğru yol alır. Felsefe yaşamın her alanında ve anında vardır. Ama hiyerarşinin gelişimiyle sömürüye dayanan sınıflı toplumda, kadın yaşamın her alanından ve anından silinir. Felsefe yoluna kadınsız devam eder. Daha doğrusu susturulmuş, köleleştirilmiş, salt bir beden olarak görülen kadınla devam eder. Çünkü sömürülen ilk cins, sınıf ve ulus kadındır. Bundan sonrası kadınsız felsefe ve felsefesiz kadındır.

Genel toplumun değil de egemen kesimin çıkarlarına hizmet eden devlet iktidarı, bilim ve sanatı kendi kontrolüne alarak özgür gelişimlerini engellemiştir. Özelde kadın, genelde tüm insanlık üzerinde yürütülen bu sömürü ve tahakküm sistemi kendini meşru ve mutlak kılmak için gerçeği saptırmıştır.

Antik Yunan felsefesinde evren uzlaşmaz karşıtlıklar olarak kavranır. Aydınlık-karanlık, iyi-kötü, sınırsızlık-sınırlılık, akıl-duygu, ruh-beden ve eril-dişi... vb karşıtlıklar birbirleriyle bir denge ve eşitlik ilişkisi içinde değil, hiyerarşik bir ilişki içindedir. İlkel olumlular kümesi eril, ikinci olumsuzluklar kümesi dişil ile ilişkilendirilir.

Düalist felsefeyi sistemleştiren Platon'a göre ruh değişmez ve ölümsüz gerçek evrene aittir. Beden ise geçici, istikrarsız ve ölümlü maddesel dünyaya aittir. Daha doğarken belirlenmiş olan ruh, insanların içkin değerlerini ve bunun sonucu olarak da toplumsal konumlarını belirler. Ütopik bir düşünceye sahip olarak kadınlara var olmayan bir devlette eşitlik tanıyordu.

Aristo da hiyerarşik düalizmi ve güçlü olanın zayıf olanı yönetmesi gerektiği fikrini benimser. Ona göre kadınların ve kölelerin aşağı olması doğaldır. Eşitsiz toplumsal ve ekonomik ilişkileri meşrulaştırır.

Platon'dan etkilenen e devam eden düşünce akımlarında kadın ile erkek arasına konulan eşitsiz ilişki doğanın kendisinde olan değişmez bir olgudur. İnsanın mutlu olabilmesi ve kötülüklerden korunması için bedensel arzularını, yani zihnin bedeni, erkeğin kadını denetlemesi gereklidir.

İlkel komünal çağın doğalında gelişen özgür düşünme ve özgür pratikleştirme anlayışına karşılık, kölecî çağın vahşi uygulamalarıyla insanı ezen baskıcı yaklaşımlarına bir isyan şeklinde ortaya çıkan klasik çağ olarak da değerlendirdiğimiz felsefe çağı aslında, neolitiğin özgür insan yaratımına duyulan bir özlemi de ifade etmektedir. Çünkü arayışlar salt evren ve doğayı tanımlamaya doğru değil, insanın insan doğasına ilişkin bir arayışı da dile getirmektedir. Bu açıdan mistisizmin duru arayışlarına girilen birçok filozofun vahşice katledilmesi kölecî çağ zihniyeti olan ve ilk olarak ideolojik temelleri Sümer rahiplerince atılan hiyerarşik erkek egemen zihniyetin güzelliğin, adaletin ve eşitliğin yaratıcılarına duyduğu derin öfkeden, tanrısal kıskançlıktan ileri gelmektedir.

Tek tanrılı dinlerin ortaya çıkışıyla ideolojik kurumlaşmasını tamamıyla oturtan erkek egemen zihniyet yapılanmasının kadına uyguladığı tabularla sınırlandırmaya çalışması siyasal bir nitelik taşımaktadır. Hz. İbrahim'le başlayıp, en son peygamber misyonu ile ortaya çıkan Muhammed'e kadar tüm tek tanrılı dinler erkek patentlidir. Bu açıdan dini felsefede kadına yer yoktur. Bu dönemdeki toplumsal sınıflaşmayla cins ayrımı birbirine paralel bir seyir izlemektedir. Âdem ve Havva'nın cennetten kovuluşunu ifade eden mitolojik söylencede olduğu gibi tek tanrılı dinlerde kadın günahkâr ve suçlu, daha çok şeytanla eş değer kılınmaktadır. Bu da kadını insanlığın düşüşüne yol açtığı inancıyla toplumun lanetli bir varlığı konumuna sürüklemekte, toplumsallıktan uzaklaştırmaya çalışmaktadır.

Yahudilikte kadın sadece ‘anne’ sıfatıyla kısmi bir saygı görürken, cinselliği günah sayılıp bir bütünüyle katı din dogmalarıyla sınırlandırılmaktadır. Katı bir ataerkil yaklaşıma sahip olan Yahudilik kadını tamamıyla yaşamdan yok saymaktadır. Hümanist bir karakterle ortaya çıkan Hristiyanlıkta ise hoşgörü ve sevgi temel çağrılar olduğundan özellikle Yahudiliğin katı ataerkil karakterine karşı kadında cevabını bulmakta, ağırlıkta kadın katılım göstermektedir. Hristiyanlıkta kadının konumu kısmen iyileşse de, eski geleneksel ahlak yapılanması olan beden ve cinselliğin düşürücü bir nitelik içerdiğini belirten ölçülerle kadın bedenini tamamen denetime almıştır. İsa’nın doğuşuna yönelik yapılan tasvirle kadın sadece bir doğum aracı olmaktadır. Böylece burada da kadının tüm etkinliği yaşamda yitirilmiştir. Artık kadın erkeğe tamamıyla bağımlı, tutsaktır. İdeolojik kurumlaşmaların hız kazandığı bu dönemde de kadın tüm doğallığını yitirmiş ve erkek egemen zihniyete bürünmüş bir hal almıştır.

Feodalizmin bir diğer büyük dini olan İslamiyet ise, toplumun içerisinde bulunduğu sosyal bunalım, ahlaki yozlaşma, kabileler arası iç çatışmaların alabildiğince yoğun olduğu toplumsal dejenerasyona karşı ortaya çıkmaktadır. Bu dönemde kadın üretimde yer almadığı gibi bir bütünen değersiz kılınmakta, hatta kız çocukları canlı olarak toprağa gömülmektedir. İslamiyet’in gelişimiyle birlikte kadın toplumda belli bir statü kazanmakta ve yaşamı güvenceye alınmaktadır. Fakat daha sonraları gelişen İslam ideolojisinin iktidar kavgalarıyla daha katı bir egemenlik statüsünü geliştirmesi en fazla kadında etkisini göstermiş, bastırılma, hiçleştirilme, iradesiz kılınıp yok sayılma ve kapalı duvarlar arasına sıkıştırılma yüz yüze bırakılmıştır. Burada erkek mutlak hâkim güç olup, kadın da itaat etmesi gereken, boyun eğen bir konumdadır. Tamamıyla erkeğin güdülerine ve düşünsel yapısına göre Kuranda belirtilen kurallar çerçevesinde bir hareket alanı bırakılmıştır. Bu noktada kadın toplumsal yaşamdan soyutlanmakla birlikte düşünsel üretim ve gelişimde de geriletilmektedir.

Feodal dönem kadının olay ve olgular karşısında tamamen çözümsüzlüğü yaşadığı bir dönem olmaktadır. Hristiyanlık ve İslamiyet düşüncesi nasıl ki felsefe çağını dondurmuşsa, kadının bu süreçteki konumu da arayışlarını dondurma, kendini bastırma, öz güvensizliğini derinleştirme yönünde bir seyir izlemiştir. Herhangi bir bakış açısına sahip olmayan kadında gelişen erkek egemen zihniyetin ona biçtiği rol olan kölelik, sahiplenilme-sığınma psikolojisi, kendini küçümseme, erkeğin istemlerinin dışına çıkmayan uydu kişilik, kendini cinsel bir obje olarak görme gibi özelliklerin yaşamsallaştığı bir dönem olmaktadır. Kadın artık kendisine, özüne yabancılaşmış, üretimde dahi erkeğin güdümünde, onun istemine hizmet eder bir duruma gelmiştir.

Özünde insanların eşitliğini, kardeşliğini, barışı ve gerçek arayışçılığını barındıran Zerdüş, Mani, Mevlana, Alevilik, Bektaşilik... gibi peygambersel veya mezhebi hareketler Neolitik döneme olan özlemin sonu e o özün tarihsel taşıyıcıları olarak sahip oldukları özgürlük felsefelerinde kadına saygın, insani, eşitlikçi bir yaklaşım gerektiğinin savunuculuğunu yapmışlardır. Örneğin ‘Kadın Nedir?’ sorusuna Mevlana “*Kadın dünyanın kendisidir*” demiştir.

Bu dönemde batıda gelişen Rönesans hareketi insanlık tarihinde zihinsel uyanış anlamında ilk çıkış olun Zağros, Toros eteklerindeki Rönesans’tan ve köleci mitolojilere karşı felsefi ve bilimsel zihniyetle yapılan çıkıştan etkilenmiştir. İnsan ruhunu, aklını katı din dogmalarından arındırıp özgürleştirmek ve doğaya dönüş felsefesi olarak Rönesans kadının aşağı konumunu yükseltecek bir sonuç yaratmamıştır. Kadına yaklaşımda Skolâstik felsefenin, yani Yunan felsefesinin bakış açısıyla teorik çerçeveye kavuşmuş Hristiyanlık teolojisinin etkileri güçlüdür. Akli inanca tabi kılan, düşünce dünyasında bilimsel etkinliklere yer vermeyen Skolâstik felsefenin insan ruhu ve zihniyle beraber tüm yaşamı soktuğu karanlık çağa karşı bir aydınlanma hareketi olarak Rönesans, hümanizma felsefesiyle genel insan olgusunu ele almış ve kadın aleyhinde ilerleyen tarihin döngüsüne devam etmiştir.

Rönesans'ın din alanında yarattığı Reformasyon ile Katolik dünyası sarsılır ve aile yaşamına, cinselliğe bakışı birçok yönden değiştirir. Reformasyon, günah çıkarma mekânizmasını kaldırdıkça rahibin aile içindeki geleneksel otoritesini ve bu arada kocanın iktidarını dizginleyici olabilecek bir işlevini yıktı. Onun yerine koca ailenin günlük ve dinsel yaşamından sorumlu duruma geldi. Aile reisinin otoritesi Püriten Devrimi ile doruğa çıkarken evlilik içi cinselliğin ve doğurganlığın görev kabul edilerek vurgulanması, kadınların eve ve aileye kapanmasını arttırdı.

Kadının yaratıcı gücü olan doğurganlığının elinden alınamayıp erkeğe mal edilememesi, bilimsel gerekçelerle üremeye yarayan bedensel donanımının ve doğurganlığın küçümsenmesine yol açtı. Birçok Rönesans düşünürü ve tıp adamı için kadınların rahimleri onların histeriye çok daha fazla yatkın olmalarının nedeniydi. Rahim sahibi olmak yalnızca kadınların muhakeme yeteneğinin daha zayıf olmasına yol açmakla kalmıyor, aynı zamanda nefret, kin, korku ve öfke gibi duygularının daha şiddetli olmasını da getiriyordu.

16. ve 17. yüzyılda batıda kadın düşmanlığını doruk noktasına çıkaran bilimsel devrim yılları olmasına rağmen yaşanan tam anlamıyla bir cadı avıydı. Batıl inanç ve cehalete karşı savaş açan yeni felsefe cadı avı dehşetinin sona ermesinde rol oynarken Aristoteles'in kendisini en ağır eleştirilere tabi tuttular. Fakat bu doğacı filozoflar Aristoteles'in cinsiyetçiliğine doğaya egemen olup boyun eğdirme sevdasını eklerler. Onlara göre doğa, erkeksi etkinliği edilgin bir biçimde karşılamaya hazır kadın gibiydi.

Batı düşünce geleneği 17. yüzyılda da bilgi ve aklı, bedenin kirleticiliğinden, maddeden ve dışıl olan her şeyden uzak tutmak şeklindeki klasik dönem anlayışını sürdürdü. Yeni felsefe özgürleştirici bir potansiyele sahipti ama bilimsel devrimin ağır sınıfsal ve cinsel baskının egemen olduğu toplumsal formasyonlarda ortaya çıkmış olması, onun gelişmesine de ister istemez damgasını vurdu.

18. yüzyıla gelindiğinde erkeklerin kadınlar üzerindeki cinsel farklılıklardan kaynaklanmış tahakküm ve sömürüsünün fark edilmesi, bilimsel düşünce tarzının ve özgürleşen insan iradesinin kaçınılmaz bir sonucu olmuştur. İlk feminist kadın örgütlenmeleri 1789 Fransız Devrimiyle birlikte gelişme gösterdi. Feminist felsefe akılcılığı erilliğe, duygusallığı ise dişillikçe eşitlediğine kadını erkeğin yokluğu, eksik ötekisi olarak tanımladığına inanılan bütün bir batı felsefesi geleneğine şiddetle karşı koyarken, gerçeğin ancak tahakküm altındaki dinlenilmesiyle anlaşılacağını savunur. Kadının çıkarlarını, kimliğini, konu ve duyarlılıklarını ciddiye alır. Feminist felsefe erkek ve kadın cinsiyetleri arasındaki ilişkiyi bir eşitsizlik, tabiiyet ve baskı ilişkisi olarak görüp, bu baskının kaynaklarını ya da nedenlerini ortaya çıkartıp baskıyı ve eşitsizliği ortadan kaldırmayı amaçlar.

Dil, felsefe ve hukuktaki toplumsal cinsiyet eğilim ve yönelimlerini sorgulayan feminist ideoloji sosyal eşitlik talebiyle ortaya çıkan ilk düzeyinden farklı olarak kadınların sadece erkekler gibi olmayı amaçlamamaları gerektiğini öne sürer. Kadınları bekleyen görev özü itibarıyla dışıl olan yeni bir dil, hukuk ve felsefe geliştirme mücadelesi içinde olmaktır. Toplum ve kültürün erkeğin perspektifinden, eril çıkar ve evrenselleştirilmesi temeli üzerinde inşa edildiğine ve kadının tüm ve gerçek temsile yeni bir toplumsal inşa temeli üzerinde ulaşılacağına inandığı için toplumsal dokunun yeni baştan düzenlenmesini ister. Bu dönemde Olimpe De Geuges yazdığı “kadının giyotine çıkma hakkı varsa, konuşma kürsüsüne çıkma hakkı da olmalıdır” der.

Beş bin yıllık egemenlik tarihinde, felsefesinde ve ideolojilerinde lanetlenmiş, yargılanmış ve cezalandırılmış, mahkûm ve kurban edilmiş olan hep kadındır. Bunun sonucunda kadın kendisi olmaktan çıkmış, kendine yabancılaşmış, özgür irade ve düşünme yetisini yitirmiş, köleliğine boyun eğmiş, tek ve hâkim olan baskı ve şiddet diliyle ezilmiş hep eksik bir insan ve erkeğe bir eklenti olarak görülmüştür. Sadece bedeni değil aklı, ruhu ve tüm duyguları esir kılınmıştır.

20. yüzyılın son çeyreğinde şekillenen Apocu Felsefe Neolitik dönem toplumsallaşmasının doğallığının, eşitlik ve özgürlüğünün, insani değerlere saygılı ve bilimsel yöntemi esas alan tüm felsefi çıkışların, akımların takipçisidir. 21. yüzyılın Demokratik Ekolojik Toplum paradigmasını teorize eden Apocu Felsefede kadın yaşamın merkezindeki bir olgu olarak ele alınır. Kadın özgürlüğü toplumsal özgürleşmenin ve demokrasinin temelidir.

Kadının öfkesine, özgürlük bilincine ve hareketine destek vermeyi en yüce yoldaşlık ve insanlık değeri olarak görür. Toplumsal ilişkilerde eşitlik ve özgürlükten yanadır. Toplumsal cinsiyetçiliğin kaynağında erkek egemen karakterli devlet iktidarını görür. Kadının özgür ve bağımsız düşünce ve iradesinin gelişimi için özgün bir ideoloji, örgütlenme ve eylemsellik imkânı tanır. Erkek egemen anlayışlarla, hiyerarşik, baskıcı ve zor sistemlerine karşı mücadele eder. Kadın felsefesinde cinsiyet boyutunun ötesinde ciddi bir kültürel, siyasi, özgürlük ve eşitlik kavramıyla iç içe geliştirilmeye çalışılan bir aşk yaklaşımı vardır. Bu yüzeysel, cinsel tutkulu egemen erkelikle kadınsı kölelik arasında gelişen fahiş ilişkiyi reddeden bir yaklaşımdır. Kadının barışçıl ve güzellik kavramında duyarlı ve üstün olduğunu düşünür. Bu temelde oluşan kadın felsefesi Demokratik Konfederalizm Önderliğimiz tarafından geliştirilen yeni paradigma temelinde derinleşiyor. 21. yüzyılın özgürlük felsefesi oluyor.

FELSEFENİN DOĞU VE BATIDA YARATTIĞI TEMEL AYRIŞMALAR

“Felsefe çağı” olarak da adlandırılan “Klasik çağ”, MÖ. 5. yüzyıl ile MS. 5. yüzyıl arasında mitoloji ve dinsel düşüncelerin inandırıcılıklarını yitirmeye başlaması, tekniğin gelişimi, ihtiyacın çok üstüne çıkan köle sayısının üretimin önünde engel oluşturması, sadece üst sınıfın kullanımında olan tuncun yerine herkes tarafından kullanılabilecek kadar bol olan demirin işletilmesi koşullarında doğmuştur. Felsefenin doğuşunun önemine anlam vermek, o tarihsel kesite ilişkin bazı vurguları gerekli kılmaktadır. İnsanlığın cennet ütopyalarına kaynaklık eden Neolitik dönemin ardından, tanrı-kral, rahip-kral egemenliğinde zigguratlarda biçim verilen toplum ve bireyin ilk süreçlerdeki verimliliğinin (mimaride, üretimde, zanaatçılıkta, aşiret yapısını aşarak devletin ve ailenin kurumlaşmasında) bedeli düşünme ve karar verme mekânizmasının iradesiyle birlikte felç edilen, bir iş aleti haline gelen birey ve toplum olmaktadır. Mısır’da krallarıyla gömülen yüzlerce kölenin, bu yazgıyı kabul edişi her şeyden önce yüzde yüzlük bir inançtan, teslimiyetten kaynaklanmaktadır. Bu, Sümer kaynaklı mitoloji ve dinlerin çağın ideolojisi olarak kendinden sonraki bin yıllara damgasını vuran gücünü göstermektedir. Neolitiğin ardından köleci uygarlığa beşiklik eden “Altın Hilal” olarak adlandırılan Mezopotamya toprakları, yeni bir uygarlığın doğumuna hazırlanırken, zamanın ve toplumun gereksinimlerine cevap vermeyen köleci sistem kendi ideolojik sonunu felsefi düşüncesinin temellerini atarak hazırlamaktadır.

Doğu Felsefesi:

İnsanın varlığını sürdürebilmesi en başta toplumsallaşmasına bağlıdır. İnsanlığın en uzun çağı boyunca bireyin, mitolojik ve dini dogmaların altında adeta hiçleştiği bir süreçte felsefi düşünce inançtan bağımsız olarak toplumu, insanı, doğayı anlama ve sorgulama iradesinin açığa çıkışı olmaktadır. Birey olmayı açığa çıkaran bu düşünüşle genelden ayrı olarak, genelin cevaplarıyla tatmin olmayan insan merakına, aklına, duyularına dayanarak cevap aramaya başlamaktadır. Bu arayış bir cendere haline gelen dinsel ve toplumsal düşüncenin anti-tezi konumundadır. Tanrıdan bağımsız insan iradesine dayalı düşünüş, tarihsel verilere göre ilk olarak Zerdüşt tarafından gerçekleştirilmiştir.

Zerdüşt’ün MÖ. 1000 ile 600 yılları arasında Kuzeybatı İran’da yaşadığı kabul edilmektedir. Dinden felsefeye geçiş rolü oynayan Zerdüşt felsefesi, dönemin koşulları düşünülüğünde devrimsel bir nitelik taşımaktadır. Gathalar’ında tanrıya hesap sormanın

yanında, soru sorma cesareti, dibe vuran yozlaşmaya ve hiçleştiren kulluk sistemine başkaldırı kendisini göstermektedir. Bu noktada, tanrı ve onun temsilcisi kralın ayakları dibinde bir toz zerresi bile olmayan köle başını kaldırmakta, adeta, *“neyin doğru, neyin yanlış olduğunu, ne olduğunu, nasıl yaşamam gerektiğini bu güne dek sen belirledin. Ama artık buna ben birey olarak tek başına, anlamı ve değeri olan kişi olarak kendim karar vermek istiyorum”* demektedir. Böylece boyun eğmenin, sistemi sürdürmek için dinsel ve mitolojik söylencelerin etkisini yitirip inandırıcılığını kaybettiğinin ilk temsili beyanını vermektedir. Zerdüş, sistemi reforme eden peygambersel yanının temelini üçlü tanrı sisteminden tek tanrılı sisteme geçişin emarelerini taşımasıyla ve tek tanrıcılıkta birçok dini kavramı tarihin edebiyatına geçirmesiyle atar.

Kadının esamesinin okunmadığı, adeta tarihin dışına itildiği bu dönemde kadına büyük bir değer vermektedir. Ateş-su-toprak kutsallık derecesinde bağlı olduğu kavramlar olmaktadır. Hem fiziksel (çevre), hem ruhsal temizliğe önem vermekte, ateş-toprak ve suya kirin değmemesini temel kural olarak benimsemektedir. Tarım kültürüne çok bağlı olmakla birlikte, emeği ile kazanmayı teşvik etmektedir. Hayvanların tanrılara kurban edilmesine karşı durması onun hümanizması ve doğayla barışıklığının yansıması olmaktadır. Zerdüşlükte mücadele, bireyin kendisiyle ve çevresindeki olumsuzluklara karşı iki eksen üzerinde yürütülmektedir. Bütün bu özellikleri onun hem peygambersel yanını hem de ahlak felsefesi anlatmaktadır. Çürümüş toplumu ahlak felsefesi ile canlandırmak istemektedir. Ahlakçılığının dışında felsefesinin temelinde, Ahura Mazda ile özdeşleşen aydınlık, iyilik ve ışık, Ehriman ile özdeşleşen karanlık ve kötülük arasındaki mücadele yatmaktadır. Bu felsefi yaklaşım, ancak zıtların birliği ile gelişmenin mümkün olacağı diyalektik ilkesini getirmektedir.

Buda, MÖ. 600 ile 500 yılları arasında Hint-rahip devletinde köleci dönemin soluk aldırılmayan koşullarına karşı Zerdüş’ün oynadığı role benzer olarak, topluma nefes borusu açan bir ahlak reformcusu ve felsefecisi rolü oynamaktadır. Tanrıyı toplumun sorunları içerisine karıştırmadan, toplumun yaşadığı acılara çözüm bulmaya çalışırken, sınıflar arası ilişkileri düzenlemektedir. Yine Zerdüş’le ortak yanı, sorunların çözümünde iç yoğunlaşma ve savaşımın önemli bir yer tutmasıdır. Aynı tarihsel dönemde Çin’de Konfüçyüs de Buda’nın çıkışına benzer bir rol oynamaktadır. Eskiye dayanılır, yaşanılır kılma anlamında bireyler ve kurumlar arası ilişkileri en ince ayrıntısına dek düzenleyerek bir ahlak felsefesi niteliğinde gelişmektedir.

Felsefi düşüncenin temelleri mitoloji ve dinden beslenerek, Doğu’da Zerdüş ve Budha ile atılmasına rağmen Grekler’de büyüyüp gelişmektedir. Bu gelişim zincirinin nedenini Önderliğimiz, AİHM Savunmalarında *“Uygarlık tarihinde şöyle genel bir kural vardır; bir toplumsal tarzı en çok geliştiren kültür, değişime en çok direnen kültürü teşkil edip, öz kültürünü kolay kolay bırakmayacaktır. Ortadoğu bu kuralın acısını çekmektedir. Avrupa’nın kapitalist uygarlığın çarpıcı serpilmesine yol açmasının Ortadoğu tarzı uygarlığı yaşamamasıyla bağlantılı bir sonucunun bulunması ne kadar doğruysa bunun tersi de bir o kadar doğrudur. Yani köleci uygarlığın ruh ve zihniyet üzerindeki derin etkisi, kapitalizmin zihniyet ve ruhunun özde olduğu gibi kolayca özümseyip kurumlaşmasını zorlaştırmaktadır. Tıpkı ana kökün yeni filizlere yol açması olası iken, tersinin yani yeni bir filizlenmenin ana kök üzerinde tutunup kök salamaması gibi...”* şeklinde koymaktadır. Yani kulluğu, köleliği derin yaşayan Ortadoğu toplumlarının, özgür felsefi düşüncenin yerleşip, gelişme zemini batıya göre sınırlı kalmaktadır. Çünkü batıda dini dogmatik yapı çok köklü olmadığından -Doğudan-Batıya gelip yerleştiğinden-kolay parçalanmakta, toplumca özümsenebilmektedir. Doğuda katı merkeziyetçi köleci devletle en üst düzeye ulaşan katı hiyerarşik yapı, felsefenin doğuşuyla reforme olmaktadır. Bu durum sistemi değişime uğratarak daha kabul edilebilir düzeye çekse de daha derinleşerek birey özgürlüğünün açığa çıktığı, bilimsel gelişmelere kapının açıldığı bir gelişime de ulaşamamıştır.

Uygarlık ilk kez Zerdüş ile birlikte Medya topraklarında Doğu-Batı ayrışmasını ve çatallaşmasını yaşamaktadır. Bir yanda Hindistan, Çin ve Mısır'da “*kendini tanrılaştıran, tanrıları kendileştiren*” mutlak otorite düzeni, diğer yanda Greko Romen sisteminde ise, cumhuriyet ve akılla sınırlandırılan tanrılar ve siyasal düzen varlığını sürdürmektedir.

Zerdüş, Budha, Mani, Hallacı-ı Mansur vb. doğu kökenli felsefecilerin, felsefeyi bir düşünüş ve bakışın ötesine taşıyıp, yaşamı değiştirmek için doğrudan bir uygulama gücü olarak ele aldıkları görülmektedir. Filozof yanlarıyla birlikte, toplumsal yapıyı değişime uğratmakta pratik öncülük rolü oynamaktalar. Bu noktada batıda ise, felsefenin dolaylı ya da direkt etkileme-değiştirme gücü dışında doğrudan pratikleşen toplumsal öncülüğe Marks’a gelinceye dek rastlanmaz. Marks, “*eylemci*” felsefenin batıda ilk örneklerinden olmaktadır. Bu konuda şu gerçekliğe vurgu yapmakta fayda var; doğudaki pratikçilik, yaşamda öncülük din içinde şekillenmenin getirdiği peygamberlik vasıflarını içerirken, batıda Marks’la gelişen eylemcilik bilimsel ve kuramsal esaslara dayanmaktadır.

İnsanlık tarihi animizm ve fetişizmle başlamaktadır. Yani çevresindeki tüm canlı-cansız varlıkları kendisinden yola çıkarak ve kendisiyle özdeşleştirerek anlam yüklemektedir. Bu da, ben-merkezci karakterde ilerlemesine olanak sağlamaktadır. Köleci-feodal-kapitalist ve günümüz bilgi-iletişim çağına geldiğimizde ben-merkezcilik görüntüsel değişikliklere uğrasa da, özde kapladığı yeri her geçen gün genişleterek bugüne gelmektedir.

Ben-merkezçiliğin doğuda ve batıda ortaya çıkış tarzları farklılık göstermektedir. Doğuda tanrı-kral, rahip-kral biçiminde sembolik ifadesine kavuşurken, bireyin farklılığını öldürmekte, tek tip toplum, tek tip birey yaratmaktadır. İnsan hakları, demokrasi, özgürlük bilinci Ortadoğu’nun gündemine Yeni Çağla girmeye başlamaktadır. Bu da, dinsel dogmatizmin köklülüğünden, inanca dayalı düşünce biçiminin diyalektik bilimsel düşünceyi engellemesinden kaynaklanmaktadır. Köleci dönemin ardından tek tanrılı dinler süreciyle başlayan feodalizmin kulluk mantığı adeta toplumun genlerine yedirilmiştir. Dışa kapalı bu yapılanmada ümmetçilik ve kapitalizmle gelişen milliyetçilik temel değerler olurken, 21. yy’a girildiğinde dahi kan davasına dönüşen iç savaşların sonu gelmemektedir. Akıldan yoksun kör inanç, toplumu çok geri pozisyonda tutarken bu, bütünüyle dogmatizme teslimiyetin yaşandığı anlamına gelmemektedir. Tersine baskının yoğunluğu karşısını daha çabuk örgütlemekte, harekete geçirmektedir. Köleci döneme alternatif yapılanma yine bu topraklarda, tek tanrılı dinlerle açığa çıkmaktadır.

Yahudilik, Hristiyanlık, İslamiyet ve Manicilik ilk başta mistik tarikatlar biçiminde örgütlenirken, bu tarikatlardan yoğunca etkilenmektedir. İslamiyet’te ortaya çıkan inançsal, hukuksal ve siyasal mezhepleşmeler içerisinde felsefi boyutta tartışmalar geliştiren, antik Yunan felsefi düşüncesini tekrardan açığa çıkaran *Batınilik* ve *Mutezilik*’tir. Bu iki mezhep materyalizm ile idealizmin ve diyalektik ile metafiziğin karşılıklı mücadelesine bölünen tartışmalar yürütürler.

Batınilik, Kuran ve hadislerin dış anlamlarının altında, bir de iç anlamlarının bulunduğu ve bunların ancak yorumlamayla anlaşılabilceğini ileri sürer. “madde, evren her şeyden önce vardır, kimse yaratmamıştır” ilkesi, Marksist felsefenin materyalist ilkesine gidişini sağlayan bilimsel düşünüşdür. Evrenin ilksiz ve sonsuzluğu, yok olamayacağı sürüp giden bir oluş olduğunu ileri sürmek, dönem açısından ileri bir düşünüşdür. Erenin oluşması ve oluşmanın sürüp gitmesi doğüstü güçlerle değil, doğal güçlerle açıklanarak, hareketin kendisinde aranır. Batınilik felsefesine dayalı çok sayıda inanç doğar. Batıniler tarihte toplumu düzeltmek, etkilemek ve gericiliği aşmak için çok sayıda başkaldırmışlardır. Batınilik her ne kadar İslam mezhebi olarak şekillense de neolitik dönemin ortaklaşmacılığına dayalı dinsel ve felsefi geleneği sürdürür. 13. ve 14. yüzyılda Anadolu’da Baba İlyas, Baba İshak ve Şeyh Bedreddin önderliğinde gelişen halk ayaklanmaları Batıniliğin devamıdır.

Mutezile İslam disiplini içinde bilimciliği ve akılcılığı savunur. Platon ve Aristo felsefesini derinleştirir. Akla üstün değer atfeden bu mezhep resmi Sünni inananlarca sapkınlıkla suçlanır. Kaderi tanımaz, insanın özgür bir iradesi olduğunu düşünür. Aksi

halde insan yaptığı suçlardan sorumlu görülemez. İnsan yaptığı her şeyden sorumludur. Mutezile cenneti, cehennemi ve vahyi de kabul etmez. Her şeye akılcı yaklaşır.

Etki-tepkiye dayanan gelişme dinamiği feodal dönem sonrası Ortadoğu'da sistemden ayrı hiç bir şekilde düşünmeme durumuna yol açarak toplumun gelişim kanallarını tıkamış, adeta felç etmişse de böylesi mezhepleşmeler ve Mevlana, Yunus Emre, İbni Sina, Sühreverdi ve Hallacı-ı Mansur gibi gerçek arayışçıların çıkışı durdurulamamıştır. Yani Zerdüşt'le temelleri atılan doğu-batı ayrımı bu güne adeta devleşerek, alabildiğine derinleşerek gelmiştir.

Ben-merkezciliğe karşı geliştirilen mücadele karakteri batıda verilen mücadele karakterinden ayrılmaktadır. Zerdüşt'ten başlayarak Buda, Konfüçyüs, Mani, Mevlana, Yunus Emre İslam'ı reforme etme çabası içerisine girmektedir. En ağır cezalara çarptırılan Sühreverdi, yine kâfirlikle suçlanan Farabi, İbni Sina gibi felsefecilerde de iç mücadele, dış mücadelenin önünde yürümekte, iç mücadelenin yoğunluğu dış mücadeleyi arka planda bırakmaktadır. Kimisinde filozof, kimisinde peygamber karakteri öne çıkan bu öncüler, iktidar felsefesine alternatif felsefe yarattıklarından dolayı iktidara meydan okumaktadır. Yeni bir iktidar anlayışıyla örgütlenen bu öncüler, büyümek yerine kendilerine yönelmektedir. Ben-merkezciliğin doruklarında seyreden iktidarlaşmaya karşı, maddi olan her şeyden, mülkiyet olgusundan, hiyerarşik vasıflardan arınma, arzu, hırs ve tutkularını gemleme, terbiye etme, yani '*ben*'i öldürmeyi temel yöntem olarak kullanmaktadır. Ben-merkezciliğe karşı savaşta, iktidar adayı olarak aynı merkeziyetçi mantıkla öne çıkmak yerine, savaşı özde yürütmektedir. Bu çilecilik yöntemi enerji ve yoğunlaşmalarını içe yönelttiğinden alternatif felsefe ve yaşamın kendini örgütleyip, güçlendirmesini engellemekte, küçük mistik gruplar olarak kalmasına neden olmaktadır. Felsefelerinin temelini karakter özelliğinin bir sonucu olan, us'tan ziyade dinlerin etkisinden kaynaklanan inanç, sezgi, ahlak ve vicdan olgusu oluşturmaktadır.

Batı Felsefesi:

'*Felsefe çağı*', MÖ 600 yıllarında Greklerde neolitik kültürle birlikte doğuda yaratılan düşünce birikimlerine dayanarak ve bu birikimlerin özümseyip sentezlenmesiyle başlamıştır. İlk önce doğanın hammaddesini araştıran Grek filozofları böylece yaratan ve yaratılardan bağımsız, akıl ve duyular yoluyla bilmeye, araştırmaya cesaret etmektedir. Doğuda Zerdüşt tek tanrılı dinlere geçişin hazırlığını yapmakta, köleci sistemi reforme ederek feodalizme geçişin habercisi olmaktadır. Batıda felsefe dinden beslenip ve dini beslese de, doğudan farklı olarak ayrı bir şeritte, dinin içinde erimeden varlığını geliştirerek korumakta ve bilimsel düşüncenin gelişimini hazırlamaktadır. Böylece akıl ve duyulara dayalı düşünüş erkenden yerleşerek, insan hakları ve hümanizm gibi kavramlar insanlık tarihine girmektedir.

Greklerde ilk filozof Thales'tir. Anadolu'da bir Yunan kenti olan Miletos'ta yaşayarak, her şeyin özünün su olduğunu öne sürmüş, '*her şey tanrılarla doludur*' demiştir. Yine Miletos'ta yaşamış, Anaksimandros MÖ 600'lü yıllarda dünyamızın '*belirsiz*'den ortaya çıkmış ve burada var olan pek çok dünyadan yalnızca bir tanesi olduğunu öne sürmüştür. Miletoslu üçüncü doğa filozofu Anaksimenes' e (MÖ 570-526) göre ise toprak, su ve ateşin özü havaydı. Bu üç filozof dünyadaki her şeyin tek bir öz maddeden oluştuğu savını ileri sürmekte, doğanın hareketliliğini '*idea*'ya bağlamaktadır. Materyalist felsefenin temellerini atan Heraklitos (MÖ 540), '*her şey akar*', '*aynı dereye iki kere girmek mümkün değildir*' diyerek değişimi ve dünyanın sürekli zıtları barındırdığını belirtmektedir. Yine Heraklitos doğayı denetleyen bir çeşit '*evrensel mantık*' olması gerektiğini düşünmektedir. Bu evrensel mantık ya da '*doğa yasasının*' herkes için geçerli olduğunu söylemesi dışında, doğadaki tüm değişim ve zıtlıkların ortasında bu '*şey*'e de '*tanrı*'ya da '*logos*' diyordu. Felsefede belirleyici yeri olan Sokrates (MÖ 470-399) diyalog yöntemiyle doğru bilgiyi dışarıdan vermeden, insanın içinde kavrayabileceğini cevapsız sorular sorarak sağlamaya çalışmaktadır. Doğru bilginin işini yapmak için gerekli olduğuna inanan Sokrates, '*doğruyu*

bilen doğru davranır, *'en bilge kişi bilmediğini bilen kişidir'* demektir. MÖ 399'da *'devletin tanrılarını tanımadığı ve gençlerin düşüncelerini bozduğu'* gerekçesiyle baldıran zehri ile ölüme mahkûm edilmektedir. Sokrates bu temelde batı felsefesinde felsefeyi gökyüzünden indirip, hiç bir sınıf ayırımı gözetmeden sokaktaki insanın gündemine koyan ve insanları yaşamın ayrıntıları, iyilik, kötülük üzerine düşündüren ilk filozof olmaktadır.

İdealizmin babası olarak kabul edilen Platon, diğer adıyla Eflatun (MÖ 427–347) *'duyular dünyasının arkasında bir başka gerçeklik'* olması gerektiğine inanmaktadır. Bu gerçekliğe idealar dünyası adını vermekte, yani yaşanan her şeyin başka bir gerçeğin mutlak ve değişmez olanın gölgesi ya da kötü bir kopyası olduğunu düşünmektedir. Platon'un devlet felsefesi de totaliter bir devlet öngörmektedir. İnsanlık tarihinde önemli bir yer kaplayan diğer bir filozof ise Aristoteles'tir. (MÖ 384–322) Platon için gerçeklik aklımızla düşündüğümüz bir şeyken, Aristoteles için duyularımızla algıladığımız bir şey olmaktadır. Yine Platon'un tersi olarak, insan ruhunda var olan şeylerin doğadaki nesnelerin bir yansıması olduğunu belirtmektedir. Mantığı bilim olarak kurmuştur. Doğadaki her şeyde bir amaçlılık olduğunu düşünmektedir. İnsanların kullandığı kavramları düzenleyip kesin kurallar getirmekte, ayrıca doğayı bitkilerden hayvanlara, hayvanlardan insanlara bir merdiven gibi geçişli aşamalara ayırmaktadır. Dünyadaki devinimlerin yıldız ve gezegenlerin yönettiğini, gökyüzü cisimlerini de hareket ettiren *'ilk devindirici'* ya da *'tanrı'* olduğunu düşünmekteydi. Batı felsefesinin temelini döşeyen bu filozoflara ilişkin yaptığımız kısa bilgilendirme bu temeli anlamak açısından önemli olmaktadır.

Tek tanrılı dinler öncesi dinlerden etkilenip, tek tanrılı dinleri de etkileyen idealist felsefenin temel direkleri Platon ve Aristo'dur. Felsefe, inancın kurallarını ve yasaklarını dayatmamasıyla dinden ayrılmaktadır. İdealist felsefe ise, akılla tanrının varlığını kavramaya ve kanıtlamaya çalışır. İncil'e *'tarihsel ve eleştirel'* bakan ilk felsefeci, düşünce özgürlüğü, dinde hoşgörünün en ateşli savunucusu Spinoza'dır (MS 1632–1677).

Doğudaki felsefi temeli atan peygamber filozoflar, peygambersel yanın gereği olarak yaşamı düzenleyen öncü role sahiptir. Batıda ise, felsefeyi sokağa çıkaran Sokrates dışında, 1711–1776 yılları arasında yaşayan Hume'a kadar olan süreç aşamasında insanın günlük yaşamıyla ilgilenilmez. Burada felsefe bir üst tabaka bilimi olarak insanın günlük yaşamının dışında üretilip, tartışma konusu yapılmaktadır. Asıl olarak yaşama karışması Hegel'den sonra, büyük kurgusal sistemlerin yerini *'var oluşçu'* ve *'eylemci'* felsefenin almasıyla gerçekleşir. Bunun en önemli temsilcisi ise Marks'tır.

Tanrı-kul, yaratan-yaratılan arasındaki ilişkiden devletle kurumlaşan ben-merkezciliğin batı versiyonu, bireyin gelişimi öznel bakış açısının köklülüğüyle bağlantılı farklı gelişmektedir. Başlangıçtaki tanrılaşan birey, tanrılaşan bilime dönüşmektedir. Tarihi, felsefeyi, bilimi kendinde başlatma, kendi dışında olanı tanımama, ikinci sınıf sayma ben-merkezciliğin batı patentini taşımaktadır. Kapitalizm ile şahlanan, canavarlaşan birey sürekli olarak topluma kurban edilişinin intikamını tüm toplumsal ve tarihsel bağlarından kopup, kontrolsüz mayın haline gelerek almaktadır. Bu iki felsefi ayırım idealizmin ve kaba materyalizmin Sümer rahip devletinden kaynağını alan hiyerarşik, egemen zihniyetin iki uç çıkışını oluşturmaktadır. Toplum adına hareket edilen noktada toplumun gelişim dinamikleri dinamitlenerek felç edilmektedir. Birey adına ise, geçmiş ve geleceğinden koparılacak iradesi, karar mekânizması felç edilen, güdülerine tutsak kişiliğini yitirmiş, insanlığından kopan insan gerçekliğiyle karşılaşmaktadır.

İktidarlara karşı alternatif geliştiren doğu felsefesinin temel mücadele yöntemi çilecilik, adeta bir karakter özelliğine dönüşmüştür. Batıda ise, Marks'ın sosyalizm kuramından yola çıksak dahi, ben-merkezciliğe karşı alternatif ben-merkezciliğin temel mücadele karakteri olduğunu görebiliriz. Ezenlerin iktidarı, ezilenlerin iktidarı olan proletarya diktatörlüğü ile aşılmaya çalışılmaktadır. Nihai hedef devletsizlik de olsa, devlete karşı devlet mantığı hâkim olmaktadır. Doğunun güçlü yanı olan bencilliğinden, mülkiyet duygusundan soyunan *'ben'*, batının savaştığı güce kilitli yaklaşımı, kendi içinde sosyalist

bireyi yaratmasını engelleyen zayıf tarafıdır. Bu noktada, batının güçlü yanı dışı karşı odaklanan bireysel enerjinin daha çabuk örgütlenip sonuç alması iken, bu da doğunun zayıf yanı olarak kendisini göstermektedir.

İDEALİZMİN İÇİMİZDEKİ ETKİLERİ VE YANSIMALARI

Özgürlük hareketimizin meşru savunma gücü olarak idealizmin ne oranda, nasıl yaşandığını çözümleyebilmek, anlamlandırabilmek için bu topraklarda idealizmin köklülüğü göz önünde bulundurulmalıdır. Kölecilik ve feodal dönemin birbirinin peşi sıra Ortadoğu topraklarında doğup gelişmesi, önce tanrı insan, sonra tek tanrılı dinlerin gelişimi ile *tanrının kulu insan* düşüncesi, bu çağların ideolojik kimliğinin güçlülüğünü, tarihsel derinliğini ortaya koyar. Uzun bir tarihsel geçmişin ve bugünün İslami değerlere göre biçimlenmiş aile yapılanmasında şekillenen bireyin düşünüş biçimine, kişilik yapılanmasına damgasını vuran felsefi gerçeklik idealizm olmaktadır.

Çocukluk, diğer yaş dönemlerinin gelişim çizgisinin temellerinin atıldığı insanın doğaya ve yaşama dair ilk meraklarının, arayışlarının olduğu hayatın en önemli kesitidir. Kürdistan aile kültüründe ve yapılanmasında çocukluğun tüm soruları, yaratan tanrı ile yaratılan kulla son bulmaktadır. Bu; arayışı, sorgulamayı ve sormayı gereksiz kılarken salt itaati, körü körüne inanmayı ve inancın gereklerini yerine getirmeyi öngörmektedir. Gelişmekte olan taze beynin önüne konulan bu yasaklamalar ve kısıtlamalar sonucu özgür düşünme ve öz iradenin açığa çıkışı engellenmektedir. Kabul edilen ve yaşamın her şeyinin ona göre ayarlanıp belirlendiği inancın, yaşamın merkezine oturtulması bilinçli bir tercih olmanın çok gerisinde, toplumda ve ailede yaşanılanın hiç sorgusuz tekrarından ibarettir. Eğitim sistemi de bu düşünüşü parçalayacak bilimsellikten yoksun olduğundan destekleyici konumda kalmaktadır. Toplumda bireye aktarılan bu bakış tarzı doğal olarak mücadeleye katılmakla birden bire yok olmamaktadır.

Kadro yapısında asıl sistem savaşı egemenlikli sistemle, alternatif özgürlük sistemi arasında kıyasıya yürütülen mücadele ile sağlanır. Çoğu kez kendimizi değişime kapatmak, bu iç mücadeleye anlam vermemek içimizdeki idealizmin statik mantığının sonucu olmaktadır. Bu açıdan da, geride bıraktığımızı sandığımız sistemin niyet ve istemlerimizden bağımsız olarak saflarda temsili durumuna gelmemiz kaçınılmaz olur. Sistemi, tanrıyı, egemenlikli dünya görüşünü dıştan, isyancı temelde ret, bunlardan arınıldığı anlamı taşımamaktadır. Kendi kendimizi yanıltmamıza neden olan en temel nokta da bu olmaktadır. Sınıflı-egemenlikli toplum sistemini bırakıp gelmenin her şey olduğu ve mücadelenin burada bittiği varsayılmakta ya da *'daha bizden ne isteniyor ki'* denilmektedir. Oysa her şey yeni başlamaktadır. Kişilik yapılanmamıza, düşünüş biçimimize damgasını vuran egemenlikli sistemin idealist felsefesini tahlil edip çözümlemek ve içine geldiğimiz materyalist Apocu özgürlük felsefesini anlayıp özümsememiz için bir ön gerekliliktir. Bu temelde kendimizden başlayarak çevremizde ve toplumda bir değişim gerçekleştirmek, Önderliğimizin de en çok önem verdiği zafere ve yengiyeye götüren temel etmen olmaktadır. İdealizmi salt tanrıya inanıp inanmamakla özdeşleştirmek konuya ciddiyetinin çok uzağında yüzeysel bir yaklaşımı ifade etmektedir. Ki, Önderlik kendi başına dine yaklaşımın Allah var mı yok mu tartışmalarına indirgenmesini çarpıtma ve gerçek olanın maskelenmesi olarak nitelendirmektedir. İnsanlık tarihindeki uzun sınıflı egemenlik sisteminin felsefesi, yaşama bakış, algılayış ve yorumlayış idealist felsefe olmaktadır. Uzun bir tarihe yayılması köklülüğünü ve gücünü gösterdiği gibi, bu bakışın dışına çıkmanın zorluğunu da göstermektedir.

İdealizm evrenin, dünyanın, doğanın ve insanın oluşum sürecini iç dinamikleri içinde değerlendirmeyip düşüncenin gerçekleşen maddeleşmiş ifadesi olarak ele almaktadır. Bu öğelerin her şeyin önceden belirlendiği bir kaderin figüranları olmaktan öte bir rol oynadığını kabul etmez. Yani yapılan her şey, attığımız her adım önceden belirlenmiştir. Kadercilik insanın yaşamda hiç bir belirleyiciliği olmadığını söylemekle ve çepeçevre

kuşatılmasıyla eş değer olmaktadır. Bu, şu sonuca götürmektedir; değişim çabaları boşunadır. Bunun için verilen mücadeleye bağlı olarak değil, önceden çizilen kadere göre her şey ilerler mantığındadır. Yani birey ve toplum yaşamın öznesi değil nesnesidir. Bu yaklaşım olayların, gelişmelerin doğanın iç yasalarını, doğal gelişimini izleyip sonuç çıkarmayı, özgür anlama ve bilme çabalarını engellemektedir. İnanca dayalı düşünme, bilimselliğin temelindeki kuşkuculuğu sorgulamayı günah ve yasak saymaktadır.

Felsefenin yasaklar koyan zorlayıcı bir yapılanmasının olmadığını, akla dayanmasıyla da inançtan ayrıldığını daha önce vurgulamıştık. Ama her felsefe ideolojilerin hammaddesini oluşturduğu gibi ideolojilerin yaşamsallaştığı politikayla da pratikleşmektedir. Felsefi düşünce mitolojik-dinsel düşünceden beslendiği gibi özellikle Hristiyanlık ve İslamiyet'in kurumlaşmasında ve çağa uyarlamasında belirleyici olmaktadır.

İdealist sistemi hiyerarşik zihniyetin anası olarak kabul ettiğimizde, ilk kez köleci dönemde kurumsallaşan hiyerarşik mantığın katılığına, köklülüğüne anlam vermek kolaylaşmaktadır. Bizde de doğaya yaklaşımdan cins çelişkisine, oradan da komutaya yaklaşıma dek özgür, köklü bir değişim ve gelişim sağlamak için başta sorgulanması gereken konu olmaktadır. Önderliğimizin uzun yıllar verdiği mücadelenin sonucu olarak kaba egemenlikli yaklaşımlarda ve hiyerarşik zihniyette parçalanmalar gerçekleşse de bin yılların zihniyetini bir çırpıda silip atmak kolay olmamaktadır. Fakat verilen iç mücadelenin yoğunluğuna paralel, özellikle cinsler arası hiyerarşide ciddi parçalanmalarla birlikte yeninin inşasına girilmiştir. Düşünsel, duygusal üretim, aydınlanma, yaşamda özgürlüğün temsiliyeti hiyerarşik idealist düşünce sistemiyle daha güçlü hesaplaşmayı ve savaşıllığı gerektirmektedir. Böylece aynı düzeyde hangi görevi yaparsa yapsın, hangi komuta düzeyinde bulunursa bulunsun yaşama karşı aynı sorumluluk duygusuyla hareket etme gelişmektedir. Komuta yaşamın düzeni ve sürekliliği açısından pratik bir koordinasyon misyonunun dışında bir rol üstlenmez. Herkesin görev dağılımı, paylaşımıyla üzerine düşeni en iyi, en ustaca yapmaya kilitlendiği bu pratikleşmede sosyal ilişki düzeyinde herhangi bir özerkleşme yaşaması zihinsel geriliğin göstergesidir. Cinsler arasında erkekte temsiliyeti bulan hiyerarşik zihniyetle süreklilik içeren bir mücadeleyi yürütmek, meşru savunma gücü içinde çeteleşme zeminini kurularak misyonunun bilincinde daha aktif belirleyici bir duruşu geliştirecektir. Doğayı sevme, saygı duyma temelinde ve kullanmayı aşan yeni ilişki biçimi doğayla daha çok bütünleşmeyi, yaşamı daha anlamlı kılmayı ve savaşta sonuç almayı getirecektir.

Dogmatizm değişimi, gelişimi, zıtların birliğini dondurarak dünyaya tek pencereden ak ve kara olarak bakmayı dayatmaktadır. Bir bilginin (ideaya dayalı dünya görüşünün) dondurulup, yani değişen zamana, değişen mekâna karşı durarak yaşam gerçekliğinin dışında ve üstünde anlam biçilmesi dogmayı yaratmaktadır. Bu, dinsel düşünceden kaynaklansa da, materyalizmde de etkisi görülmektedir. Yaşamda her şeyin akışkan bir nitelik taşıdığı, değişmeyen tek şeyin ise değişim olduğu bilinmektedir. Tarihsel akışta, dogmatizme saplanmak söz konusu olan bireyse bireyi, toplumsa toplumu, örgütse örgütü gelişmelerin ve hayatın dışına savurur. Bu da içe kapanmak, gelişimi kendinde durdurmak, marjinalleşmek ve belirleyiciliğini yitirmek anlamına gelmektedir. Tanrı gibi değişmeyen, mutlak olan doğrulara neden ihtiyaç duyulur? Korkular ve güvensizlikler statik olana dayanmaktadır. Bir şeyi tabulaştırmak arayışı, sorgulamayı dondururken, bireye sahte bir rahatlık ve güven de vermektedir. Burada bireyin düşüncesinde yarattığı mutlak doğru, yaşamın sürekli gelişip ilerleyen doğrularından çok farklılaşır.

Kürdistan'ı, Ortadoğu'yu ve dünyayı değiştirmek varolan tüm dogmaları parçalayarak alternatif birey, alternatif toplum yaratma iddiasındaki bir özgürlük felsefesinin ve hareketin üyelerinin değişime inanmaması, kendisini değişime yatırmaması, *"böyle gelmiş, böyle gider"* yaklaşımı dogmatizmin ta kendisi olmaktadır. Bu noktada ısrarcı olmamak, değişimin gerektirdiği hem kendine, hem de tüm yaşama emek vermekten kaçınmak, her şeyi akışına bırakmak anlamına gelmektedir. Kahramanlık ve ihanet arasına ulaşılmaz setler çekmek öncelikle yaşam gerçekliğimize ters düşmektedir. Bu, insanın ve doğanın

temel gelişim yasası olan zıtların bir arada varlığını göz ardı etmektir. Bir bütün son kırk yıllık tarihi süreçte Önderliğimizin şahsında gerçekleştirdiği devrimi bu topluma, bu coğrafyaya yayması devasal bir devrim hareketini doğurmaktadır. Bu inanılmaz düzeylerdeki yoğun emek, yaşamın yasalarını iyi okuyup uygulamanın sonucunda gelişmiştir. Demokratik Konfederalizm Önderliğini anlamayı ve ona ulaşmayı imkânsızlık dâhilinde görmek onu yüceltme, sevgi ve bağlılık anlamına gelmiyor. Oysa gerçek sevgi ve yüceltme anlamakla başlamaktadır. Bunu yaşamsallaştırmak da düşünsel ve pratiksel bütünleşmeyi sağlamak ve üretken bir zenginleşmeyi gerekli kılmaktadır. Toplumda olduğu gibi içimizde de ön yargıların güçlülüğü kaynağını dogmatik, değişime inançsız yaklaşımlardan almaktadır. Kişi ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın bu noktada kendinde iknayı yaşamıyorsa sonuç almak da bir o kadar zorlaşmaktadır.

Özgürlük saflarına taşırılan ve özgür düşünme önüne set olarak dikilen idealist zihniyetin yansıması olan kendine yetemeyen, hep birilerine ve bir yerlere dayanma istemi, yani bağımlı kişilik gerçekliği öz sevgisizliğin de göstergesi olmaktadır. Sevgisizlik de, yaşamdan bıkkınlığa, bir zehir gibi umutsuzluğa, ölüm felsefesine dönüşmektedir. Özellikle de kadında en başta öz güven, öz sevgi problemi kendisini bu zihniyetten kaynaklanarak açığa çıkarmaktadır. Bu da dışa bağımlı sürekli çevreden destek, ilgi bekleyen bu olmazsa da güvensizlik ve bağımlılığının derinleşmesiyle umutsuzluğa dönüşen bir süreç olmaktadır.

Kendini amaca ve değişime kilitlemiş olan birey için zayıflıklar, güçsüzlükler büyük çıkışların, başarıların gerekçesi olurken, kendini çaresizliğin pençesine bırakanlar için bunlar umutsuzluğun gerekçesi olmaktadır. Çaresizlik ve umutsuzluk, insanların cenazeleri üzerinde yükselen egemenlikli sistem içindeki insanın doğal ruh hali iken, insan merkezli bir hareketin içinde hastalık virüsü olmaktadır. Aslında tercih yapma iradesinin gösterilememesi sonucunda iki sistem arasında sıkışıp kalmanın psikolojisini, duruşunu ifade etmektedir. Zorlanmalar karşısında kırılmayı yaşayıp geri çekilmek, bunların nedenlerine anlam vermemek, mücadelecilikten uzak yapılanma ve olayları bütünlüklü ele almayışla da birleşince umutsuzluk derinleşmektedir Tarihsel bilinçten kopuk zihniyet, günlük olanın darlığına dalınca bütün dünyayı kendisi ve yaşadığı olarak algılamaktadır. Bu da bireyi soluksuz, oksijensiz bırakmaktadır. Oysa bugünü geçmişe ve tarihe bağlayan bağların bilincine ulaşılsa, olayların sebep, sonuç ilişkileri duyguları aşarak bilimsel bakış açısıyla değerlendirilebilse moral değerlerinden kopulmazsa, her şeyi kendinden ve yaşadığından ibaret saymazsa çözümsüzlük, umutsuzluk ve yorgunluk baş göstermez. Yaşamın olduğu yerde ölüm, ölümün olduğu yerde yaşam yoktur. Bu yokluğu ebedi-mutlak saymak idealist bir yaklaşım olmaktadır. Oysa yaşam ve ölüm bütünlük arz eder. Yaşam bağrında ölümü, ölümse bağrında yaşamı taşımaktadır.

KABA MATERYALİZMİN İÇİMİZDEKİ ETKİ VE YANSIMALARI

Yaşadığımız çağ idealist sistemin hizmetinde ve onun bir parçası olarak gelişse de madde en temel değer olarak yüceltilmektedir. Hareketimizin çıkış noktası Marksist-Leninist ideolojinin doğu değerleriyle harmanlanmış bileşkesi olmaktadır. Reel sosyalizm gerçeğinde yaşanan yenilginin temel etmeni, yaşam gerçekliğinden kopan, dogmatizme saplanan kaba materyalist yaklaşımdır. Marksist-Leninist bir hareket olarak ortaya çıkan Apocu hareket doğal olarak bağrında başlangıç ve gelişim itibarıyla bu kaba materyalist yaklaşım ve eğilimleri taşımıştır. Reel sosyalizmi ve çağın bilimsel-teknik gelişmelerini yutarak kendini daha da güçlendiren kapitalist egemenlikli sistem ayakta kalışını kendini sürekli değiştirip-dönüştürmesine, materyalist diyalektik ilkeleri uygulamasına borçludur. Reel sosyalizmin yenilgisi de bağrında kaba materyalizmi yaşatması, dogmatizmi aşamaması, materyalist felsefeyi ve diyalektik yöntemi rafa kaldırmasından kaynaklanmaktadır. İçinden geçtiğimiz çağın kendi ideolojisini yaratma arayışı içinde olduğu tarihsel kesitte, sistemi iyi çözümlemek, yaşamın akışına ters düşmeyen materyalist felsefeyle kazandıran yöntemi ustaca uygulamak gerekmektedir. Bu, bir varolma sorunudur.

İdealist mantığın yoğun etkileri sonucu ortaya çıkan dinin topluma ve içinden çıkılan sisteme tepkinin yansıması nasıl ki Allahın varlığının sorgusuz kabulünü getirmişse, aynı mantık kaba materyalizmde bu kez tersinden, yani “*yokluğunu*” kabullenmeyi sorgusuz bir şekilde getirmektedir. Bu da, hemen değişim ve gelişimin göstergesi olarak ilan edilmektedir. ‘Allah’ kavramında gizlenen egemenlik, hiyerarşi ve onun felsefesi olan idealizm çözümlenip bilince çıkarılmasa da, sezgisel olarak temel teşkil ettiği görülmekle birlikte, ilk kopuş oradan yapılmak istenmektedir. Gösterilen bu ilk tepki ve ret kaba materyalist bir yaklaşımın ötesine gitmemektedir. Bununla yetinme, köklü çözümlenmediği takdirde ret ettiği ile buluşmayı ve içten içe onu yaşamayı kaçınılmaz kılmaktadır. Bu örnekte olduğu gibi çokça yaşadığımız kaba materyalizm sonuçta uygulama bulduğu tüm alanlarda idealizmin çarkı olmaktan öteye gitmemektedir. En karşı görüldüğünün maskesi durumuna gelme ve uçuşmanın sonucu olarak en zıt uçların birleşme eğilimi taşıması, tartışmasız bir gerçekliktir. Bu, kaba materyalizmin idealist yöntemlere saplanmasından kaynaklanmaktadır. Değişim ve dönüşüme karşı gösterilen tutuculuğun idealist dogmaya benzer materyalist dogmalar yaratmayla sonuçlanmasının işaretidir. Özgürlük adına aileyi, toplumu, erkeği, dini en keskin ret ediyor görünüp (başkasına öyle görünmekten ziyade kendini de öyle inandırmak anlamında), belli bir sürecin, koşulların ve değişimin ardından en çok ret ettiği ile en hızlı birleşmeyi sağlaması bu reddi sorgulamayı gerektirmektedir.

İdealist felsefe ile egemenlikli sistemin kendini en çok kurumlaştırdığı aile, toplum, erkek ve din çözümlenmeden, bireyle olan bağları bilince çıkarılmadan tarihsel gelişimleri anlaşılmaktan uzaktır. Bu yapılanmaların kimlikleri bağrında taşıdığı kölelik zinciriyle ve onların yok sayılmasıyla bitirilmek istenmektedir. Bu doğanın, tarihin gelişim yasalarından hiç bir şey anlamamaktır. Her birey içinde şekillendiği topluma, bin yılların birikmiş değer yargılarına, aile ve devlet gibi kurumlaşmaların ölçü ve yasaklarına göre şekillenir. Böylece bir düşünce sistematigine kavuşur. İçinden çıkılan bu yapılanmalar içerisinde bireyin kendini çözümlemesi ve bu noktada iknayı yaşaması, yeni sistemi kendinde yaratmanın ön adımları olmaktadır. Eğer kopulmak istenene karşı alternatif olan algılanıp geliştirilmezse, kaçınılmaz olarak en iyi bildiği ve yaşadığı sistem gerçekliğini içten içe yaşamaya devam edecektir.

Niçin aile ve devleti ret ediyoruz? Aile ve devletin özel mülkiyet ve sınıflaşmanın gelişim tarihiyle bağlantısını ne ölçüde kuruyoruz? Yine mülkiyet ve sınıflaşmanın insan özgürlüğünü yok eden, iradesini kıran, kendi kendine ihanet ettiren yapılanmasını ne ölçüde bilince çıkarmışız? Klasik ailenin yerine nasıl bir alternatif aile koyuyoruz? Devlet olgusunun yerine hangi yapılanmayı koyuyoruz? Bunların oluşum esasları nelerdir? Tüm bu soruların yanıtlarını kapsamlı veremiyorsak eğer, sonuçta nerede olursak olalım, sistemi yaşamaktan kurtulamayız.

APOCU FELSEFE

“Sosyal bilim olarak felsefe tıpkı doğuş sürecindeki gibi bir rolü günümüzde de oynamak durumundadır. İktidarlaşmış bilime karşı felsefeye dönüş özgür toplumun çıkış ilkesidir. Felsefeye dayanmayan bir demokrasinin kolayca yozlaşacağı ve demagogların elinde halkları yönetmenin en soysuz aracı olacağı tarihte ve günümüzde sayısız örnekleriyle kendini göstermiştir.”

Felsefesiz yaşam olmaz. Kendi özbilincine, anlamına, felsefesine göre yaşamayan birey, kendisiyle birlikte toplumu da hiçleştirip köleleştiren egemen zihniyetin, cinsin felsefesine göre yaşamak zorundadır. Bu da özüne, kendine yabancılaşmada ifadesini bulmaktadır. Uzun insanlık tarihi boyunca halklara, kadına en çok kaybettiren de öz felsefelerine göre yaşamamalarıdır. Bugüne taşınan insanlık değerlerini bizi tarihsel köklerimize bağlayan bağları korumamızı sağlayan da bu öz felsefeye göre yaşamakta ve yaşatmakta ölümüne direnen halklar, kesimler, bireyler olmaktadır. Örneğin, ağır kölelik koşullarında insanın insana, insanın sevgiye, insanın hakka, adalete yabancılaşmasına karşı çıkan Zerdüş,

tanrıya kafa tutarak yeni bir çıkışı, kendine dönüşü göstermiştir. Soru sormadan, başkalarının hazır cevaplarına göre yaşayan Grek halkına sadece soru sorarak yaşamın anlamını ve orada ne kadar yer kapladıklarını hatırlatan Sokrates'in sorularını hiç bir baldıran zehiri geri alamamaktadır. Halkların *'ilk evrensel partisini'* yaratan İsa'yı ve onun etrafında kenetlenen milyonları bugünkü İncil'le, papayla izah etmeye veya Hz. Muhammed'i bugünkü İslam'la anlamaya çalışmak boşuna bir çaba olmaktadır. İsa'yı Hz. İsa yapan, Muhammed'i Hz. Muhammed yapan, insanlığın vicdanını esas almalarıdır. İnsanlığın köşkünde oturan tanrılar, köşkerlerini sallayan vicdanın ve aklın seslerini ya içlerine girip kirleterek düzenlerine harç yapmış ya da yakarak, zehirleyerek, çarmıha gerip, derilerini yüzerek, kılıçtan geçirerek yok etmek istemiştir. O ilk, en ilkel ve en doğal, eşit, özgür ses, özüne ve insanlığına ihanet etmeden, inatla varlığını sürdürmeyi bilmektedir. Mani, Nesimi, Bruno, Yunus, Mevlana, Pir Sultan, Şeyh Bedrettin ve Marks'ta da cisimleşerek bugüne taşırılan bu öz ve bu felsefedir.

Bu tarihsel birikimin toplamı ve en güçlü sesi olarak bugüne ulaşan Önderliğimizin felsefesini anlamak bu uzun tarihsel direnişi, temsiliyeti anlamlandırmaktan geçmektedir. Anlamanın en büyük eylem olarak nitelendirildiği Apocu felsefenin çağa, uygarlığa meydan okuyan özelliklerini anlamak ve tanımak için hangi koşullarda, hangi felsefenin anti-tezi ve hangi felsefelerden beslenerek çağımızda bir sentez olarak şekillendiğini açmakta yarar vardır. Tanrı-kul, tanrı-köle egemen sistemlerinin en son halkası olan kapitalist sistem sınıf, cins ve doğa sömürsünün en üst boyuta ulaştığı bir özelliğe sahiptir. İşsiz sayısının her geçen gün artıp çalışan emekçi ve işçilerin gönüllü köleliğe adeta teslim olduğu ve kadının cinsel obje, meta olarak en çok düşürülmesine karşın, kadın özgürlük bilincinin ve imkânlarının en çok olduğu, çözümsüzlüğün derinliği ile orantılı olarak, çözüme en çok olanak sunan bir yüzyılda yaşamaktayız.

Bilimsel teknik gelişmeler ve buluşlar insanlık tarihinde çığır açacak niteliklere ulaşmasına rağmen, dünyayı parselleyen bir avuç egemenin elinde, insanı istediği gibi yönlendirmenin biçimlendirmenin, doğadan ve kendinden koparmanın aracı haline getirilmektedir. Dünyanın önemli bir kısmı açlık sınırında yaşarken, diğer taraftan bir kaç ülkenin bütçelerini ceplerinde taşıyan, ürettikleri fazla malları ne yapacaklarını şaşırان ekonomi patronları çağın çıkmazlarını oluşturmaktadır. Teknoloji içinde kaybolarak doğaya alabildiğine yabancılaşan insan bu gerçekliğin yanı sıra, yeryüzünün çölleşmesi, ozon tabakasının delinmesi, hayvan ve bitki türlerinin tükenmesi, ormanların azalması, artan hava kirliliği ile karşılaşmaktadır. Bu da dünyanın yok oluşunun her geçen gün artan belirtileri olmaktadır.

Aile kurumu, tarihinin en kötü koşullarını yaşamaktadır. Ahlaki ve moral değerlerinden yoksun yaşamdan koparak sanal âleme kendini kapatan, zaman zaman çete örgütlerinin ve ruhsal gel-gitlerinin peşinde terör estiren gençlik geleceksizliğin göstergesi olmaktadır. İnsanlığı bugüne kadar yaşatan topluluk, toplu ortak değerler etrafında gelişen yaşam, çılgınlaşan bireyin bencilliğinin, egoizminin, canavarlaşan tehdidi ile karşı karşıya kalmaktadır. Önderliğimiz tüm bu gelişmelerin iç içe geçtiği, çelişki ve çatışmaların en yoğun yaşandığı bu dönemi *'kaos aralığı'* olarak tanımlamaktadır. Bu kaosa, çıkmaza sürükleyen hangi felsefedir?

Yaşamın felce uğratıldığı çağ gerçekliğinde anlam arayışı anlamına gelen bir felsefi bakıştan ziyade, anlamsızlığın kuyusunda kaybolan insanla karşılaşmaktayız. Mevcut tablo ile felsefesizlik doğrudan birbiriyle bağlantılıdır. İdealist felsefede dahi inancın, bir bakış açısının ve değerler sisteminin gereklerine göre yaşanılmakta ve insana-doğaya-topluma da buna göre anlam biçilmektedir. Soyut, manevi tanrıların eridiği, maddenin tanrılaştığı zamanımızda, insanın toplumu, insanın insanı yiyerek tarihsel değerlere hiç bir şey eklemekten inanılmaz ölçüde bir tüketim yaşadığı görülmektedir. Tanrıya dayanan idealist felsefe ile salt maddeye dayanan materyalist felsefe 20. yüzyıla cevap olamayarak, anlam verme ve biçim kazandırma fonksiyonlarını yitirmiştir. Susuzluktan kıvranan bir insanın

suya olan ihtiyacı, özlemi kadar aciliyet arz eden bu noktada yaşamı, doğayı ve insanı daha derinden anlayıp yorumlayan yeni bir felsefi akım ve bakış olmaktadır.

Öze Dönüş Felsefesi:

“Tarih ve geleneği ne kadar doğru biliyorsan, günümüz ve geleceği bu tarihi içselleştirdiğinde üstüne ekleyeceğin kadar değiştirebilir, dönüştürebilirsin.”

‘Kendini bilme tüm bilmelerin temelidir’ diyen Apocu felsefe en başta insanın tarihsel özüne ve kendine olan yabancılaşmasını tersine döndürmenin adı olmaktadır. Kendini tarihten ve dolayısıyla gelecekte soyutlayan, köksüzleşmeyi özgürlük sayan, bugünün varoluş biçimi yani biçimsizliği ret edilmektedir. *“Tarih günümüzde, biz tarihin başlangıcında gizliyiz”* diyerek köksüzlüğe, savrulmaya karşı özgürlüğün, köklerine kavuşmaktan ve onu bugüne taşımaktan geçtiği gerçekliği üzerinden hareket etmektedir. Birey çözümlenirken içinde şekillendiği aile, çevre ve aşiret özellikleri ve sınıf, cins, ulus gerçekliği ile bağlantılı olarak ele alınmaktadır. Bir birey şahsında, tarihin başlangıcından bugüne uzanan zincirin halkaları birer birer açılmaktadır. Sınıf, ulus ve cins gerçekliğinin zamanımızdaki yansıması gözler önüne serilmektedir. Yargılamanın ve yadsımanın yerini, anlama almaktadır.

Apocu felsefede, diyalektiğin karşılıklı bağımlılık ve değişim yasalarının tarihe, birey ve toplum ilişkisine çarpıcı uyarlamasını görmekteyiz. Bireyin duruşu, herhangi bir hareketi ve iş yapma tarzından yola çıkarak bireyin bütününe ulaşılırken, yine bireyin kendisinden topluma ve evrene ulaşılacağı var sayılmaktadır. Bu yaklaşım tarzı bilimsel olduğu kadar aynı zamanda sezgiseldir de. İnsan aklına denk, insan duygusunu da temel almaktadır. Bu yönüyle kaba materyalizmden keskin biçimde ayrılmaktadır. İçinde yaşadığımız bilgi çağı, akılla özdeşleştirilirken, vicdan, yürek yoksunluğu ile taşmaktadır. İdealizmin devamı niteliğindeki kaba materyalizmin sonucu olan bilimin, iktidarlaşma gerçeğinden hareketle insanlığın hizmetine sunulması gerektiği ve toplumda yaşanan köleliğin, özgürlüğe evrimi ancak felsefeye dönüş ilkesiyle gerçekleşebilecektir. Felsefenin taşıdığı anlam arayışındaki sınırsızlık, insanı bütünlüklü ele alabilme gücünden ileri gelmektedir.

İnsanı insan kılan sadece aklı değil, akıl-duygu bütünlüğüdür. İnsanın küçük evren olduğu düşüncesi doğaya, varolan canlı cansız her şeye saygılı, uyumlu hiyerarşik bakışı alt üst eden bir yaklaşımı gerektirmektedir. İnsanın kendine yabancılaşması, o ilk cennetini yitirisi doğaya yabancılaşmasıyla başlamaktadır. Uygarlık (uygarsızlık) tarihine damgasını vuran hiyerarşik, sınıflı toplumsal biçimleniş, içinde direnişleri de ortaya çıkartırken zorlu mücadelelerle bugüne taşınan ilkel özü tecrübe ve bilimle birleştirme, cenneti dünyada yaratmanın yolu olarak açığa çıkmaktadır. İnsanlığın ilk cennetine dönüş için erkek egemenlikli sistemin çözümlenip parçalanması, kadının açığa çıkıp rengini verdiği yeni bir uygarlık sisteminin yaratımıyla mümkün olmaktadır. Buradan yola çıkılarak, insanı-toplumu kök hücrelerine kadar çözümleyen Apocu felsefeyi en başta kadın özgürlük felsefesi olarak nitelendirebiliriz.

Kadın Özgürlük Felsefesi:

Kadın merkezli neolitik dönemin doğup büyüdüğü Mezopotamya toprakları, bu ilk analık rolüne tam ters orantılı olarak kadın şahsında insanlığın en çok düşürüldüğü bir konumu yaşamaktadır. Apocu felsefe buna isyan, bunu kabullenmeme ve kadını yeniden açığa çıkarma üzerinden gelişip serpilmektedir. Kaybettiği yerde kazanmak, kadınla birlikte yitirilen vicdanın, adaletin, özgürlüğün yeniden kazanılmasıyla yaşamsallaşmaktadır. Ulusal savaşın eşğinde evrensel ölçülere göre hazırlanan Önderlik özgürlük okulları, kadını klasik köle kadınlığından, erkeği egemen erkekliğinden kopararak özgürlük ölçülerine göre yeniden biçimlendirmenin temel sahaları olmaktadır.

Geçmişten günümüze özel mülkiyetin ve ailenin gelişimi birbirine paralel ve iç içe gelişmiştir. Bu noktada kadın, erkeğin mülkü haline getirilmekle yetmiş kilitli zindana atılmaktadır. Kadının bedeninde, beyinde geliştirilen kilitleri kırmak için özgürlük laboratuvarı haline getirilen dağlarda kadın, tarihi ile kendisi ve erkekle kıyasıya bir

mücadeleye tutuşmaktadır. Kimliğini kazanmak, kendine ait olabilmek için erkekten fiziksel ve beyinsel olarak ayrışmayı hep aynı yere gitmeye alışan ayaklara alışkanlığını değiştirmek için zincir bağlamaya benzetmek yerinde olur.

Doğu felsefelerinde görülen filozofluk ve peygamberlik, yani bir nevi söz ve uygulamanın birlikte gerçekleşmesi Apocu felsefe için de geçerli olmaktadır. Doğruluğuna inanılan hiç bir düşünce yaşamsallaşmakta tereddüt geçirmemektedir. Yine doğudan aldığı insan merkezli insan yaşamının değişimi, anlam kazanması üzerine ahlaki boyutu ön plandaki karakterde ortaktır. Diğer en çarpıcı ortaklık değişim yöntemi olarak seçilen eski tarihlerdeki felsefenin dine yakınlığından kaynaklı çilecilik, yani sorunu kendinde çözme olmaktadır. Apocu felsefenin bilimsel yanından kaynaklı olan çözümlemeye dayalı sorunu ve evreni insanda yani birey olgusunda çözme esas alınmaktadır. Doğunun duygusal zekâsı ile batının analitik zekâsının sentezi olarak şekillenmekte, bu da gerektiği kadar akıl, gerektiği kadar duygu ve sezgi bileşimini yaratmaktadır. Ne doğunun inanç ağırlıklı oluşumundan gelen zayıflıkları, ne de batının kaba maddeci, kuru yaklaşımlarındaki zayıflığı bünyesine almaktadır. Duygu yüklü zekâ, bu sentezin sonucu olmanın dışında en çok kadının düşünme yapısına denk gelmektedir. Vicdanı ve yüreği içinde barındıran akıl, eşitsizlik ile özgürlüksüzlüğe karşı bir önlem ve ölçüdür.

Dünyayı alım-satım ilişkilerinin sonucu çöplüğe dönüştüren erkek akli, yürek ve vicdan özellikleri taşıyan kadının duygulu aklıyla frenlenmek istenmektedir. Burada da açığa çıkan kadına yaklaşım, ideolojik, politik nedenlerden daha köklü felsefi bir varoluşsal temele dayanmasıdır. Kadını ele alışla doğayı, insanı ele alış aynı paralellikte ve birbirini destekler niteliktedir. İnsanın en mutlu olduğu zaman kendine ve doğaya yabancılaşmadığı, ağırlıklı olarak kadının yarattığı değerler üzerinde kurulan neolitik yaşama, doğaya biçtiği anlamın, bakışın olduğu çağdır. Ve eğer yeni bir sistem, yeni bir dünyayı yaratmak veya o ilk öze dönmek isteniyorsa eğer, bu da ancak kadının eski gücüne, düşünce yapısına dönüşü ile mümkün olmaktadır. Yaratan, besleyen, büyüten, kendine güvenen kadına ulaşmak, bugünün erkeğin nesnesi haline getirilmiş, silik, güvensiz kadınıyla onu buraya getiren erkek aklıyla güçlü hesaplaşmayı gerektirmektedir. Doğaya olan yabancılık, doğa üzerinde kurulan tahakküm kadın üzerindeki tahakkümün kalkmasıyla paralel bir mücadele ile ortadan kaldırılabilir. Doğaya en yakın cins, hem fizyolojik hem düşünsel hem de üzerlerinde kurulan tahakkümün ortak tarihiyle kadın olmaktadır.

Özgür İlişki-Özgür Sevgi:

Apocu felsefede ölüme kilitli, birbirini mezara götüren Ortadoğu'nun, Kürdün kara aşk yazgısını bozup yaşayan ve yaşatan özgür aşklar yaratmak bir tutkudur. En temelde insana, doğaya, kadına, toprağa, ülkeye ve evrene duyulan bir sevgi felsefesidir. Karşı cinslerin ilişkisi, insanın yalnızlığında büyük sevgisizlik içerisinde sığındığı bir liman olmaktan çıkarılmak istenir. Yüzünü dünya ve insanın salt maddi gerçekliğine dönen hiç bir sevginin gerçek olamayacağına inanır. Gerçek sevginin, genelle buluşup evreni kucakladığı, insani duyarlılıklar üzerinde kurulduğu oranda boğmayıp yaşattığını ve büyüttüğünü ifadelendirir. Aşk, özgürlük ister. Bireyin özgür kimlik ve kişilik sahibi olmasını gerekli kılar. Bilgelik sınırlarında seyreden bilinçle, duygularda derinlik ister. Kimseye ait olmamak, kendine ait olmak, birbirine değil ortak amaca, ortak insanlık özlemlerine kilitlenmek aşkın ilkeleri olarak belirlenir. Günümüz sevgi felsefelerinde zayıflık, sökülmiş tırnaklar ve dişler ilk göze çarpan olgular olurken, sevgi, aşk yenilenlerin oyalanma aracı gibi bir işlev görmektedir. Oysa Apocu felsefede bu, tersine dönmektedir. Zayıflığın ve güçsüzlüğün olduğu yerde aşk adına en büyük aşksızlığın, bitmişliğin, köleliğin yaşanması, güç yaratımına bağlı bir sevgi ve özgürlük anlayışı doğurmaktadır. Buradaki güç, hiyerarşik baskı altına alan bir olgu değil, düşüncenin, duygunun, bilincin toplamına denk gelen duruşu ifade etmektedir. Zayıflıkta birleşme ihanete, gelenekselliğe, gerilikte ısrara götürürken zafer kişiliğinde, güçte buluşma, özgürlüğe, yaratıcılığa, yeniyi geliştirmeye götürmektedir. Özgür toplum hedefini gerçek kılmak, özgür bireyi, özgür kadın ve erkek

kişilik modelini açığa çıkarıp yaşamsallaşmasını gerektirmektedir. Yaratılmak istenen özgürlük, soyut ve belirsiz bir imge değildir. Andaki varoluşun tarihsel kökleriyle bağlantısını kurabilen ve öz insani çıkarlar doğrultusunda, birey-toplum bağlantısını güçlü kurarak karar verebilen, iradeyle bu kararları uygulayan, kendini gerçekleştirme gücüne sahip birey ve toplumun özgürlüğünden bahsedilebilir.

Çocuk ve yaşlılara yaklaşımı açıklamak gerekirse, çocukluk ihanet edilmemesi gereken, insanın biçimlendiği ilk dönem olması itibarıyla de, en hassas ve en önemli kesit olarak ele alınmaktadır. Varlığına saygı duymak, yaşamı anlamlandırmasını, kendini ve dünyayı tanımasının koşullarını yaratmak, çocuklara karşı büyüklerin temel sorumlulukları olmaktadır. İçinde yaşanan sistemde en çok ezilen, yok sayılan, her türden fiziksel, psikolojik istismar konusu yapılan, özlemlerine, dünyasına saygı duyulmayan bir nesne konumundadır. Özenden yoksun bir biçimde çirkin ve acımasız yaşam gerçekliğine savunmasız bir biçimde terk edilen çocukların, sağlıklı gelişim koşulları toplumun psikolojik sağlığını belirlemektedir. Sağlıklı bir toplumun temeli olan çocuklara, öz sevgi, öz saygı ve öz güven kazandırma, kendilerini tanıyıp karar verebilen ve planlayıp disipline edebilen bir düzeye ulaştırmayı insani bir görev olarak değerlendirmektedir. Böyle büyük bir sorumluluk ailelere terk edilemeyecek kadar önemli bir konudur. Yaşamsal tecrübenin doruğu olan yaşlıların tecrübelerinden yararlanacak koşulları yaratarak, onları işlevsel kılmak, güvenli, huzurlu yaşam olanaklarını yaratmak temel toplumsal görevlerdendir.

Birbirini Besleyen Birey-Toplum Denklemi:

Çocuk ve yaşlılara yaklaşımda açığa çıkan temel olgu, insanlığın ve dünyanın bütünlüklü ele alınıp ilkel klandaki ortak yaşam kültürüne denk bir düzenlenişe tabi tutulması olmaktadır. Egemenlikli sistemlerin toplumları parçalayıp bireyi yalnızlaştırarak, *'her koyun kendi bacağından asılır'* felsefesindeki üst boyuta varan bencillik ve bireyciliği tersine bir çaba ile bütünleştirmeye, sağlıklı bir birey-toplum denklemi kurmaya çalışılmaktadır. *'Yaşasın ben'* sloganıyla toplum aleyhine büyütülen, canavarlaştırılan bireyciliğin özünde bireyin en çok hiçe sayılarak yalnızlaştırılması ve bir hasta konumuna getirilmesi tüm çıplaklığı ile görülebilmektedir. Apocu felsefede birey, toplumla kurduğu sağlıklı bağlar ölçüsünde, gücünü yitirmeden kendini gerçekleştirebilmektedir. Toplum aleyhine bireyciliği körüklemek, içinde yaşadığı suyu kurutmak gibi bir anlama sahiptir. Bu feodal döneme kadar gelen tarihsel kesitte olduğu gibi *'her şey toplumdur'* yaklaşımına da alabildiğine uzaktır. İnsanlık için bir geleceği var kılmak, ne kadar birey ne kadar toplum denklemini doğru kurmaya bağlıdır. Yönetenlerin elinde istenilen her yöne yönlendirilebilen, kendi başına düşünmekten yoksun birey, kendi içinde olduğu kadar toplum için de potansiyel bir tehlike olmaktadır. Gerçek anlamda yaşanabilecek bir dünya için her şeyden önce kendinin, tarihinin farkında, düşünme mekânizmaları dumura uğratılmamış bireyi yaratmak, Apocu felsefede temel teşkil etmektedir.

Otuz yılı aşkın mücadele tarihine an be an, soluk soluğa özgür bireyi yaratma olgusu damgasını vurmuştur. İnsanı bugüne getiren toplum içinde yaşattığı değerlerdir. Bu değerleri hiçe saymak, kendini ve varlık koşulunu hiçe saymakla eş değer bir anlam taşımaktadır. Bu inkârı derinlemesine yaşayan kapitalist çağ insanında kişilik bölünmesi, anlamsızlık, hiçlik, umutsuzluk, insanı işlevsiz kılan derin bir yalnızlık had safhadadır. Bu da göstermektedir ki, toplum canlı bir mekânizmadır. İnkâra dayalı bir yaklaşımı içine sindirmesi mümkün değildir. İnsan tarihinden, kültüründen, dilinden bağımsız olamaz. Bunların bir sonucu olarak yeni şeyler yaratıp varlığını pekiştirebilir. Bu, toplum bir kaderdir anlamını taşımadığı gibi, tarihi değiştirme, toplumu yeniden biçimlendirme arayışı ve savaşı içinde olan Apocu felsefenin öğrencilerine özgür bireylerin tarihi etkileme ve değiştirme gücünü her geçen gün göstermektedir. Yani özünde bireycilik kişiyi toplumdan soyutlayarak adeta elini kolunu bağlayıp, en etkisiz bir pozisyona itmektedir. Toplumla dengeli ilişki kurabilen bireyi aktif, etkili, rol sahibi bir yaşam beklemektedir.

Apocu Felsefede Diyalektik:

Önderliğimiz'nun yaşama çıkış özelliklerinden bugüne büyüyerek taşınan, diyalektiğin amansız uygulanaşdır. Lanetin içinde kutsalı, en soysuz teslimiyetten direnişi, ölüm sisteminden yaşam sistemini yaratmak, amansız bir kişiliği ve fizik yasalarıyla doğa yasalarını çözümlemeyi gerektirmektedir.

Toplumsal olguların ilişkilerini, etkileşimlerini ve değişimlerini incelerken Hegel'in sistemleştirdiği, Marks'ın toplum bilimlerine uyguladığı tez-antitez-senteze dayalı gelişim yasası en aktif biçimde uygulanmaktadır. İlk klan toplum yapısı doğal toplum olarak adlandırılarak tez olarak kabul edilirken, doğal toplumun bağrında gelişen hiyerarşik sınıflı toplum anti-tez olarak nitelendirilmektedir. İçinde yaşadığımız zaman dilimi bugüne dek anti-tez içinde pasif biçimde varolan doğal toplumun yani tezin, daha çok ortaya çıktığı, bir dönem olmaktadır. Doğal toplum, sınıflı toplum yapısını temsil eden güçlerin, felsefi düşüncelerin, çatışmasının en yoğunluklu yaşanıp sentezle sonuçlanacağı (anti-tez olan egemenlikli sistemin yaşadığı çürümeyle bağlantılı olarak) tarihsel bir süreci yaşamaktayız. Bu gelişme yasası özünde her varoluşun ikili, birbirine zıt özellikler barındırdığı gerçekliğinden hareketle, zıtların birliği diyalektik yasasına dayanmaktadır. Varoluş bağrında yok oluşu, özgürlük köleliği, çirkinlik güzelliği taşımaktadır. Yani tersinin olmaması durumunda bu ifadeler tanımsız ve anlamsız kalmaktadır.

Diyalektiğin ikili çatışmalı varoluşunda, zıt uçlardan birinin diğerini yok ederek üst bir senteze ulaştığı görüşü, yaşamda hiç bir şeyin üst bir senteze giderken yok olmadığı, kendini pasif bir biçimde diğerinin içerisinde devam ettirmesine dayandırdığı kabul görmemektedir. İlkel klan toplum özelliklerinin farklı sentezler içinde kendini bugüne dek yaşatması buna örnek teşkil edebilir. Böylece bir sınıfın, başka bir sınıfı, bir ulusun başka bir ulusu yok ederek veya yaşamdan dışlayarak varlığını sürdürmesi yerine bir diğerini çatışmanın sonucu zayıflatarak içine alıp üst senteze ulaşması gerçekleşmektedir. Apocu felsefenin Önderliğimiz kişiliğinde, yaşamsallaşmasında diyalektiğin bu biçimde ustaca mücadeleye alternatif var oluş çabasına uygulanaşına tanıklık etmekteyiz. Önderliğimizde kaba ret yoktur. Çocukluğunda verili yaşamla tutuşulan kavgada sistemin en üstlerine başarılarla tırmanmakta, ama kendini ona katmamaktadır. Bu o denli içselleşmiştir ki, bu felsefenin ve mücadelenin bugüne dek gelmesinde en ustaca taktik, yöntem olarak partileşme öncesi Pilot ve Kesire ile kurulan ilişkide görülebilmektedir. Sistemin kalbinde bu kişilikleri içine alma, karşı tarafta kontrolün ellerinde olduğu izlenimi uyandırarak çıkış yapma olanaklarını sağlamaktadır.

Kadın özgürlük çizgisinin olgunlaşıp gelişmesi Önderliğimizin Kesire ile on yıl boyunca sürdürdüğü soluk soluğa bir mücadeleyle gerçekleşmektedir. Kesire fiziksel olarak yok edilmemiş, ama son kozlarına kadar eski ve yeni kadın, sistem ve alternatif sistem çatışması cesurca yürütülmüştür. İmralı sürecine damgasını vuran da bu yaklaşımdır. Yine yüz binlerin ölümüne neden olacak, ama gerçek anlamda köklü bir savaş anlamına gelmeyecek olan kaba direniş yerine kendisinin ve karşı tarafın en açık biçimde yeniden ele alınması, en yoğunlaşmış şekliyle sistemi de kapsamına alan, onunla içten büyük bir değişim ve dönüşüm savaşına tutuşan bir anlayış, bir tarz görülmektedir. Öyle iddialı, kendine güvenli ve rahattır ki, korkuyu barındıran meydan okumaya, cepheleşmeye müsaade etmemektedir. Sistemin içine girerek, sistemi kendi içine alacak güce sahiptir. Bu diyalektiğin olayları bütünlüklü, parçalamadan ele alınmasından kaynaklıdır. Buna, bir ulusa, inanca, sınıfa veya bir cinse göre değil de evrene göre olma, kendini evrenle bütünleştirme denilebilir. Bu evrenle bütünleşme, evrenin yasalarını uygulama ulus dar milliyetçiliğini ve proleter sınıf iktidarını aşmaktadır. Dar, üstteki egemen kesim dışında kalan, tarihin ilk ezilen sınıfı kadını her kesimden, her alandan emeğinin karşılığını alamayan kendine yabancılaşmış emekçileri, önemli bir kesimi oluşturan işsizleri, özgür düşünme ve kendini gerçekleştirme olanakları ellerinden alınan gençleri, yok sayılan çocuk ve yaşlıları ve egemenler de dâhil olmak üzere herkesin yaşam koşulu olan üzerinde

yaşadığımız dünyayı, çevreyi esas alan bir felsefe aynı zamanda sınırsız bir güç potansiyelini içinde barındırmaktadır. Bu kadar çok herkesin olan bir düşünce sisteminin dar sınırlara, cephelere ve kaba savaşa ihtiyacı olmamaktadır. Asıl ihtiyacı kendinde bütünleştirdiği her kesime açılmak, felsefesini onlara verebilmektir.

Geçmiş yakın tarihsel süreç göstermiştir ki, tek başına bir ulusun, sınıfın, cinsin kurtuluş cenneti olamaz. Eğer bir cennet isteniyorsa bu, ancak dünyanın cennetleşmesinin bir parçası olarak gelişebilir. Kürdistan kadınının özgürlüğü, dünya kadınının özgürlüğünden soyutlanamaz. Özgünlükleri olmakla birlikte, erkek egemenlikli sistem kaç bin yıllık insanlık tarihine damgasını vuran bir sistem olmaktadır. Kadının varlığını açığa çıkarıp paylaştığı yeni bir sistem, tüm dünya kadınlarının ortak mücadelesi ile yaratılabilir. Ama bu mücadeleyi her kültürel, ulusal yapı kendi içinde, bütünü bir parçası olarak verebilir. Kürdistan'ın özgürlüğü, Türkiye'nin, İran'ın, Suriye'nin, Irak'ın özgürlüğünden ayrı ele alınamaz. Ki bu özgürlük kapsamı, devlet yapılanmasını içine almamakta, devleti sınıflaşmanın, köleleşmenin geri aracı ve zorunlu olmadıkça başvurulmayacak bir araç olarak değerlendirmektedir. Böylece halklar kendilerinin olmayan ve hep kendilerinin aleyhine işleyen bu aracı elde etmek için birbirini kırmayacaktır. Çeşitliliğin özgürlük olarak ele alındığı bu felsefe, herkesin dilini, kültürünü özgürce geliştirebildiği, kendini örgütleyip siyaset içinde temsil edebildiği bir halklar federasyonunu ön görürken, geniş halk kesimlerinin çıkarlarına, en çok denk gelen bir yöntem de olmaktadır. Olay ve olgulara bu bütünlüklü yaklaşım dar, bozup parçalayan çatışmaların, küçük ben-merkezci yaklaşımların önünü almaktadır.

Önderliğimizin kuantum ve kosmos fiziğinden yola çıkarak geliştirdiği bir diğer nokta ise, sıkı bir nedensellik ve düz çizgide kesintisiz ilerleme anlayışının geçerliliğini yitirmesiyle, meydana gelen gelişmelerin diyalektiğin '*kaos aralığına*' bağlanmasıdır. Bunu yaşama uygulamasıyla açıklamaya çalışırsak; Ortadoğu merkezli gelişen kriz durumunda ABD'nin yine süper güç olarak çıkacağını söylemek, tarihi düz bir çizgide düşünmektir. Ortadoğu'da yeniden düzenlenen yeni dünya denklemi, bir kaos ve belirsizlik durumu yaşamaktadır. Burada tek belirleyici ABD değil, Ortadoğu halkları ve dünyanın diğer çelişki ve çatışma yaşayan halkları olmaktadır. Gelişen bu çatışmalar niteliksel bir sıçrama yaratacak ve yenedünyanın ilk ipuçlarını verecektir.

Tarihi düz bir çizgide ele alma durumu, kadercilik ve dogmatizmin atası idealist felsefenin düşünsel bir biçimi olurken, idealist felsefeye cepheden savaş açan materyalist felsefenin de saplandığı bir yanılgı olmaktadır. Bu düşünüş biçimi, geçmişin ve geleceğin belirlenmiş olduğu idealist kaderciliğe, zorunluluk yasası adı altında hiyerarşik-sınıflı sistemleri kaçınılmaz görmektedir. Buna göre, gelecekteki sosyalist toplumu da aynı biçimde kendiliğindenci bir yaklaşımla mutlaklaştıran materyalist felsefe de, idealizme eklenmektedir. Bu tarihi, doğa ve toplum yasalarını düz bir çizgide ele almanın getirdiği bir handikaptır. Apocu felsefe, doğadaki çeşitliliğin evrim ve değişimin içsel yasalardaki özgürlükten, özgürlüğün de esneklikten kaynaklandığından yola çıkarak, insan toplumunun da aynı özgürlük yasalarını sürekli yenileme potansiyelini barındırdığını belirtmektedir. Böylece kaçınılmaz ve zorunluluğun-mutlaklık zincirlerinden düşünsel anlamda koparılan insan, yaşamın ve doğanın yasalarına uygunluk arz eden özgürlük yasasına uygun yaşama olanağı bulmaktadır. Bu, potansiyelini açığa çıkarma, kendini, yaşamı yeniden biçimlendirme ve üretme anlamında büyük bir özgürlük anlamı taşıdığı gibi, gelişmelerin motoru olarak bireysel ve toplumsal emeği ön planda belirleyici konuma yükseltmektedir.

Düşünce Ve Maddenin Ortak Yaratıcı Gücü:

Materyalist felsefenin temelini teşkil eden tarihsel akışı, toplumsal biçimleniş madde ve ekonomi merkezli ele alış tarzı, en son bilimsel gelişmelere de dayanılarak kabul görmemektedir. Uygarlık tarihine baktığımızda insanlığı bugüne getiren ahlaki-moral değerlerin, totemden başlayarak din ve ideolojilerin, insanlığı bugüne dek biçimlendirmesi bunu gözler önüne sermektedir. Maddi koşullar kadar düşüncenin ve zihniyetin tarihsel

gelişmede belirleyiciliği kabul edilirken, evrenin bitkiler ve hayvanlar dışındaki cansız, hissiz maddelerden oluştuğu görüşü ret edilmektedir. 'Olmayan bir şeyden yeni bir şey doğmaz' diyerek insanın oluştuğu tüm koşulların moleküllerini DNA'sında barındırdığından da hareketle, evrenin bütünen canlılık, sezgisellik, özgürlük özellikleri taşıdığı sonucuna gidilmektedir. Bu da insanı çözenin, evreni çözmek olduğu anlamına gelmektedir. Bu bakış doğayı kullanımı esas alan hiyerarşik ben-merkezci yaklaşımı da alt üst etmektedir. Kendine dönmenin, yabancılaşmayı gidermenin ilk adresi doğaya saygılı, kucaklayıcı yaklaşım olmaktadır. Bitki türlerini korumaktan, ağaçlandırmaya, hayvanların sınırsız ve pervasız kesimini engellemeye giden ilk pratik güncel tepkiler bu yaklaşımın sonucudur.

Önderlikte Yaşamsallaşan Apocu Felsefe:

21. yüzyılın felsefesini yaratan Önderliğimiz, tarihin köşe taşları diyebileceğimiz, insanlığı düzenleyen, şekillendiren tarihsel kişiliklerin toplamı olarak bu topraklarda nasıl ortaya çıkmıştır? Sömürüye, yenilgiye, özüne ihanete boğulmuş, diplerde seyreden bir halk gerçekliği içerisinde, ruhu ve düşüncesi işgale uğramamış, yaşadığı her ana zaferler sığdıran bir kişilik gerçekliği halkımızı olduğu kadar dünyayı da sarsmaktadır. Onun sırrı nedir? Bu sırrı algılamak, anlamak, onun yaşamının her anına sinen felsefesinin derinlerine inmek, kişiliğini çözümlmekten geçmektedir. Önderliğimiz'in sistem içinde yarattığı karşı sistemi ve felsefesini yaşatıp temsil etmek, meşru savunma gücünün öncü militan kadrolarının başarısı için en temel görev olmaktadır. Bunun için anlamak, özümsemek ve yaşamsallaştırmak özgürleşmenin temel esasıdır.

Kendini yaratan insan gerçekliği, halkını dünyayı değiştirmek için önce kendini değiştirip dönüştüren, dar sınırları aşarak evrensel ölçülere kavuşan insan tipinin en çarpıcı örneği Önderliğimizde yaşamsallaşmaktadır. En çok kendi kendinin olan ve bir o kadar da kendisine ait hiç bir şeyi olmayan olmak, birbirine tezat gibi görünen ama birbirini bütünleyen iki temel özelliklerindendir. İçinde oluştuğu sistemin mantığını, düşünce yapısını bünyesine almayarak büyük bir titizlikle ruhunu, duygu ve düşüncelerini temiz tutan ve kendi öz halk, insanlık gerçekliğine göre kendini biçimlendirmektedir. Bu kişilik gerçekliği her an sistemin bir oyuncağı olup da kendini en özgür asi sanan kişiliklerden oldukça farklı olmaktadır. Bu kişiler kendi olmayı, güdülerini, kendine ait olduğunu sandığı ama her şeyiyle kendi aleyhine işleyen sistemin kurduğu düşleri, düşünceleri sınırsız yaşamak olarak algırlar. Yani en çok kendine yabancı ve yaşamda kendi olmayan o kof kişiliğini merkeze koyarak tüm yaşamını bu kör ve bencil iç canavarını doyurmayla geçirmektedir. Apocu gerçeklemede, tarihle en derin bağlar kurulurken, tüm kontrolü de öz iradesi ve bilinci sağlamaktadır. Tarihten bugüne yaşanılardan, kendi yaşadığı her ana kadar her şeyi düşünce ve duygunun ince süzgecinden yüzlerce belki binlerce kez geçirmektedir. Yönlendirilmek, kurulu çarka yağ olmamak temel alınmaktadır. En başta bilinçle, duyguyla kendini tarihin en başına, özüne uygun biçimlendirmek ve yaratmak istediği sistemi kendinde işler kılmak önemsenmektedir. Diğer yandan o kadar yoğun, tarihle, toplumla kendini yoğurmakta, özlenen özgür toplumu kendinde biçimlendirmekte, kendine ait özel denebilecek zerre kadar bir alan bırakmamaktadır.

İnsanlığın ihanetlerle, korkularla, yalanlarla, her türlü zorbalıkla paramparça edilen doğruluk, dürüstlük, açıklık gibi değerleri onda bir çocuk saflığında korunmaktadır. En ağır bedellere de mal olsa 9 Ekim uluslararası komplosunun ardından bile, karşıda en ikiyüzlü sahtekâr biri bile olsa kendi dürüstlük, açıklık ilkesinden taviz vermemenin onun için yaşamsal bir ilke olduğunu belirtmektedir. Milyonları kendi peşinden sürükleyip en amansız savaşları verdiren, cayır cayır yaktırtan onun verdiği inanç olmaktadır. Yalan, ikiyüzlülük, riyakârlık, ihanet özelde halkımızın, genelde insanlığın içinde boğulduğu, ölesiye uzaklaşmak istediği olgular olur. Bunlara karşılık samimiyet, sınırsız dostluk, ihanet etmeyen yoldaşlık, söyledikleriyle yaptıklarının aynı olduğu dürüstlük, karşılıksız sevgi, özlem duyma, yine ölesiye bağlı olduğu değerlerdir. Önderliğimiz kendisinde bu gücü, bu

duruşu nasıl gerçekleştirmiş ve korumuştur sorusun, kendiyle yüzleşip kendini çözümleyebilmek olduğu kadar tutku düzeyinde her şeyiyle bütünleştiği amaç kısmen cevap olabilir ama bütümen karşılık gelemaz. Çok büyük insanlık sevgisi, özgürlük tutkusu bu duruşun ana etmenlerindendir. *‘Özgürlük amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir’* diyen Önderliğimizde özgürlük istemine aşk düzeyinde bir bağıllık vardır. Hiç bir şey bu kutsal aşka leke değdirememekte ve kirletememektedir. Toplumsal bir hastalık düzeyinde yaşanan unutkanlık, hafıza kaybı ve günübirlik yaşama onun çizgisinde rastlanmamaktadır. Sürekli bir değişim ve yenilenme içinde olmasına karşın hiç bir ayartıcı, hiç bir akıl-duygu oyunu ona yola çıkış nedenini, yol arkadaşlarını unutturmamaktadır. Anı alabildiğine canlı yaşamasına karşın bunu geçmişten asla koparmaz, yaşanan her an hedefe akar, onu yakınlaştırıp büyötmektedir. Tarihin en başındaki acıları, direnişleri, bugünün acılarına, direnişlerine katarak öfkesini, duygularını bileyerek bilincini netleştirmektedir. Halkın acılarını sevince çevirmek, onların özlemlerini gerçekleştirmek için her soluk alıp verişini mücadele haline getirmektedir.

Kolay olan, rahatlık içeren hep yüceltilirken, zor zahmetli olandan kaçılır. Yaşamı kolay götürmek, köşeyi dönmek bir düşünsel biçimleniş, yaşayış geride bırakmaktadır. Bu yaklaşım mücadelecilikten uzak, hazırcı, emek yoksunu nesiller doğurmaktadır. Katıldığımız bu zorlu mücadele içerisinde bile en kolayı arayıp bulmak, kökü derinde bir alışkanlık olmaktadır. Bu alışkanlık bizi en çok zorlayan, Önderlik gerçeği ile aramızda yükselen sur gibidir. *‘Büyük acılar ve büyük kötölükler eğer öldürmezlerse büyük gerçeklere ve güçlendiren özgür yaşama götürür’* diyen Önderliğimizde zor olanı gerçekleştirmek adeta bir yaşam sevinci kaynağıdır. Fethetme gücü, bir yaşam biçimi haline getirdiği mücadeleciliği onu en zorlu yolculuklara, savaşımara itmektedir. Kolay olandan zevk duymaz, ona yaşadığını hissettiren, potansiyelini açığa çıkartan zorlu savaşımlardır. Her kazanım onu büyötmekte, daha zorlu olana yöneltmektedir. Bu zikzaklı yolun zafere çıkışı oldukça yaratıcı, üretken, emekçi aşk kişiliğini gerektirmektedir.

Emek ve çalışma, günümüze gelindiğinde kendine ait olmayan bir düşüncenin, amacın vardiyalı, hesaplı-kitaplı zorunlu çalışmanı olmakla özdeşleştirilmektedir. Egemenlikli sınıflı toplum tarihinin bizde bıraktığı en büyük tahribatlardan biri de bu olmaktadır. Başkalarının işçisi olmanın getirdiği baskı ve zorunluluğa tepki, kendi öz tarihinin, kimliğinin yaratım işçisi olmada en çok kendini dayatmaktadır. Bir yanda yaşama güdüsü en zor koşulları bile kabullenişe götürürken, yaşamak için kaba zorunluluk kalktığında birey gönüllü olarak özgür gerçekleşmesinin hizmetindeki çalışmaya da angarya gibi yaklaşarak yoğun emeklerle yaratılan imkânların yiyicisi durumuna gelmektedir. Egemen sınıfın, cinsin hizmetinde köle olurken, özgür yaşama savaşımının özgür çalışmanı olmama trajik bir ikilem olmaktadır. Çalışmanın, tarih ve gelecek bağından kopuk anı yaşama felsefesinin özgürlük olarak algılanma yanılgısı buna götüren etkenlerdendir. Dışarıdan koşullanmaya, baskıya, düşünceden kopuk mekân bir çalışmaya alışmış birey, kendini içeriden amacına göre planlayıp gönüllölük temelinde özgür bir emek katma sürecine gelmemektedir. Önderliğimizde bu tam tersine işlemektedir. O özgürlüğün, özgür irade ve bilincin hizmetinde olmayan emeği kabullenmezken, özgürlük koşullarını, özgür toplum ve bireyi yaratmanın en ağır işçisi konumundadır. Bu öyle bir işçiliktir ki, yaşamının tüm alanını, yirmi dört saatini en planlı ve sistemli şekilde kurmaktadır. Yemek yemek, spor yapmak gibi temel ihtiyaç alanları dahi eğitim olarak değerlendirilerek bireye harcanan yoğun düşünsel, pratiksel emeğin bir parçası olmaktadır. Bireyin kendini bütömen boşluksuz bir sistem haline getirmesinin ve bu sistemin en inançlı işçisi olmasının tarihten bugüne gelen en büyük en üst düzeyde örneğini Demokratik Konfederalizm Önderliğinde görmekteyiz. Dünyada insanlığa hizmet eden ideolog, bilim adamları tüm yaşamlarını amaçlarının gerçekleşmesine harcarken, yine de bu amacın dışında *‘özel yaşam’* olarak adlandırılan alanları mevcuttur. Oysa Önderlik gerçeğinde Kesire ile girilen ilişki özel olmaktan ziyade oldukça genelleşip amansız bir özgür kadın savaşımı alanı olarak değerlendirilmiştir. Genel düşünce sistematüğinden kopuk olmayan bir tek anın bile

bulunmayışı başarısının temel etmenlerindendir. Bu sistem içinde emek, zorunlu bir angarya değil bir yaşama biçimi, aşkla gerçekleştirilen bir eylemdir. Bu noktada çalışma değil çalışmama, hareketsizlik ve üretimsizlik ölümdür.

Bu yoğunlukta yüksek tempodaki yaşam, parçalı olmayan, bütünlüklü kişilik gerçekliğinden gücünü almaktadır. Bütünlük, beyinden bedenin düzenlenişine giden şablonlar ve dogmatik durgun kurallar sistemiyle yaratılamaz. Yeniye ve değişime açık olmaktan öte, sürekli yeniyle beslenen, kurduğu sistemin omurgası olan ilkeler titizlikle korunurken onun dışında ön yargısız, sonuna kadar açık algılama, anlamayla, değişimle beslenen bir düşünsel sistematığe sahiptir. Bizlerde yaşanan, bir şey isteyip başka bir şey yapma, ilkeliyim deyip dogmatikleşme, yenilikçiyim deyip oradan oraya savrulma, başkalarını hedeflerinin aracı olarak görürken kendini bunun dışında tutma, anlık psikolojilere göre karar verme, parçalı kişilik gerçekliğinin sonuçları olmaktadır. Sistematiklik, istemiyle doğru orantılı bir pratikleştirme kendini bir bütünen düşünce ve hedeflerine kilitleyebilme, koşullara teslim olmayan iradeleşme, sürekli üretim, iki zıt şeyi birden istemeyen, ya da ne istediğini bilen bu noktada kendi içinde kavgalı olmayan bütünlüklü karakter Önderlik gerçekliğinde gerçekleşmektedir.

Tarihte yön veren, iz bırakan önder kişilikler dışarıdan algılananın aksine biraz araştırıldığında en sade olma gibi özellikleriyle de dikkat çekmektedir. Önderlikteki kapsayıcı, komple olmanın yanında sadelik, doğallık insanı şaşırtan boyuttur. Üslubundan davranışlarına yansıyan bu doğallıktır ki, her kesimden, ulustan, cinsten insanı aynı potada birleştirmekte, kimse kendini dışında hissetmemektedir. Yüzeysellik ve yapaylıktan fersah fersah uzak, baktığında gören, yaşamın her şeyiyle ilgili, insanın ilkel en saf özünün, egemenlikten, kompleks ve kaygılardan uzak neolitik duyarlılığının bugüne uzanan sesi durumundadır. İmralı özgürlük manifestolarında en son halini alan şiddet, zora olan yaklaşımları çocukken öldürdüğü hayvanlardan özür dileyecek, et yemeyi sapkınlık olarak değerlendirecek boyutlara ulaşmaktadır.

Zerdüş'te görülen hayvan, toprak dostluğu Önderlik özgürlük akademilerinde bir avuç toprakta yetiştirdiği, güvercinler ve çiçeklerle kurduğu canlı iletişimle tekrarlanmaktadır. Doğallık doğaya, anaya ve insana en yakın olmanın, evrende varoluşun dilini yakalamanın en tabi sonucu olmaktadır. Şiddet ve zora karşı olan tutumu, **'kendini bil'** ile başlayan felsefesinin diğer önemli ayağını oluşturan **'kendini savunmayı bil'** ile belirlenmektedir. Kendini savunmak hak ve görev olarak ele alınırken, bunu yapmamak da lanetlenmekle, teslimiyetin çukurunda debelenmekle özdeşleştirilmektedir. Hayatına, kültürüne, değerlerine bir saldırı durumunda uygulanan zor, meşru ve zorunlu olarak kabul edilmektedir. Bunun dışında insanın insanla, doğayla, toplumla kurduğu tüm ilişkilerde zor dışlanarak, hiyerarşik sınıflı toplumun çöplüğüne atılır.

Onda gerçekleşen yeni, özgür insan özgür toplumun prototipidir. Bu çağı anlamak, dünyayı sarsan filozof, siyasetçi, sosyolog, yazar, komutan, sanatçı kimliklerini taşıyan Önderliğimizin kişilik özelliklerini anlayıp içselleştirmek, felsefesinin derinlerine yapılacak yolculukla mümkün olacaktır. Onun yaşama bakışının öncü militan gücü YJA-STAR kadroları için başarıya, zafere giden yol bu gerçekliği anlama, özümseme ve yaşamsallaştırmadan geçmektedir.

II. BÖLÜM

KOMUTA VE İDEOLOJİ

“Kendi kimliğim beni tüketmez. Ben’ime kazanmış olsa da, hatta benim ben olmamı sağlasa da beni tamamen ifade etmez. Kimliğimle içindeki, kimliğimin kavramsal ağından kaçan şey arasındaki ele avuca sığmaz farklılığın değeri bilinmelidir. O yaratıcılığın fışkıracağı ve diğer kimliklerin taleplerine özenin yeşerebileceği bir kaynak oluşturur. Bu zenginlik benim değil, ben’imde değil, ama bende olduğu için belki öteki kimliklerin ve bende ötekinin taleplerini görmeme ve bunlara gereken dikkati göstermeme yardımcı olur.”

William E. Connolly
(Kimlik ve Farklılık)

KOMUTA VE İDEOLOJİ

DÜŞÜNCE TARZLARININ GELİŞİMİ

Bir olguyu tanımlamak her zaman için kendisinden önceki bir koşulu gerektirir. Bir olgunun geçmiş temelleri olmadan onu somutluk içerisinde bir sisteme kavuşturmak, pratik adımlarını atmak, örgütlülüğünü gerçekleştirmek pek de mümkün görünmemektedir. Her ideolojik kimlik-yaratım kendisinden önceki somut pratik koşulların bir sonucu olarak ortaya çıkar. Yaşamı, günü ve geleceği geçmiş olgular koşullandırır, yaratır. Yaratım, o anın somut değerlendirilmesiyle ortaya çıkan bir gelişme olsa da ön koşullar belirleyicidir. Tarih ve güncellik birbirinden kopuk olmamaktadır. Güncelden tarihe, tarihten güncele doğru tüm olgular birbirine bağımlılık temelinde işlerlik kazanmakta olup aslında yaklaşım ve yöntem belirlemede temel bir perspektif olarak da karşımıza çıkmaktadır. Bu perspektif temelinde bir yaklaşım geliştirildiği sürece ancak olay ve olgular bir bütünsellik içerisinde ele alınıp değerlendirilebilir. Çünkü tarih parçalı bir gerçeklik olmaktan çok bir bütünselliği ifade eder ve güncelliğe damgasını vuran da bir anlamda tarihe yaklaşım biçimi olarak açığa çıkar. Güncel yaklaşımlarımızın hiçbir şekilde tarihi ele alış tarzımızdan kopuk olmadığı bilimsel bir doğrudur.

Düşünce tarzları, düşünüş biçimleri her ne kadar birbirinden farklı olsa da aslında temel düşünce biçimleri arasında da diyalektik bağlar bulunmaktadır. Olay ve olguları diyalektik bir bakış açısıyla değerlendirmek doğru bir tarih ve toplum analizine götürebileceği gibi kaba materyalist ve idealist bir mantığa düşmemek açısından oldukça önemli sonuçlar doğurur. Çünkü yanlış bir tarih tanımlaması sakat bir yaşam anlayışını ve belki de geleceksizliğe götürebileceği gibi kaba materyalist ve idealist bakış açılarının sonuçta götüreceği yer yine dogmatik, reel sosyalist bir sonucu kaçınılmaz kılacak ve her ne kadar alternatif bir güç olunmaya çalışılsa da sistemi ifade etmekten başka bir anlam taşımayacaktır.

Bu çerçevede değerlendirildiğinde Ortadoğu toplum yapısına damgasını vuran temel düşünce biçimlerinin bilimsellikten kopmuş, idealist bir düşünce tarzının oluşturulduğu ve bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak dogmatik, mutlaklaşmış, değişim dönüşüme kapalı ve hatta buna inanmayan, 'kullaştırılmış' bir yaşam biçiminin açığa çıktığı görülecektir. Bu da toplumu, bireyi atomize eden, parçalayan katı bir hiyerarşik yapılanmanın ifadesidir. Bu temel üzerinden, ilk insanın düşünce biçiminden günümüze kadar gelen düşünce tarzlarını değerlendirmek tarihi ve uygarlıkları ve en son günümüze kadar gelen ve henüz tam bir sisteme ulaşmamış ideolojik kimliğini yaratım aşamasındaki emperyalist sistemi çözümleyip alternatif geliştirmek açısından da büyük bir önem taşır.

Unutulmaması gereken temel nokta tarihin güncelden kopuk olmadığı gerçeğidir. Tarihe doğru bir yaklaşım geliştirmek, topluma ve bu da bireye kadar etkisini gösteren bir yaklaşım belirlemek anlamını taşır. Çünkü tarih hiçbir zaman donuk, cansız, sabit bir olgu olmadığı gibi canlılığı olan bir gerçekliği ifade eder. Tersinden birey de bütünün bir parçası olarak toplumu ve tarihi etkiler, kendisinden bir şeyler katar. Parça bütün ilişkisi tarihe, topluma, doğaya ve hatta evrene yönelik olarak doğru kurulmadıkça, tüm doğa ve canlılar arasında tamamlayıcılık olarak karşılıklı bağımlılık ilkesi temel bir yaklaşım olarak ele alınıp değerlendirilmedikçe ve temel yaklaşımlar bu esaslar üzerinden gelişmediği müddetçe toplum ve doğa parçalı ele alınmaktan kurtulamayacak, ötekilik bir tamamlayıcılık unsuru olmak yerine bir karşıtlığı ifade edecektir. Kısaca; demokratikleşmekten tutalım birey olabilme olgusuna ve etik değer ifade eden birçok olgudan doğaya kadar her şey birbirini inkâr edecek, tüm gelişmelerin özünü kendisinden başlatacak bir yanlışlığa düşecektir. Hiyerarşik sistemin toplumları parçalayan yapısı ve en temelde sınıflı-parçalı düşünce yapıları bunları ifade eder. Ortadoğu ve temelde tüm toplumsal yapılara damgasını vuran bireyin topluma feda edilmesi, günümüzde toplumun

bireye feda edilmesine varacak bir düzeye gelmiştir. Günümüz postmodernizm aşamasında çığıından çıkan bireycilik bunun en somut ifadesidir.

Karşılıklı bağımlılık ilkesini tüm olgulara uyarlamak hiyerarşik zihniyetin aşılması anlamına geleceğı gibi parça-bütün ilişkisini doğru anlamak ve ötekiliğe değer veren, onu tanıyan bir yaklaşımı da açığa çıkaracaktır. Tarih ve de diğler tüm olgular arasında kopukluk olmadığı, gelişmenin süreklilikle sağlandığı, olay ve olgular arasında zıtlıklar olsa da birbirini tamamladığı da bilinmesi gereken bir gerçekliktir. Bu gerçeklikler üzerinden karşılıklı bağımlılık ilkesini tarihsel ve güncel tüm olgulara, birey-toplum ve birey-doğa arasındaki ilişkilere uyarlamak, hoşgörüyü içeren, ötekiyi tanıyan bir yaşam anlayışı olarak ve özellikle de hiyerarşik zihniyet alternatifi olarak demokrasinin özünü ifade etmektedir.

Karşılıklı bağımlılık iki veya daha fazla olgu arasındaki bağımlılığı ifade eder. Tabi olma veya tabi kılma söz konusu değildir ve bağımlılık olarak anlaşılmamalıdır. Bağımlılık tek taraflı -tabi olan ya da tabi kılan- bir olgu iken toplumsal yapılanmalara uyarlandığında 'ben' paradigmasına götürür ki, bu da hiyerarşik zihniyetin temelindeki mantık yapısını ifade eder. 'Ben' mutlaklığı içeren, katı, değişmez, ötekiyi inkâr eden bir paradigmayken karşılıklı bağımlılığın temel bakış açısı 'biz' paradigması olarak hoşgörüyü içeren, ötekiyle optimal bir dengenin yakalandığı ilişkileneceğini ifade eder.

'Ben' paradigması tahakküme ve köleliğe yol açarken bireyi, toplumu ve doğayı anlamsızlaştıran sınıflı toplum yapısının temelini oluşturur. Oysaki 'Biz' paradigması yani karşılıklı bağımlılık ilkesi her olguya kendi anlamını vererek, özgünlükleri koruyarak tüm olguları kendi gerçeklikleri içerisinde ele alır. Bu bakış açısıyla yaklaşım doğaya, insana, toplum ve tarihe 'canlı organizmalar' olarak yaklaşım geliştirmeyi sağlar. Bu temelde geliştirilecek yaklaşımlar demokratik toplum yapılanmasına ulaşmak açısından büyük bir önem taşır. Unutulmamalı ki demokratik gelişmenin temel ayaklarından birisi de hoşgörüye dayalı bir ilişki anlayışı olup, karşılıklı bağımlılığın hayata geçirilmesiyle oluşabilir. Toplumlara değiştirmek ya da gelişmeleri yeni bir aşamaya uğratmak ancak düşünce biçimlerini değiştirmekle mümkündür. Özellikle Ortadoğu boyutunda ele aldığımızda yaşanan çıkmazların şiddete dayalı toplumsal yapılanmaları düşünce biçimimizle kesinlikle bağı vardır. Ve bunu ideolojik yapılanmalardan ayrı değerlendirmek mümkün değildir. Bu zihniyetin kökenleri doğru çözümlenmedikçe ve ideolojik alternatifi oluşturulmadıkça Ortadoğu halklarının içinde bulunduğu bu durumdan kurtulmaları mümkün değildir. Zihniyet yapılanması köklü bir tarzda çözümlendiğı oranda yenilenme de sağlanabilecektir. Bu nedenle tarihten beri varolan düşünce biçimlerini tanımlamak önem taşır.

Tarihten günümüze kadar insanlığın gelişiminde dört temel düşünce biçimiyle karşılaşırız. Her bir düşünce tarzı devrimsel nitelikte sıçramalara yol açmış, toplumların yaşam ve üretim biçimlerinde, moral değerlerinde köklü değişimlere neden olmuştur. Her ne kadar bu düşünce biçimleri birçok açıdan birbirleriyle zıtlıklar gösterse de aslında her biri bir öncekinin bağrından çıkarak bir gelişim seyri izlemiştir. O halde nedir düşünce? Düşünmeye başlamak insan yaşamını nasıl değiştirdi? Düşünce hangi koşullar altında gelişim gösterdi ya da hangi koşullar düşünceyi yarattı? Bu şekilde birçok soruyu düşünce tarzlarını cevaplamak açısından sorabiliriz.

Düşünce; genel fikirler, tasarımlar olarak tanımlanabileceğı gibi aklın bir işlevi olup maddi gerçekliğin duyular yoluyla alınıp beyinde işlenmesiyle ortaya çıkmasıdır. Düşünce, bir eylem biçimi olarak insan fikrinin dinamizmini dile getirir.

Toplumsallığa geçişten tutalım günümüze kadar diyalektik bir bağ halinde gelişim gösteren tüm olgular düşüncenin gelişimiyle ortaya çıkacaktır. İnsanlık tarihinde belki de ilk devrim olarak ele alınabilecek tek olgu düşüncenin ve bununla bağlantılı olarak dilin gelişimidir. Düşünceyi bu şekilde tanımlamakla beraber temel düşünce tarzlarını kısaca şu şekilde sıralayabiliriz.

1) Animist Düşünce Tarzı:

Animizm, paleolitik dönemin temel düşünce tarzı olmakla beraber insanlık tarihinin en uzun süren düşünce biçimini oluşturur. Animizmde tüm doğa canlı olarak ele alınıp saygı duyuluyordu. İnsan düşüncesi henüz yeni gelişmekte olup her şeyin bir ruhu olduğuna inanıyor ve böylece canlı-cansız tüm olgular kişilik kazanıyordu. İlk ilişkilendirme biçimi de insanla doğa arasında böyle gelişim gösteriyordu. Animist düşünce tarzında ötekilik yoktur. Ötekiliğe dayanmayan bir ilişki biçimi hâkim olup insan düşüncesi doğayı kişileştirmiş olsa dahi bu doğanın kendilerinden farklı olduğunun farkındaydılar. Kendilerinden farklı olan doğanın bu farklılığını boyun eğdirme gibi bir anlayışa dayandırmıyorlar, onunla dostça bir yaşam sürdürüyorlardı.

Animist düşünce tarzı, daha sonraki süreçlerde sınıflı toplum aşamasında 'ben-merkezcilik' biçimine dönüşecek, tüm olgular, yeryüzü, gökyüzündeki tanrının birer yansıması olarak ele alınıp kulluk felsefesine dönüşerek günümüze kadar derinleşerek gelecektir. Oysaki animizmde her şeyi kendisi gibi canlı gören ve bu temelde anlam yükleyen bir düşünce biçimi hâkimdir. Sınıflı topluma geçişle beraber ben-merkezciliğe dönüşecek olan bu düşünce biçimi doğayı, toplumu, insanı anlamsızlaştıracak ayrıcalıklı bir yaklaşımı açığa çıkararak anlamsızlığı derinleştirip toplumu parçalar. Günümüzde bireyciliğe dönüşerek toplumu inkâr eden bir düzeye kadar tırmandırır.

Kapitalizmin günümüzdeki temel ruhsal yapılanması olarak bireycilik, toplumsallığı inkâr üzerinde yükselecektir. Bununla beraber günümüz bilimsel düşünce tarzı adı altında olgulara bakıldığında doğayı ve toplumu anlamsızlaştıran, parçalı ele alan, güvensiz ve kuşkulu bir yaklaşım açığa çıkmaktadır. Oysaki animist düşünce yapısı günümüz biliminden daha fazla doğaya, topluma anlam yüklüyordu. Günümüz bilimiye kapitalist-empyralist ideolojinin kucağında geliştiğinden dolayı animizmdeki kadar bile bir bütünselliği yakalayamayıp diyalektikten uzak bir tarza giriyor.

Bununla beraber önemle vurgulanması gereken bir diğer boyut da 'anlam' kavramıdır. Hiyerarşik zihniyetin temel mantık yapısı olarak anlamsızlaştırma olgusunu vurgularken, anlam kavramının da animizmle bağlantılı olduğunun önemle anlaşılması gerekmektedir. Doğaya kişilik atfederek ona etik bir değer kazandıran animizm, doğaya anlam kazandırıyor. Anlam, bir değer yükleme olgusu olarak da tanımlanabilirken canlılıkla, yani süreklilikle kesinlikle bağı vardır. İlk insan doğanın canlılığını ve sürekliliğini, kendini yenilediğini gördükçe ona değer verip anlam kazandırıyor. Anlam, temel bir etik nitelik olarak açığa çıkıyor. Oysaki günümüz sistemi animizmdeki kadar bile diyalektik bir bütünselliği yakalayamadığı gibi toplum ve doğanın canlı organizmalar olduğunu göz ardı ederek parçalılığı katmerleştiriyor. Tarih, toplum, doğa kesinlikle canlılığı olan ve değişebilme, yenilenebilme gücü gösteren olgulardır. Tıpkı insan vücudunun bir organı ya da vücut hücreleri gibi. Demek ki ilk insan doğruya en yakın düşünce gücüne bu biçimde ulaşıyor ve diyalektik düşünceye yakın bir düşünce biçimini açığa çıkarıyor.

2) Totemik Düşünce Yapısı:

Neolitik dönemin temel düşünce yapısı olarak da yarı animist-totemik düşünce tarzının hâkim olduğu belirtilebilir. Animizmdeki 'kendi farkında olma' olgusu totemik düşünce yapısının hâkim olduğu neolitik dönemde kendini tanımaya, kendisiyle tanışmaya dönüşmüştür. İnsanın kendisiyle ilk kez tanışmaya başladığı bir süreçtir. Ötekilik kavramı iyice belirginleşirken, bu düşünce tarzı tarım-köy devrimi olarak bilinen insanlık tarihindeki ilk devrime yol açmıştır. Bu dönemde kendisiyle tanışan insanda ötekilik kavramı iyice belirginleşir. Fakat bu ötekilik baskıya ve şiddete yer vermeyen bütünleyici bir işlev görmekte ve yeni toplumsal biçimleniş bu temelde geliştirilmektedir. Kendini tanımaya başlayan insan, ilk kez kendi gücünü görüyor ve ötekini değiştirme cesaretini gösteriyor. Artık insan ve doğa birbirleriyle emek vererek ilişkililiyor, fakat birbirlerine zarar vermiyorlar. İnsan zihniyeti tam olmasa da artık doğanın doğruya yakın bir tanımını yapabilecek düzeydedir. Çünkü artık, bilgi devreye girmiştir. İnsanlık ilk kez bilgiyle tanışmaktadır.

3) Mitolojik Düşünce Tarzı:

İnsanlık tarihine damgasını vuran temel düşünce tarzlarından biri de mitolojik düşünce tarzıdır. Sümerler mitolojileri ilk yaratan uygarlık olup, değişmez, katı gök düzenini yeryüzüne uyarlanmış biçimiyle sunmakta ve ilk sınıflı toplum ideolojisini yaratmaktadır. Bu katı düzen, ilk süreçler açısından önemli gelişmelere yol açsa da daha sonraki süreçlerde bu düşünce tarzı, dogmatizme yol açmaktadır. Mutlak bir düzen hâkim kılınıp bunun dışında bir düşünceye yer vermemekte, animist ve totemik düşünüşte varolan değişkenlik ve sürekliliğe yer bırakılmamaktadır. Komünal toplumdan sınıflı topluma geçişte varlığını göstermeye başlar. Her şey bir tanrı yasası olarak ele alınıp insanlar buna inandırıldıkça kullaştırma derinleşmekte ve kulluk günümüze kadar farklı biçimler altında sürüp gelmektedir. Artık topluma hâkim olan, doğa ve toplum arasındaki tamamlayıcılık değil, buyurganlık ve itaattir. Animist ve totemik düşünce tarzında varolan her şeyi kendisi gibi canlı görme, anlam yükleme yerine toplumu parçalayıp sınıflara ayıran bir düşünce yapısı egemendir. Ötekilik artık bir tamamlayıcılık rolü görmek yerine, boyun eğdirilen bir olgu olarak gelişme göstermektedir. Tanrısallık gelişim gösterdikçe ötekiliğe yer bırakılmamakta ve öteki, bu düşünce tarzında boğdurulmaktadır. Artık, tanrının olduğu her yerde itaat etme vardır.

Toplum sınıflara ayrıştıkça düşünce yapısında parçalanma da derinleşecektir. Tanrı mutlaklaştıkça toplum yapısına egemen olan tüm kavramlar da mutlaklaşmaktadır. Doğa ve toplum bir kullanım aracı olarak hizmet etmek dışında bir işlev görmeyip bu düşünce biçimi cennet ve cehennem yaratır. Cennet-cehennem, tanrı-kul felsefesinin sonucu olarak ortaya çıkar. Kullaştırma köleci sınıflı toplumda ortaya çıktığı gibi günümüzde de çok daha inceltmiş bir biçimde sürdürülmektedir. Feodal dönemin serfinden kapitalizmin işçisine ve günümüzde çevre, cinsiyet gibi toplumsal tabanı teşkil eden olgulara kadar yaratılan parçalanmışlık mitolojik dönemlerin düşünce tarzına dayanır. Şu soruyu sormak önem kazanır; sınıflaşma yaratılmadan da toplumsal gelişme sağlanamaz mıydı? Ya da uygarlıksal gelişme açısından toplumu parçalamak yani kullaştırmak, işçileştirmek, serfleştirmek, -buna en temel bir olgu olarak cinsiyet farklılaşmasını da dâhil etmek gerekir- şart mıdır?

Bu soruları cevaplandırmak günümüz demokratik ekolojik toplum yapısına ulaşmak açısından da önemlidir. Uygarlıksal gelişimde açığa çıkan parçalanmışlık hiyerarşik zihniyetin bir sonucu olarak ortaya çıkarken, insanlık için bu tarz doğal bir düzen şeklinde sunulmakta, başka alternatifi yokmuş gibi yaklaşılmaktadır. Bu durum, günümüze kadar da çok farklı kavramlaştırmalar ve biçimler altında sürüp gelmektedir. İnsanlar kaderci bir yaklaşımla cennet hayallerini kurmakta ya da başkaldırırlar olsa bile toplumu, tarihi parçalı ele alan sınıflandırmadan kurtaramayan bir bakış açısıyla yine yenilgiye mahkûm olmaktadır. Oysaki animist ve totemik düşünce yapılarında sınıflandırma, parçalı ele alma olmadığı gibi düşüncenin gelişimi de hızlı ve dinamik bir gelişim seyri izler. Mitolojik zihniyet düşünceyi dogmatikleştirirken toplumu ya kaderciliğe ya da çok uzun süren bir egemenlik süreci ardından isyana sevk edecektir. Hiyerarşik toplum yapılanmasında her zaman için bu tarz geçerli olmuştur.

D) Felsefi ve Dinsel Düşünce Tarzı:

Mitolojik ve dinsel düşünce arasındaki temel fark; mitolojilerde zorunlu bir inanç söz konusu olmamakla beraber dinlerde baskı ve korkutularak inandırılma ve ibadet etme vardır. Bunun dışında belirgin farklar olmayıp toplumda tanrı-kul ilişkisi olduğu gibi sürdürülmekte, tanrının kazandığı özelliklere bağlı olarak toplumsal yaşam ya biraz esnetilerek ya da daha da katı dogmalara boğdurularak sürdürülmektedir.

Tek tanrılı dinlerin yaratılmasına temel teşkil eden Zerdüş felsefesi ardından uzun yıllar sonra Yunanistan'da felsefenin gelişmesi Antik kölecilik çağına geçişi sağlarken toplum yaşamında klasik köleciliğe nazaran belli bir yumuşamayı da geliştiriyor. Bilgiyi

sevme anlamına gelen felsefe aslında dinsel ve bilimsel düşünce arasındaki geçiş aşamasını da ifade etmektedir. Tek tanrılı dinler olarak Hristiyanlık ve İslamiyet'in gelişiminde temel teşkil ederken bilimsel düşüncenin gelişiminde de 'tüm bilimlerin anası' rolünü görecektir. Hz. İsa'nın Zerdüş felsefesinden etkilenip Eflatun ve Stoacı düşünceleri de esas alması Hz. Muhammet'in Eflatun ve Aristo düşüncelerinden esinlenip bu düşüncelerin ideolojik yapılanmalara uyarlanmaları İslamiyet ve Hristiyanlığın gelişimine yol açacaktır. Hristiyanlık, kilisenin elinde katı dogmalarla boğdurulsa da yapılanmasındaki esnek karakter daha sonraki aşamalarda Rönesans ve reforma yol açarken, İslamiyet katı dogmalara boğdurulacak ve kendini yenileme gücünü gösteremeyecektir.

Felsefe, insanın kendini aradığı ve ilk kez doğayı, toplumu kendi düşüncesine dayanarak açıklamaya çalıştığı düşünce tarzıdır. Artık mitoloji ve dinlerdeki gibi inançlara ve dogmalara dayanmadan doğayı kendi düşüncesiyle açıklama çabasıdır. İnsan artık tanrılardan kuşku duymakta, mitolojilere inanmamaktadır. Her şeyin, tanrının bile sorgulandığı felsefenin en ileri örneği Zerdüş felsefesi olmakta ve en cesur adımı atmaktadır.

Tabii ki bu düşünce kendiliğinden ortaya çıkmayıp toplumsal gelişmelerle bağlantılı bir biçimde gelişmektedir. Toplumsal yaşam karmaşılaştıkça tanrıya karşı şüpheler artmakta, sorgulama ve insan arayışı da o denli gelişim göstermektedir. Felsefenin gelişimi insanlık tarihinde özgürlük yolunda en büyük adımlardan biri olarak ele alınmalıdır. İnsanlık, toplumsal gelişmelerle bağlantılı olarak bin yıllarca süren tanrı-kul ilişkisine başkaldırmaktadır. Tanrılara inanç oldukça zayıflamıştır. Bu düşünce toplum gelişimine hız kazandıracak ve bilimsel düşünce tarzının doğuşuna yol açacaktır. Yani bilimsel düşünce tarzı felsefi düşünceye dayanarak gelişim gücü gösterecektir.

Bilimsel düşüncenin gelişimiyle birlikte gelişim gösteren 15. yüzyılda Avrupa'da Rönesans ve 16. yüzyılda reformlar büyük ilerlemelere yol açarken yaşamın her alanını etkileyecek bir hümanizmanın da gelişimine yol açmıştır. Rönesans toplumsal bir sistem olarak daha demokratik ve kolektif bir sistemi öngörürken ve daha özgür bir toplum zihniyetini geliştirirken bu süreci bir gelişim zemini olarak değerlendiren bireyciliğin üst sınırlarda seyrettiği kapitalizm olmuştur. Kapitalizm, her alanda bir aydınlanmayı yaratan Rönesans hareketinin özüne terstir ve bu temel üzerinde yükselmiş bir sistem olamaz. Günümüzde çarpıtmalı bir biçimde iddia edilen kapitalizmin bilimi yarattığı yönündeki yaklaşımlar da birer saptırma olup sistemi süreklileştirmeyi sağlayan ideolojik egemenlik sağlama yöntemleridir. Kapitalizm ortaya çıkmadan çok önce insanlık bilimsel düşünceye doğru sürekli bir evrilmeyi yaşıyordu. Animist ve totemik düşünce yapısının egemen olduğu toplumlarda bile aslında bilimsellik vardı. İnsanlık doğayı tanıdıkça bilgi elde ediyor, her bilgilenme yeni bir gelişmeyi beraberinde getiriyordu. İnsan taşı ilk kullandığı zaman artık bir bilgiye sahip olmuş demektir, ot toplayan ilk insanın da elinde yepyeni bilgiler durmaktadır. İnsan; çelişkisini çözdükçe tanımaya başlıyor, bilgilenmeye ulaşıyor ve toplum yaşamında değişim süreklileşiyor. Şunu söyleyebiliriz; kapitalizm bilimin en önde olduğu, her şeyin, tüm toplumsal yapılanmaların, teknik gelişmelerin bilimsel düşünüşle bağlantılı olarak açığa çıktığı bir çağ olmaktadır. Fakat az ya da çok hiçbir zaman ilk insanın bilimden uzak olmadığı onun da bilimle ilişki içinde olduğu kesindir. Kapitalizmdeki temel fark bilimsel düşüncenin en önde ve etkili kullanımıdır. Yani, bilimsel düşüncenin payının artmış olmasıdır.

Aydınlanmanın gelişmesi bilimselliğin gelişimiyle bağlantılı olmaktadır. Buradan hareketle aslında bilimin toplumsallığı geliştiren temel olgu olduğunu belirtebiliriz. İlk insandan günümüze kadar insanlık her zaman çelişki yaşadı ve çelişkisini çözdükçe aydınlanmaya yani bilime ulaştı diyebiliriz. Bilim her zaman halkçı bir karakterde doğup gelişme göstermiştir. Kapitalizmin de dayandığı devletçi ve hiyerarşik zihniyet, toplumları parçalayan teolojik bir karakterde gelişme sağlamıştır. Kapitalizm her ne kadar bilimselliğe dayansa da yapılanmasındaki teolojik özü bilimle çelişki halindedir. Geline aşamada bilimsel teknik gelişmeler artık sınıflaşmayı dayatmakta olup kapitalizm bu aşamada bilimi

dogmatikleştirmekle ve tanrı yerine koymakla bilimi çarpıtmakta ve aslında idealist bir mantığa kendiliğinden düşmektedir. Devletçilik teolojik bir öze dayanırken dogmalaştıran, kullaştıran, toplumu ayrı sınıflara ayırıp parçalayan ve değişim dönüşümü mutlaklaştıran bir yapılanmaya sahip olması nedeniyle bilimle çelişki halindedir. Oysaki bilimin de kanıtladığı değişkenlik, yani olgularda mutlaklığın olmaması kapitalizmin çarpıtmalı bir bilimle hegemonyasını sürdürmesinin ifadesi olmaktadır. Bilim değişken, süreklilik arz eden bir olgu olup halkçı bir temele dayanıp sınıfsızlaşmaya dayalı bir öze sahiptir. Mutlaklığa dayanmayan ve bu anlamda tanrısallaştırmayı kendiliğinden reddeden bir düşünce olup bireyin ve toplumun temel gücünü ifade eder.

2- Düşünceden İdeolojiye:

İnsanlığın gelişiminde devrimsel bir değere sahip olan ilk ve en temel olgu düşüncenin gelişimidir. Düşüncenin ilk gelişimi insanın doğayı algılamasıyla bağlantılı olarak gelişiyor. İnsan doğayı algıladıkça onun farklılığını kavlıyor ve ilk ilişki biçimini açığa çıkarıyor. İlişki kendisinin dışındaki bir olguyla olan yakınlaşma, onu algılama yani etkileşimdir. İlk düşünce bu temelde açığa çıkarken bir sonraki aşamada teknik devreye girecektir. Teknik, insanın doğayla olan ilişkisini yansıtır. Tekniğin kullanılmaya başlaması doğayı değişime uğratma anlamındaki ilk ilişkiyi ifade eder. İlk ilişkilene sadece doğayı bir 'farklılık' olarak görüp bu temelde açığa çıkan bir ilişki olurken teknikle, doğayı değiştirme anlamındaki ilk ilişki açığa çıkıyor ve düşüncenin gelişiminde en etkili bir araç olarak devreye giriyor. Tekniğin devreye girmesi düşünsel gelişimin hızlandığı bir aşamayı da ifade ediyor.

İnsan doğayı algıladıkça düşünce yapısında değişimler oluşup bu algılamaya bağlı olarak dilin gelişmesi de hız kazanıyor. Artık doğa kutsallaştırılmak yerine yine tamamlayıcılık temelinde değiştirilebilir bir olgu olarak ele alınıyor. Şamanizm, doğayı değiştirme anlamındaki ilk toplumsal kurumlaşmayı ifade eder. Dönemlerinin en bilge kişileri olarak görülen şamanlar, büyüler ve çeşitli ritüellerle olguları farklı biçimlere dönüştürme gücünü gösterirler. Doğayı algılamak onu değiştirme düşüncesini de beraberinde getiriyor. Tekniğin de devreye girmesiyle günümüze kadar çeşitli biçimler kazanarak, birçok farklı evrelerden geçerek gelişen insan düşüncesi toplumsal yapılanmalar, yaşam ve üretim tarzları kültürel ve coğrafik konumlara bağlı olarak ideolojik kimliklerini yaratarak kendi toplumsal varlığını sürdürüyor. Toplumların kendi varlıklarını sürdürebilmeleri ancak bir yaşam anlayışı ve onun etrafında gelişen üretim tekniği ve düşünsel kurumlaşmalarla mümkün olurken bu olgular o toplumun ideolojisini de yansıtır.

Tarihten günümüze kadar gelişen tüm toplumsal yapılanmalar, uygarlıklar köklü bir ideolojik zemine dayanırlar. İdeolojisiz toplumlar çözüluşe uğrarken, alternatif bir biçimde kendisini ortaya koymaya çalışan birçok akım, tarikat ve birçok toplumsal hareket kendi alternatif olma durumlarını köklü bir ideolojik kimliğe dayandıramadıklarından dolayı sistemin kucağına düşmekten ve onun süreklileşmesini sağlayan birer araç konumuna gelmekten kendilerini kurtaramamaktadırlar. Demek ki yeni bir toplumsal yaratıma giderken, her şeyden önce tarih ve toplum çözümlemesinin güçlü yapılması ideolojik bir yaratımın temel ayaklarını oluştururlar. Peki nedir ideoloji? Toplumlar neden ideolojisiz yaşayamaz, çözüluşe uğrarlar? İdeolojiye gereksinim duyan olgular olarak insan-toplum nedir? Her şeyden önce insan olmanın tanımı güçlü ortaya konulmadıkça ve toplumsallaşma olgusunun anlamı, hakkı verilmedikçe toplumu hiyerarşik zihniyetin kullaştırmasından, parçalılığından kurtarmak mümkün olmayacaktır.

Genel bir tanımlama olarak insanın düşünen bir madde olduğu söylenir. İnsanı insan yapan temel olgu onun düşünebilmesi ve düşündükçe değişim dönüşümü gerçekleştirmesidir. Doğada insan dışında hiçbir canlı varlık alet yapamaz, teknik üretmez. Diğer tüm canlılar doğadan 'olduğu gibi', onu değiştirmeden yararlanırken insan, doğayı ihtiyaç duyduğu biçimlere dönüştürerek yararlanır. İnsan düşüncesi gelişim gösterdikçe gereksinimler artıyor ve insan yeni tekniklere başvurarak bu ihtiyacı gidermeye çalışıyor.

Yeni toplumsal yapılanmalar da buna bağılı olarak gelişim gösteriyorlar. İnsanlık tarihinde devrimsel nitelikteki değişimler de böyle açığa çıkıyor. Tarım-köy devrimi, şehir devrimi ve her ne kadar günümüzde çığırından çıkan bir tarzda da olsa bilişim iletişim çağı dediğimiz post-modernizm aşamasında dahi insanlığın ihtiyaçları temelinde gelişiyor. Karmaşıklaşan toplum yaşamı bununla çelişisini çözmek için farklı biçimlere başvuruyor, yeni düşünceler ve yeni yapılanmalar yaratıyor. İlk taşı fırlatan insandan tutalım günümüze kadarki tüm gelişmeleri sağlayan insanlık, günümüzde toplumsal gereksinimler adı altında da olsa bilim yapıyor ve bu karmaşıklaşan yaşam biçimlerindeki çelişkileri çözerek yeni bir aşamaya yol açıyor. İnsanın gırtlak değişiminden başlayarak dilin, düşüncenin gelişmesi, tekniğin devreye girmesi ve günümüze kadar geliştirilen tüm üretim teknikleri toplumsal karmaşıklığı çözmek ve gereksinimleri sağlamak için geliştirildiler. Günümüzde bu üretim tekniği egemen ideolojiler tarafından insanlığın aleyhine kullanılan ve toplumu, doğayı yıkıma uğratacak bir düzeye gelmiş, artık doğa tahrip edile edile insanlığın yaşamını tehdit edecek bir hal almıştır. Eskiden doğa endüstriyel üretimi sınırlandıran bir durum arz ederken bu kez uğradığı aşırı tahribatlar sonucunda üretimi tehdit edecek bir düzeyde durmaktadır.

Toplumsallığın uğradığı derin tahribatlar Ortadoğu'da toplum yapısını daha da tutucu kılarken Avrupa'da bireycilik toplumu tüketen bir tarzda insanlığı tehdit etmektedir. Birey olma ise henüz tam sağlanamamışken Ortadoğu'da birey olma olgusunun açığa çıkması en büyük devrim olma özelliğini taşımaktadır.

Düşüncenin gelişimi ideolojik yaratımları açığa çıkarırken toplumlar tarihinde süregelen bir olgu olarak ezen ve ezilen ideolojiler biçiminde günümüze kadar gelmektedir. Bu noktada insanın doğadan ayrı, daha karmaşık, etik nitelikler kazanmış ve en önemlisi de düşünüyor olması onu doğa üzerinde bir tahakküme götürmek zorunda mıdır? Düşünmek tahakkümü gerektirir mi? Şeklindeki soruların cevaplanması devletçi ideolojilerin de temel mantık yapılarını ortaya koyacaktır. Ekolojik toplum paradigmasının temel ayrışma noktaları olarak da rol oynayacaktır.

Düşünce, beynin bir işlevi olarak genel tasarımları ifade eder. İnsan duyularında ortaya çıkan çok karmaşık bir süreç olup temel yasalar olarak da adlandırılabilir. Bu noktada düşünceyi tamamlayan diğer düşünce yasaları olarak algı, akıl, bilinç ve bellek nedir? Bu kavramlar birbirinden ayrı ele alınsa da aynı süreç içerisinde gelişen ve birbirini tamamlayan olgulardır. Örneğin algı olmadan düşünce ya da bellek olmazdı ya da mantık olmadan tüm olgular çok önemsiz, anlamsız gelebilir, olguları ayrıştıramaz, doğruya ulaşmanın yöntemlerini yakalayamazdık.

İnsan düşüncesi doğayı algılamasıyla ortaya çıkıyor. Algı, bir nevi insanın çevresindeki nesnelerle karşılaşması, nesneleri fark edebilmesidir. Algılamada etkilenen, algılayan bireydir. Algılamak bilgiye yönelik atılan ilk adımdır diyebiliriz. Algılar, duylara göre değişkenlik gösterirler. Örneğin; animizmde kendi canlılığını fark eden, algılayan insan, bu canlılığı doğaya da yüklüyor ve onu canlı bir olgu olarak algılıyor. İnsan, algıladığı nesneleri depolarken aslında kendi belleğini de yaratmış oluyor. Bellek, geçmişin tüm işlevlerini, algılanan nesnelerin kaydedilmesini içerir. Hiçbir zaman bir alışkanlık olmadığı gibi insanın kişiliğini bulması da bellekle olur. Nasıl ki tarih, toplumların hafızasını ifade ediyorsa, bellek de insanda aynı işlevi görür. Bilinç ise, insanı belirleyen, diğer insanlardan ayıran bir olgu olup bireyin tek başına düşünme yetisini ifade eder. Başkalarının bizim yerimize düşünmesi, bizim bilinçsizliğimizin ifadesidir. Bir anlamda her bilinç bireyseldir de diyebiliriz. Toplumsal bilinç, bireylerin bilinçlerinin toplamı olarak açığa çıkar.

Tarihte çokça tartışılan bir konu da aklın ne olduğu olmuştur. Aklın sadece erkeğe ait olduğu, kadının aklının olmadığı şeklindeki tartışmalar kadının toplumsal statüdeki yerini oldukça gerilere taşımış, ikinci cins olarak ele alınmasına yol açmıştır. Akıl, bilip tanımayı, yargılamayı ifade eden bir yetenek olup, aklını kullanmak duyguyu tamamlayıp yönlendiren bir kural olarak da tanımlanabilir. Akıl araştırmayı, tanımayı isteyen bir olgudur. Kısaca, akıl 'güvenilir bilgi edinme yeteneği' olarak da tanımlanabilir. Akıl ve duygu, karşıtlığı değil

bir bütünselliği ifade eder. Bununla birlikte mantık, doğruyu bulmanın yollarını ve neden-sonuç ilişkilerini arar.

Temel düşünce yasalarını bu çerçevede tanımlarken bu olguları birbirlerinden kopuk, ayrı süreçler olarak ele almamak önem taşır. Günümüze kadar devletçi ideolojiler, akli, bilinci, mantığı kendilerine ait görüp toplumları yok saydılar. Her zaman en akıllıları, en zekileri, mantıklıları egemenler olurken, altta kalanlar bundan yoksunmuş gibi değerlendirilerek tüm bu kavramlar insanı insan yapan olgular olarak halkların elinden alındı. Toplumların, özellikle de kadının duygulanımlı özü inkâr edilerek, akli duyguya karşıt, duygu düşmanı bir konuma getirerek birer egemenlik aracı, egemenlik kavramları olarak ele alınmasına yol açtılar. Devletleri, savaşları ve sömürüyü yaratan da bu mantıktır. Sümer mitolojilerinden günümüze kadar gelen, en inceltilmiş bir biçimde karşısındakini kul gören, düşünce yoksunu olarak ele alan yaklaşımların hepsi bu mantıktan yola çıktılar. En akıllıları kendileri olduğu için yaratılan tüm gelişmeleri sanki kendilerinin birer lütfü gibi insanlara tanıttılar. Günümüzde bile bu yaklaşım en ince bir tarzda da olsa sürüp gitmekte ve halklar kendi yaratımları olan bilime, tekniğe ve üretime egemenlerin kavramları olduğu düşüncesiyle tepki göstermektedirler. Sanki bilim, haksızlığın, adaletsizliğin temeliymiş gibi bir yaklaşım sergilenmektedir.

İnsanlık kendi yaratımlarına bu şekilde yabancılaşmakta, sınıflaşma insanı kendisinden bu şekilde uzaklaştırmaktadır. Kısaca, duyguları reddeden akıl, devletçi, mutlakıyetçi ideolojilerin birer yansıması olup tahakküm geliştirmenin temel yöntemlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Oysaki günümüzde bilimin henüz araştırma aşamasında olup da ortaya çıkardığı birçok veri, bitkilerin bile duygularının ve düşünce eğilimlerinin olabileceğini işaret etmektedir. Nitekim tüm canlı varlıklar kadar cansız dediğimiz varlıkların da bir akli olduğu ve değişim-dönüşüm halinde olduğu belirtilebilir. Şu noktayı tekrar vurgulamak önem taşır; tarih, toplum ve doğa canlı organizmalardır. Hepsinin canlılığı vardır. Egemen ideolojiler ise tüm bu olguları cansız olgular olarak ele alır ve nesneleştirir. Neredeyse çıkarı için en çok kullanan, en çok nesneleştiren, en güçlü ve en bilimselmiş gibi bir yaklaşım içine girmektedir. Bu yaklaşımlara karşı koymak, alternatif üretmek ancak ekolojik toplum paradigmasına ulaşmakla mümkündür.

Bugüne kadar ezilenlerin yarattıkları ideolojilerin tam olarak başarıya gidememeleri de sistemi kendi çağlarıyla sınırlı tutmaları, ezilenleri de salt proletarya olarak kategorize ederek hiyerarşik zihniyete çok bilinçsizce kendilerini alet etmiş olmalarıdır. Tabii ki tarih boyunca gelişen proletarya hareketleri yadsınamaz ve bulundukları dönemlerde kesinlikle halkların özgürlük istemlerini dile getirmişlerdir. Ama sistemin temel karakterinden bağımsız olamadıkları için devletçi ideolojilerin kucağına düşmüşlerdir. Nihayetinde reel sosyalizmin kanıtladığı da budur. Marks toplumsal gelişimi zorunluluk yasasına göre yorumlayarak devletin gelişimini meşrulaştırır. Sosyalizmin olması için kapitalizmin gelişiminin şart kılınması devletin, egemenliğin ve en nihayetinde kapitalizmin teorisyenliğini yapmaktır. Günümüzde yeni yeni gelişen demokrasi, insan hakları, ekoloji ve kadın hareketleri asıl ezilenlerin ve sömürünün temel yaratım alanları olarak geliştiği tüm bu kesimlerin özgürlük istemlerini ifade ederken, devletçi karakterden uzak yapılarını da ortaya koymaktadır. Bu, aynı zamanda ezilen kesimin yalnızca işçi sınıfı olmadığının da bir ifadesidir. Tüm bu yaklaşımları çözümleyebilmek ve toplumun tüm kesimlerini kapsamına almak ancak hiyerarşik zihniyetin çözülmesini şart kıldığı gibi alternatif olarak köklü bir ideolojiye dayanmayı da zorunlu kılmaktadır. Bu noktada ideolojinin cevaplandırılması büyük önem taşır.

İdeoloji, belli amaçlar edinmiş ve bilimsel bir yaklaşımla ele alınan düşünce sistematigi olarak toplumların zihniyet düzeylerini yansıtan temel olgudur. İdeolojiyle toplumsal varoluş süreci birbirinden ayrı düşünülmemeyeceği gibi birbirini bütünleyen iki temel öğedir. İdeolojiler üretim tekniğinin gelişmesiyle devreye girerek sınıflaşmanın ortaya çıkmasıyla birlikte gelişme gösterirler. İdeoloji, aynı zamanda toplumların yaşam biçiminin planlanıp tasarlanmasını ifade eder. Tarihsel ve toplumsal gelişmenin her

aşamasında koşulların gerektirdiği bir biçim alan ideolojiler ezen ve ezilenlerin çıkarlarının savunulmasının birer aracı olarak rol oynamışlardır. İdeolojiler tarihsel ve toplumsal gerçekliklerle bağlantılarına ve pratikleşme düzeylerine bağlı olarak uzun ve kısa ömürlü olabilmiş ve toplumsal ihtiyacı cevaplayabilmişlerdir. Karmaşılaşan toplum gerçeklikleri üzerinden kendilerini sistemleştiren ideolojiler, tarihsel gerçeklikler yani ‘toplumsal hafıza’ ve mevcut üretim yaşam tekniği üzerinden yaratılırlar. İdeolojiler zaman, mekân koşullarından bağımsız olmadıkları gibi üç temel etmen üzerinden yükselirler. Birincisi üretim tarzı olup tek başına ideoloji yaratma gücüne sahip değildir. Bir diğer etmen düşünsel düzeyken son etmense toplumun moral değerleri, bir nevi toplumsal hafızadır. Zamanın etkisini aradan çıkarmadan yeni toplumsal tasarımlarla beraber bu üç etmen bir araya getirildiğinde toplumun ideolojik kimliği yaratılmış olup yaşam tarzı, üretim tekniği ve düşünce sistematigi eski sistemle çatışarak yeni bir aşamayı kendisinde yaratmış demektir.

KADIN KOMUTA VE İDEOLOJİ

“Yüzyıllar, endüstri çağında ya da belki daha da öncesinden beri dünya hep bir zeka, akıl, makine dünyası olageldi. Kadınlar onun içinde muazzam sezgi güçlerine sahip olarak gerçekliğin başka düzeylerini ve başka gerçeklikleri yaşayıp durdular. Ancak bunu belli etmemek zorundaydılar. Çünkü erkekler ‘tamam, sen çıldırmışsın’ diyeceklerdi. Şimdi ansızın sezgisel enerjiler yeniden belirdi ve onlar çok güçlüler.”

Gloria Anzaldua

21. yüzyılın temel çelişkisini kadın ve çevre sorunu teşkil etmektedir. Devletçi ideolojiler gelişirken halklarla birlikte kadın ve çevre üzerinde de tahribat yaratılmıştır. Bir yandan ötekileştiren, bunu geliştirdikçe de hiçleştiren, nesneleştiren bir yaklaşım içerisine girmiştir. Kulluk felsefesi yaratılıp derinleştirildikçe bundan en çok nasibini alan da yine kadın olmuş, duygulu yapısı erkek aklının çok gerisinde varsayılarak hem gökteki tanrının, hem de erkek aklının tanrısallaştığı bir düzenin kullaştırma çarklarına takılmıştır.

Sümer Rahip geleneğinin yarattığı sınıflaşma ve devletin oluşturulması olurken, bu zihniyetin kökenini de erkek aklı oluşturmaktadır. Tanrı son derece siyasallaşmış, politize olmuş bir yapıya sahiptir. Toplumlar ancak bu şekilde yönlendirilebilirler. Neolitik dönemin tanrıları göğe yükseldikçe sömürü de derinleşerek artmıştır. Erkeğin üretimdeki rolü onu politize ettikçe tanrı da politikleşmektedir. Tanrılar toplumu sömürdüğü gibi erkeğin de kadın üzerindeki tahakkümü artmaktadır. Oysaki kadının toprakla olan ilişki tarzı politik bir yapılanmaya ulaşmasına izin vermediği gibi duygulanımsal yanını da arttırmaktadır. Neolitik dönemde cinsiyet farkının belirginleşmesi bir baskı olarak ele alınmadığı gibi tamamlayıcı bir toplum yapısına götürmüştür. Toplumda farklılıklar her açıdan vardır. Kadın-erkek, ihtiyar-geç, doğa-toplum biçiminde kategorize edilen bir ayrıştırma durumu ortaya çıkmaktadır. Fakat bu bir sömürü, boyun eğdirme aracı olmazken kolektif toplum yapısı olduğu gibi sürdürülmektedir. Toplumu genel bir kategorize etme durumu oluşmakta, fakat pek karmaşılaşmamış birbirini bütünleyen bir yapı arz etmektedir.

Sınıflı kölecî toplumun gelişiminde de kadının cins olarak düşürülmesi temel rol oynamaktadır. Kadının üretimdeki yeri ile beraber duygu ve düşünceleri inkâr edildikçe sınıflaşma o denli derinleşmekte ve günümüze kadar da bu konu farklı biçimlere büründürülerek sürdürülmektedir. Sınıflı toplumda ilk ötekileşen kadın olup doğa ve toplumda kadınla beraber nesneleşmekte ve hatta hiçleşmektedir. Sınıflı toplum kendi gelişimini kadının inkârına dayandıracak akıl, düşünce, üretim, yaratıcılık ve hatta özgürlük ve diğer birçok kavram erkeğin mülkü olacaktır. Toplumlara yansıma biçimi olarak da tanrının mülkü olurken, bununla sınıflaşmanın kadında yarattığı sömürünün derinliğini daha açık görmek mümkün olmaktadır. Kavramların mutlaklaşarak tanrıya mal edilmesi

kullaşmayı da derinleştirmektedir. Oysa pek karmaşıklaşmamış ve bilgilenmenin çok fazla gelişmemiş olduğu neolitik dönemde bu kavramlar henüz tam tanımlanamamış olsa da toplumun ortak malıdır. Sahiplenme söz konusu olmayıp paylaşım esastır.

İnsanlık bilgi toplumuna doğru evrildikçe kadın da o denli geriye itilmektedir. Feodal toplum bilgiye daha fazla ulaşmış, teknik daha fazla gelişmiştir. Her yeni üretim tekniği kadının daha fazla arka planda kalmasına yol açmış ikinci cins olma konumu derinleşmiştir. Kadının duyguları ve akli inkâr edildikçe cinselliği de o oranda öne çıkarılarak metalaştırılmıştır. Sınıflaşmaya dayalı toplum yapılanmaları kadının inkârını gerektirirken, günümüzde bilimsel-teknik gelişmelerin yarattığı düzey sınıflı toplumsal yapılanmaların aşılmasını gerektirmektedir. Çağın gereklilikleri sınıfsal toplum yapısını değiştirmeye zorlamaktadır. Artık ulusal, sınıfsal çelişkilerle dayalı çatışmalar aşılmayla yüz yüze olup küreselleşen sistemde meslek toplumları açığa çıkmaktadır.

Endüstriyel üretim tarzı kaba emeği gerektirir ve bu temelde bahsedilen her emek olgusu proletaryayı anımsatır. Emek salt maddi ve kaba güce dayanan bir olgu olarak insanlığın gündemine geldikçe de kadının emeği inkâr edildi. Günümüz bilişim-iletişim çağı salt maddi olmayan bir emek tarzını açığa çıkarırken emeği daha çok düşünsel bir temele dayandırmaktadır. Ve duygulanımsal yani kadınsı denilen emek tarzı ön plana çıkmaktadır. Ananın bir insanın yaratımından tutalım toplumsal gelişime kadar harcadığı emeğe dair değer teorisi geliştirilmelidir. Emek-değer teorisi ancak bu temelde özgürleştirici bir anlama kavuşur ve sınıflı toplumun insanı kendi emeğine ve kendine yabancılaştıran değer ölçüsünden arınır. Ulus devletlerin aşılmasına dayanan küresel emperyalizm farklılıklara daha fazla yer vererek daha demokratik bir görünüme bürünmektedir. Oysaki ulus devlet aşamasında farklılıklara yer olmayıp emekçiler adına bile olsa, açığa çıkan devletler toplumu tek tip bir biçimlendirmeye tabi tutmaktadır.

Bu belirlemelerden yola çıkarak 21. yüzyılın kadın yüzyılı olacağı tezinin dayandığı temeller daha iyi anlaşılabilir. Duygulanımsal emeğin ön planda olduğu, üretimin yaratıcılığa, farklılığa dayandığı, sınıfsal çelişkilerin aşılmayla yüz yüze olduğu bir dönem olarak temel toplumsal çelişkilerin açığa çıkması bu tezi doğrulamaktadır. Yıllara dayanan sınıfsal çatışmalar toplumun diğer birçok biçimde ezilen kesimlerinin çelişkilerine çözüm arayışı olarak umut vaat ettiyse de bu kesimlerin çelişkilerinin arka planda kalmasına yol açtı. Proletarya, tüm toplumsal kesimlerin özgürlük istemlerinin dile getirildiği bir savaşım sahası olsa da kadın, ekoloji, insan hakları ve günümüzde çokça gelişen birçok hareket bu savaşımın altında gölgede kaldı.

21. yüzyıl gerçeği sınıfsallaşmanın aşılmasıyla toplumun diğer ezilen kesimlerinin çelişkilerinin açığa çıkıp çözüm arayışlarını ortaya koyacağı bir yüzyıl gerçekliğidir. Bilim-teknik gelişmesi sınıfsızlaşmayı dayatırken, demokratikleşmenin koşullarını da hazırlamaktadır. Çünkü insanlık tarihinde bilimsel-teknik gelişmeler ilk defa böyle güçlü bir düzeyi yakalamış ve demokratikleşmenin ön koşullarını hazırlamıştır. Sistem kendini yarattıkça demokrasinin gelişimine de hız kazandırmıştır. Farklı alternatifler karşıt sistemler olarak gelişseler de her iki sistemde de kadın kimliği ön plana çıkmaktadır.

Post-modernizm cinslere yaklaşımında da politikalar geliştirip kendi yaşam kültürünü yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. İnsanları günü birlik bir yaşama yönlendirerek toplumun kendi kültürünü, manevi değerlerini eriterek felsefesiz, mücadelesiz bir yaşama teşvik etmektedir. Kadına yaklaşımında ise onu üretime her boyutuyla katarak daha fazla metalaştıran ve güdülerini daha fazla ayaklandıran bir yaklaşımı esas almaktadır. Demokrasi ve bireysel özgürlükler adına bireyi toplumdan koparan, bireycileştiren, ideolojisiz, ütopyasız bir toplum yaratmaktadır. Sömürü kaba bir biçimde sürdürülmek yerine insanın duygularında, ruhsal yapılanmasında yoğunlaştırılmaktadır.

Tüm bunlar karşısında 21. yüzyılda demokrasinin üstünlüğünü sağlamak köklü bir ideolojiye dayanmayı ve topluma yepyeni paradigmalar çerçevesinde yaklaşım geliştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Demokratik-ekolojik toplum paradigması tarihten beri varolan sınıfsal yaklaşımlar da dahil olmak üzere günümüz sistemine alternatif bir paradigma olup kadın

kimliğinin öne çıkararak toplumun özgürleşmesini belirleyeceği bir temel teşkil etmektedir. 21. yüzyılın kadın kimliğiyle yaratılacağı kesinleşmiş bir gerçeklik olup demokrasinin toplumsal tabanını oluşturmaktadır. Kadın kimliğiyle yaklaşım hem sınıflı tarih gerçekliği hem de küresel emperyalist sistem karşısında bir anti-tez konumunu açığa çıkarmak olacaktır. Bu nedenle her şeyden önce kadının köklü bir ideolojiye dayanması şarttır.

Kürdistan gerçekliğinde ele alındığında Kürtlerin tarihsel yenilgilerinin temelinde yatan tek şey ideolojik bir güce ulaşamamış olmasıdır. Kürdistan tarihinde Zerdüş felsefesi önemli bir süreci başlatmış, hatta uzun bir süre Kürdistan'da önemli bir ideolojik işlev görmüştür. Ancak İslamiyet'in 7. yüzyılda Kürdistan'a girmesiyle birlikte katı dogmatik yapıların yerleşmesi düşünceyi köreltmış, sonraki aşamalarda ve özellikle 20. yüzyılda inkâr politikalarının da derinleşmesiyle ideolojisiz, felsefesiz bir toplum yapısını açığa çıkarmıştır. Kürdistan tarihi incelendiğinde birçok isyanın baş gösterdiği görüleceği gibi her birinin başarısızlığının ideolojik bir temele dayanmamasından kaynaklandığı da net bir biçimde açığa çıkacaktır. İdeolojik bir temele dayanmadığı için son derece parçalı bir toplumsal yapı açığa çıkmış, doğru bir stratejiye, taktiğe dayanmayan bir savaşım tarzı gelişmiş ve bu durum yenilgilerin temelini oluşturmuştur. Kürtlerde güçlü bir önderliğin ve komutanın gelişmemesinden kaynağını alan ideolojisizlik yürütülen onca mücadele ve direnişe rağmen yaşanan yenilgilerin de en önemli nedeni olmuştur.

Kürdistan'da kadının konumu da toplumsal gerilemeyle paralel bir seyir izlemiştir. Kadın, erkek akli ve zihniyetinin düşürdüğü konumda derin bir parçalanmışlığı yaşamış, özellikle de feodal zihniyetin üzerinden kurumsallaştığı temel bir yapı olmuştur. Kürdistan'da ideolojisiz, felsefesiz bir yaşamın varlığı en çok da kadın üzerinde tahribat yaratmıştır.

Genel bir 21. yüzyıl ve Kürdistan değerlendirmesini bu temelde geliştirirken Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni alternatif olarak ele alma gerekliliği her zamankinden daha fazla geçerliliğini korumaktadır. Tarih boyunca tüm ezilmişliğine rağmen kadın, birçok biçimde mücadele etmiş, ulusal-sınıfsal mücadelelerde en aktif bir biçimde savaşma gücünü göstermiştir. Siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanlarda katılım sağlayabilmesi yönünde de büyük mücadeleler verilmiş ve belirli kazanımlar elde edilmiştir. Fakat güçlü bir cins bilinciyle, bunun tarihsel, toplumsal analizlerine ulaşamamış olması ve de bu mücadelelerin köklü ideolojik temellere dayanmaması kısır sonuçlar vermekten öteye gitmemiştir. Ancak şunu da eklemek gerekir ki, tüm bu mücadeleler yadsınamayacağı gibi günümüz kadın hareketleri açısından büyük öncülük değerine sahiptirler.

21. yüzyılın temel karakterini kadın özgürlüğü oluştururken PKK öncülüğünde gelişen K.K.İ. ve Kopuş Teorisi Önderlik ideolojisinin ve yaşam felsefesinin bir sentezini oluşturmaktadır. Yaşanan bilimsel-teknik gelişmeler, Marksizmin yetersizlikleri, reel sosyalizmin çözülüşüne yol açan yanılgılar ve de ilk sömürülen ulus, sınıf ve cinsin kadın olduğu bilinci sonucu Demokratik Konfederalizm Önderliği Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni geliştirmiştir. Bunu geliştirmesindeki amaç, kadın gerçeğini açığa çıkarmak kadar bilinç düzeyini geliştirmek ve sisteme alternatif bir sosyalist özü açığa çıkarmaktır. Kadın Kurtuluş İdeolojisi kadına dayalı, kadın eksenli bir yaşam anlayışını geliştirmeye dayanmaktadır. Nasıl ki neolitik devrim kadına dayalı bir biçimde geliştirse ve sınıflı, köleci yapılanmalar kadının düşürülmesine kendini dayandırdıysa Kadın Kurtuluş İdeolojisi de günümüzde toplumsal anlamda özgürlüğün kadının özgürlüğüne dayandığının ifadesi olup "çağdaş neolitige" dönüşün temel aracı olmaktadır.

Sınıflaşmayla beraber tüm toplumsal yapılanmalar erkek egemenlikli değer yargılarıyla kendini yaşatmakta olup, askeri ve siyasal tüm kurumlaşmalar da bu zihniyet ekseninde gelişme göstermiştir. Bu, tarihten beri süregelen bir durum olup ezilenler adına ortaya çıkan birçok mücadele ve ulusal-sınıfsal savaşımın sonucu yaratılan devrimlerde erkek damgasını taşımıştır. Bu nedenle de kaçınılmaz bir sonuç olarak sömürüye, diktatörlüğe eğilimli yapılanmalar olarak ortaya çıkmışlardır. K.K.İ. çerçevesinde şekillenen Kadın Ordulaşması erkek egemenlikli toplumsal yapılanmalara karşıtlığı ifade eder. Kadın

ordulaşması, tarih boyunca ilk kez PKK zemininde gelişirken salt askeri ordulaşma olarak değil, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda kurumlaşarak erkeğin yarattığı eşitsizlik ve sömürü karşısında bir eşitlik ve özgürlük aracı olarak rol oynamaktadır. Bu anlamda kadın ordulaşmasını bir zihniyet ordulaşması olarak ele almak en gerçekçi yaklaşım olacaktır.

Meşru savunma anlayışı ekseninde kendisini örgütleyen YJA salt zora ya da kaba silahılığa dayanmayıp, ideolojik bir donanım ile hareket etmektedir. Devletçi ideolojilerin aşılıp demokratik-ekolojik toplumun yaratılmasında meşru savunma anlayışıyla hareket eden YJA'nın rolü tarihsel bir önem arz eder. Zihniyet bir bakıma insanın bilincini, düşünce biçimini, olay ve olguları ele alış tarzını ifade ederken YJA; kullaştırmaya, eşitsizliğe ve sömürüye dayanan zihniyet karşısında özgürlüğe ve eşitliğe dayanan bir zihniyetin yaratılmasının ifadesidir. YJA bu anlamıyla egemen ordu sistemleri karşısında demokratik karakterde bir ordu niteliğini taşır. YJA'nın dayandığı ideolojik temel, erkek egemen karakterli yapıların anti-tezi anlamına gelmektedir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi ve Kadın Ordulaşmasını bu temelde değerlendirirken, süreç açısından ciddi bir konumu teşkil eden öncülük ve komutanlaşmanın önemi belirlemek gerekmektedir. Her rgtlenme, ordulaşma bir öncü güce dayanmak ve komutasını yaratmak zorundadır. Bu anlamda kadın komutanın açığa çıkarılması ve niteliklerinin belirlenmesi önem taşır. YJA komuta tarzında genelde Ortadoğu, zelde Kürdistan'da kadının yaşamış olduğu kırılma ve paralanmışlıklar kendini açığa çıkarmıştır. Ordulaşma temeli köklü bir ideolojiye dayansa da toplumsal sınıfsal özelliklerin tam olarak aşılamaması güçlü bir çıkışı engellemektedir. Ordulaşmada büyük kahramanlıklar yaratmış olan kadının komutanlaşmada yaşadığı yetersizliklerin tahlil edilmesi büyük bir önem taşır. Güçlü bir çıkışı yaşayamamanın önündeki temel engelin ideolojik yetersizlik olduğu da kesindir. Çünkü ideolojik donanımın gelişmediği, yetersiz olduğu kişi ve kurumlar bir tıkanmayı yaşayacağı gibi zlşe kadar da gidebileceklerdir. İdeolojik anlamda yeterli donanıma ulaşmayan yapıların dağıldığını tarihte birçok uygarlığı değerlendirirken de görmekteyiz. Bu tür yapılar erkenden bir tıkanmayı ve zlş yaşamakta ve kısa bir ömür sürmektedirler. Komutada yaşanan temel yetersizlikleri bu noktaya bağlamak yanlış olmayacaktır.

İdeolojik yaratımı kendisinde gerçekleştiremeyen birey ve toplumların başarılı olabilmesinden söz etmek mümkün değildir. Özellikle Kürdistan'da güçlü komutanın açığa çıkmamasının temel sebebi de bu olmuştur. Çünkü komuta demek en temelde zihinsel öncülük olarak bununla bağlantılı askeri, siyasal ve politik bir öncülüğü ifade eder. Özellikle Ortadoğu gerçekliğinde en temel sorun zihniyet sorunu olup komuta yeni zihniyetin öncülüğünü yürütmek zorundadır. Ancak ideolojik düzeyde yaşanan yetmezlikler komutada birçok biçimde savrulmayı açığa çıkarmıştır. Ya da birçok kez ideoloji teoriiyle karıştırılmış, teorik birikime sahip olmak ideolojikleşme olarak değerlendirilmiş ve bu hususlar güçlü bir komutayı açığa çıkarmadığı gibi başarılı bir duruştan da söz etmek mümkün olmamıştır. İdeoloji zihinsel ve ruhsal bir durumu ifade ederken toplumları belirleyen en temel etkidir. Tarihsel, toplumsal hafızanın geleceğin topyalarıyla, tasarımlarıyla bir bütünsellik içerisinde belirli bir amaca yönelerek ele alınması olan ideolojiler, toplumların ayakta kalmasının ve başarının temelini oluştururlar. Bu anlamda ideolojik g, başarının ve moral gücün temelidir. Kürdistan'da özellikle de komutada ideolojik yetersizlikler başarıya kilitlenen bir komutanın gerçek anlamda açığa çıkmasını engellemiştir. Kürdistan tarihindeki isyanlar ideolojik temelden yoksun olmalarından kaynaklı başarıya gidememiş ve güçlü bir öncülüğü yaratamamıştır.

YJA komutasında da ideolojikleşme düzeyinde yaşanan yetersizlikler başarı kişiliğinin açığa çıkmasını engellerken sıradan, vasat birçok yaklaşımın gelişmesine yol açmış ve büyümekten korkan bir duruşu açığa çıkarmıştır. Komutada yaşanan temel yetersizliklerden biri de yetinmeci bir yaşam anlayışı olmuş, azla yetinen bir durum gelişebilmiştir. Bu hususlar ideolojik yetersizliklerle bağlantılı olarak açığa çıkmış, özellikle de komutada programsız, belirli bir hedefe yönelmeden sıradan bir görev anlayışıyla

hareket edilmesine neden olmuştur. Zihinsel, düşünsel, moral öncülük yerine daha çok sorumluluktan kaçan, sorunları üste havale eden, geçiştiren ve çoğu kez düz, dogmatik yaklaşımlara düşen bir komuta tarzı açığa çıkabilmiştir.

YJA komutasında ideolojik derinliğe ulaşılamamasının bir sonucu olarak birçok biçimiyle de yetkici, kariyerist kişilik yapıları açığa çıkmış, görevi hizmet olarak ele almak yerine kendisini güç olarak gördüğü temel kurumlaşma olarak ele alma yanlılığına düşmüş, ideolojik moral güçten ziyade yetkisini kullanan yaklaşımlar gelişmiştir. İdeolojide derinleşememe ve devletçi zihniyetin etkileri kadının kendi özüne ters düşen yaklaşımların gelişmesine yol açmıştır. Yetkiyle yaklaşım karşısındakini küçük görüp, kendisini abartma, büyük görme gibi ben-merkezciliğin sonuçları olarak açığa çıkmıştır. Görevi elinden alındığında karamsarlaşan, savrulan, tepki alan tarz ve yaklaşımlar gelişirken, görev verildiğinde örgütçü kesilen, müthiş bir çizgi savaşçısı olarak kendisini lanse eden yaklaşımların ideolojik temelinden ne kadar söz edilebilir? İdeolojiye değil de yetkiye dayanarak görev yapan bir komuta kesinlikle başarıya ulaşamayacağı gibi kaybetmekten de kurtulamayacak, moral anlamda bir çöküş kaçınılmaz olacaktır.

Tarihte çokça bilinen bir örnek olarak İskender'in sekiz yılda Asya'ya hakîm olmasının arkasında Helen ideoloji ve kültürü durmaktadır. Oysaki Persler ordu ve asker gücü olarak İskender'den hiç de geri değildir. Ama dayandığı düşünce yapısı Helenizm olduğundan başarıya kilitlenme ve sonuç alıcı bir tarza ulaşma gerçekleştirebilmiştir. Önemli olan ideolojik üstünlüğün sağlanabilmesidir. Yeni zihniyet durumu açığa çıkmadıkça eski ne kadar kökleşmiş de olsa aşılmaktan kurtulamayacaktır. YJA komutası açısından da bu husus oldukça önemlidir. Komuta kendisinde zihniyet değişimi yaratmadıkça onu aşacak etkenler hiçbir zorlanma olmasa dahi kendiliğinden de olsa gelişebilecektir.

Demokratik Konfederalizm Önderliği, *"Hayat yaşam dışılığı uzun süre kaldırmaz, yaşamı ilerletmeyen güç engel haline gelir ve bizzat yaşamın kendisi en büyük devrim gerçeği haline gelir, engeli aşar"* belirlemesiyle yeni zihniyet durumu açığa çıkarılmadıkça eskinin kendiliğinden dahi olsa yaşam tarafından aşılabileceğini ifade etmiştir. Komuta eğer ki zihniyet öncülüğünü, ideolojik öncülüğü üstlenmişse ve onun iddiasını ortaya koyuyorsa ilerleten, sürükleyen bir konumda olmak zorundadır ve bu da ancak başarı düzeyini ortaya koymakla mümkün olacaktır. Aksi halde komuta öncülük değil, engel konumunu teşkil edecektir. YJA komutası özellikle bu noktalarda kendisini yenilemek zorundadır. İdeolojik güce ulaşmayan komuta başarılı olamayacak ve tarihsel yenilgilerden kurtulması da bu nedenle mümkün olmayacaktır.

İdeolojikleşen birey-toplum başarıya ulaşacağı gibi, ideolojiyle birey olgusu ve öz sorumluluk anlayışına da ulaşılabilir. Tarihten beri var olan hiyerarşik ve devletçi zihniyetin etkileri insanlığa kul-köle olmaktan başka bir şey vermedikleri gibi tanrıları yüceltmekten başka bir şey de yapmadılar. Birey bu temelde yitirildi. Bireyin yitirilmesi insani öze karşı içerisine girilen en ilkesiz tutum olurken buna bağlı olarak kullaşma ve ben-merkezcilik derinleşerek günümüze kadar gelebildi. Günümüz sisteminin insanlıkta açığa çıkardığı tek şey ideolojisiz, felsefesiz, mücadelesiz ve bireysel bir yaşam anlayışı olmuştur. Özellikle böylesi gerçeklikler karşısında gelenekten bağını koparmadan tarih ve toplum analizleriyle köklü bir ideolojiye dayanmak emperyalist sistem karşısında alternatif bir güç olma anlamını taşıyacağı gibi tarihsel bir anti-tez konumunu da açığa çıkaracaktır. Kadının böylesine ideolojik bir donanımla hareket etmesi tarihsel çağlardan beri ilk defa üstün bir moral ve yaşam anlayışına yol açacaktır. Önemli olan bunun öncülüğünü yaratmak ve bunun gerektirdiği görevleri sahiplenebilmektir. Ancak kadın komutada tarihten beri kadının yaşadığı kırılma ve parçalanmışlıklar açığa çıkmış, gücü erkekte gören bir yaklaşımla erkek taklitçiliğine düşülebilmiş ve komutada özgüvensiz yaklaşımlar açığa çıkmıştır.

İdeolojik güce ulaşan birey, fethedici bir güce ulaşmış demektir. Ancak, komutada güçlü bir ideolojik derinleşme sağlanamadığı için yenilgi psikolojisi ve özgüvensizlik her yönüyle kendisini açığa vurabilmiştir. Özellikle kadın komutada çok çaba harcanmasına

rağmen sonuçsuz bırakma, emeğini sahiplenmeme yaklaşımı yansımalarını gösteren başka boyutlardır.

Tüm bu yetersizliklerle beraber kadının yarattığı örgütlü güç ve mücadele inkâr edilemez. Komuta, tüm yetersizliklerine rağmen önemli bir güce, birikime ulaşmış ve pratik bir düzey kazanmıştır. Söz konusu olan zihinsel ideolojik öncülük düzeyinde yetmezlikler hala birçok farklı biçimlerde yansımaları gösterse de kadın ordulaşma tarihinde kadın komuta sembolleri olarak Zilan, Beritan ve Gulan arkadaşların mücadele ve yaşam anlayışları ideolojik, yaşam, moral öncülüğün nasıllı en güçlü biçimde açığa çıkarmıştır.

Zilan arkadaş, en üst düzeyde bir ideolojik donanımla kadındaki potansiyelin, gücün dışavurumunu sergilemiş, bir zihniyet öncülüğü kadar siyasal, askeri ve taktik anlamda niteliksel bir gücü açığa çıkarmıştır. Kendi kişiliğinde devletçi zihniyetin tüm etkilerini aşarak gerçek anlamda özgür bireyin kadının ve en önemlisi komutanın açığa çıkarılmasının öncülüğünü yapmış ve kendisini tarihe mal edebilmiştir. Unutmamak gerekir ki, ideolojik güce ulaşmayan hiçbir birey, toplum ve uygarlık kendisini tarihe bırakabilme, tarihe mal olma gücünü gösterememiştir. Zilan arkadaşın kendi kişiliğinde gerçekleştirdiği de kendisini tarihe bırakabilmedir. Yaşam ve eylem anlayışında başarısızlığa yer bırakmamıştır. Zilan arkadaşın kişiliğinde açığa çıkan kadının gerçek özü, aynı zamanda özgür bireyin yaratılması olurken tarihten beri süregelen erkek egemen karakterli sistemin, devletçiliğin iflası olmuştur. Aynı zamanda ideolojisizleştiren, felsefesiz ve mücadelesiz kılan, moral değerlerden koparan sistem karşısında Zilan arkadaşın; *“Tarihi bir temele dayanmayan dava adamı köksüzdür”* sözü tarihten aldığı gücün, özgüvenin ifadesi olmuş ve eylemini tarihsel kılan temel noktada bu tarih bilinci olmuştur. Tarih bilincine ulaşmadan moral ve toplumsal değerlerden kopularak böylesi bir eylemin, öncülüğün gerçekleşmesi asla mümkün olmayacaktır. Tarihsel bilince ulaşmak yaşam bilincini ifade ederken, sistemin köklerinden koparmaya çalıştığı kadının, kökleşerek geleneğe ve toplumsal moral değerlere bağlanarak sisteme verdiği cevabı ifade eder.

Zilan, Beritan ve Gulan arkadaşların kişiliklerinde belirginleşen bu temel hususlar, ideolojikleşmeyle bağlantılı olarak gelişmektedir. Bir bireyin kendisini eğitmekten başarı için disiplinli yaşam tarzını geliştirmesine kadar kendini yaratma arayışı bu arkadaşlarda en önde gelen özellikler olmuştur. Hiçbir güç, birey veya toplum ideolojikleşmeden süreklilik kazanamaz. Oysaki bu arkadaşların kişiliklerinde yaşam ve moral anlayışlarında her boyutuyla bir süreklilik söz konusudur.

İdeolojisiz bırakılan yerde ideolojiyle, moralsizliğin olduğu yerde moral olarak, başarısızlığın olduğu yerde başarıyla hesapsız ve gerekçesiz bir biçimde kendilerini katarak cevap olmuşlardır. Tarihten beri en çok ideolojiden, yaşamdan ve mücadeleden koparılan kadın için en büyük miras, bu arkadaşların mücadele gerçeklikleridir.

Sistemin ideolojisizleştirme yaklaşımı karşısında tarihte hiçbir ideolojiye sahip olmayan kadının kendi ideolojisiyle cevap olması bir kadın devrimi olduğu kadar temel toplumsal devrimin de ifadesi olacaktır. Ancak, önemli olan zihinsel ve ideolojik donanımın sağlanabilmesidir. İdeolojik temelde kendini özgürlük iradesi ve bilinciyle gerçekleştiren birey ve komutada yenilginin adı bile olmayacaktır.

HİYERARŞİK ZİHNİYET VE TARİHSEL GELİŞİMİ

“İktidarın doğası kölelik ister.”

Demokratik Konfederalizm Önderliği

19. ve 20. yüzyılların temel çelişkileri olarak gelişen sınıfsal, ulusal mücadeleler günümüz çağında aşılacak yüz yüzedir. Bilimsel-teknik gelişmeler hız kazandıkça proletarya azınlığa düşmekte ve sınıflaşma aşılıyor, meslek toplumlarına doğru yeni bir

toplumsal kategoriye geçiş sağlanmaktadır. Geline aşamada proletarya hareketleri kurtuluş vaat etmekten çıkmıştır. Bu yaklaşım, yıllarca süren savaşları inkâr etmek anlamına gelmediği gibi çağın gerektirdiği mücadele yöntemlerini yaratmak açısından da önem taşır. Bir sorunun kökeni doğru ortaya konulmadıkça çözümü de doğru bir temelde gelişmeyecektir. Bu tarih ve toplum tanımlamaları için de geçerli olan bir noktadır. O zaman sorunun kaynağı nedir ve nasıl ele almayı gerektirir? Sınıflaşmanın aşılması, özgürlüğün yaratıldığı anlamına mı gelir? O zaman özgürlüğü de emperyalizmin bir lütfü olarak ele almak gerekmez mi?

Her şeyden önce sınıflaşmanın ve sömürünün tarihsel gelişimini analiz etmek, sınıflaşmayı yaratan ön koşulları değerlendirmek önem taşır. Sınıflaşma insanlık tarihinde nasıl gelişti, nelere yol açtı? Sınıflaşmaya yol açan koşullar değerlendirildiğinde sınıflaşmanın gelişiminden önce insanlığın zihniyetinde toplum içerisinde farklılaşmalar yaratan, ayrıcalıklaştıran, kategorize eden bir mantığın var olduğu görülecektir. Sınıflaşma öyle birden bire hiçbir ön koşula dayanmadan ortaya çıkmamıştır ve bununla bağlantılı olarak hiçbir gelişme kendiliğinden ortaya çıkmadığı gibi kendi öncellerinin varlığını zorunlu kılar. Her yeni gelişme, öncellerindeki potansiyelin açığa çıkmasıdır. Peki, sınıflaşma ve sömürünün ön koşulları nelerdi? Güçlü bir doğa ve tarih çözümlemesi yapmak, sınıflaşmadan çok önce de gelişim gösteren ve sınıflaşmayı da kapsayan hiyerarşik zihniyet yapısının varlığını, nasıl gelişme gösterdiğini, insanlığın duygu, düşünce ve psikolojisinde nelere yol açtığını izah etmek açısından temel teşkil eder. Nedir hiyerarşi, nasıl gelişim gösterdi, tarihin akışını nasıl yönlendirdi?

İnsanlık tarihinin sınıflı toplumların gelişmesiyle ortaya çıkmadığı, bundan çok önce de dilin ve düşüncenin gelişmesiyle açığa çıkan toplumsal yapılanmaların varlığı bir gerçekliktir. Düşüncenin gelişmesi topluluk halinde yaşanmasının üstünlüğünün kavrandığı bir süreci açığa çıkarır. İlk topluluk halinde yaşamının geliştiği paleolitik dönemde varolan düşünce yapısı –animist düşünce- doğayı da kendisi gibi canlı gören, kendisini doğadan ‘farklı’ ama onun bir parçası olarak ele alan bir anlayışa sahiptir. Neolitik dönemde hakim olan yarı animist-totemik düşünce yapısında egemen olan yaklaşım da bu temelde olurken daha fazla bilgiye ulaşmış, daha karmaşıklaşmış bir toplumsal yapı olarak farklılık ötekiliğe dönüşmüştür.

Animist ve totemik düşünce yapılarında ortaya çıkan farklılaşma ve ötekileşme toplumlara kimlik kazandıran temel olgulardır. Şunu unutmamak gerekir ki, ötekileşme kimliğin yaratılmasının temel faktörüdür. Öteki, günümüzde olduğu gibi bir düşman değildir. Boyun eğdirilmesi gereken bir olgu hiç değildir. Öteki, kendine dönmeyi sağlayan bir açı ve kişinin kendi kendisine bakmasını sağlayan bir aynadır. Ötekilik, kendi kendini tanımanın ya da reddetmenin tek yoludur. Yaşamın insani olguları olup animist ve totemik düşünce yapılarında açığa çıkan farklılık ve ötekilik, insanı vahşi toplum olmaktan çıkaran, kimlikli kılan temel olgulardır. Farklılık ve ötekilik gelişmeden insanın gelişmesinden söz edilebilir miydi? Kendisini doğadaki herhangi bir olguya, örneğin bir ağaca benzeten bir insanın farklılık duygusu gelişmeden insani niteliklerinin gelişmesinden söz edilebilir miydi? Kimlikli olmak ve kimlik kazanmak, farklılık ya da ötekileşme olmadan mümkün olabilir mi?

Kimlik varolabilmek için farklılığa gereksinim duyar ve kendi kesinliğini güven altına almak için bu farklılığı ötekiliğe dönüştürür. Ötekilik ve farklılık birbirinden ayrı olgular olsa da birbirinden bağımsız değildir. Örneğin animist düşünce yapısında insan kendisini doğanın bir parçası olarak ele alırken, kendi varlığının da farkındadır. Ancak bu farklılık kimlik yaratacak güçte değildir. Neolitiğin totemik düşünce yapısında ötekiliğin belirginleşmesi kimliğin kazanılmasını da beraberinde getirecek, totem klanların kimliğini temsil edecektir. Topluluktaki bu farklılaşmalar sadece doğaya yaklaşımla sınırlı kalmayıp topluluk içerisinde de gelişmeye başlamıştır. Yaş ve cinsiyet farklılıkları belirginlik kazanmış, yaşlılar ve gençler, kadınlar ve erkekler gibi toplumsal ayrılmalara gidilmiştir. Belirginleşen farklılıklar düşmanca bir yaklaşımı açığa çıkarmadığı gibi topluluk içerisinde belli başlı bazı ayrıcalıkların da açığa çıkmasına neden olmuştur.

Hiyerarşinin ilk gelişimi toplumdaki 'ayrıcılıkların' açığa çıkmasıyla gelişme gösterir. Ancak bu ayrıcalıklı konumun yaratılmış olması toplumda bir baskıyı ve sömürüyü açığa çıkarmamaktadır. İlk toplumsal kurumlaşma olarak Şamanizm, olay ve olguları çeşitli biçimlerde istenilen şekle dönüştürmeye dayanır. Daha önce gelişim gösteren temel ayrıcalıklaşma yaşlıların gençler üzerinde hâkimiyet kurmalarıyla başlar. Baskıya ve sömürüye yer olmadığı gibi toplumların yaşama gücü göstermesinde bu ayrıcalıklaşmalar önemli bir yer tutarken birlikteliğe dayalı yaşam anlayışı sürdürülmektedir. İlk hiyerarşik biçimlenme Şamanlardan da önce yaşlıların gençler üzerindeki hâkimiyetleriyle ortaya çıkar. Bu hiyerarşi, Şamanlardaki gibi kurumsal bir yapı kazanmamış olsa da toplumda önemli bir saygınlık açığa çıkarır. Fakat bu durum baskıya yer vermediği gibi eşitlikçi toplum yapısının sürdürülmesinde olumsuz bir etki yaratmaz.

Hiyerarşiler insanlık tarihinde ilk kez biçimlenirken ekonomik sınıflar ve devlet yapıları henüz gelişmemiş ve insanlar sistematik bir biçimde sömürülmemekteydi. Hiyerarşinin ilk ortaya çıkışı kesinlikle salt ekonomik bir temele dayandırılmayacağı gibi, yaşam alanlarının gelişmesiyle bağlantılı bir biçimde gelişme gösterir. İlk kez yaşlıların gençler üzerinde ayrıcalık kazanmaları ardından Şamanizm'in kurumsallaşması, toplumsal ihtiyaçları cevaplandırmak açısından önemlidir. Şamanlar, toplulukların en bilge kişilikleri olarak işlev görürler. Yaşam alanları genişleyip karmaşıklaştıkça, karmaşıklaşan bu yaşam alanlarını cevaplandırabilecek kişiliklere de ihtiyaç gelişir. Şamanların ve yaşlıların rolü de topluluk içerisinde bu biçimde açığa çıkarken esasta ana tanrıça kültürüne dayalı bir yaşam tarzı sürdürülmektedir. Yaşamın dayandığı temel eksen kadın ağırlıklıdır. Bu süreçte en temelde kadın da toplumsal ihtiyaçları cevaplayan kişilik olduğundan dolayı saygınlık kazanmaktadır. Yaşlıların ve Şamanların topluluk içerisindeki rolleri de onlara saygınlık kazandırırken kesinlikle kadının statüko kaybına yol açmaz.

Yaşlıların yaşam tecrübelerine dayanan bilgelikleri gençler üzerinde, Şamanların çeşitli büyü ve törenlerle olguları değiştirebilme güçleri de toplum üzerinde büyük bir etki yaratmaktaydı. Şu noktayı tekrar vurgulamak önem taşır; bu dönemde topluluk içerisinde bir tabakaya bir diğeri üzerinde ayrıcalık tanıyan bir sistemin gelişmesi, sınıflı toplumun otoriter, baskıcı özelliklerinden çok, eşitlikçi özellikleri olan ve birliktelik kuralının geçerli olduğu bir toplumsal biçimlenişin ifadesi olmaktadır. Yaşlıların gençler üzerinde ayrıcalık kazanması, Şamanların toplum üzerinde ve daha sonra neolitik dönemin son süreçlerinde erkeğin kadın üzerindeki ayrıcalığı sınıflı topluma geçişle birlikte erkeğin kadın üzerinde tam bir üstünlüğüne yol açarken, bir sınıfın bir diğeri üzerinde ve genel olarak devletin toplum üzerinde üstünlüğünü getirdi. Toplumların ilkel birlikleri yıkılmaya başladı ve bunun yerini ayrıcalıklaşan yapılanmalar almaya başladı.

Bu çerçevede değerlendirildiğinde hiyerarşi; toplumlarda alt-üst ilişkilerini açığa çıkararak gelişen itaat ve buyurganlık sistemi olarak tanımlanabilir. Hiyerarşi devlet kurumlaştırmalarında açığa çıkan biçimiyle salt bürokratik yapılanmalar olarak tanımlanamaz. Binlerce yıl toplumların zihniyetlerinde yer edinen, toplumu parçalayan, sınıflandıran, ruhsal, psikolojik, kültürel ve geleneksel bir zihniyet durumudur. Tüm toplumların, insanlığın bilincine-zihniyet yapılanmasına nüfuz etmiş olup temelde insanlığın bir sorunu olarak gündeme gelir. Hiyerarşi sınıflaşmayı da kapsayan bir sistem olarak sınıfsız ve devletsiz bir toplumda da varlığını sürdürebilir. Devletsiz ve sınıfsız da olsa bir etnik grubun bir diğeri üzerinde, bilimsel-teknik yaratımlara, imkânlarla sahip bir toplumun daha geri kalmış bir topluma bakış açısında, erkeğin kadın üzerinde, toplumun doğa üzerinde, aklın duygu üzerinde açığa çıkan bakış açısı ve yaklaşımlarında hiyerarşik zihniyet karşımıza çıkar. Hiyerarşi bir zihniyet durumudur. Toplumu, doğayı ve tüm olguları, hatta tarihi bile bir bütünlük içerisinde ele almadan, parçalı olgular olarak birbirinden bağımsızmış gibi ortaya koyar. Bütünü parçadan kopararak günübirlik, felsefesiz bir yaklaşımın açığa çıkmasında temel role sahiptir. Oysaki tüm olgular birbirine bağımlılık temelinde gelişim gösterip, bütünlüklü olgular olarak ortaya çıkarlar.

Bir kıyaslamayla hiyerarşik zihniyetin açığa çıkardığı düşünce yapısını değerlendirebiliriz; animist ve totemik düşünce yapılarında toplum ve doğa bir bütün olup *alt-üst, aşağı-üstün* gibi kavramlara yer yoktur. İnsan doğanın bir parçası olarak kendi varlığının farkındadır. Doğadan *üstün* olmadığı gibi doğadan *aşağı* değil, *doğayla birliktedir*. Doğadaki canlıları kendisinden *aşağı* görmediği gibi, kendisini *üstün* bir varlık olarak da ele alamaz. Tabii ki insan düşüncesinin insanı doğadan ayıran ve farklı kılan temel olgu olduğu inkâr edilemez. Ancak düşüncenin var olması insanın *üstün* olduğu anlamına gelmediği gibi insanın çok daha karmaşıklaşmış bir beyin yapısının varlığı olarak değerlendirilmek zorundadır. Hiyerarşiler toplumların zihniyetini parçalaya parçalaya insanlığın temel ruhsal yapılanması olarak günümüze kadar gelişim göstermiştir. Salt toplumsal bir durum olmayıp insanın kendi kendisine bakış açısında ve kendini ele alışında da parçalı bir zihniyeti açığa çıkarır. Yaşlılar, erkekler, şamanlar ve bunun karşısında gençler, kadınlar ve toplumlar. Öte yandan tanrı ve onun karşısında toplumlar. Daha sonraki süreçlerde tanrı-krallar ve köleler, efendi-serf, patron-işçi vs. şeklinde parçalanarak ve bu parçalanma birçok farklı biçim kazanıp derinleşerek günümüze kadar gelir. Hiyerarşinin gelişimi kurumsal düzeylerde bu boyutlarda olurken ayrıca insanlığın ruhsal yapılanmasında, kişilik ve bilinç şekillenmesinde, toplumların zihniyetinde yer edinir. Neolitiğin birlikteliğe dayalı yaşam anlayışı aşılarak *sahiplenme* olgusu derinleşir. Sahiplenme her düzeyde açığa çıkarken, mülkiyet edinme sınıflı toplumla derinlik kazanır. Emeği ve üretimi ötekileştiren, her olguyu ve en son günümüzde bilimi, tekniği vs. birlikteliğe dayanmadan, ötekini inkâr ederek kendisinin saymakta, sahiplenmekte, kendisi için varsaymaktadır.

Hiyerarşik zihniyet insanlığın düşünsel gelişiminde de parçalılığı açığa çıkartmıştır. Düşüncenin ilk kez gelişim gösterdiği animist düşünce yapısı insanın doğal evrim süreciyle paralellik içerisinde bir gelişime sahiptir. Ancak hiyerarşik zihniyetin gelişmesiyle beraber insanlığın düşünsel yapısında da parçalılık kazanan ve özellikle sınıflı toplumla beraber dogmatik düşünüş biçiminin açığa çıkmasıyla düşüncenin doğal evrimselliğiyle sekteye uğramış, düşünsel yaratıcılık yerine dogmatik bir düşünce yapısı açığa çıkmıştır.

İnsanın insan üzerinde geliştirdiği tahakküm, insanın doğa üzerinde de tahakkümüne yol açar. Çünkü açığa çıkan zihniyet bir sistem yaratırken, canlı-cansız tüm doğada ifadesini bulur. İlkel doğada *paleolitik ve neolitik doğa* ele alındığı için, doğayı sömürmeden karşılıklı, dostluğa dayalı bir ilişki biçimi açığa çıkar. Ancak insanın insan üzerinde tahakküm geliştirmesi, doğanın da yedeğe alınmasına neden olmuştur. Hayvanların cezalandırılmasından tutalım toprağın lanetlenmesine kadar. Hayvanlar kralının yaratılmasından tutalım, kraliçe arılara kadar. Hatta Pers imparatoru Kserkses'in Salamis deniz savaşındaki yenilgisi ardından denize 'ceza' vererek askerlerine denizi kırbaçlattığı Herodot Tarihi'nde geçmektedir. Doğaya insan biçimci bir yaklaşım geliştirilir. Bu yaklaşımların insana karşı geliştirilen yaklaşımlarla paralel geliştiği açıktır. Hiyerarşik zihniyet yapılarının temel bir özelliği olarak benzeştirme yaklaşımı doğada da aynen uygulanır. Farklılıkları tanımadan onu kendisiyle özdeşleştiren, tekleştiren mantık yapısı geçerli olmaktadır. Unutmamak gerekir ki; doğada hiçbir olgu birbirinden bağımsız değildir ve doğanın kendi içerisinde bile birbirine bağımlılık temelinde bir ilişkilendirme görülür. Doğanın uyumluluğu böylesi diyalektik bir gelişmenin ürünüdür. Oysaki hiyerarşik zihniyet doğayla, tarihle ve hatta toplumla bağını koparmakta ve bu olguları son derece parçalı bir biçimde ele almaktadır.

Hiyerarşinin insanlar üzerinde yarattığı temel zihniyet yapısı parçalılığa ve yabancılaşmaya yol açar. Hiyerarşiler insanın doğayla, toplumla ilişkilerinden tutalım, temel zihniyet yapılanmaları, kişilik ve ruhsal yapılarında parçalılığı geliştirip insanı kendi varlığına yabancılaştırmıştır. Marksın sınıf belirlemelerinde sınıflaşmanın "emeğe yabancılaşmaya" yol açtığını belirtmesi, hiyerarşilerde daha derin olup insanın temel insan olma gerçekliğine, bireyin kendine bakış açısına kadar bir yabancılaşmayı açığa çıkarmıştır. Doğayla insana, insan topluma, toplum tarihe yabancılaşmış ve bu olgular bir bütünselliği

ifade etmekten çok birbirinden kopuk süreçler şeklinde ve parçalı bir biçimde ele alınmıştır. Açığa çıkan bu parçalılık ve yabancılaşma sınıflı topluma geçişle daha da derinleşerek 'kulluğu' derinleştirmiştir. Hiyerarşilerin yol açtığı parçalı zihniyet ve kişilik yapılanmalarının en belirgin bir sonucu olarak insanlığın zihniyetinde beş bin yıldan beri var olagelen bir kulluk mantığını açığa çıkarmıştır.

Neolitik dönem toplumları içerisinde ayrıcalıklaşmaların baş göstermesi bir kesimin bir diğeri üzerinde üstünlük kazanması, üretim tekniğinin gelişmesi ve bununla beraber yaşam alanlarının genişleyip karmaşıklaşması toplumun kendini yeni biçimler altında örgütlenmesini zorunlu kılar. Toplumun bilgilene düzeyindeki artış, yeni yaşam alanları ve kurumlaşmalarına yol açmaktadır. İlk sınıflı toplum uygarlığına geçiş bu temelde olup neolitik dönemin yaratımları üzerinden gelişim gösterir. Sümer kölecî devlet yapısının ortaya çıkışında neolitiğin yaratımları temel teşkil eder. Aynı biçimde animist-totemik düşünce yapısında var olan toplumun önderleri de diyebileceğimiz Şamanizm geleneği sınıflı toplumda yerini rahip geleneğine terk eder. Sistem ilk kez ciddi kurumsal ifadelerle kavuştuğundan dolayı rahiplerin toplum içerisindeki yeri oldukça etkilidir. Sistemin sürdürülmesinde rahiplerin rolü esas olmakla beraber toplumu devlete bağlamakta da temel rol oynarlar. Sistemin sürdürülmesinde en temel ihtiyaçların başında toplumun devlete bağımlı olması gelir ve bunu da rahipler etkili bir biçimde yerine getirirler. Rahipler genel olarak da toplum içerisinde etkili rol oynar. Kendi dönemlerinin ideologları olarak işlev görürler.

Şamanizm geleneği insanlığı topluma bağlayarak, toplumsallığı geliştirmek açısından önem taşıırken, rahipler bu toplumsallığı devlete-tanrıya bağlayarak bunların hizmetine koştururlar. Farklılık burada açığa çıkar. Şamanizm, insanlığı toplumsallığa bağlamanın ifadesi olurken rahibin tapınağında yaptığı iş, bu toplumsallığın gücünü devlete bağlayarak toplumda kulluğu, kullaşmayı açığa çıkarmaktadır. Mitolojiler bu esaslar üzerinden yaratılırken gökteki düzenin aynısı yeryüzü için de geçerli olup farklı bir düşünce ve yaşam tarzına imkân tanımaktadır. Kullaştırma ilk kez rahip tapınağında bu biçimde geliştirilir. Bu yaklaşımın rahiplerin yaratımlarını inkâr etmek anlamına gelmediğini belirtmek gerekir. İlk ideologlar olarak topluma kazandırdıkları inkâr edilemez bir gerçekliktir. Ancak toplumu devlete bağlayarak kullaşmayı derinleştirmeleri, devletin tanrılaştırılması sınıflı toplum yapılarının derinleşmesiyle günümüze kadar gelerek insanlığın zihinsel yapılanmalarında köklü bir dogmatizme, kullaşmaya yol açarlar.

İlk üretim teknikleri olarak kullanılan taştan tekerleğe ve sabana kadar gelişen teknik yaratımlar kadın damgası taşımakla beraber toplumsallığın güçlenmesinde devrimsel nitelikte rol oynamışlardır. Fakat bu yaratımlar mülkiyet anlayışına yol açmadığı gibi birliktelik kuralı geçerlidir. Sahiplenme anlayışına dayalı bir yapılanma olmadığı için tüm yaratımlar toplumun ortak ürünüdür. Yani bilim, bilgi, aydınlanma toplumun kendi yaratımları olup ortaklaşa bir kullanım tarzı geçerli olmaktadır. Sümer kölecî toplum yapısında ise temel üretim tekniği köle olmaktadır. Aradaki farklılıklar kadar benzerliklerin kavranması da önemlidir. Kadına dayalı bir yaşam biçimi, üretim tekniklerinin gelişimi ve Şamanların toplum içerisindeki rolleri toplumsallaşmanın tanrısal, kutsal gücünü açığa çıkarırken, erkeğin öne geçmesi ve rahiplerin rolü tanrının mutlaklaşmasına yol açarak kullaşmayı açığa çıkarır. Toplumsallaşma kutsal bir nitelik taşır ve yaratılan üretim teknikleri toplumun hizmetindedir. Sınıflı toplumda da tanrı kutsaldır ve üretim tekniği köle olup tanrının hizmetindedir. Artık bilgi ve bilim bununla bağlantılı olarak tanrının mülkiyetindedir. Hiyerarşik ve sınıflı yapıların temel sonucu olarak kulluk bu biçimde açığa çıkar. Kulluk ilk kez rahibin tapınağında yaratılırken, hiyerarşik zihniyetin yol açtığı parçalılığın sonucu olarak gelişir ve insanlığın zihnine doğal bir düzen gibi yerleşir.

Hiyerarşik zihniyet temel yaklaşım esaslarından biri olarak yaşamın zevklerinden vazgeçilmesini destekler. Aşağı olanların emek vermesini, acı çekmesini, özverili davranmasını, üsttekinin keyif çatmasını ve altta kalanları kendi hizmetine koşmasını destekler. Köle acı çekip emek harcarken tanrı zevk içerisinde yaşamaktadır. Bu mantık

cennet ve cehennemi yaratır. Köle *anlamsız* ve *basit* bir varlıkken, tanrı ve devlet *değerli* ve *kutsaldır*. Hiyerarşik zihniyetin temel bir sonucu da anlamsızlaştıran, basitleştiren yaklaşımlardır. Kulluk felsefesinin derinleştirilmesinde bu yaklaşımların da belirli payı varken, kölenin kendisine bakış açısında da aynı yaklaşımlar geçerli olmaktadır. Felsefe çağına girişle beraber tanrının sorgulanmaya başlaması ve hatta insanlık adına yürütülen birçok mücadele daha yumuşak yönetim biçimlerine geçişe yol açsa da sistem derinlemesine bir gelişmeyi hala sürdürür. Filozofların birçoğu köleliği doğal bir düzen gibi ele alırlar. Çünkü hiyerarşilerin yol açtığı parçalılık derinliğine kök salmış ve doğal bir yaşam biçimi olarak açığa çıkmıştır. Hristiyanlık ve İslamiyetin gelişmesi yeni sınıfsal kategorilere yol açsalar da öz yine değişmemiş, hiyerarşik zihniyet yapılanması derinleşerek devam etmiştir. Değişen şey kölenin yerini köylü serfin almış olmasıdır. Tabi ki Hristiyanlık ve İslamiyetin ilk gelişim aşamalarında devrimsel nitelikler taşıdığı, köleliğe göre çok ileri bir yaşam standardını açığa çıkardığı inkâr edilmemektedir. Ancak hiyerarşik zihniyetin derinleşmesinde bu dinlerin, özellikle de İslamiyetin etkisi oldukça derinliklidir. Tanrı yine göktedir ve mutlakdır. Toplum üzerinde katı dogmalar hüküm sürmekte, farklı bir düşünüş biçimi düşünülememektedir.

Ortadoğu'da İslamiyetin gelişmesiyle kullaşma daha fazla derinlik kazanır. Katı dogmatik yapı tanrıyı mutlaklaştırdığı gibi diyalektik düşünce yapısından da yoksundur. Tanrılar gibi cennet ve cehennem de büyük bir soyutlanmışlıkla insanlığın zihniyetinde yer edinmiştir. Tanrıyı sorgulamak en büyük günah sayılmakta ve karşılığında en ağır cezalarla karşılanmaktadır. Hiyerarşinin dayandığı düşünce yapısı toplumun düşünüş biçiminde de parçalılığı yaratmış, doğadaki tüm olguları birbirinden bağımsız, kopuk bir temelde, sanki aralarında hiç bir bağ yokmuş gibi ele almaya yol açmıştır. Bu parçalı zihniyet dogmatizm temelinde idealist bir felsefeyle desteklenince kullaşma derinleşmiştir. İslamiyetle birlikte toplumun zihniyetinde derin bir kaderciliğe yol açmıştır.

Hiyerarşiyi kavramak açısından hiyerarşi ve sınıflaşmanın farklılıklarının kavranması gerekmektedir. Hiyerarşiyle sınıflaşma aynı şeyler olmadığı gibi ikisini aynı olgular olarak ele almak devletçi ideolojilere koşmak anlamına gelecek ya da sınıflaşma ve devletleşmenin aşılması özgürlük olarak ele alınacaktır. Hiyerarşi sınıflaşmayı kapsadığı gibi sınıflaşmanın kendisi değil, ancak sınıflaşmaya yol açan temel zihniyet durumudur. Hiyerarşiler toplumda yarattığı parçalılıkla bin yıllardır insanlığın zihniyet ve bilinç yapılanmasına nüfuz etmiştir. İnsanlığın düşünce ve mantık yapısında derinleşerek diyalektikten uzak bir düşünceyi açığa çıkarmıştır. Örnekleyecek olursak; Marksist teori köle-serf ve işçi yüceltmesini esas alır. Oysaki ezilen sınıfları yüceltmek egemen sınıfları alkışlamaktır. Bugüne kadar gelişen tüm sosyalist hareketler de bu temelden yola çıkarak mücadele yürütmüşlerdir. Bu mantık yapısı, nihayetinde devleti kutsallaştırarak, toplumu devlete götürmüştür. Oysaki kölelik, serflik, işçilik ve bunun karşısındaki krallık, efendilik ve patronluk zihniyetin parçalanmışlığının ifadesidir. Köleyi, serfi, işçiyi ve bunun karşısında kralı, efendiyi, patronu, toplumun karşısında ise tanrıyı yaratarak *aşağı* ve *üstün* kavramlarına yol açan ise hiyerarşik zihniyet yapılanmasıdır. Bu temelde toplumu parçalı ele alan bir zihniyet açığa çıkmış ve bu insanlığın tüm olguları ele alışı da kendisini göstermiştir.

Günümüzde sınıflaşmayı yaratan devletin kendisi sınıflaşmanın aşılmasının koşullarını da yaratmıştır. O halde özgürlüğü yaratan da köle, serf ve işçi değil, kral, efendi ve patron mudur? Yani kullaştıran tanrı-devlet iken, özgürlüğü bahşeden de tanrı ve devlet midir? Bu olguları doğru tanımlamadan, hiyerarşi doğru kavranmadan, sınıflaşmanın aşılması özgürlük olarak varsayılacak ve emperyalizmin bir lütfü olarak görülecektir. Her şeyden önce doğru bir tarih bilinci ve özgürlük tanımlamasına ulaşmak şarttır. Tarih, doğru bir tanımlamaya ulaşmadıkça ve yalnız sınıflı toplum tarihi olarak ele alındıkça hiyerarşi ve tahakküm derinleşecektir. Yani tarihe dair bilinçsizlik durumu hiyerarşi ve tahakkümün derinleşmesinde temel role sahiptir. Tarihi doğru bir temelde ele almak insanlık üzerindeki

hıyerarşik zihniyetin yol açtığı parçalılığı, yabancılaşmayı ve kullaşmayı aşmak açısından önemli bir yere sahiptir.

Doğru bir tarih bilinci hıyerarşinin aşılmasında temel etkidir. Hıyerarşik zihniyet sınıflı toplumla beraber kullaşmayı derinleştirirken, soyut cennet ve cehennem kavramlarını açığa çıkarmıştır. Bununla beraber insanlığın özgürlüğü ele alışı da soyut bir yapı kazanmıştır. Kavramlar soyutlaştırıldıkça kullaşmanın aşılmasından da söz edilemeyecektir. Özellikle de Ortadoğu ve Kürt gerçekliğinde belirginleşen kavramların soyutlandırılması kulluğu derinleştirmiştir. Tanrının soyutluğundan tatalım soyut cennet ve cehenneme kadar, özgürlük de buna dâhil edilirse tüm soyutlamalar özelde kölecıegemen ideolojileri, genelde hıyerarşiyi güçlendirmiştir.

Neolitik dönemin temel kavramlarından biri olan *Kauta* yani *kutsallık* emekle eş değeri tutulmuştur. Kutsallık eşittir emek olgusu ve elde edilen üründür. *Kauta* topluma anlam kazandıran tek şeydir. Çünkü emeğe dayalı gelişmektedir. Oysaki tanrı ve devletin kutsallığı emekten ve üretimden kopmuş bir biçimde açığa çıkmakta ve soyut yaratımlara dayanmaktadır. Neolitik dönemin düşünce yapısı bile üretimle paralel gelişmekte ve son derece diyalektik bir yapı söz konusu olmaktadır. Ancak devletçi ideolojilerde kutsallık soyutlayan ve hırsızlayan bir biçimde gelişirken, üretimden bağıını koparmış bir yapı olmakta ve son derece dogmatik bir düşünüşe yol açmaktadır.

Bu esaslar üzerinden hareket edilirse hıyerarşik zihniyetin bilimsellikten ve diyalektik düşünce tarzından kopmuş olduğı belirtilebilir. Toplumı parçalayan, olgular arasındaki bağları inkâr ederek bütünlüklü ele almayan bir düşünce tarzının bilimselliğinden bahsedilebilir mi? Bilim aynı zamanda somutluğa, somut verilere dayanır. Soyut kavramları toplumların zihniyetine yerleştiren bir sistemin bilimsel olduğı söylenebilir mi? Hıyerarşik zihniyet, olgular arasındaki bağları inkâr ederek parçalılığı açığa çıkarmıştır. İşçi, köle, serf ne kadar özgürleşirse özgürleşsin, kendi devletini yaratsa dahi, kullaşma sürecekle ve gerçek anlamda bir özgürlük söz konusu olmayacaktır. Toplumsallık bütünlüklü bir olgu olarak ele alınmadıkça özgürlükten söz etmek mümkün olmayacaktır. Hıyerarşik zihniyet yapılanması aşılmadan, sınıflaşma ortadan kalksa bile toplumlar gerçek anlamda özgürlükle tanışamayacaktır. İşçi, köle, serf ne kadar özgür olursa olsun hıyerarşik zihniyetin toplumsallıktan düşürdüğü aşağı tabakayı ifade eden işçi, köle ve serftir.

Toplumsallığın bütünlüklü ele alınmaması özgürlükten koparacaktır. Sınıf mücadeleleri adaletsizliği ortadan kaldırabilir belki, ancak özgürlükten söz edilemeyecektir. Düşünce yapısı değışmedikçe devletçi ideolojiler ve en temelde hıyerarşi aşılmadıkça kullaştırılmanın aşılmasından ve özgürlüğün yaratılmasından söz edilemeyecektir. O halde en temelde aşılması gereken, hıyerarşik zihniyet ve onun insanlık üzerinde yarattığı düşünce yapısıdır. Bu zihniyet aşılmadıkça en sosyalist hareket bile olsa nihayetinde devlete koşacak ve sömürücü bir karakter kazanacaktır. Tarih zora dayalı yapıların sosyalist bile olsalar devletlerini yarattıkları andan itibaren sömürücü bir karaktere büründüklerini göstermiştir. Tüm toplumların zihniyetinde yer etmiş olan hıyerarşi aşılmadıkça devletsiz bile olsa baskı ve boyun eğdirme sürdürülecektir. Hıyerarşi evrensel bir durum olup çözümü de evrenselliği içermek zorundadır. Bu nedenle sınıfsallık hıyerarşinin salt bir boyutunu içerir ve bütünlüklü bir çözüm değildir.

Hıyerarşik zihniyet durumunu bir piramide benzetirsek tepede tanrı ya da devleti alttaysa toplumsallığı ve onun diğer tüm yaratımlarını görürüz. Hıyerarşik zihniyet piramit tarzı bir düşünce biçimini de açığa çıkarmış, başlangıçta tanrı ve devlet tepeye yerleştirilmiştir. Efendi, patron, kral, erkek piramidin tepesine oturmuş, alttakilerden kopan bir durum kazanmıştır. Piramit tarzı düşünce biçimi tüm insanlığın zihniyetinde yer edinmiş ve bu mantık hıyerarşinin derinliğini gösterirken ben-merkeziyetçiliğe yol açmıştır. Bu tarz bir mantık yapısı devletten tatalım en sıradan bir bireyde bile yansımasını göstermiştir. Devlet piramidin tepesine kendisini yerleştirirken, her birey mantık yapısında piramidin tepesine kendisini koymakta ve ben-merkezcilik, günümüzde çığırından çıkan bir bireycilikle kendisini farklı biçimlerde açığa çıkarmaktadır. Hıyerarşinin bu açıdan

bakıldığında salt toplumsal bir durum olmayıp kişisel ve psikolojik alana nüfuz etmiş bir bilinç durumu olduğu görülecektir. Hiyerarşi ve sınıflaşma arasındaki farklılıkları ortaya koyarken, tahakküm ve sömürünün de kavranması önem taşır. Hiyerarşi sınıflaşmayı kapsadığı gibi tahakküm de sınıflaşmayı kapsar ve daha geniş bir sömürü, baskı durumunu ifade eder.

Sömürü; sınıflı toplumla beraber gelişme gösterip başkalarının emeğini, üretimini kendi maddi gereksinimleri ve kişisel çıkarları için kullanmayı ifade eder. Sömürü, sınıflı toplumla beraber sistematik bir biçimde gelişerek ordu kurumlarının açığa çıkması, zor teorileri ve teknik yaratımlarla desteklenmiştir.

Tahakküm ise; temelde insan düşüncesi üzerinde, onun kişilik ve bilinç yapısında ve emeği de kapsayarak genişleyen bir baskı mekânizmasıdır. Post-modernizm çağı toplumsal yapının her alanına nüfuz eden tahakkümün ve hiyerarşinin en derinleştiği çağ olmaktadır. İdeolojik yapıdan tutalım bilinç-duygu-düşünce, emek ve diğer tüm insani özellikleri ve yaratımları da kapsayarak, benliği kendisine endeksleyerek kurumsallaşan bir baskı, sömürü mekânizması olmaktadır. Kısaca tahakküm; ideolojik bir hâkimiyet ve baskı aracı olup bilincin, zihnin işgal edilmesi olarak da tanımlanabilir.

Kapitalizm başlangıçta bir ekonomiyi ifade ederken, burada açığa çıkan şey sömürü olmaktaydı. Ancak günümüzde –ki sınıflaşma aşılmağa yüz yüzedir- kapitalizm bir topluma dönüşmüş, bir toplum biçimi yaratmıştır. Bu noktada açığa çıkan şey ise tahakkümdür ve sömürüyü de kapsar. Sömürü Marksın belirlemeleri ile emeğe yabancılaşmayı getirirken, tahakküm emeği de kapsayarak benliğe yabancılaştırır.

Hiyerarşi ve tahakkümün zirveleştiği dönem olarak günümüz emperyalizmi toplumdaki parçalanmayı insan ruhunun en derin hücrelerine dek indirerek insanlar arasındaki uçurumu derinleştirmiştir. Tarih günümüzden çok uzakmış gibi bir yaklaşım açığa çıkarken, toplum bireyciliğe ve doğa insana feda edilerek tüm farklılıklar inkâr edilmiş, mutlakçı bir anlayışla devlet piramidin en tepesine yerleştirilmiştir. Her birey kendisini en tepede görürken doğayı, toplumu ve diğer tüm olguları kendisinden aşağıda görmektedir. Hiyerarşi, bilimi bile tanrısal bir mutlaklık ve katı bir akılcılıkla ele alarak duyguları inkâr etmekte, halkları kendi yaratımları olan bilime yabancılaştırmaktadır. Özellikle de en çok günümüzde bilimin bu tarz kullanımı tahakkümü derinleştirmektedir. Aynı yaklaşım tarihe bakış açısında da açığa çıkmakta ve sanki günümüz tarihten bağımsızmış gibi tarih küçümsemekte, parçalı bir yaklaşımla ele alınmaktadır. İlkel toplum sadece bir küçümseme aracı olmakta, günümüzdeki gelişmelerde ona olan borcumuz unutulmakta, inkâr edilmektedir. Tarihi günümüzden, bireyi toplumdan, doğayı tarihsel ve sosyal gerçekliklerden, halkların emeğini halkların kendisinden yabancılaştırmakta ve birbirinden bağımsız ele almaktadır. Oysaki tarih, toplum ve doğa bir bütünselliği ifade eder ve biri olmaksızın ötekinin varlığı düşünülemez. Hiyerarşiyi bu temelde değerlendirirken ben-merkezciliğin de hiyerarşik zihniyetin bir sonucu olarak geliştiğini ve sınıflaşmayla derinleşerek özellikle de günümüzde bireycilikle nasıl insanlığın başına bela kesildiğini ve yabancılaşmayı açığa çıkardığını kavramak hayati önem taşır. Ben-merkezcilik insanlığın temel sorunlarından biri olup insanın özsel gelişimini darbeleyen temel etkidir.

Ben-merkezcilik insanlık tarihinde animist düşünce yapısında ilk biçimlenişini ortaya koyar. Ancak bu düşünüş biçimi o dönem zihniyeti açısından toplumsallaşmayı yaratan temel düşünüş biçimi olarak gelişim gösterir. Animizmde insan kendi canlılığını doğaya da uyarlar. Kendisi canlıysa karşısındaki nesneler de canlıdır. Kendisi düşünüyorsa doğanın da düşündüğüne inanmaktadır. Bu düşünce tarzı tüm nesneleri kendisine benzeştiren bir biçimi açığa çıkarır. Ancak ilk insanın bu düşünüş biçimi yadsınamayacağı gibi toplumsallığın gelişmesinde de devrim niteliğinde rol oynamıştır.

Kendisinden yola çıkarak tüm olguları kendisine benzetme, kendisiyle özdeşleştirme durumuna ben-merkezcilik diyebiliriz. Hareket noktası, başlangıç temeli bireyin kendisi olmaktadır. Ben-merkezciliğin ilk biçimlenmesi animizmde ortaya çıksa da bu düşünce

biçimi karşısındaki nesneleri inkâr etmeyen onu yadsımayan bir düşünce tarzıdır ve toplumsallığı güçlendirir. Bir baskı mekânizması olarak açığa çıkmadığı gibi ötekiye tanıyan bir zihniyet durumudur. Bu düşünüş biçimi yadsınamayacağı gibi o dönemin zihniyeti bunu gerektirmekte ve insani özelliklerin gelişmesine de temel teşkil etmektedir.

Tüm canlılar içerisinde tek başına ayakta kalma gücü gösteremeyecek tek varlık insandır. İnsanın bu özelliği onu toplumsallaşmaya çok güçlü bir biçimde bağlanmaya iten temel etkenlerden biridir. Animist düşünce yapısına bağlı olarak açığa çıkan Şamanizm, olguları büyü ve törenlerle değiştirmeye dayanır. Şamanizm'in varlığı insanı toplumsallaşmaya bağlayan çabaları da ifade eder. Toplumsallaşma gelişim gösterdikçe insan kendi gücünü daha fazla görmektedir. Klanların varlığı insanı doğaya karşı korurken, doğadan yararlanma imkânlarını da arttırmaktadır. Neolitik dönemin totemik düşünce yapısı, toplumun kimlik kazandığı, bilgilenmenin arttığı bir süreci ifade eder. Toplumun yaşam alanları genişlemekle beraber, yaşam imkânlarının arttığı bir sürece de girilmiştir. Totem, toplumun güç kazandığı temel yapı olmakta, toplum toteme dayandıkça güç bulmaktadır.

Neolitiğin Tel-Khalaf kültürü aşamasında aşiret olgusu ilk biçimlenişini yaşar. Artık önemli olan aşiretin gücüdür. Aşiret ne kadar güçlüyse, yaşam imkânları da o denli fazladır. Sınıflı topluma geçişle beraber, devlet yapılarının açığa çıkması yine insanın kendisini onunla özdeşleştirerek güç bulmasına yol açar. Devlet ne kadar güçlüyse birey de o denli güçlüdür. Tanrı güçlendikçe birey de güçlenip tanrısallaşmaktadır. Her ne kadar bu düşünüş biçimi kulluğu derinleştirse de birey ailesi, klanı, kabilesi, aşireti ve devletiyle güç buldukça kendisinin de güçlendiğine inanmakta, kendisini bu toplumsal kategorilerle özdeşleştirmektedir. Kullaşma bireyin zayıflığı olurken, bu zayıflığı telafi etmenin yolu olarak birey kendisini ben-merkezcilikle tanrısallaştırmaktadır. Kullaşmanın bu denli derinleşmesi bireyin yok edilmesi ve toplumsallaşmaya feda edilmesi de bu anlayıştan kaynaklanmaktadır. Toplumsallık ve onun farklı kategorileri olarak kabile, aşiret, totem, devlet vs. olmadan bireyin tek başına yaşama gücü sınırlı, hatta imkânsız sayılmaktadır. Bireyi yaşama bağlayan, yaşam gücü kazandıran da toplumsallığın bu kategorileri olmaktadır.

Ben-merkezciliğin bu biçimde gelişme göstermesi şovenizmin açığa çıkmasına da yol açar. Anası, atası, ailesi, totemi, klanı, kabilesi, devleti güçlü olanın kendisi de güçlüdür. İnsandaki kendi güçsüzlüğünü telafi etme arayışı ancak toplumsallığın farklı kategorilerine bürünerek gerçekleşmekte ve bu mantık şovenizme yol açmaktadır. İnsan en fazla güç bulduğu olguyu kendisiyle özdeşleştirmekte, kendi varlığı, benliği olarak ele almaktadır. Din merkezilik, etnik merkezilik vb. tüm kavramlaştırmalar ben-merkezciliğin farklı biçimlenmeleri olmaktadır. Ben-merkezcilik, birey olmayı yok ederken toplumsallığı derinleştirmiş ve bununla bireyin topluma feda edilmesine yol açmıştır.

Ben-merkezcilik kesinlikle hiyerarşik zihniyet yapılanmasıyla bağlantılı olup hiyerarşinin yol açtığı parçalılık insanın kendi güçsüzlüğünü gördüğü temel nokta olmakta ve bunu telafi etme arayışıyla ben-merkezciliğe yönelmektedir. Hiyerarşinin yol açtığı parçalılık sonucu birey güç bulmaya çalışmakta hangi kategori ona güç ve yaşam imkânı veriyorsa kendisini onunla özdeşleştirmektedir. Tarihte aşiret şovenizminin ve dinsel duyguların -buna dinsel şovenizm de diyebiliriz- aileciliğin bu denli güçlü olması ve günümüze kadar da özellikle Ortadoğu'da hala varlığını koruması da ben-merkezcilikle bağlantılıdır.

Güç bulmaya çalışan birey, kendisini güç olarak gördüğü biçimlerle özdeşleştirirken, bu mantık karşısındakini inkâr etmeye yol açmaktadır. Ben-merkezcilik temelde insanın kendisini merkeze koyarak -bu farklı kategoriler altında da olsa- ötekiye inkâr etmeye dayanmaktadır. İnsan psikolojisinde açığa çıkan ben-merkezcilik ötekiye inkâr ederken, bu doğaya uyarlanıyor, insanın kendisini özdeşleştirdiği kategoriler dışındaki tüm yapılara uyarlanıyor. Birey-birey ve birey-toplum arasındaki ilişkilere uyarlanıyor. Güncelden tarihe bakış açısında da bu yaklaşım açığa çıkıyor. Ben-merkezcilik temelde kendisini üste

koyarak, ötekiyi tabi kılmaya dayanmaktadır. Özellikle günümüzde çok yoğunlukla yaşanan bu yaklaşımın devletçilikle özelde kapitalizmle bağlantısı büyüktür. Günümüzde tanrılar eski önemlerini yitirmişler, dinler eskisi kadar güç vermemektedir. Bu durum bilimsel-teknik gelişmelerle ve paranın gücünün açığa çıkmasıyla yakından bağlantılıdır. Ancak Ortadoğu'da dinsel dogmaların ve aşiret olgusunun hala gücünü koruması, kendini ayakta tutma arayışının bir sonucu olmaktadır. Avrupa'nın üstünlüğüne karşı içerisine girilen bir direniş konumunu ifade etmektedir. Bu zihniyet durumu ben-merkezciliğin bir sonucu olurken, içine girilen şiddet eğilimleri de bunun ifadesidir. Avrupa ben-merkezciliği gücünü dayattıkça -bilim, teknik, para vs.- Ortadoğu ben-merkezciliği direniş içerisine girmekte, buna karşı aşiret ve dinsel şovenizmi dayatmaktadır. Bunun sonucu olarak her zaman biri ötekini inkâr etmekte, yok saymakta ve kendi gücünü kanıtlama çabasına girmektedir.

Özellikle devlet olgusunun birey üzerinde ben-merkezciliği derinleştirdiği kesindir. Devlet erki tüm bireylerin, toplumların zihniyetinde en temel güç olgusu olarak şekillenmiştir. En sıradan bireyden tutalım, en burjuva kapitalistine, en diktatör rejimlerden en sosyalist geçinenine kadar devlete koşmak, kurtuluşu devlette aramak, birey ve toplumun kendi zaaflarını, güçsüzlüğünü aşacağı bir güç ve temel yapı olarak ele alınmasından kaynaklanmaktadır. Birey-devlet ilişkisi kullaşmayı derinleştirdikçe ben-merkezcilik de derinleşmekte, devlet bireyi kullaştırdıkça bireydeki ben-merkezci duygularda o denli yoğunlaşmaktadır. En sosyalist yapıların bile devlet yaratma arayışları güç olabilme arayışlarının sonucudur. Çünkü devlet tek hakîm, tek otorite ve tek güç sayılmakta, devletsizlik güçsüzlük ve zayıflık olarak ele alınmaktadır.

Ben-merkezcilik dönemlere göre farklı biçimler altında gelişme gösterirken, kapitalist dönem versiyonu olarak da bireycilik açığa çıkmaktadır. Nasıl ki ilk ve ortaçağlarda birey, anaya, ataya, klana, aileye, aşirete dayanarak kendisini onlarla özdeşleştirerek yaşamaya çalışıyorsa günümüz bireyciliği de kapitalizmin yarattığı teknik ve para gücüyle güç bulmaya çalışıyor. Kendi özündeki zayıflığı bununla telafi ediyor. "Paran varsa güçlüsün" mantığı "aşiretin güçlüyse sende güçlüsün" mantığından kesinlikle farklı olmadığı gibi en azından bu olgular-aşiret, klan, aile- kendi içerisinde toplumsallığı barındırmaktaydı. Oysaki bireycilik, toplumsallıkla tam bir karşıtlık içerisinde olup Demokratik Konfederalizm Önderliğinin belirlemeleriyle "*Toplumsallıktan intikam alma hareketi*" olarak açığa çıkar. Kapitalizm yarattığı değerlerle bireyi tanrısalılaştırarak toplumu inkâr etmekte, son derece atomize edilmiş bir yapıyı açığa çıkarmaktadır. Toplum inkâr edilirken, tek tek bireylerden oluşan topluluklar yaratmaktadır. Ben-merkezcilik, başlangıçta -ilk ve ortaçağlarda- bireyin toplumsallığa feda edilmesine neden olurken kapitalizmle toplumun bireye feda edilmesine yol açmış ve en tehlikeli biçimine bireycilikle kapitalizmde bürünmüştür. Unutmamak gerekir ki, parçalı zihniyet yapıları ve idealizmin yarattığı dogmalar, bir uçtan diğerine kayarak toplumu savrulmalara açık hale getirmektedir. Ben-merkezcilik, insani öze karşı içine girilen en ilkesizce bir tutum olurken, insanı topluma bağlayarak kendisini inkâr ettirir. Günümüzde bireycilikle insanı her şeyin merkezine koyarak toplumu inkâr ettiren de ben-merkezciliğin kendisidir.

Bireycilik, tüm insanlığın ruhsal yapısına hakîm olurken, Goethe'nin Faust'u buna güzel bir örnek sunmaktadır. 18. yüzyılda yaşamış olan Alman filozof ve şairi Goethe, yaşamı boyunca en çok bireycilikle mücadele etmiş ve buradan hareketle Faust'u yazmıştır. Faust yeryüzündeki tüm bilgilere sahip olmak isteyen birisidir. Bir gün şeytan ona görünür ve '*yeryüzündeki tüm bilgileri sana verebilirim, ancak sen de ruhunu bana satacaksın*' der. Faust ruhunu şeytana satmayı kabullenerek tüm bilgilere sahip olur. Kısaca bu şekilde Faust örneğini ele alırken, romanın yazılışının kapitalizmin geliştiği sürece paralel olduğu dikkat çekicidir. Kapitalizm, kendini bilimle kurumsallaştırırken bireycilik ise kapitalizmin temel ruhsal yapılanması olur. Aslında Goethe, sistemi karşısına almaktadır. Bireycilik, ruhunu kapitalist sisteme satan bireyin temel ruhsal yapılanmasının ifadesi olmaktadır. Faust karakteri, kapitalizmin yarattığı insan tiplemesine en güzel örneği sunmaktadır. Faust ruhu, kapitalizmle birlikte derinleşerek bilgiyi, bilimi tekelleştirmiş,

dogmatikleştirerek katı bir akılcılıkla kendi ruhunu satarak öz benliğinden, insani gerçekliğinden uzaklaşan bireyin temel karakteri olmuştur. Birey olamayan insanın, ruhunu satma pahasına da olsa bilgiyle, bilimle-katı akılcılık, dogmatikleşen, tekelleşen bilim- özdeşleşmenin güzel bir örneğini sunmaktadır.

Ben-merkezciliği genel olarak bu çerçevede tanımlarken, her insanın bilinç ve kişilik yapılanmasına da hakîm olduğunu belirtmek gerekir. Hiyerarşik zihniyetin yol açtığı parçalılık, bireyi güç olma arayışına iterken, ben-merkezcilik o ölçüde derinleşir. Bu nedenle ben-merkezcilik tüm insanlığın bir sorunu olarak açığa çıkar ve ben-merkezcilik derinleştikçe *öteki* inkâr edilir, hiçleştirilir. Hareket noktası, bireyin kendisidir. Ailesi, aşireti, kabilesi, ulusu ve devletidir. Bunun dışındaki tüm yapılar inkâr edilmektedir. Öteki inkâr edilmedikçe ve yok sayılmadıkça benmerkezciliğin açığa çıkması mümkün olmayacaktır.

Hiyerarşik zihniyet yapısı ve özellikle de hiyerarşinin en derinleştiği çağ olarak günümüz emperyalizmi ötekiyi şeyleştiren, nesneleştiren bir durumu derinleştirmekte, ilk ve ortaçağlardan daha geri bir ben-merkezciliğe düşmektedir. Oysaki varolan bilimsel-teknik gelişmeler bireyi açığa çıkaracak en güçlü zeminleri yaratmıştır. Ama bir hastalık düzeyinde tüm toplumların psikolojilerine nüfuz etmiş olan benmerkezcilik, bireyi yaratmak şurada kalsın, kulluğu derinleştirmekten ya da bireyi bireycilikle tanrısalılaştırmaktan öteye işlev görmemektedir. Bunun karşısında öteki inkâr edilmekte, bireycilikle toplumsallığın inkârı gerçekleşmekte, insana değer vermeyen, onu anlamsızlaştıran bir yaklaşım açığa çıkmaktadır. Öteki artık doğadır, öteki kadındır, öteki tarihtir, öteki Ortadoğu'dur, geri kalmış ülkeler ve halklardır. Tüm bu olgular inkâr edilerek, sömürülerek, yeni bir çağa girişin koşulları yaratılırken aslında en çok da bu olguların devreye girdiği bir dönemi yaşamaktayız. Bilimsel-teknik gelişmeler demokratikleşmenin koşullarını hazırladığı gibi, bireyi açığa çıkarmanın, birey ve toplum dengesinin ve birey-doğa ilişkisini yaratmanın temel koşullarını da yaratmıştır.

Hiyerarşik zihniyet, toplumların zihniyetinde yer edinirken, ben-merkezcilik, kulluk derinleşmiş ve tüm bunlar ötekinin inkârına yol açmıştır. Oysaki öteki, kendi kendini tanımanın tek yoludur. Ötekinin tanınması kendi gücünün farkına varma ve bu gücü açığa çıkarmanın da tek yoludur. Hiyerarşik zihniyet parçalılığı geliştirdikçe, tarihi, toplumu, doğayı bütünlüklü olgular olmaktan çıkararak diyalektikten uzaklaşmıştır. Doğa, tarih, toplum bir bütünselliği ve uyumluluğu ifade eder. Doğa ve insan, tarih ve güncellik, birey ve toplum. Birini tanımadıkça diğeri tanımak da mümkün olmayacaktır. Ötekiyi reddetmek, kendini inkâr etmekle özdeştir. Hiyerarşik zihniyet yapısı, toplumu, bilinci ve psikolojiyi parçaladıkça, bu olguları da sanki insanlıktan çok uzaktaymış gibi sunmaktadır. İnsanın insan üzerindeki hakîmiyeti geliştikçe doğa yedeğe düşürülmüş, tarih parçalı ve salt egemenlerin tarihi olarak yazılmış, kadın ve halklar inkâr edilerek hiçleştirilmiştir.

Ben-merkezcilik tarihten günümüze kadar birey olmayı engelleyen temel bir *hastalık* durumudur. Birey olamamak, insani öze yabancılaşmak olduğu kadar, ben-merkezcilik bu yabancılaşmayı derinleştiren bir hastalıktır. Salt toplumsal bir sorun olmaktan da öteye tüm insanlığın sorunu olarak bilinç, zihniyet ve psikolojik yapılarda, parçalı kişilik şekillenmelerinde açığa çıkan kronikleşmiş bir hastalıktır. Hastalığın kendisi sağlıklı olmamayı ifade ederken, ben-merkezcilik birey olmayı başaramayan insanın hastalığıdır. Hiçbir çağ çağımız kadar köklü bir biçimde bu hastalığın illetine tutulmadığı kadar, yine bu hastalıktan kurtulmanın en köklü tedavi yöntemleri de çağımızda açığa çıkmıştır. Hiyerarşik zihniyet yapısı aşılmadıkça birey olmaktan ve özgürleşmekten söz edilemeyecektir. Parçalı zihniyet durumu ben-merkezciliği güçlendirdikçe birey mutlaka aileye, aşirete, devlete, özellikle de günümüzde kapitalizmin temel yaratımları olarak sanal dünyalara ve paraya koşacak, bununla kendi varlığını kanıtlamaya çalışacaktır. Oysaki birey olmak toplumla bir dengeyi yakalamak kadar tüm toplumsal kategorileri tanımak, onlara koşmadan karşısına almak yerine alternatiflerini yaratarak ve kendi felsefi bakış açısını oluşturarak öz benliğini yaratmak olarak tanımlanabilir.

Hiyerarşik zihniyeti genel olarak bu biçimde tanımlarken, Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğinde derinliğine bir parçalılığı açığa çıkarmış ve özellikle de komuta düzeyinde yansımaları birçok farklı biçimler altında göstermiştir. Kadın komutaya yansımalarını kavramak ve alternatiflerini yaratmak hayati önem taşır.

HIYERARŞİK ZİHNİYETİN YJA KOMUTASINA YANSIMA BİÇİMLERİ

“Kadın ve iktidar birbiriyle oldukça çelişkili iki olgudur.”

Demokratik Konfederalizm Önderliği

Hiyerarşik ve sınıflı toplum yapılarının kendilerini üzerinden kurumlaştırdığı temel olgu kadın gerçekliği olmuştur. Özellikle de Ortadoğu’da İslamiyet’in katı mutlakiyetçi, dogmatik yapısı da eklenince parçalılık ve kullaşma derinleşmiştir. Hiyerarşi tanımlamamızda da belirttiğimiz gibi, açığa çıkan zihniyet durumu kişinin kendini ele alışında da parçalı, ya kullaşmış ya da tanrısallaşan bir durumu açığa çıkarmıştır. Ben-merkezcilik de bu zihniyet yapısıyla birlikte derinleşmiş, özellikle de komuta da bir hastalık düzeyinde yansımalarını göstermiştir. Kadın komutada iki uç halinde bazı yaklaşımlar açığa çıkarken, bunların kesinlikle hiyerarşik ve dar sınıf bakış açılarıyla yakından bağlantılı olduğunun kavranması büyük önem taşır. Eğer ki, varolan erkek egemen karakterli sisteme alternatif olarak doğduğumuz iddiasında bulunuyor ve kendimizi demokratik-ekolojik toplum paradigması temelinde varolan sisteme karşı bir anti-tez konumunda yapılandırmaya doğru yol alıyorsak hiyerarşik zihniyet yapısının kadın komutasındaki yansımalarını çözümlemek oldukça önem taşır. Çünkü varolan tüm davranış ve düşünce tarzlarımızın kökeninde hiyerarşik zihniyet etkisi vardır. Sanki tüm insanlık kurulmuş bir mekânizmayla davranışlarını belirler gibidir. Hiyerarşik zihniyet tüm insanlığın genlerine işlemiş bir durumu açığa çıkarmıştır. Bu nedenle kadın komutada bu zihniyetin köklü çözümlenmesi gerekmekte ve ancak bunun aşılabilmesiyle demokratikleşmekten ve birey olabilmekten söz etmek mümkün olacaktır.

Kadın ordulaşmasının kuruluşundan günümüze kadar gelen süreç içerisinde kadında büyük bir potansiyelin açığa çıkması yaşanırken, aynı zamanda bazı yetersizliklerin, sorunların tekrarı da günümüze kadar gelebilmiştir. Bunlar, toplumsal gerçekliklerden kopuk olmadığı gibi zihniyet yapısıyla bağlantısı da kesindir. Hiçbir olgu, salt mevcut koşullardaki durumuyla değerlendirilemeyeceği gibi, komutada yaşanan yetersizlikler de salt sonuçlarıyla değerlendirilemez. Her olgu, tarihsel gerçekliklerinin bir sonucu olarak güncel durumunu açığa çıkarır. Güncellik, tarihin bir sonucudur. Bu noktanın bu temelde kavranması diyalektik bir bakış açısıyla neden-sonuç ilişkilerinin doğru bir temelde ele alınması açısından önem taşır. Salt sonuçlarla uğraşmak, sonuçlardan hareket etmek kişiyi, toplumu, doğayı vb. tüm olguları yanlış tanımlamaya götüreceği gibi yöntem yanlışlığını da içermektedir. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *“Bir olgunun aslını çözemezseniz, biçini çözersiniz”* belirmesiyle içine düşülen en temel yöntem hatalarından birini, hatta en temel hatayı dile getirmektedir. Bununla şu açığa çıkmaktadır; tarihsiz hiçbir olgunun düşünülmemeyeceği. Hata, yanlgı, olumlu ve olumsuz tüm gelişmelerin kaynağı tarihten kopuk değildir.

Tüm parçalı zihniyet yapılarının da hiyerarşiyle bağlantılı olduğunu belirtmiştik. Hiyerarşiler insanlığın zihniyetinde öyle bir kurumlaşma sağlamıştır ki, bugüne kadar bu sistemi hiçbir güç ne yıkmayı ne de aşmayı başarabilmiştir. Hatta bu zihniyetin aşılabilmesini bir kenara bırakalım, doğru bir tanımlamaya ulaşamamıştır. Sınıf teorileri geliştirilip birçok devrimci hareket bunun üzerinden yükseltile de sisteme entegre olmaktan kurtulamamıştır. Doğru tarihsel ve toplumsal analizlere ulaşamamasının sonucu olarak en devrimci hareketler bile sisteme hizmet etmiştir. Çünkü asıl sorun, sınıflaşmadan da öteye hiyerarşik zihniyet yapısı olup alternatiflerinin bu temelden

geliştirmesini şart kılmaktadır. Marksist temelde bir sosyalizm anlayışı yine toplumun parçalı ifadesinin dile getirilmesi olup devleti savunmakta, zor teorilerine sarılmaktadır.

Parçalı zihniyet yapısının en sosyalist hareket bile olsa hiyerarşileri güçlendirdiği açığa çıkmakta, deyim yerindeyse hiyerarşik ve sınıflı yapıların ekmeğine yağ sürmektedir. Buradan hareketle komutada hiyerarşik zihniyet yapılanmasının çözümlemesi gerçek anlamda bir anti-tez konumuna ulaşılmasının yollarını açacaktır. Hiyerarşik zihniyet, temelde parçalılığı açığa çıkarırken, sınıflaşmayla birlikte yabancılaşma ve kullaşma derinleşmiş ve adeta insanlığın genlerine nüfuz etmiştir. Aynı biçimde ben-merkezcilik animist düşünce yapısıyla açığa çıkarken, sınıflı toplumla her çağa göre bir biçim kazanarak günümüzde en derinliğine bir gelişim seyri izlemiştir. Bu ne tek bir bireyin ne de tek bir toplumun sorunu olmayıp tüm insanlığın sorunu olarak açığa çıkmaktadır. Ortadoğu toplum yapılanmasında da bu durum öyle derinliğine yerleşmiştir ki, adeta toplum bir kısırdöngüyü yaşamakta ve soluk alamaz bir duruma düşmektedir. Her gün kör şiddetin içine itilmişlik, demokratikleşememe, dogmatizm ve değişime kapalılık bunun birer kanıtı olmaktadır. Özellikle milliyetçilik ve dinsel dogmalar toplumu parçalamaktan ve şiddeti güçlendirmekten öteye rol oynamamıştır. Tüm bunların temelde hiyerarşik ve devletçi zihniyetle olan bağı inkâr edilemez. Sorunların temel kaynağı burada yatmaktadır: Hiyerarşik zihniyet ve devletçilik. Şovenizmin, ben-merkezciliğin, kullaşma ve köleleşmenin gelişmesinin ve iradenin, düşüncenin ve zihnin parçalanmışlığının temel sebebi hiyerarşik zihniyet ve devlet yapısıdır. *“Devlet Yehova’dan bile daha kıskanç bir tanrıdır. Besleyici bir öz koruma ilkesi olarak iktidarı kendine ayırmak, massetmek ve yoğunlaştırmak zorundadır. Toplumun tüm diğer yetkilerinin üzerindeki bu politik emperyalizm biçimi, metafizik bir devletçi ideolojiler cangılı yaratır.”*

Murray Boockhin

Devleti tanımlayan önemli bir belirleme olarak alıntılardığımız bu bölüm, devletçiliğin özünü de vermektedir. Devlet, bir tek şey yaratır: *İktidar Olgusu*. Yehova’dan bile kıskanç olan devlette iktidarı paylaşmak asla söz konusu değildir ve bu iktidar olgusu devletin kurumsal yapısından tutalım, her bireyin kendisini tanrısalılaştırdığı günümüz bireyciliğinde de en somut ifadesine kavuşmaktadır. Bu çerçevede kadının da içerisine düşürüldüğü konum, her ne kadar inkâr edilen, nesneleştirilen bir durumda olsa da kadının da temel zihniyet yapısında hiyerarşik zihniyetin ve devletçiliğin yer edindiğini görmek mümkündür. Özellikle kadın komutada gelişen iktidar hırsı, yetkicilik, kariyerizm, özerklik, bireyciliğin ve hatta geçmişte çokça açığa çıkan erkek taklitçiliğinin temelinde yatan olgu da sınıflı bakış açılarına dayanan devletçiliğin yansımaları olarak açığa çıkmaktadır. Kadın komuta şekillenmesinde temel olarak iki zıt nokta yaşanmaktadır. Yetkicilik, kariyerizm, özerklik ve taklitçilik ya da görevde kendisini geçici görme, dönemsel ele alma, vasatlık ve sorunları üste havale etmek. Bu yaklaşımların dayandığı zihniyeti çözümlemeden, sorunlar tekrarlanmaktan kurtulamayacaktır. Bu yaklaşımlar temelde hiyerarşik zihniyet yapısının yol açtığı parçalılığın bir sonucudur. Parçalı yapılar her zaman için stratejik yaklaşımları taktik yaklaşımlar olarak ele almaya götürür. Bireyle ilişkilenecekten başlayarak en kurumsal ilişkileneceklerde dahi taktiksel, dönemsel yaklaşımlar açığa çıkmaktadır. Komutada yaşanan bu sorunlar stratejik bir yaklaşım olmadığı gibi, kadının yüklenmiş olduğu tarihsel misyona ters düşmekte ve bireyselleştirilerek taktiksel bir yaklaşımın açığa çıkmasına neden olmaktadır.

Hiyerarşik zihniyet karışık bir süreçten geçerek açığa çıkarken, sınıflaşmanın gelişimi ve kurumsal ifadelere kavuşmasıyla kullaşma ve tanrısallaşma daha sistemli olgular olarak kendini göstermiştir. Kulluk felsefesinin yansımaları toplumun her kesiminden daha çok kadın üzerinde açığa çıkarken, kadın komutada bunun yansımaları olarak en temelde yenilgili bir ruh halini açığa çıkarmaktadır. Bunun sonucu olarak da başarıya kilitlenmede yaşanan yetersizlikler, vasatlık, iddiasız ve özgüvensiz yaklaşımlar gelişmekte ve bu da kadın komutanın mevcut güncel sorunlarını teşkil etmektedir. Kadında yatan

özgüvensizliğin kökenini burada aramak gerekmektedir. Hiyerarşik zihniyet yapısı kadının kendisini ele alışında da kendisini hiçleştiren bir duruma neden olurken, kadın komutada bunun etkileri yoğun olarak yansımıştır. Komutada sorunları üste havale eden, kendi karar gücüne güvenmeyen tarzın açığa çıkması da bu noktadan kaynağını almaktadır. Nasıl ki kul, dualar ve tövbelerle altından çıkamadığı olayları gökte bulunan tanrıya havale ediyorsa komuta da kendi karar gücüne güvensizliğinin bir sonucu olarak sorunları çözme yerine üste havale ederse bu durum kullaşmanın derinliğini gösterir.

Nedensellik ve sonuç ilişkilerine dayanmadan sorunları ele almak ya da olay, olguları değerlendirmek dogmatizmin bir sonucu olur. Kadın komutada özgüvensizlikten kaynaklı görev ve sorumluluklardan kaçmak ve iddiasız, sıradan bir görev anlayışıyla başarıya kilitlenmemek kendini kaderciliğe bırakmışlığın yansımaları olmaktadır. Komutanlık, bir iddia düzeyinin ortaya konmasıdır. Ancak komutadaki iddiasız yaklaşımlar, sorunları çözmek ve olaylar arasındaki bağlantıları doğru kurmak yerine düz bir mantıkla yontemsiz bir yaklaşım biçimini açığa çıkarmaktadır. Bu kazanımcı olmaktan çok düz, dogmatik bir tarzda hareket edilmesinden kaynaklı olarak insan psikolojisinden uzaklığın ifadesi olmaktadır ve kendisiyle beraber bastırmacılığa da yol açmaktadır. Oysaki kadın komuta, ilişkilerinde ilkel olmakla beraber sonuna kadar esnek olmayı başarabilmelidir. Çünkü kadın gerçekliği, akışkan bir durumu ifade ederken, erkekte olduğu gibi olguları kategorize etmeye dayanmaz. Bu nedenle bastırmacı ve uzaklaştırıcı bir tarza düşmemesi gerekirken, dogmatizmin yol açtığı düz, sorgusuz mantık yapısı bastırmacı ve uzaklaştırıcı bir tarza yol açmıştır. Komutanlaşmayı yanılgılı ele almayla birebir bağlantılı olan bu durum kadını erkek taklitçiliğine girmeye zorlamıştır. Kendi rengi ve gerçekliğiyle komuta olmanın başarılamayacağına inanırken, bu mantık onu taklitçiliğe itmiştir. Bu durum doğru sorgulandığı zaman, komuta ve orduyu erkeğe ait olarak ele alan mantık yapısının bir sonucu olarak açığa çıktığı görülecektir. Bu durum, kadının kendi alternatif ordu ve komuta sistemini yaratma iddiasının kendi komuta yaklaşımıyla bir nevi boşa çıkarılmasının ifadesi olmaktadır. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *“Askerliği erkeğin eline bırakmak egemen sınıf yaratmaktır”* belirlemesiyle ordunun salt devlete ve erkeğe ait olmadığını, kadın eliyle gerçekleşen ordulaşmaların bu zihniyetin alternatifini, anti-tezini teşkil ettiğini ortaya koymuştur.

Kadında gelişen yetersizliklerin, kadının tarihten beri içine düşürüldüğü konumla bağı inkâr edilemez. Kullaşma öyle derinliğine işlemiştir ki, kendi karar ve düşünce mekânizmasına bile güvenmemekte, sorunları çözmek yerine üste havale etmekte ya da güç olma adına erkek taklitçiliğine düşmektedir. Dogmatizmin sonucu olarak düz bir yaklaşımla insan psikolojisi göz ardı edilmekte ve sorunlar derinleşmekten öteye gitmemektedir. Tüm bunların kaba materyalist ve idealist yaklaşımlardan kaynaklandığı birer gerçekliktir. Kendini kaderciliğe koy vermenin sonucu olarak vasatlaşan, günübirlik, plansız, projesiz bir yaşam biçimi açığa çıkmaktadır. Temel zihniyet durumu çözümlenip aşılmadıkça bu sorunların tekrarından kurtulmak mümkün olmayacaktır. Örneklersek; bir ağacın kökünden kesip budamadıkça dalların kesilmesi geçici olarak bir anlam taşıyabilir. Ancak, dallar mutlaka bir yerlerden yeniden filizlenecektir. Köklü değişiklikler yapabilmek ve yeni demokratik-ekolojik zihniyet temelinde kendimizi yeniden yapılandırmak istiyorsak tutum ve davranışlarımızın dallarını, yapraklarını kesme yerine kök üzerinde yani temel paradigmlar içerisinde (hiyerarşik zihniyet) yoğunlaşmalı ve aşabilmeliyiz. Aksi takdirde parçalılık aşılmayacak ve yamalı bohça misali sisteme entegre olmaktan kurtulamayacaktır. Marksist temeldeki sosyalizmin temel yanılgısı da burada açığa çıkmaktadır. Proletarya ağacın yapraklarından biridir. Bu nedenle ağacın kökünde bir değişiklik olmadıkça yaprak ne kadar değişime uğrarsa uğrarsın yine aynı ağacın yaprağıdır. Önemli olan temel paradigmalarda değişim yapabilmektir.

Kadın komutada açığa çıkan bu yaklaşımların, kulluk felsefesinden bağımsız olmadığı ortadadır. Kökeninde yine hiyerarşik zihniyetin olduğu bu yaklaşımlar, komutada sınıfsal bakış açılarına dayalı yaklaşımların gelişimine neden olabirmiştir. Oysaki sınıflı toplum

yapısına, hiyerarşiye bir alternatif olma iddiasında olan kadının, sınıflaşmayı yaratan sisteme güdümlendiğinin bir ifadesi olarak yaklaşım esasları sınıfsallığa dayanmaktadır. Komutanın sınıfsal yaklaşımları insana yaklaşımında ya tam bir reddedişi ya da tam bir uzlaşma konumunu açığa çıkarmıştır. Sınıfsal temele göre yaklaşımlar sonucu ilişkilerinde seçiciliğe ve ayrıcalıklaştırmaya kadar gidebilmiştir. Bu tarzın sonucu olarak toparlayıcı olmak yerine dağıtan bir duruma neden olmuştur. Bu yaklaşımların görev bilincinden uzaklıkla bağlantısı ortadadır. Ve özellikle de ben-merkezci mantık yapısıyla bağlantısı açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Ben-merkezçiliğin bireyin kendisini güç olarak gördüğü kategorilerle özdeşleştirdiğini daha önceki bölümlerde belirtmiştik. Kullaşmada tabi olma açığa çıkarken, benmerkezcilikte ise güç gördüğü kategorilerle özdeşleşerek ötekini tabi kılma ya da inkâr etme açığa çıkmaktadır. Komutada ben-merkezçiliğin yansımaları olarak iktidar hırsı ve bunun sebep olduğu yetkicilik, kariyerizm, özerklik, bireycilik ve hatta taklitçiliği de ele alabiliriz. Taklitçilik bir güdümlenişin ifadesi olsa da aynı zamanda güç olarak gördüğü kategoriyle yani erkekle kendisini özdeşleştirerek güç olma eğiliminin de bir ifadesi olmaktadır.

Bin yıllara varan bir ezilmişliğin sonucu olarak komutanlaşmak, bir iktidar anlayışı ve gücünü elinde bulundurmaya ifade ettiğinden komutada bu yaklaşımlar derinlik kazanır. *“Yetkicilik, bir sınıflı toplum hastalığıdır”* belirlemesi yetkiciliğin, kariyerizmin devletçi ideolojilerle olan bağına ortaya koymaktadır. Devlet, yalnızca iktidar olgusunun açığa çıkardığı gibi bunu sahiplenir. İktidar bir mülkiyete dönüştükçe devletin gücünden söz edilebilir. Bu nedenle iktidar paylaşılmaz. Kadın komutada açığa çıkan yetkicilik ve kariyerizm, kendini yetkiye dayanarak güçlü kılma arayışının bir sonucu olmakta ve yetki sahiplenilmektedir. Neredeyse yetki, bir kimlik olarak ele alınmaktadır. Yetkicilik kendisini üste koyarak alttakini ezen, iradesizleştiren, baskıcı bir tarzı da açığa çıkarır. Bir hastalık düzeyinde tüm insanlığın zihniyetine yerleşmiş olan ben-merkezcilik kadın komutada yansımalarını çok daha olumsuz bir biçimde açığa çıkarmıştır. Benmerkezçiliğe dayalı yetkici, kariyerist, özerk yaklaşımlar yapıda bir baskı unsuru olurken, bireyin iradi gelişimini engellemektedir. Aynı zamanda bu yaklaşımlar kadın ordu misyonuna da ters düşmektedir. Oysaki kadın ordulaşmasının anlamı, erkek egemen zihniyetinin dayandığı bakış açılarına ve tüm kurumlaşmalarına karşıtlığı ifade eder.

Kadın ordulaşması sınıfsallaşmaya, sömürüye karşı savaşım anlamını taşıırken, bu devletçiliğe ve zor ideolojilerine yönelik bir mücadeleyi içerir. İlk ordu kurumu erkek egemenlikli zihniyet sonucu açığa çıkarken, ordular devletin baskı ve sömürü aygıtı durumundadır. Ordulaşmalar eşitsizliğin derinleşmesinde temel role sahipken, kadın ordulaşması bir eşitlik aracı olarak rol oynamaktadır. Ne var ki, komutada açığa çıkan bu yaklaşımların yani yetkiciliğin, kariyerizmin, özerkliğin, devletçi ideolojilere alternatif olması şurada kalsın, devletçiliğin yarattığı iktidara ve güce koşma anlamını taşımaktadır.

Özerkleşmeyi de aynı zihniyetin bir sonucu olarak ele almak gerekir. Nasıl ki, tanrı veya devlet kendisini toplumun üstüne yerleştirerek ve ötekini alta koyarak herkesi, köleyi, kadını, toplumu kendi hizmetine koşturuyorsa, yaşamını alttakinden kopararak sürdürüyorsa, özerkleşme sınıflı toplumda bu biçimde gelişme gösterir. Kadın komutaya yansıma biçimi olarak, örgüt ve ideolojik gerçeklikler, tanrısallaşmaya izin vermese bile yarı tanrısallaşmış bir konumda da olsa özerklik kendisini açığa vurmakta ve komutada sanki çok doğal bir yaşam tarzıymış gibi kendisini göstermektedir. İdeolojik gerçeklikler her ne kadar bu zihniyete tezat bir konumda olsa dahi, bin yıllara varan hiyerarşik ve devletçi zihniyetin etkileri ve bunun yarattığı iktidar anlayışlarından kurtulabilmek doğru bir demokrasi bilincine ulaşmadan pek kolay olmamaktadır. Komuta özerkleştikçe bireyci yaşam arayışlarında artış söz konusu olmaktadır. Çünkü tanrı özerk yaşamakta ve alttakiler sadece onun ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Komuta en üstte durmakta, yapı ise altta onun emirlerini beklemektedir.

Örgütsel ve ordulaşma gerçekliğimiz açısından emir-komuta sistemi yadırganamaz. Ancak, emir-komuta gerekli ve geçerli olduğu kadar bireyin açığa çıkmasını engelleyen, yetenekleri köreltecek kadar baskı unsuru haline gelen bireyin bireysel sorumluluklarını engelleyen bir emir-komuta tarzı özellikle kadın komuta açısından en çok yadsınması ve eleştirilmesi gereken bir husustur. Çünkü kadın ordulaşma gerçeği sistem ordulaşmalarından farklı olarak bireyi iradesizleştirmeyi değil, bireyi yaratmayı hedefler. Ancak içerisine girilen bu tutumlar bireyciliğin gelişmesine neden olurken, komuta gücü elde ettiğine inandıkça özerkleşir, bir nevi toplumdan kopan tanrı durumuna gelir. Komutanın birçok yaklaşımında yapıyı ele alırken alt, aşağı, düzeyli, düzeysiz, sıradan şeklindeki kavramlaştırmalara gitmesi hiyerarşik zihniyetin etkileri olarak yansımaları göstermektedir. Her bireyi her olguyu kendi nedensellik ve sonuç ilişkileri içerisinde ele almak yerine salt bazı kavramlaştırmalarla tanımlamak bir YJA komutasının özelliği olmaması gerektiği gibi, hiyerarşik zihniyetin derinleşen sonuçlarından birisidir. Bu tür kavramlaştırmalara giderek insanı, tarihi, doğayı ve toplumu anlamsızlaştıran, sıradanlaştırıp hiçleştiren yaklaşımlar hiyerarşik zihniyetin yansımaları olarak açığa çıkmaktadır. Bu yaklaşımları bir tek iktidar kavramı tanımlar.

Temel olarak, kadın komutada açığa çıkan yetkiciliği, kariyerizmi, özerkliği bu çerçevede ele alırken bu yaklaşımların ben-merkezcilikle bağlantılı olduğu unutulmamalıdır. Özellikle kapitalizmle güç kazanan birey tanrısallaşarak, bireyciliğin gelişimine neden oluyorsa, komutanlaşan bireyde ben-merkezciliğin farklı yansımalarına başvuruyor. Yetki, özerklik kadının güç bulduğuna inandığı iktidarı ele geçirdiğini düşündüğü olgular olarak erkek egemenlikli bakış açısından kurtulamamanın ifadesi olmaktadır.

Kullaşan, topluma feda edilen bireyden tanrısallaşan bireyciliğe feda edilen topluma doğru bir savrulma durumu açığa çıkmaktadır. Bu yaklaşımın iktidara ve güce tapınma yaklaşımı olduğu açıktır. Bundan kurtulmanın tek yolu demokratik zihniyetten geçerken, bu da derin bir tarih bilinciyle elde edilecektir. Komutanın da bu ekseninde demokratik-ekolojik zihniyeti temel mantık yapısı olarak içselleştirmesi gerekmektedir. Komuta, kendini bu temelde donatmadan zihinsel bir öncülüğe sahip olamayacağı gibi devletçiliğe güdümlenmekten kurtulamayacaktır. Çokça eleştirilen Marks, sisteme alternatif olma iddiasıyla tezlerini ne kadar geliştirmiş olsa da son tahlilde kapitalizmin bir versiyonu olmaktan kendisini kurtaramamıştır.

Komutanın da bu duruma düşmemesi açısından temel mantığını demokratik-ekolojik zihniyet temelinde yeniden yapılandırması şarttır. Bu nedenle her şeyden önce hiyerarşik paradigmanın aşılması gerekmektedir. Bu zihniyet yapısı aşılmadıkça ne kullaşmanın ne de ben-merkezciliği, bireyci yaklaşımların aşılmasından söz edilemeyecek ve ilkesel, insani niteliklerine ulaşmış bireyden söz edilemeyecektir. Birey olamamak kullaşma ve ben-merkezcilikle en derin ifadesini bulurken, bu yaklaşımlar insan özüne ihanet anlamına gelecek ve bireye karşı içerisine girilen en ilkesiz tutum olacaktır. Kadın komuta ilkelerini yaratırken, hiyerarşik zihniyetin neden olduğu ön yargılardan-anlamsızlaştıran, basitleştiren, hiçleştiren vs. yargılar- kurtulmak zorundadır. Montesque'nin *'ben ilkelerimi ön yargılarımdan değil, eşyanın doğasından aldım'* sözü önemli olmakla birlikte ancak hiyerarşik zihniyet yapısının aşılmasıyla gerçekleşecektir. Diyalektik bir düşünce tarzına ulaşılmadan, neden-sonuç ilişkileri doğru kavranmadan ve dogmatik bir tarzla ilkeler de yaratılamayacak, ilke adına ilkesizliğe, dogmatizme, milliyetçiliğe, yetkiciliğe vs. durumlara düşülecektir. Bu anlamda demokratik-ekolojik toplum paradigması son derece diyalektik bir yapıya sahip olmakla birlikte eşyanın, doğanın özüne inme anlamını da içermektedir. Bu öz, yakalanmadan gerçekliğe ulaşamayacağı gibi, şiddet anlayışlarından da arınılamayacaktır. Çünkü hiçbir olgunun özünde, meşru savunma dışında hiçbir şekilde şiddete yer yoktur. Bu nedenle demokrasi, ne tarihten ve doğadan ne de toplum ve insan psikolojisinden kopuk olmadığı gibi tüm bu olguları neden-sonuç bağlantısı içerisinde ele alır.

Tüm bu olgular, insanı yaratan temel koşullar olduğu gibi bunları yaratan da yine insan olup karşılıklı bağımlılık temelinde bir gelişime sahiptirler. Bu zihniyete ulaşmak temel ilkelere ulaşmak olurken, feda etme mantığını içermez. Bu da gibi komutada en temelde yaratılması gereken bir boyuttur.

Kadın komutada açığa çıkan yetersiz yaklaşımların özellikle de hiyerarşik zihniyet yapısına ve devletçiliğin yarattığı iktidar anlayışlarına karşı en büyük darbenin Zilan arkadaş şahsında vurulduğundan söz edilebilir. Aynı şekilde Beritan arkadaşın yaşam duruşu ve eylem tarzı, Gulan arkadaşın ilkeli ve tavizsiz duruşu ve kişiliği hiyerarşik zihniyete darbe olurken, komutanın nasıl olması gerektiğine dair en güçlü cevabı vermişlerdir.

Zilan arkadaş kadın öncülüğünün en güçlü sembollerinden biri olurken, ben-merkezciliği, parçalılığı ve kullaşmayı kendi kişiliğinde en köklü bir biçimde yıkmış, eylemi ve yaşam tarzıyla savaşçı olmasına rağmen nasıl yaşanması gerektiğinin cevabı olmuştur. Duruşunda hiçbir iktidar anlayışına yer yoktur. Bin yıllardır kadının yaşadığı yenilgili ruh haline bir darbe olurken, tamamen yeni zihniyetin öncüsüdür. Kişiliğinde gerçek bireyi, özgürleşen beni açığa çıkarmıştır. Parçalılıktan, eklektik bir duruştan eser olmadığı gibi, komple bir kişilikle eylemini gerçekleştirmiştir.

Güçlü bir tarih, toplum, doğa çözümlenmesi olmadan böylesi bir eylem ve yaşam gücünün açığa çıkarılması mümkün değildir. Tarih bir ezbercilik değil, bir yaşam bilinci, parçalılık değil bir bütünselliği ifade eder. Zilan arkadaşta gerçekleşen yaşam bilinci ve sevgisi tarihsel bilinçle birebir bağlantılıdır. Hiçbir güce dayanmadan kendi özgücünü açığa çıkararak aslında insana karşı içerisine girilen en ilkesel tutumu sergilemiştir. Bu yönleriyle komutanın esas alması gereken kişiliktir. Eylemiyle “anamlı bir yaşamın sahibi olmak” istediğini belirtirken, hiyerarşik zihniyetin anlamsızlaştıran, basitleştiren ve hatta hiçleştiren yaklaşımlarına karşı bir ‘*anlam yaratma*’, yüceltme eylemi ve arayışını ifade eder.

Bununla birlikte komutanın esas alması gereken diğer bir kişilik Beritan arkadaş olmaktadır. Beritan arkadaş kişiliğinde özellikle bireyci yönleri yıkarak, kendini her yönüyle katan bir kişiliktir. İlişkilerinde anlamlandıran, eğiten bir tarzı esas alırken, sınıfsal bir temele dayanmadan herkesle, her koşulda ilişkilenebilmeyi başarmıştır. Ondaki kazanımcı, çözümleyici ve sürükleyici kişilik yapısına ve komuta tarzına ulaşmak YJA komutası açısından esastır. İdeolojimizin “*Sorun çözmek, sanattır*” ilkesinden hareketle Beritan arkadaşın sorunlara yaklaşım tarzı onun sanatçılık yönünü ifade eder. İnsan kazanmak, eğitmek, geliştirmek ve sorunları çözebilmek birer sanatsal incelik gerektirir ve komuta açısından temel teşkil eden yaklaşımlardır. Beritan arkadaşın komuta tarzında ne kaba reddediş ne de olduğu gibi kabullenme söz konusu değildir. Her bireyi katabilme, işlevselleştirme ve bireylerdeki potansiyeli açığa çıkarabilmenin mücadelecisi olmuştur. Mevcut komuta tarzında çok kez açığa çıkan bir yaklaşım da; zorlanan veya sorun yaşayan bireyleri kabul etmeme yaklaşımıdır. Bu şekilde son derece hazırcı bir yaklaşım gelişmektedir. Oysaki komuta yeniyi yaratmanın öncülüğünü ifade eder. Beritan arkadaşın komuta tarzındaki en önemli yan budur. Hiçbir zaman hazır olanı beklememesidir.

Teori ve pratik bütünselliğini kişiliğinde dengeleyebilmiş ne kuru teoriye ne de kaba pratikçiliğe düşmeden büyük bir eylem ve yaşam gücünü açığa çıkarabilmiştir. İdeoloji ve pratiğin bütünselliğini kişiliğinde sergileyebilmiştir. İlişkilerinde kendisinden katan, anlamlandıran, başkasına verdiği kadar almasını da bilen, yetkiciliğe ve kariyerizme dayanmadan kendisini örgütleyerek güçlü bir komuta gerçekliğini açığa çıkarmıştır. Tüm bu yönleriyle Beritan arkadaşın demokratik bir komuta kişiliğine ulaştığı ve sınıfsal bakış açılarını kendisinde aştığı belirtilebilir.

Yine Gulan arkadaş komuta gerçekliğimizde fedaileşen komuta gerçekliğini sergilemiştir. Kişiliğinde komutanın nasıl olması gerektiği güçlü bir cevaba kavuşurken, inandıklarından taviz vermemenin sonuna kadar savaşçısı olmuştur.

Bu kişiliklere verilecek olan cevaplar kadın komutada hiyerarşik ve devletçi ideolojilerinin yarattığı bakış açılarının aşılması anlamına geleceği gibi, başarıya kilitlenen komutayı açığa çıkaracak gerçek anlamda anti-tez misyonunu demokratikleşerek sahiplenmiş olacaktır. Bu nedenle en öncelikli olan demokratikleşmeyi yaratabilmektir. Bunun için de güçlü tarih, toplum, doğa analizlerine ihtiyaç olduğu gibi bu olguların derinliğine kavranması güçlü bir yaşam bilinci ve sevgisini de açığa çıkaracaktır.

21. YÜZYILDA KADININ İDEOLOJİK KİMLİĞİ

“Tanrısallıktan kastımız, yirmi milyar yıllık evrensel öykünün insanın duygusal ve analitik zekâsında kendini fark eden, büyük heyecan veren anlamsallık gücüdür. Kendi farkına varan doğadır. Kadın erkekten daha fazla bu evrenselliğe yakın doğustadır.”

Demokratik Konfederalizm Önderliği

1-BİLİM-TEKNİK ÇAĞI VE KAOS

Evren kendi iç yasalarıyla hareketli bir dengede sürekli işleyen bir olgu. Durağan, mutlak bir merkeze bağlı olmayan, kendi iç dengelerini yaratan bir işleyiş kanunu. Bu işleyişe nokta koymak ve dinginlikten durağanlığa geçişini iddia etmek bu hareketli dengenin yıkımı anlamına gelmez mi? Bu bir bitiş, evrenin yok oluşu anlamına mı gelir? Vardan yok olamayacağına göre bu yıkım üzerinden yeniden bir yapılanma ve kendi iç dengelerini geliştiren bir hareket gelişimi gerçekleşmez mi?

Atmosferin kendisi kaotik bir yapılanmaya sahip. Bu nicel birikimden nitel sıçramaya yol açan en önemli etken. Big bang denilen büyük patlama sonucunda oluşan evrenin kendisi de bu kaotik yapılanmanın bir eseri. Yani var olan yok olmayan, kendi düzensizliği içinde düzenliliği yaratan bir etkileşim. Herhangi bir konumdan farklı bir duruma evrim gösteren bir olaylar bütünü.

Bu durum doğa yasaları için de geçerlidir. Doğa, sürekli değişim-dönüşüm içerisinde evrimleşen bir konumdadır. Nitekim nesneleri ve olguları birbirinden ayırmak, kopuk ve bağımsız fenomenler olarak ele alıp irdelemek ilkesel bütünlük yasasına ters düşmek anlamına gelir. Doğada evrenin bir parçası olduğuna göre onun da bir işleyişi ve hareket kanunu var demektir. Diyalektik ilişkilerin bütünselliği, değişim-dönüşüm özellikleri çerçevesinde ele aldığımızda evren ve doğa birbirleriyle karşılıklı etkileşim, ilişki içerisinde bulunan olgulardır. Her olgu kendi içerisinde barındırdığı karşıtların birliği ve iç mücadelesinin bir sonucu olarak nitel ve nicel gelişim ve değişim esasları içerisinde var olur. O halde bir olgu, karşıtı olmadan oluşmaz. Aynı zamanda her olgu kendi karşıtını da yaratır. Karşıtı ortadan kalktığı zaman o olgu başka bir nitelik kazanır. Niteliksel değişim bu şekilde ortaya çıkar. Karşıtının olması demek bir çelişkinin var olduğu anlamını taşır. İki ayrı ucun bulunması ve bunların karşılıklı mücadelesi. Karşılıklı mücadele içerisinde bulunan her olgu aynı zamanda içinde bir ‘kaos aralığını’ da barındırır. Sıçrama, girdaba takıldıktan sonra hızla akış bu kaos aralığından çıkışla başlar. Hareketin konumundaki küçük bir değişiklik, olgunun gelecekteki davranışını tamamıyla değiştirebilir. Zaten kaosun en önemli özelliği çok küçük değişimlerin büyük gelişmelere yol açabilmesidir.

Toplumsal olgunun kendisi de bu hareket kanunundan bağımsız değildir. İnişler çıkışlarla sürekli hareket halinde kendi iç dengelerini yaratan bir yapılanmadır. Mutlak bir merkezde, yani toplum diline çevirirsek bir çağda sabit duran, durağan bir olgu değildir. Toplamlar tarihinde kimi çağlar daha uzun süreli, kimisi ise daha derinlikli olarak insan ve toplum yaşamının gelişiminde daha belirgin bir seyir izleyebilirler. Fakat bu toplumun ve insanlığın gelişim aşamasının son evresinde olduğu, bu çağın mutlak olduğu ve bundan sonra tarihin başka bir çağı yaşamayacağı anlamına gelmez. Böylesi bir iddiada bulunmak her şeyden önce bilimin özüne ters düşer. Bilimin kendisi işleyiş ve mantık olarak evren, doğa, toplum gibi olguların objektif ve nesnel hareketliliğinden yola çıkar. Bilimsel

olunduğunun yoğun iddiasını taşıyan bir çağın teorisyenlerinin, bilim adamlarının insanlık tarihinin geleceğinin yeni bir toplumsal yapılanmaya tanık olmayacağını iddia etmeleri ve bu anlamda ilerlemeye nokta koymaları bilimsel düşünüşle ne kadar bağdaştığının bir göstergesidir.

Bu aşamada şöyle bir soru akla gelebilir; kendisini ‘tarihin sonu’ olarak nitelendiren içinde bulunduğumuz çağ bilimsel gerçeklikten uzak bir çağ mı veya yaşanan bilimsel-teknik gelişmeleri ret mi edeceğiz ya da insanlık tarihinin bir sona vardığını iddia eden bu görüş bilimsel olduğunu iddia ederken, bilime ters düştüğünün farkında değil mi? Elbette ki hayır. Ne ulaşılan bilimsel-teknik gelişmeleri ret edeceğiz, ne de böylesi görüşleri iddia edenlerin bilimsel gerçeklikten uzak olduğunu düşünecek ve gelişi güzel söylenmiş bir tanımlama olduğunu varsayarak mantığını çözmekten vazgeçeceğiz. Olay ve olgulara bilimin gerçek işleviyle yaklaşacak, gerçeklerin ve verilerin bölümlenmesini, bunların zaman içinde ve birbiriyle bağlantısının tanımlanmasını yapacağız.

Çağımızın tanımlanmasında içine düşülen temel yanlış *‘bir olguyu tanımlamak, gelişimini dondurmak ve ona nokta koymaktır’* sözüyle daha fazla anlaşılacaktır. Bir şeyi tanımlarken mutlak anlamda adlandırmak, doğruya en az yakın tanımlamayı ifade eder. Mutlak bir doğru, mutlak ebedi bir yaşam olmadığı gibi mutlak bir çağ da olamaz. *Bir çağ ne kendi kendini sürekli tekrar eden bir kısır döngüde dönüp dolanabilir, ne de kendi bağrında doğacak alternatiflerin doğuşunu önleyip kendisini son evre ilan edebilir.* Böylesi bir zihniyet hiyerarşik sistemin mutlak mantık yapısından kaynağını alır. Mutlak bir otorite vardır, ebedi ve sonsuzdur. Her şeyi harekete geçiren, ama kendisi bir merkezde sabit duran sarsılmaz bir hükümlanlık. Bu, devletin teolojiye dayalı hiyerarşik zihniyet yapılanmasının temel yapı taşıdır. Her ne kadar yaşadığımız çağ gerçekliğine bilişim-iletişim çağı, bilgi çağı denilse de ve bu tanımlamada bir doğruluk payı varsa da, üzerinde temellendiği ve kurumlaştığı zihniyet devletin teolojik zihniyet yapılanmasından bağımsız değildir. Teolojinin kendisi devinimsiz, mutlak bir hükümlanlık anlayışına dayanmaktadır. Fakat otorite ve hükümlanlığın kökenlerini yalnızca teolojik düşünüşün oluşumuna bağlamak da çok gerçekçi bir yaklaşım olmasa gerekir. Çünkü sınıflı toplum öncesi topluluklarda dahi bir kesimin -örneğin yaşlıların- topluluk üzerinde belirli bir hâkimiyet oluşturmaları hükümlanlık erkinin ilk nüvelerinin atılması anlamını da taşımaktadır. Daha sonra bu hükümlanlık erkinin sarsılmaz tek bir otoritede somutlaştırılması teolojilerin doğuşuna da kaynaklık etmektedir. İşte hükümlanlık erkinin bu nüveleri daha sonra ilk egemen ideolojilerin yönetme sanatı olarak Sümer zigguratlarında işlev kazanacaktır. Böylelikle devlet kurumlaştığı ilk aşamadan günümüze kadar basamak basamak yüce ve sarsılmaz tek otorite olarak asıl hükümlanlığını insan zihni üzerinde gerçekleştirecektir.

Bu yüce ve mutlak otorite insanlık tarihinin her çağında farklı kimliklerde zaman ve mekân koşullarına kendisini uyarlayarak varlığını sürdürmüştür. Günümüzde ise bu *yüce ve mutlak otorite* hükümlanlığını bilim kimliğiyle topluma nüfuz etmeye çalışmaktadır. Kapitalist uygarlığın son evresi olan çağın adlandırılmasında birçok değişik tanımlama yapıldı. Çağa ilişkin birçok portre yazıldı, çizildi. ‘Tarihin sonu’, ‘post-modern çağ’, ‘üçüncü dalga’, ‘imparatorluk’, ‘bilim-teknik çağı’ vs... İsmi ne konulursa konulsun çağın bir kaosu yaşadığı ve kendi ideolojik kimliğini yaratamadığı bir gerçekliktir. Bu gerçeklik altında yatan temel neden yaşadığı iç çelişkiyi çözmemesidir. İnsanlık tarihinde hiçbir çağ bu denli bilimsel-teknik gelişimi sağlayamamış, üretimde bu denli bonkör davranmamıştır. İdeolojik kimlik yaratma çabaları yoğunudur ve yaratma aşamasında olduğu da söylenebilir. Fakat bu denli yüksek bir bilimsel-teknik gelişime ulaşmasının yanı sıra zihniyetindeki teolojik yapılanmadan, onun yarattığı dogmatik düşünce kalıplarından kurtulamaması yaşadığı temel çelişkidir. Bu çelişkiyi çözmemesi yaşadığı kaostan çıkmasının önündeki temel engeldir.

Bu bunalım çağında piramidin tepesine oturtulan bu kez bilim olmaktadır. Bilgi, bilimsellik, akıl, pozitivizm gibi kavramlar ve bunların içini dolduran düşünce yapıları,

uyguladıkları yöntemler çağın paradigmasının temel işlevlerini oluşturmaktadırlar. Niçin bilgi, niçin bilim sorularını hakîm emperyalist paradigmanın daha fazla hükümranlık, daha fazla iktidar politikaları cevaplandırmaktadır. Bilgi, bilim iktidar demektir. Bunların yitirilmesi iktidarın yitirilmesi anlamına gelecektir. O halde bilimsel düşünüşün, bilginin insan ufkunda büyük çığır açtığı bu çağda beş bin yıllık hiyerarşinin çözülmemesi için bilimin, bilginin mutlaklaştırılıp piramidin tepesine oturtulması da son derece anlam kazanmaktadır. İnsanlar bilim adına bilimsellikten uzaklaştırılmakta ve pozitivist düşünüşle çağın kendisi mutlak kılınmaktadır. Aynı zamanda kendisinden önceki tüm bilimsel gelişmelerin üstüne örtü çekerek ve bilimi tekeline alarak bir tek kapitalist uygarlığın insanlığa bir lütfüymüş gibi sunmaktadır. Kapitalist çağda bilimsel-teknik gelişmelerin büyük gelişim kat ettiği inkâr edilemez bir gerçektir. Fakat bu bilimsel-teknik gelişimin de binlerce yıllık veriler üzerinden yol alarak bu seviyeye ulaştığı da ayrı bir gerçektir. Bu gerçeklikten uzaklaşma, bilimi toplumun ve halkların yaratımlarının bir değeri olmaktan uzaklaştırmakta ve toplumdaki kopuşla piramidin tepesine yerleştirilmesinin temel gerçekliği olmaktadır.

Çağ gerçekliğinde toplumun, insanların bilim ve teknikle bu denli iç içe bir gelişimi kaydetmesinin yanı sıra, bilim çağının kendi toplumsal yapılanmasını yaratamamasının ve kaostan çıkamamasının altında yatan temel etken, bilimin toplum üstü bir statüye oturtulması olmaktadır. Bilim, bilim ahlakından uzaklaştırılmakta ve ilke düzeyinde dahi kendi etiğini oluşturmamaktadır. Oysaki bilimin kendisinin de bir etik anlayışı oluşturulmak zorunda. Bilimin etik değerlerden kopuşu, tahakküm ve itaat aracı olarak kullanılmasını doğuran temel etkindir. Bilim etiğinin de bir sorumluluk alanı vardır ve bu, toplum özgürlüğünden bağımsız değildir. Bilim de insan gelişimine hizmet eden tüm etik değerler gibi, sınırsız bir özgürlüğe sahip değildir; yani bilim özgürlüğünün de kapsadığı bir sorumluluk alanı vardır. Bu, ahlaki bir ilke olarak oturmadığı müddetçe de çöküş kaçınılmaz bir sonuç olarak karşımıza çıkacaktır. Toplum hücrelerine kadar parçalara bölünmekte ve parçacıklar mekanik işlev gören çarkın küçük birer dişlisine dönüştürülmektedir.

Bilim ve tekniğin iç içe geçtiği ve birbirini beslediği kapitalist çağın bu son evresinde bilim bir bilgi yığını haline dönüştürülürken, bu yığının bir yansıtma eylemi olarak da teknik işlev görmektedir. Tekniksel gelişim bilimin ilerlemesine ilham kaynağı olurken, teknik de bilimin bir sınama aracı rolünü görmektedir. Dev adımlarla ilerleyen teknik karşısında insanlar ufalmakta ve kullandıkları teknik gibi mekanik bir araç konumuna düşmektedirler. Dahası yaratıcı, üretici bir varlık olan insan, yerini tekniğe bağımlı teknik yığılara bırakmaktadır. İnsanlar sanal bir dünyada yaşamaya mahkûm kılınmaktadır. Bir yandan devlet tekelinden bağımsız üretim olanakları hızla çoğalırken, diğer yandan aşırı üretim ve bolluk tüketim toplumunu beraberinde getirmektedir. Teknik, fetişleştirilen bir düzeye çıkarılmaktadır. Nasıl ki akıl ve bilim gerçek amaçlarından uzaklaştırılıp araçsal amaçlar için kullanılıyorsa, teknik de insana hizmet etme amacından koparılıp etik değerlerden koparılmaktadır. Asıl toplumsal parçalanma etik değerlerin içi boş kavramlara dönüşmesiyle ortaya çıkmaktadır.

Kurumsal tekniğin çağdaş versiyonunda insanlar yalnızca kol gücüyle çalışan köle orduları olarak değil, akıl güçleri, hayalleri, yetenekleri ve sezgileriyle de sömürü konusu olan, hizmet gören bir seyirde izlemektedir. İnsan akli ve yetenekleri toplumsal özgürlüğün hizmetinden ziyade hiyerarşinin hizmetine koşturulan araçlara dönüştürülmektedir. Daha tehlikeli olanı ise, tekniğin gelişimiyle beraber ortaya çıkan tek tip meta üretimi insan olgusuna dahi indirgenmeye başlanmıştır. Aynı fabrika üretiminden çıkmış mamuller gibi farklılıkları, özgünlükleri göz ardı eden ve tek bir kimlik altında tescil ettirilen bir dünya sistemi yaratılmak istenmektedir. Tek tip insan, tek tip birey ve hatta tek tip bir toplum. Sonuç; kimliklerin inkârı! Gerek kolektif gerekse kişisel kimlikler 'post-modern kimlik' altında toparlanmaktadır. Özellikle kolektif kimliklerdeki toplumsal, kültürel farklar post-

modern kültürle yadsınmaya çalışılmakta ve yaşamın her alanına kültür denilen kültürel boşalım nüfuz ettirilmektedir. Ötekiyi tanımayan, ötekiyi yadsıyan bir toplumsal kriz...

Bu toplumsal kriz içerisinde en fazla ötekiye dönüşen olgulardan birisi birey olgusu olmaktadır. Özgürleşme adına bireyselliğin aşırı uçlaşmış hali olarak bireycilik sınır tanımayan bir hızda gelişmektedir. Özgürlük ve birey olma arasındaki ilişkide yaşanan paradoks bireyi öz benliğine yabancılaştırırken, toplumdan da izole etmektedir. aşırı toplumsallaşmadan sonra aşırı bireyciliğin başkaldırısı birey-toplum dengesinin sağlam bir temele oturtulmasını engellemektedir. Oysaki toplumsal istikrar, ne tekbenci bir yaşam anlayışıyla, ne de türdeşlikle oluşturulabilir. İstikrarın kendisi farklılığın ve ötekiliğin zengin mozaığının birey ve toplum dengesine oturtulmasıyla sağlanabilir. Ne var ki ötekilik, bir *tamamlayıcılık* olarak değil, bir *karşıtlık* olarak ele alınmaktadır. Hilaf Birçok olguda olduğu gibi ötekilikte de bir anlam karmaşası yaşanmaktadır. Bir öteki olarak ötekinin varlığını kabul etmediği gibi, aynı zamanda karşıt gördüğü ve reddettiği, saldırdığı olguya olan yaklaşımın altında yatan temel mantık da yine karşısındakini bir yabancı, öteki olarak görmesi yatmaktadır. Yani hem kabul etmeyen hem de öteki olarak gören bir yaklaşım. Burada ötekilik ve farklılık da birbirine karıştırılmaması gereken diğer önemli bir nokta olmaktadır. Farklılık bir olguyu veya bir nesneyi diğerlerinden ayıran ve kimlik kazanmada bir ön aşama olan özellikleri barındırır. Ötekilik ise, bir kimlik kazanma ve farklılığın kimliğe dönüşümünü içerir.

Toplumsallığın bir bütünü olarak ele alınması gereken farklılık ve ötekilik, yabancılaşmanın ve toplumdan kopuşun kimliğine dönüşmektedir. Parçalanmışlık sadece bir hastalık olarak toplumun hücrelerine işlememekte, aynı zamanda ideolojik bir işlev de kazanmaktadır. Kapitalist ideolojinin bireycilik ruhuyla toplumsal yaşamın her alanında bir parçalanma boy göstermektedir. Toplumsal değer yargıları göz ardı edilerek birey çıkarı her şeyin önüne koşulmaktadır. Yaratılan bireyin özgür seçimi ve ihtiyaçların fetişleştirilmesi anlayışı toplum-birey dengesinin kaosunu yaratırken, aynı zamanda bu bireyselliğin çöküşünü de getirmektedir. Bu anlamda yabancılaşan birey, ötekiyle bağlantısı olmayan, sağlıklı ilişkiler kuramayan ve uzantısı toplumda bulunmayan bireyciliği ifade etmektedir. Tarih ve gelecekle bağını koparmış, tüm değer yargılarına sırt çevirmiş ve gününbirlik bir yaşamla soluk alıp vermenin adına ise bireysel özgürlük denilmektedir. Özgürleştirici bireysellik ruhu yerini yeni dogmaların esir aldığı bireycilik ruhuna bırakmaktadır. Bireycilik adına birey katledilmektedir. İrade gerçek anlamından saptırılıp bireycilikle eş tutulmaktadır. Bireyin toplumsallaşmanın gücüyle bu düzeye gelmesi inkâra uğrayarak hızla bir kopuş yaşanmaktadır. Toplumsal çöküntüye karşı birey, zihni ve vicdani olarak köretilmektedir. Düşünmeyen, hissetmeyen bireyler topluluğu yaratılmaktadır. Sonuç; toplum-birey dengesinin yitirilmesi kadar, kişiliğin de tasfiyesi... Bireyciliğin ben-merkezci yapısı toplum ve doğa arasında bir tahakküm aracına dönüşmektedir. Manipüle edilen değerler bir bir 'özgür birey'in hizmetine koşulmaktadır. Tıpkı doğa gibi. Bu bireycilik ruhu, post-modern dünyanın temel dayanaklarından olduğu gibi, aynı zamanda yaşadığı kaosun da temel etkenlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Manipüle edilen değerlerden birisinin de doğa olduğunu belirttik. Tahakküme en fazla maruz kalan ve bilim-teknik çağının kaosunu oluşturan etmenlerden başlıcalarından birinin doğa olduğu da bir gerçekliktir. Her gün daha fazla insan yaşamına koşulma adına yüzlerce doğal yaşam alanı katledilip kıyıma uğratılmaktadır. İtaat ettirilmek istenen doğa her gün tacize maruz bırakılmaktadır. Su, hava ve toprağın kirletilmesi, yeşil alanların yok edilmesi, doğal alanların istilası bunlardan sadece bir kaçıdır. Bunların yanı sıra bir de çağın karakterine uygun yaptırımlar asıl tehdidi oluşturmaktadır. Nükleer enerji santralleri, kimyasal silahlar, gen teknolojileri, seracılık ve diğerleri. Bunlarla tahrip edilen sadece doğa olmamakta, doğanın bir parçası olarak toplum ve insan da bir alt-üst oluşu yaşamaktadır. Bilimsel-teknik gelişmeler hız kazandıkça, doğaya olan pragmatist yaklaşımlar da çoğalmaktadır.

Her şeyin merkezine insanı yerleştiren katı hiyerarşik bakış açısıyla, ‘dünyanın insanın hizmetine koşulması için yaratıldığı’ tarzındaki yaklaşım doğayı hezeyana uğratmaktadır. Doğa, bütünleyici ve tamamlayıcı olmaktan çıkarılıp yedeğe düşürülmektedir. Ki bu, kapitalist toplumun ortaya çıkışıyla beraber varlık kazanan bir yedeğe düşüş değildir. Kökenlerini ta sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla atan köklü bir zihniyettir. Günümüzde ise, bilim ve tekniğin yedeğine düşürülen toplum ve birey kadar, doğa da nasibini almaktadır. Dahası yaşanan ekolojik sarsılma tekniğin gelişimini dahi engelleyebilecek düzeye ulaşacak kadar tahrip edilmiş bir doğa gerçekliğini yaratmıştır.

Aslında tüm bu ekolojik bozukluklar toplumsal bozukluklardan kaynağını almaktadır. İnsanın insana tahakkümüyle başlayan çürümüşlük, insanın doğaya olan tahakkümünü de günümüze kadar getirmiştir. Tahakküm nasıl ki toplumsal yapıda bir yabancılaşmayı ve ötekiliği yaratmışsa, doğa da bir ötekilik konumuna düşerek birey ve topluma yabancılaşmaktadır. Toplum, doğayı kendisiyle birlikte evrenin bir parçası olarak görmemekte, kendisine yabancı ve tahakküm altına alınması gereken bir öteki olarak görmektedir. Bu durum, bilim ve teknik çağında daha sistematik ve programlı bir şekilde gerçekleştirilmektedir.

Teknikle birleşen bilim, tüm evreni sömürgeleştirilebilecek ve tahakküm altına alınabilecek cansız bir varlığa dönüştürmektedir. Bilim ve tekniğin gücüyle iktidar, otorite hiyerarşik sistemin elinde küresel emperyalizm olarak varlık kazanmaktadır. Doğa gibi toplum ve insanda salt hammaddeye indirgenen bir araç haline gelmektedir. Bu çığ gibi büyüyen bir sermaye birikimini gerektirirken, artık dünyayı devletler değil şirketler yönetmektedir. Sistem şirketler aracılığıyla, dünyanın en ücra köşelerine kadar ihraç edilmektedir. İhraç edilen özünde sermayeden ziyade emperyalist ideoloji olmaktadır. Küresel emperyalizm, kendi çağını tarihin sonu olarak insanların zihnine empoze ederek, başka bir alternatifi olmadığını, ideolojiler döneminin kapandığını ve kendisinin son ideoloji olduğuna insanları inandırmaya çalışmaktadır. Böylelikle alternatif ideolojilerin doğmayacağı, ideolojisiz bir toplum yaratılmak istenmektedir. Emperyalizm, yerüstü bir seviyeye ulaşarak küresel bir nitelik kazanmaktadır. Farklılık, dışarı kavramı yitirmektedir. Sermayenin büyümesi için dışa açılım, yeni toprakların ele geçirilmesi aşmakta ve işgal sistem ihracıyla dışarı kavramı da ortadan kaldırılmaktadır. Bu özellikle bilgi-iletişim ağıyla gerçekleştirilmektedir. İnsan ve toplum makine, bilgisayar konumuna indirgenmektedir. Maddi emeğin yerine düşünsel emeğin sömürüsü ön plana çıkmaktadır. Sömürülen yalnızca düşünsel emek mi? Sömürülen sezgiler, duygular ve bir bütün olarak insan ruhudur. Ruhsuzlaştırılan bir toplumdur. Salt nesneye indirgenen bütün bir ekolojidir.

Ruha hükmedişle birlikte denetim mekanizmaları da değişmektedir. Emperyalizmin denetim toplumunun yerini küresel hükümlerliliğin kontrol toplumu almaktadır. Bu kontrol, özellikle bireylerde içselleştirilmektedir. Bireysel özgürlüklere olanak tanıyan, fakat istediği insanı yaratan bir kontrol sistemi. Özellikle firmaların uzmanlaşma ve yetkinleşmeye dayalı kaliteli eleman yetiştirmesi üretimi arttırırken, bireyin tüm duygu ve düşünceleriyle katılım sağlaması atıl bırakıldığının ve yedek bir iş gücü olarak kendisini görmesini engellemektedir. Bu, kısmi olarak da gerçekleştirilmektedir. Çalışma bir zevk ve tutkuya dönüşmekte, içine alan, hapseden sistem kontrol toplumunu bu şekilde yaratmaktadır.

Bilim ve teknolojinin kullanımındaki bir diğer yan ise, yaşadığımız çağ gerçekliğinde özellikle teknolojinin tüm alanlara yayılması ve tüm kesimlerce kullanılmasıdır. Bu durum toplumda sınıflar arası bir dengeyi de beraberinde getirmektedir. Sınıflar bir bütün olarak ortadan kaldırılmasa bile özellikle orta sınıfın hızlı yükselişi, üretim alanlarının küçük işletmelerde yoğunluk kazanması, sınıflar arası uçurumları kısmi de olsa ortadan kaldırmaktadır. Fakat bu uçurumların kalkması da yine kontrol altında tutulan bir mekanizmayla yürütülmektedir. Ortak Pazar, IMF ve Dünya Bankası geri kalmış ülkelere krediler sunarak altından kalkmaları zor faizlerle borç yüklemektedir. Uluslararası borsa,

topluma kolay yoldan kazancı aşilayarak sistemin ömrünü biraz daha uzatmanın aracı olmaktadır.

Çağın kaosunun en can alıcı noktalarından birisi ise kadının içinde bulunduğru konumdur. Bir yandan kadın hakları, kadın özgürlüğü söylemleri her gün dillendirilirken diğerr yandan sürekli kendi kimliğinden uzaklaşan, cins bilincinden her geçen gün koparılan ve erkek egemen zihniyetin elinde her alanda metalaştırılan bir konumun dışına çıkamayan bir kadın gerçekliği yaşanmaktadır. İlk musakkaddimlerin oluşumundan günümüze kadar, özellikle de modern çağda(!) yaşamın her alanında bir hiçleşmeyi ve özünden boşalmayı yaşamaktadır kadın. Toplumun çöküşü, özünde kadın bakış açısının gittikçe yok edilmeye çalışılmasının ve erkek aklının yaşamın her alanında hükümlranlığını ilan etmesinin ifadesidir. Dahası kapitalist çağda adeta sus payı olarak kadına sunulan ekonomik, sosyal ve politika alanında kısmi haklarla sorunun gerçek niteliğinin üstü kapatılmaktadır. Aslında özde kadın özgürlüğü diye bir olgunun varlığı dahi yok sayılmaktadır ve öteki ve yabancıya dönüşen en fazla kadın olmaktadır. Bu, toplum çürümüşlüğünün de temelini oluşturmaktadır.

Diğerr yandan post-modern kültürün ihracıyla tüm insanlığı birbirine benzeştiren tek tip bir toplum yaratılmak istenirken, bir yandan da farklılaştırma öne çıkmaktadır. Farklılıklarla toplum kategorilere bölünmektedir. Farklılaştır, böl, yönet politikasıyla egemenlik alanları genişletilmektedir. Bu, en fazla askeri alanlarda ortaya çıkmaktadır. Dünya barışı, haklı savaşlar adı altında yoğun teknik kullanımıyla denetim altında tutulmaktadır. Askeri zor kullanımında büyük ve kabarık orduların sayısı azalırken, yerini teknolojik silahlarla donatılmış daha yıkıcı ordu örgütlenmelerine bırakmaktadır. Teknolojinin gelişimi zorun karakterinde değişiklik yapmaktan ziyade, daha tahripkâr rol oynayan bir araç olarak kullanılmaktadır. Neo-liberal politikalarla sosyal ve kültürel alanda olduğu kadar, toplum yaşamına kendi demokrasi anlayışını yerleştirerek sistem karşıtı ezilen kesimlerin mücadelelerini de kontrol altında tutarak mücadelelerin gereksizliğine inanan bir toplum yaratmaya çalışılmaktadır. Savaşlar ve silah tekniğinin en üst düzeyde kullanımı insanlığı olduğu kadar doğayı da yıkıma uğratmaktadır. Ekolojik dengeyi en fazla sarsan etmenlerin başında silah teknolojisi ve onların kullanım alanları gelmektedir. Yaratıcı güç olduğunun bir kanıtı olarak da yıkılan doğal alanlar yerine suni doğa alanları oluşturulmaktadır.

Post-modern kültürün yaygınlaştırılmasında ve küresel emperyalizmin ideolojik bombardımanında en büyük rolü üstlenen bir alan da medya ve basın olmaktadır. Özellikle görselin etkileyici ve sürükleyici gücü post-modern kültürün yaygınlaştırılmasında kullanılmakta, reklâmlar ve kolay yoldan kazanmayı aşilayan programlar vb. araçlarla bu kültürü meşrulaştırmaktadır. Olay ve olguları aktarırken, toplumu emperyalist çıkara göre yönlendirerek düşünme ve toplumsal sorunlara eğilmekten ziyade günöbirlik yaşayan bir eğlence toplumu yaratılarak medya ve basın tüm ahlaki normlardan boşaltılmaktadır.

Birey-toplum-doğa tamamıyla kontrol altına alınmaktadır. Birbirlerinin bir tamamlayıcısı olmayan ötekiye dönüşmektedirler. Küresel emperyalizm bu yabancılaşıma üzerinden güç kazanmaktadır. Yabancılaşıma bir krizi doğurdukça çürüme ve çürütme bunun üzerinden gelişmektedir. Küresel emperyalizmin kendisi krizler üzerinden büyümektedir. Çözmeyen ama sürekli denetim altında tutan bir büyüme. Alternatifi yaratılamayacağına inandırarak emperyalizm, yaşadığı bunalımdan çıkmak ve ömrünü uzatmak için küresel emperyalizmle hükümlranlığını ispatlamaya çalışmaktadır.

2- Kaos Aralığı ve Yeni Paradigmanın Yaşamsallaştırılması

Uygarlığın yaşadığı kaosu, erkek egemen sistemin maddi ve manevi yaşamı tüketmesi olarak değerlendirmek doğru bir tanım olacaktır. Kapitalist uygarlığın bağrında gelişen bilim çağı bilimsel toplum çağına doğru evrim gösterdikçe erkek egemen sistemin hiyerarşik zihniyet yapılanmasının ürünü olan tüm paradigmalar da işlevini yitirmekte ve iflasın eşğine gelmiş bulunmaktadır. Mutlak tanrı ve onun yeryüzü mekânı devlet

nidalarıyla piramidin tepesine oturan ben-merkeziyetçi otorite mutlaklığını yitirmeye başlamaktadır. Bilim ve tekniğin insan zihninde çıgırlar açması piramitte çatlaklar oluşturmakta ve piramit temelden sarsılmaya başlamaktadır.

Erkek egemen zihniyet paradigmalarının sarsıntı geçirmesi karşı hamle olarak küresel emperyalizm şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Esas itibariyle beş bin yıllık hiyerarşik zihniyet alternatifi yaratılamadığı veya reel sosyalizm gibi alternatif olma iddiasıyla ortaya çıkan tüm ideolojilerin de hiyerarşik zihniyete dayalı devlet mantığını aşamadığı göz önüne getirilirse, emperyalizmin bu son hamlesindeki anlam çözülecektir. Bir önceki bölümümüzde bilim-teknik çağı ve bu çağda yaşanan kaostan söz etmiştik. Küresel emperyalizm hamlesi özde bunalımı aşma, 'kaos aralığı'nı değerlendirerek tüm kesimleri içine alma, alternatif ve muhalif bırakmama yönünde çok ince bir tarzda yürüttüğü politikalarla erkek aklın piramidi yeniden yerli yerine oturtmasına çalışmaktadır. Tüm kesimleri kapsayan, herkesi içine alıp eriten bir olgu alternatifsiz kalacaktır ve mutlak hükümlanlık otoritesini sarsılmaz kılacaktır. Bundandır ki sistem, arkasına aldığı bilimsel ve teknik gelişmelerin gücüyle de mutlak olguyu çağın koşullarına uygun terimlerle donatmakta ve insanlığa bu şekilde sunmaktadır.

Gerçekliğin bir yüzü budur. Diğer yüzünde ise, tarih tarafından yeni bir toplum kuruculuğunun dayatılması vardır. Önemli olan bu yeni toplum modelinin kimler tarafından ve hangi ekseninde oluşturulacağıdır. Çünkü yaşanan bunalımı, toplumsal krizi aşma yönündeki arayışlar hemen hemen dünyanın her yerinde belirgin olarak ortaya çıkan ortak özelliklerdir. Her kesim, kendi cephesinde kaostan çıkmanın yollarını aramaktadır. Özellikle küresel emperyalizmin kuşatmasına karşı tepkiler hızla çoğalırken, mücadele zeminlerinin doğru tespit edilememesi yükselen sistem karşıtı seslerin cılız bir serzeniş olarak kalmasına yol açmaktadır. Sorunun kaynağının doğru tespit edilememesi ve ortak bir dilin yakalanamaması yürütülen mücadelelerin başarıya ulaşmasının önündeki en temel engeldir.

Bu açıdan bakıldığında eski paradigmlarla içinde bulunulan kaosu aşmak pek mümkün görünmemektedir. İflasa uğrayan paradigmanın yerine yenisini oturtmak ancak insanlığın kaybettiği öze geri dönüşü ve bu yerden çıkış aramaya başlamasıyla gerçekleşebilir. Çağdaş neolitik kavramı burada önem kazanmaktadır. Çıkışın hangi noktalarda ve hangi esaslara dayanarak gerçekleştirileceğini ortaya koymaktadır. Neolitik çağın yarattığı değerler ve birikimler üzerinden yükselerek gelişen ve her çağda farklı ideolojik kimlikler ve düşünüş tarzlarıyla aşama aşama zaman ve mekân koşullarına kendisini uyarlayarak günümüze kadar gelen erkek egemen zihniyet son aşama olarak küresel emperyalizmle karşımıza çıkmaktadır. Bu anlamda salt analitik zekâyâ dayalı küresel emperyalizme küresel demokrasiyle cevap vermenin ancak kadının duygu yüklü zekâsıyla gerçekleşeceği netlik kazanmaktadır.

Küresel emperyalizmin insan, toplum ve hatta doğayı da içine alan kapsayıcı, sömürgeci potasına karşı doğa-toplum-birey dengesini barışçıl temellerde oturtan bir demokrasi anlayışı 21. yüzyılda kadın kimliğiyle toplumsal bir yeniden doğuşu kaçınılmaz kılmaktadır. Önderliğimiz kadın rengiyle gelişecek olan ve günümüz itibariyle oluşum aşamasındaki yeni uygarlıksal yapılanmayı **“demokratik uygarlık”** olarak tanımlamaktadır. Tüm çelişkilerin ve sorunların temel kaynağının Sümer rahip devletinden günümüze değin süregelen birey-devlet ikileminden kaynakladığını belirterek küresel bir demokratik-ekolojik modelini önümüze koymaktadır. Bireyselliğin aşırı uçlaşmış hali olan bireyciliğin yerine birey olgusunu, hiyerarşinin kurumlaştığı temel merkez olarak devlet olgusunun yerine sivil toplum kurumlarını yerleştirerek uygarlığın yeni ideolojik kimliğinin dayandığı esaslar belirlenmektedir. Yine merkezi bir devlet otoritesinin yerine devletin koordinasyon rolü oynayan bir statüye kavuşturulmasını önemli bir husus olarak belirlemektedir.

Şüphesiz yeni toplumsal modeli teşkil eden demokratik-ekolojik topluma ulaşmak her şeyden önce bir zihniyet devrimini gerektirmektedir. Öncelikle her bireyin zihniyetinde

kurumlaşmış olan hiyerarşinin yıkılması önem taşımaktadır. Bu da şöyle bir sonuç ortaya çıkarıyor ki; insanlık olarak yeniden bir doğal evrime girme ihtiyacı doğmaktadır. İnsanın yeniden doğayla doğal bir ilişkilene geliştirilmesi kadar, eşitlik ve özgürlüğe dayanan, toplumsallığın gücünü reddetmeyen ama bireyin hak ve özgürlüklerini de tanıyan bir modelini oluşturmak.

Böylesi bir toplum modeline ulaşmak kadının birey, toplum, doğa felsefesini ifade ettiği kadar, özgülde kadının genelde ise tüm insanlığın yeniden öze dönüşünü de ifade etmektedir. Esas olarak çağın yaşadığı çatışma ve çekişmelerde eski paradigma yerine kadının toplum ve dilini ifade eden ve yaşama bakış açısını yeniden insanlık gündemine sokan yeni paradigma arasında geçmektedir. Kadın kimliğiyle yeniden bir yapılanma, çağdaş neolitiğin özgürlük anlayışına ulaşma anlamına gelecektir. Eski zihniyette ısrar ve erkek egemenliğin hiyerarşik bakış açısıyla doğa, toplum ve insan olgusunu yorumlama insanlığı devletçi zihniyetin hükümlerine, farklı aidiyetlere bağlı kılmanın ötesine gidemeyecektir. Üstelik bu, günümüzde bilimsel izahlar ve kimlikler adına yapılmaktadır. *Murray Boockhin* 'Özgürlüğün Ekolojisi' adlı kitabında insanlık tarihine damgasını vuran bu iki bakış açısını günümüz dünyasında *özgürlük mirası* ve *tahakküm mirası* olarak değerlendirmektedir.

Yaşadığımız çağ uygarlığının ulaştığı bilimsel-teknik gelişmeler ve düşünsel gelişim düzeyi kadın özüyle yoğrulmuş özgürlük mirasını yeniden sahiplenme ve insanlığa sunma seviyesine ulaşmıştır. Her ne kadar hiyerarşik sistem gelişmeleri kendi itaat ve kontrol mekanizmalarının temel araçları olarak kullanıyorsa da, aynı zamanda kendi karşıtını da doğurmakta ve içte yaşanan bu çelişki gün geçtikçe büyümektedir. Çünkü toplumun kendisi de diyalektik bir bağ içerisinde gelişim sergilemektedir. Nasıl ki doğadaki tüm süreçler arasında karşılıklı bir bağımlılık varsa, toplumda da bu yasa geçerlidir. Ki neolitik toplumdan günümüze değin bu bağ kopmadan inişler ve çıkışlarla yol alarak süregelmiştir.

Tahakküm mirasının gelişimine ve sınıflı toplumun doğuşuna kaynaklık eden en temel araç olarak teknik, çağımızda ulaştığı düzeyle özgürlük olanaklarına en fazla imkân sunan etmen durumundadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi sınıfları bir bütün olarak ortadan kaldırmamış olsa bile, eski sınıfsal üstünlükleri azaltmakta ve sınıflar arasında bir dengeyi yaratmaya başlamaktadır. Yeni ekolojik toplum modelinde tekniksel araçlar bir hakîmiyet kurma ve zor aracı olarak kullanılmanın aksine insanın gerek üretim olayında gerekse doğa ve toplum ilişkilerinde tamamlayıcı bir araç olarak ön görülmektedir. Tekniği sadece insan aklının bir yaratımı olarak görmek kadar, doğal dünyanın da bir yaratımı ve bütünleyici bir etken olarak görmek gerekmektedir. Tekniğin gerek insanın insan gerekse insanın doğa üzerinde bir hâkimiyet aracı olmaktan çıkarılıp bir özgürlük aracına dönüştürülmesi zor olgusunu da ortadan kaldıracaktır.

Nitekim günümüzde bilimsel-teknik gelişmelerin etkisiyle hem siyasal hem de askeri zor yavaş yavaş ortadan kalkmaktadır. Zorunlu meşru savunma hakkı dışında zor olgusu hangi amaç için kullanılırsa kullanılsın veya hangi literatüre uyarlanırsa uyarlansın hükümlerlik erkinin bir kırbaç aracı olmanın ötesine gidemez. Ki kadının özünde şiddet olgusu olmadığına göre, kadın kimliğiyle örgütlenmeyi esas alan bir toplumsal modelde zor olgusuna da yer olmamalıdır.

Kuşkusuz hiçbir çağ kapitalist uygarlık kadar bilimsel-teknik gelişmelere yol açmamış ve bu denli bir iç içe gelişimi yaşamamıştır. Birbirini besleyerek büyüme insan ufkunda da büyük çığırılar açmıştır. Özellikle bilimin iletişim tekniği yoluyla tüm kesimlere ulaşması bir aydınlanma ve bilgi çağını ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda insanlık tarihteki dönüm noktalarından birini yaşamaktadır. Fakat bilim ve tekniğin etik değerlerden uzaklaşması, özellikle bilim etiğinin oluşturulamaması büyük bir tehlikeyi de içinde barındırmaktadır. Sınıfsal ve elit bir kesimin tekelinde tutulan bilimin etik bir temele oturtulması insanlığın önündeki önemli sorunlardan birisi olarak durmaktadır. Ahlaki normlara kavuşma her şeyden önce bilimin halklara ve toplumlara devredilmesini gerekli kılmaktadır. 'Her tür

hammadde tükenir, fakat bilgi tükenmez' yaklaşımı çağın bilim paradigmasını oluştururken, tahakkümün bilimsel verilere dayanarak yürütülmesini de beraberinde getirmektedir.

Bilimin insanlık gelişimi ve ilerleyişinde stratejik bir konuma sahip olduğu bir gerçektir. Fakat ne bilimin ne de tekniğin insanlığın özgürleşmesinde tek başına yeterli olmadığı ortaya çıkmıştır. Önceki bölümümüzde sistemin bilim yaklaşımını ve toplumlar üstü bir statüye oturarak kendini süreklileştirme siyasetini ele almıştık. Oysaki neolitik toplumdan günümüze değin insanlık, bilgi ve bilimsiz olmadığı gibi bunların üzerinden bir gelişmeyi kat ederek ilerlediği açıktır. Tarihsel veriler gösteriyor ki, bilim insanlığın ilk toplumsallaşma aşaması olan neolitik dönemde dahi uygulamalı bilim olarak, yani birbirine öğretme yoluyla gelişmeye ve toplumsal bir olgu olmaya başlamıştır. Bilimin tanrılaştırılması ve öz değerlerinden koparılması çelişkisi asıl bu noktada açığa çıkmaktadır. Etiksel değerleri yitirisi demokratik özden uzaklaştırmakta ve bilimsel düşünceyle sığrama yapan çağın kaosu bu noktada belirginlik kazanmaktadır. Günümüzde toplum bilimciler sistemlerin çalkantılı durumlarda nasıl davranacağını, kaotik koşullardan çıkışın nasıl olabileceğinin ve daha yüksek bir sığrama düzeyine nasıl ulaştırılabileceğinin yanıtlarını aramaktadır. Elbette ki kaotik süreçler belirli dönemlerin çelişki ve çatışmalarının yoğunlaştığı ve sorunların derinleştiği ara aşamalardır. Belirli bir bocalamadan sonra bir çıkış noktası bulunup aşılmaktadır.

Günümüzde ne bilimsel araştırma enstitüleri, ne tink-tank kuruluşları ne de diğer bilimsel kurum ve kuruluşlar tahakküm mirasının hizmetinde çalışan örgütlenmeler olmanın dışına çıkamamaktadır. Bu da kaostan çıkışı dönemsel ve taktik verilerle sağlamakta, reform ve restorasyonlarla sistem ayakta tutulmaktadır. Halbuki toplumsal kaos, özgürlük mirasının tahakküm mirasına devredilmesiyle başlamakta, bu iki olgu arasındaki çatışmanın yoğunlaşması tarihin belirli dönemlerinde yeniden bir kaosu yaratmaktadır. Bu, özgürlük mirasının, kadın eksenli yeni toplumsal yaşamın geri alınışıyla ve demokratik kriterlerin toplum bilimlerinde esas alınmasıyla kaotik süreçlerin bir daha yaşanmayacağı anlamına gelmemektedir. Zaten kesintisiz, iniş çıkışlar olmadan ilerleyen hiçbir olgu bulunmamaktadır. Bu, demokratik uygarlığın ve onun toplum modeli olan demokratik-ekolojik toplumun da esas aldığı bir ilkedir. Mutlak ve durağan bir toplum uygarlığı olacağı iddia edilmemekte, kendisinden daha iyi bir toplumsal model çıkana kadar demokratik kriterlerde özgürlük mirasını yeniden yaşamsallaştırarak insanlığı ileri bir aşamaya taşırmayı amaçlamaktadır. Bu bilimsel sosyalizmin yaşamsallaşması anlamına da gelmektedir.

Demokratik kriterlerde gelişen bir sosyalizm anlayışı gerçek anlamda bir toplumsal özgürlüğü sağlayacağı gibi, ekolojik toplumu da doğru bir temelde oturtacaktır. Gerek Marksizmin gerekse reel sosyalizmin içine düştüğü temel hataların kaynağında hem devlet ve toplum hem de doğa olgusuna yaklaşımda hiyerarşik zihniyet yapılanmasını aşamamaları olmuştur. Devlet anlayışından çıkamama, aşırı toplumsallaşmayla birlikte bireyin adeta yok edilmesi, doğaya tamamlayıcı bir öge olarak görmekten ziyade salt bir nesneye indirgemesi çözülüşü de beraberinde getirmiştir. Özellikle reel sosyalizmin bilimsellikten uzak yönetim anlayışı zor olgusuna yaklaşımda da görülmüş, Marksizmin zorun rolüne ilişkin aşırı belirlemeleri hem iç politikaları hem de dış politikalarında daha uç boyutlara kadar ulaşmış ve alternatif olarak çıktığı tüm toplumsal modellerin dahi gerisine düşmekten kurtulamamıştır. Sosyalizm anlayışını denetim, tahakküm, iktidar ve otoriteyle ilişkilendirmesi ve demokratik açılımları reformasyon olarak ele alması bir tıkanmayı yaşamasına ve çökmesine neden olmuştur.

Ne var ki sosyalizm, özünde demokratik ilkeleri barındırır. Sosyalist ve demokratik ölçeklerin ilk verilerinin kendini gösterdiği neolitik toplumun tüm uygarlıkların doğuşuna kaynaklık etmesindeki ve etkilerinin halen sürmesindeki temel etkenin de bu çağın birey, toplum ve doğaya olan bakış açısıdır. İnsanlığın halen özgürlüğün ve eşitliğin doğal koşullarla geliştiği bir yaşama özlem duymaları da bundan ileri gelmektedir. Bu, kadın

renği, sesi ve bakış açısının yeniden toplum ilişkilerine kazandırılması anlamına gelmektedir.

Kuşkusuz hiçbir toplumsal yapılanma süresini tamamlamadan değişim ve dönüşüme uğrayamaz. Bilimsel-teknik gelişmeler tek başlarına çağ gerçekliklerini aşma gücünde olmadıklarından, yeni bir ideolojik kimliğin doğuşu kaçınılmazdır. Fakat ideolojik kimlik de verili teknik seviyenin üstünde bir gelişmeyi sağlayamaz. İdeolojik kimlik, değişim ve dönüşümün temel ilke ve prensiplerini belirlerken, bilim ve teknik toplumu değişim ve dönüşüme zorlayan temel etmenler olacaktır. Daha önce yeni ideolojik kimliğin iki ayağının bireysellik ve sivil alan (üçüncü alan) olduğuna vurgu yapmıştık. Böylesi bir ideolojik kimlik, her şeyden önce tüm ötekileri tanıyan ve farklılıkları zenginlik olarak kabul eden ideolojik bir yaklaşımı ortaya koymaktadır. Ötekiyi tanıyan ve tüm ötekileri kendi yaşamının ve ilişkilerinin bir bütünleyicisi ve tamamlayıcısı olarak görmek kadın eksenli gelişecek olan demokratik-ekolojik toplumun ilkelerinin başında gelmektedir. O halde sınıflı toplum uygarlığının ortaya çıkmasıyla birlikte ilk öteki konumuna düşen kadının toplumsallaşmanın ilk yaratıcı gücü olarak hak ettiği yere ulaşması ve erkekle birlikte toplum yaşamının düzenlenmesinde ortak bir potada yer edinmesi gerekmektedir. Toplumsal yeni düzenleniş nasıl gelişebilir? Bu, her şeyden önce kadının toplumla yeniden bir sözleşme yapmasıyla gelişebilir. Sözleşmenin gerçekleşebilmesi aydın birey ve toplumun oluşturulmasıyla mümkün olabilecektir. Toplumsal özgürlüğün yolu, kör bir cehaletin içinde sürüklenen bireyin düşünen ve sorgulayan aydın kişiliğe dönüşümüyle gerçekleşebilir.

Sonuç olarak; toplumun özgürlüğü birey özgürlüğünden geçtiği gibi, gerçek anlamda bir birey özgürlüğünü ve toplumun kaderini belirleyecek olan da kadın özgürlüğüdür. Bu da her şeyden önce bilimin dogmalarından süzölmüş arı bir bilimsel düşünüşe dayalı aydınlanmayı gerektirmektedir. Kant, aydınlanmayı '*insanın kendi aklını kullanma cesareti*' olarak ele almaktadır. Demokratik Konfederalizm Önderliği ise, duyguya dayanmayan akli devletçi sosyalitenin bir kalıntısı saymaktadır. O halde, duygu yüklü bir aklın eleştirisel algı ve düşüncesine dayalı bir aydınlanma zihniyet dönüşümünü de getirecektir. Bu, modernist paradigmanın aklın araçsal amaçlar için kullanılmasının aksine, toplumsal dönüşümün aydınlanma projesini de açığa çıkaracaktır. Her şeye anlam biçen ve ötekiyi tanıyan bir akıl kuşkusuz duygu yüklü bir kişilik yapılanmasından bağımsız değildir. Aydınlanma incelemeyi, irdelemeyi, nedenini, nasıldığını soran ve yanıtlarını araştıran bir düşünsel gelişimi ifade eder. Binlerce yıldır kör bir cehaletin içerisine sokulan kadının ve bir bütün olarak toplumun, çağın pragmatist aydınlanmasının aksine toplum özgürlüğü için böylesi bir iradeleşmeye şiddetle ihtiyacı vardır. Manipüle edilen değerler, başta kadın kimliği olmak üzere gün yüzüne çıkabilecektir. Bu, felsefesizleştirilen toplumda yeni bir yaşam felsefesini de doğuracaktır. İnsana ilişkin bir felsefe yaratmayan, tartışmayan, gerek görmeyen bir toplum geleceksiz bir toplumu ifade eder. Ki modern dünyanın en fazla yaptığı da budur. Felsefesizleştirdiği, aydınlanmayı salt pragmatist araçlar için kullandığı bir toplumda 'ideolojilerin sonu'nu ilan etmesi de son derece açıklayıcıdır. Bu nedenle aydınlanma, salt bilgi yığını veya bireyin kendisini bilgiyle donatması olarak ele alınmamalıdır. Aydınlanma, zihinsel ve toplumsal değişim-dönüşümün temel anahtarı olarak yorumlanmalıdır. Günümüz dünyasının bilimsel ve teknik düzeyi bu ihtiyacı karşılayacak düzeye ulaşmış bulunmaktadır. Gerçek bir aydınlanma için bilimsel verilerden ve tekniksel düzeyden yararlanma bu olguları gerçek etiksel ilkelere de ulaştırmak anlamını taşıyacaktır.

Demokrasinin üzerinde gelişeceği üçayaktan (toplum, siyaset ve devlet) biri olan toplumun zihniyet, ahlak ve vicdan devrimini kadın kimliğiyle gerçekleştirmesi bugüne kadar gerçek anlamıyla uygulanmayan demokratik toplum anlayışını da ayakları üzerine oturtacaktır. Bu, kadının toplumsal sözleşmesi anlamına da gelecektir. İnsanlığın yeniden kendisiyle barışması kadar, birey-toplum dengesinin kurulmasının önünü de açacaktır. Sosyal ve siyasal yaşamda yeni düzenlemeleri ve iradi katılımı getireceği gibi, her türlü

şiddete ve gericiliğe karşı öz savunma bilinciyle mücadele etmeyi de yaratacaktır. Ötekiyi tanımayan, farklılıkları zenginlik olarak görmeyen, doğayı salt bir kullanım aracına dönüştüren analitik düşüncenin karşısında tüm farklılıkları ve kültürleri içinde barındıran bir toplum sözleşmesi olacaktır. Bilindiği gibi her toplumsal düzenleniş yeni bir toplumsal sözleşme arayışı ve çabası içine girmektedir. 21. yüzyılda kadın eliyle gelişecek toplumsal sözleşmede, yeni toplumsal düzenleniş olarak demokratik-ekolojik toplum ve onun sistemsel yapılanmasını yaratmayı amaçlamaktadır.

Ne kadın hükümranlılığına ne de erkek hükümranlılığına dayanan karşılıklı tamamlayıcı ve bütünleyici olma yeni toplumsal modelin temel esaslarının başında gelmektedir. Kapitalist çağla birlikte kadının konumundaki düşüş çok daha çarpıcı ve ince bir tarzda yürütülmüştür. Tüketim toplumunun adeta en fazla tüketilen malzemesi konumuna düşmüştür. Tarihte insanlığın baş aşağı gelişimi nasıl ki kadının toplumun gerisine düşürülmesiyle ortaya çıkmışsa, çağımız dünyasında da tüketim toplumunun tehlikeli boyutlara ulaşması da kadının en fazla tüketilen meta konumuna düşmesiyle paralel bir seyir izlemektedir. Gerek kadın özgürlükçülerinin yürüttüğü mücadeleler gerekse sistem tarafından ortaya atılan cüzi çözüm paketleri sanal bir kadın özgürlüğünü ve toplumsal barışı yaratmaktan öteye gidememektedir. Ne kadın ne de kadınla birlikte öteki konumuna düşen hiçbir olgu öteki olmaktan kurtulamamaktadır. Demek ki özgürlük, salt sınıfların ortadan kalkmasıyla gerçekleşecek bir olgu değildir. Her şeyden önce bir zihniyet devrimini gerektirir. Tahakkümcü ve otoriter zihniyet yapılanmasının aşılması büyük önem taşımaktadır.

Bu anlamda, bürokratik ve hiyerarşik bir toplumsal yapılanma içerisinde kadın renginde bir gelişim sağlayabilmek oldukça zordur. Mücadele rotasını, kimliğini bu temelde geliştirmek hiyerarşinin zihniyet yapılanmasına ters bir durumdur. Ancak bir zihniyet dönüşümü ve demokratik kriterlerin oturmasıyla kadın, yaratıcılığını, enerjisini ve duyarlılığını toplumsal mücadeleye endeksleyebilir ve kadın renginde bir gelişim sağlanabilir.

Kadının öteki konumundan çıkması diğer olgularda da ötekilik konumunu ortadan kaldıracaktır. Nihayetinde kadın, doğayla özdeşleştirildiğinden doğa da öteki konumundan çıkacaktır. Hiyerarşik zihniyette kadın, doğanın bir imgesi olarak görüldüğünden küçük ve zayıf, aynı zamanda değersiz bir varlık olarak ele alınmaktadır. Ekolojik toplum ise, doğayı insanın bir bütünleyicisi ve tamamlayıcısı olarak, tüm evreni bir diyalektik bütün içinde ele almaktadır.

Birey ve toplum ilişkisinde de bu ilke geçerlidir. Birey toplumun önüne konulmadığı gibi, toplum da bireyin özgürleşmesi ve iradeleşmesi karşısında bir baskı ve tahakküm aracı olarak ele alınmamaktadır. Gerektiği kadar toplum, gerektiği kadar bireysellik ilkesi çerçevesinde ve yine doğayla barışık, birbirini besleyen olgular olarak kabul edilmektedir. Birey özgürlüğü, ne toplumdan kopuk özerkliği ne de toplumsal değerleri kemirici toplum karşıtı bireyciliği ifade eder. Aynı şekilde toplum da bireyin varlığını yadsıyan ve iradesini kemiren bir olgu olarak değerlendirilmemektedir. Bunların her ikisi de birbirine bağımlı, biri olmadan diğerinin varlığının anlam taşımayacağı olgulardır. Tıpkı insanın doğanın bir parçası, toplumun da insani olgunun bir toplamı olduğu gibi. Birey, modern dünyanın her şeyi tüketen ve sınır tanımaz bir hızla tüketim arayışları derinleşen bireycilikten yaratan, üreten ve toplumun özgürleşmesinde esas olan aydın kişiliğe ulaşmayı hedeflemektedir. Böylesi bir yaklaşım, ekolojik toplumun temelini oluşturmaktadır. Ve nitekim kökenlerini de kadının barışçıl dünyasını ifade eden neolitik toplumda bulmaktadır. Daha önceki bölümlerimizde bu konuları ele aldığımızdan dolayı fazla tekrara girmeden kısaca değinmek yeterli olacaktır.

Zihniyet devrimi kadar kadın eliyle yoğrulması gereken diğer bir toplumsal olgu da vicdan ve ahlaki değerler olmaktadır. Tüm toplumsal yozlaşmaların ve çürümüşlüklerin temelinde ahlaki çöküntü yatmaktadır. Bu, yaşadığımız çağ gerçekliği için de böyledir. Yeni bir toplum modelinin oluşumunda bilinçli davranış biçimlerini içeren manevi değer

yargıları olarak ahlak kadar, olay ve olguları akılcı analizlere tabi tutarak irdeleyen etik değerlerin de yeniden oluşturulması önem taşımaktadır. Bu da her şeyden önce bir demokratik ahlak ve kültürün topluma benimsetilmesi gerektiğini göstermektedir. Zihniyet devrimi olmadan vicdan devrimi olmayacağı da kesindir. Yitirilen değerler toplumun kısır döngüsü karşısında vicdani değer yargıları ve muhakemesi olmadan başkaldırıda bulunmak çok fazla sonuç alıcı olmayacaktır. Vicdani sorgulama öncelikle kadının kaybettiği öz değerlerini yeniden sahiplenmesini ve topluma aktarmasını getirecektir.

Tarihin bir sona doğru geldiği gerçeği inkâr edilemez bir çıplaklıkla karşımızda durmaktadır. Mutlak devlet ideolojilerine dayalı hiyerarşik zihniyet yapılanmaları ve bunun bir ürünü olarak sınıflı toplum uygarlıkları ömrünü tamamlama aşamasına gelmiş bulunmaktadır. Erkek aklın ürünü olarak piramidin tepesine oturtulan egemen ideolojilerin sonu olduğu doğrudur. Fukuyama'nın 'tarihin sonu' tezi bu anlamda doğruluk kazanmaktadır. Yaşanan kaos ve küresel emperyalizm hamlesi de zorla tahta geçen ve yönetimi tekrar halka devretmemek için çırpınan kralın çaresizliğini andırmaktadır. Tüm görkemli görünme çabasına ve kendini tanrının yeryüzü temsilcisi olarak göstermesine rağmen kral çırılçıplak karşımızda durmaktadır. Binlerce yıllık yalancı ve zorba egemenliği temelden sarsılmaktadır.

3- DEMOKRATİK-EKOLOJİK TOPLUM PARADİGMASI

Demokrasi:

“Özgürlük nedir? Kişinin öz sorumluluk iradesinin olması demektir. Kişinin bizi ayıran mesafeleri koruması demektir. Kişinin doğru zamanda ölmeyi isteyebilecek biçimde yaşaması demektir. Rakiplerine onları ayrılığa indirgeyerek değil, onlarla uğraşarak, onlara direnerek ve meydan okuyarak saygı duyması demektir. Bir rakip olarak saygı duyduğu kişiyi bazen bir dost olarak seçmesi demektir. Karşı karşıya kaldığı şeyler yoluyla kendisinden öteye uzanması, bunların benlikte uyandırdığı yokluk, farklılık ve olasılık yankılarında hayat bulması demektir. Çok biçimli özgürlük düşüncesini tek bir kimlik modeline çengelleyerek onu sabit hale getirmeyi reddetmesi demektir.”

William E. Connolly

Hiyerarşik ve devletçi zihniyet yapılarının aşılması gerektiğinden söz ederken, bunun alternatifi olarak demokratik-ekolojik paradigmanın doğru kavranması ve temel zihniyet yapısı olarak içselleştirilip pratik gerekliliklerinin yerine getirilmesi önem taşır. Yeni paradigma anlaşılmadan ve gereklilikleri uygulanmadan hiyerarşik zihniyetin aşılması mümkün olmayacak, aşılsa dahi ilkesiz, kuralsız ve kaosa sürüklenen bir toplumsal yapıyı açığa çıkaracaktır. Bu nedenle demokrasi ve ekoloji her şeyden önce kavramsal tanımlarına ulaşmalı, içeriği ve pratik gereklilikleri doğru kavranmalıdır.

Demokrasi ve ekoloji nedir? Pratik gereklilikleri nelerdir? Şeklinde sorular sorarak kavramak ve mevcut yaşam gerçekliklerine uyarlamak önem taşır. Önemle belirtilmesi gereken temel husus; demokratik ve ekolojik paradigmaların sistem yapısından tutalım bireylerin düşünüş biçimine kadar bilimle sıkı bir birlikteliği arz etmeleri ve diyalektik bir yapıya sahip olmalarıdır. Hiyerarşik ve devletçi zihniyet yapıları idealizme dayanarak dogmatikleşirken, demokratik-ekolojik paradigma kaba materyalizme düşmeden materyalizme ve temelde diyalektiğe dayanarak son derece dinamik yeni bir toplumsal biçimleniş açığa çıkarır. Aynı şekilde devletçi zihniyet yapısı bireyi ya kullaştırarak ya da bireycilikle tanrısalılaştırarak insani öze yabancılaşmayı yani bireyin inkârını getirirken, demokratik-ekolojik paradigmanın sonuçları özgürleşen bireye ve topluma yol açacaktır.

21. yüzyıl toplumun tüm ezilen kesimlerinin çelişkilerinin açığa çıktığı, birey-toplum, birey-devlet ve birey-doğa arasındaki çelişkilerin en güçlü yaşandığı bilimsel-teknik gelişmelerin tarihten beri en hızlı gelişme sürecine girdiği bir dönemi temsil ederken, bu çelişkilerin temel çözüm karakteri de demokrasi olmakta ve çağdaş demokrasiye

demokratik-ekolojik topluma ulaşmanın kapısını aralamaktadır. Geline aşamada şiddet ve zora dayalı yapılar 21. yy bilimsel-teknik yaratımları karşısında ikinci plana düşmekte, çelişkilerin uzlaşması çözümün karakterini belirlemektedir. Çünkü unutmamak gerekir ki, tarih boyunca yaşanan tüm savaşlar -dinsel ağırlıklı, milliyetçiliğe dayalı vs.- bir çözüme ulaşmak yerine ağır tahribatlara yol açmış, fakat çözüm gücü olamamıştır. Bu nedenle tarihten edinilen tecrübeler ve yaratılan tekniğin yanlış kullanılması halinde insanlığın yaşamını tehdit edecek gücü ve kör şiddetin çözüm gücü olamayışı demokrasiyi zorunlu ve hatta geçerli tek rejim kılmaktadır. Atom bombasını yaratan bilim adamlarından biri olan Oppenheimer *'bütün savaşların sonunu getirecek olan silah bulundu. Artık hiç kimse bundan sonra savaş açmaya cesaret edemez'* şeklinde bir düşünce ortaya koyarken, aslında tekniğin yanlış kullanımı halinde insanlığı imhasının gündeme geleceğini vurgulamıştır.

Demek ki 21. yy gerçekliği açısından zor artık geçersizleşmiştir. Çünkü artık tekniğin kullanılması ve zora başvurulması durumunda insanlığın hatta tüm doğal canlılığın imhası gündeme gelecek ve hiç kimse zor kullanarak sonuç alınamayacağını kavramak durumunda kalacaktır. Günümüzde ABD bile politikalarını bu gerçekliği göz önünde tutarak yaratmaya çalışmakta, monarşik, aristokratik ve demokratik rejimlerin karma bir durumunu açığa çıkararak kendi sistemini yaratmaya çalışmaktadır. Yani demokrasi, emperyalizmin de temel politik aracı olmaktadır. Bilinmesi gereken önemli bir husus da şudur; kapitalizme demokratik nitelik kazandıran temel unsurların başında reel sosyalizmin katı totaliter yapılanması gelmektedir. Aynı şekilde kapitalizmin dayandığı faşist rejimlerin iflası da demokratikleşmede belirleyici bir yere sahiptir. Bu yönleriyle demokratikleşme emperyalizmin kendi isteği ve tercihi değil, koşulların zorlamasıyla açığa çıkan bir gerçeklik olmuş, demokratikleşmeyi başaramadıkça kendi sisteminin de iflas edeceği gerçeğini görmüştür. Reel sosyalizmin de temel yenilgi sahası demokratikleşememe olup çözülüşünün temelinde yatan da bu husustur. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *"Demokratikleşmeyi beceremeyen devrimler ya diktatörlüğe yol açacak ya da anarşizme kayarak yozlaşırlar. Demokratikleşmeyi beceren devrimler ise, en kalıcı ve yaratıcı gelişmeyi açığa çıkarabilmişlerdir"* belirlemesiyle demokratikleşmeye vurgu yaparken, tarihten beri gelişen devrimlerin ve özellikle de reel sosyalizmin diktatörleşen karakterinden edinilen tecrübelerle dayanarak bu belirlemelere gidebilmiştir.

Bununla beraber gelişen mevcut dünya gerçeklikleri 21. yüzyılın temel karakterini demokrasi ve insan hakları olarak ortaya koymaktadır. Çağın gereklilikleri dar sınıfsal yaklaşımların aşılmasına neden olurken, demokrasi de sınıfsal temellerden kurtularak tüm toplumsal kesimleri kapsayan bir sistem olarak kendisini öne çıkarmaktadır. Çünkü tarihte demokrasinin uygulama biçimleri çoğunlukla belirli sınıflara hitap etmiş olup günümüzde bu yaklaşımın aşılması zorunluluk kazanmıştır. Bu genel belirlemelerle beraber demokrasinin tanımlanması ve çözüm yöntemi olarak kavranması önem taşır.

Demokrasinin sözcük kökeni Yunanca olup demos halk demektir. Demokrasi ise, halkın yönetimi, halkın kendi kendisini yönetmesini ifade eder. Yönetimin tüm vatandaşlar aracılığıyla seçilmesi olarak da ifade edilebilir. Demokrasinin ilk kez tartışılmaya başlandığı, demokrasiye yönelik kuramların oluşturulup kurumlarının yaratıldığı yer Atina olsa da, biçim ve uygulama olarak demokrasinin kökeni neolitik topluma kadar uzanır. Özellikle de Tel-Khalaf aşamasında aşiret örgütlenmelerinin gelişme sürecinde belirginlik kazanır. Aşiret işlerini yürütmek üzere tüm aşiret üyeleri bir araya gelip aşiret şeflerini seçerler ve bu kişileri görevden almak da yine aşiret üyelerine düşer. Uygarlığın ve şehir kent devriminin ilk geliştiği alan olarak Mezopotamya'da demokrasinin ilk gelişim biçimlerine rastlanır. Bununla birlikte halkın yaşam ve ilişki tarzı son derece demokratik bir tarzda gelişme gösterir. Ancak doğrudan tartışma konusu olması ve kurumlarının yaratılması Atina site devletinde gerçekleşir. (M.Ö. 6-4. yüzyıl)

Köleciliğin hüküm sürdüğü bu süreçlerde derin sınıf çatışmaları yaşanmakta, vergilerin ödenmemesi halinde köylüler köleleştirilmektedir. Özellikle bu süreçlerde tarihe

önemli yasalar olarak geçen Solon yasaları, Solon'un geliştirdiği reformlarla sınıf çatışmalarını yumuşatır. Vergi ödeyemeyenlerin köleliğini engeller. Ancak bu yasalarda dâhil olmak üzere Atina demokrasisi erkeğe ve yerli yurttaşlara dayalı bir demokrasi anlayışı olmuştur. Yabancı, barbar olarak değerlendirilirken bu demokraside kadının da yeri yoktur. Atina'da demokrasi kurumları olarak halk meclisleri oluşur. Daha çok sınıf demokrasisi olarak gündeme gelirken, M.Ö. 4. yüzyıllarda aristokrasinin demokrasiyi baskıyla sindirmesi ardından Atina demokrasisi çözülür ve yerini yeniden monarşik ve aristokratik yapılara bırakır.

Feodal döneme gelindiğinde dinsel dogmaların ön planda olması dinsel şovenizmin çok güçlü yaşanmasına yol açarken, demokrasi adı bile anılmaz. Birey, tanrının mutlak kulu olup bireyin haklarından söz edilmesi imkânsızlaşır. Avrupa'da hümanizm, Rönesans ve reformun gelişmesi laikliğin ve insan haklarının gelişmesine yol açarken, dinsel dogmalara karşı şiddetli savaşlar gelişir. Ortadoğu'da ise İslamiyet'in yarattığı katı dogmalar hiçbir farklı düşünceye imkân tanımadığı gibi varolan düşünceler de hemen boğdurulur.

Demokrasi gerçekte anlamıyla tartışılıp kurumlarının yaratılması 18. yüzyılda sanayi devrimiyle birlikte gelişim gösterir. Burjuvazinin mutlak monarşiyi reddetmesi yeni sınıfların ortaya çıkmasına yol açarken, liberalizm burjuvazinin bir ülküsü olarak devreye girer. Bu süreçte işçi sınıfıyla birlikte monarşiyeye karşı savaşılır ve feodalizme karşı siyasal devrim sonuçlandıktan sonra işçi-köylü kesimi üzerinde baskı kurulmaya başlar. Artık yeni toplumsal gelişmelerin dinamiğini burjuva-proletarya çatışması alır. Bilimsel sosyalizm bir öğreti olarak gelişince proletaryanın temel dayanağı olarak mücadelelere yol açar. Ulusal, sınıfsal sorunlarla beraber kadın hakları sorunu da bu mücadelelerle birlikte proletaryanın çözüm aradığı sorunlar olarak gelişir. Burjuvazi de demokrasiye çok fazla olanak tanımaz. Bunu yapması kendi sınıfsal iktidarını daraltması anlamına gelecektir. Ancak burjuvazi, zorlandığı ve çözümde tıkanıldığı anda demokrasiye başvurup demokratik çözümleri gündeme getirir. Çünkü hiçbir sorunun çözümü demokratik çözüm kadar kalıcı ve çözümleyici olmamıştır. Burjuvazi bunun farkında olarak sistemin ömrünü uzatmaya çalışmaktadır.

Ancak geline aşamada demokrasi, hem sistem hem de halklar açısından tek çözüm yolu olma gücünü ortaya koymuştur. Sınıfsallığın aşılma yüz yüze olduğu, yaşanan birçok sorunun kendini tekrar etmekten kurtulamadığı, şiddetin çözüm yolu olma şansını çoktan yitirdiği çağımızda demokratik çözüm tek geçerli yol olmaktadır. Demokrasi günümüz toplumları açısından önemini ve çözüm yöntemlerini ortaya koymak kavranması gereken en temel husustur. Günümüz toplumsal yapıları son derece karmaşıklaşmış bir yapı arz etmektedir. Toplumların zihniyet yapılarında köklü değişimler yaşanmakta ve bilgiye, bilime daha çok yaklaşan toplumsal yapılar açığa çıkmaktadır. Bilimsel gelişmelerin toplumların zihniyet ve düşünce düzeylerinde değişimlere yol açmasıyla beraber sorunlara çözüm yöntemleri de farklılık kazanmakta, zor artık işlevini yitirmektedir. Bu yönüyle bakıldığında demokratikleşme bilimsel gelişmelerle paralel bir gelişim seyri izlemektedir. Her ne kadar bilim, emperyalizmin elinde pozitivizmle ve katı akılcılıkla, katı deneysel yaklaşımlarla dogmatikleştirilse dahi halkların da yaşadığı aydınlanma düzeyi bilimselliğin kendisi olmakta ve demokrasi, halklara daha yakın durmaktadır. Yani sınıf demokrasileri yerine halk demokrasileri daha gerçekçi çözüm yolu olarak gelişme göstermektedir.

Bu kadar güçlü çözüm yöntemlerine sahip olan demokrasi özellikleri nelerdir? Demokrasi çok tartışılan bir kavram olsa da pratik uygulama boyutunda yaşanan yetmezlikler çözüm şansını azaltmaktadır. Daha çok kapitalist sistem tarafından kendi çıkarlarına uygun kullanım biçimi çözümde istikrarı azaltırken, demokrasiye demokratik çözüme inancı da zayıflatmaktadır. Oysaki demokrasi, çözümde en istikrarlı ve inançlı, kendine güven gerektiren bir sistem olma özelliğindedir. Demokrasiyi inançla uygulayan ve toplumsal kesimler arasındaki çelişkilerin çözümünde dengeli bir ilişkiyi yakalayan

toplumlar günümüzün en gelişkin toplumlarıdır. Bu yönüyle demokrasi, en pratik çözüm yollarının başında gelmekte ve zoru devre dışı bırakmaktadır. Demokratik sistemlerin en önemli özelliği şiddete başvurmaması ve bununla bağlantılı olarak şovenizme -dinsel, milliyetçi, ulusal vs.- düşmemesidir. Dinsel alandan turalım düşünceye kadar her bireyin hak ve özgürlüklerini savunan, hoşgörüye dayanan bir sistemdir. Herkes inancında, düşüncesinde özgür olduğu kadar belirlenmiş olan demokratik kriterlere de uymak zorundadır. Yani bu boyutuyla da anarşizme, kuralsızlığa, ilkesizliğe düşmeden en ilkeli, planlı, programlı ve belirli amaçlar doğrultusunda hizmet eden bir sistem olma özelliğini korumaktadır. Toplumsal sorunlardan yola çıkarak sorunları en bilimsel temelde ne ütopyalarla ne de geçmişin saplantılarına takılmadan çözme gücüne sahiptir. Önemli olan, sorunlarda uzlaşma noktasının yakalanmasıdır. Tabii ki bu çözüm yolu özgünlükleri göz ardı etmek anlamına gelmez. Özgünlüklerin kendini ifade etmesine en fazla olanak tanıyan, ancak özgün genel bağlantısını da en iyi kurabilen bir sistemdir.

Demokratik sistemin en önemli özelliklerinden biri de bilimsellikle paralel bir gelişime sahip olması ve bu anlamda son derece diyalektik bir yöntem izlemesidir. Bu yönüyle bakıldığında zihniyeti, düşünceyi dogmatikleştirmeden en doğal evrimsel bir tarzda geliştirme gücüne sahiptir. Oysaki şiddete, zora dayalı yapılar baskıya dayalı olup düşünceyi donuklaştırmakta ve insanlığın, toplumların doğal gelişim evrelerine ters düşüp cevap olamamaktadır. Bu açıdan demokratik çözüm bireye, topluma daha yakın olmakla beraber, bireyi açığa çıkarma gücü tüm sistemlerden çok daha fazladır. Oysaki devletçi yapılar, bireyi iradesizleştiren bir yapıya sahip olurken, bu, devletin dayandığı zihniyetin tamamıyla iktidara dayalı şekillenmesinden kaynaklıdır. Demokraside iktidara yer olmadığı gibi karşılıklı özgünlükleri gözeterek birlikteliğe dayalı bir yaşam anlayışı hakimdir. İktidar, demokrasiyle zıtlıklar içerirken bir nevi uzlaşmaz çelişki niteliğini taşımaktadır. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *“Toplumları, dolayısıyla bireyleri hiçbir sistem kendi doğallığında bu kadar açığa çıkaramamış ve yaratıcı kılamamıştır. Gücünü, özgürleştirmeden alır. Basit ve zor gelişir, ama sonuçlarının en hızlı ve güçlü görünen rejimden daha güçlü olduğu günümüzde tamamen kanıtlanmıştır”* belirlemesiyle demokratik sistemin temel karakterini formüle etmiştir. Bu boyutlarıyla ele alındığında demokrasi, toplumların özüne ve özsel gelişimine en güçlü cevabı verirken temel yaşamsal dayanağı kendini süreklileştirmesi de bu özelliğinden kaynaklanmaktadır. Çünkü toplumu kendisine bağlayan bir sistem olup bu yönüyle çözüm gücü yüksektir. Baskıya dayalı yapılar insan özüne, toplumsal gelişmelere yabancı olmaları itibarıyla toplumlarda tepkiye isyana yada geniş çapta mücadelelere yol açarlar. Tıpkı yabancı bir maddenin insan vücuduna girmesiyle açığa çıkan refleks, alerji gibi. Oysa demokrasi insanın kendi özsel gelişimine en yakın sistem olurken, toplum tarafından da en çok sahiplenilen bir sistemdir.

Demokrasi her şeyden önce bir zihniyet sorunudur. Ortadoğu gerçekliğinde aile içi baskıdan turalım ilişkilerdeki şiddete ve genel, toplumsal çelişkilerin açığa çıkardığı ilişkisizlik ve şiddet olayları bunun temel bir zihniyet sorunu olduğunu ortaya koymaktadır. Tüm bu sorunların aşılması ancak hoşgörüye dayalı katılımcı bir demokrasi anlayışının geliştirilmesiyle mümkün olacaktır. Katı dinsel dogmalar bireyi kullaştırırken, mutlaklaşan tanrı anlayışı hiçbir tartışma kültürüne yer vermemekte, farklı görüşler boğdurulmaktadır. Birey inkâr edilip topluma feda edilmeye devam ettikçe, farklılık ve özgünlükler göz ardı edildikçe sorun derinleşmekte, baskının kendisi isyanlara, tepkiye yol açmaktadır. Bu nedenle temel zihniyet gerçeklikleri aşılmadan ve demokrasi temel mantık yapısı olarak içselleştirilmeden toplumun gelişiminden söz edilemeyecektir. Demokratikleşmeyi yaratacak olan hoşgörüye, diyaloga ve farklılıklara yer verebilen yaklaşımlardır. Demokrasinin temel özelliklerinden birisi de katı mutlaklığa, dogmatizme düşmeden sorunları tartışarak diyalog yoluyla çözme yöntemidir. Bu anlamıyla demokrasi dogmatizmin, şiddetin ve zorun panzehiridir de diyebiliriz.

Demokratikleşme dogmalarla güçlü bir mücadeleyi gerektirirken bu yaklaşım geleneği inkâr etmek ya da yadsımak değildir. Geleneğe bağlılık, köklerinden kopmama ve doğru,

yeterli tarih bilinci demokrasinin güçlü gelişiminin temelini oluşturur. Geleneğe bağlı kalmak ilkesel bir yaklaşım olurken, dogmalara saplanmak anlamını da taşımaz. Demokrasi bu boyutuyla en ilkeli rejim olma özelliğini taşır. Bir çoğunluk yönetimi olarak, çoğunluğun çıkarlarını esas alsa da azınlıklar inkâr edilmeden, kendi özgünlük ve hak taleplerini elde edebilirler. Demokratik toplumlarda bireyler ve toplumsal gruplar arasında sürekli bir iletişim, diyalog gerçekleşir. Tartışma ve katılımcılık demokrasinin iki temel ilkesidir. Hoşgörü ve uzlaşma esas olduğu kadar, her düşüncenin kendisini en rahat ifade edebileceği bir özgürlük ortamını da ifade eder. İlişkilerde egemenliğe dayalı baskı, bastırma, kendi düşüncesini dayatma türünden yaklaşımlara geçit vermeyen, bireyin ikna ve hoşgörüsüne, katılımına dayalı bir sistem olma özelliğindedir. Birey-toplum, toplum-devlet arasındaki ilişkilerde en optimal, uyumlu dengeyi yakalayan tek sistem de yine demokrasidir. Karşılıklı eleştiriye ve uzlaşma en açık sistem olarak birey-toplum-devlet arasındaki en etkili iletişim yöntemini açığa çıkarır.

Konumuzla yakın bağlantısı olduğundan dolayı bir hususu daha belirtmek önem taşır. Demokrasi, bireyin özgürleşmesine olanak tanıyan tek geçerli sistemdir. Bugüne kadar gelişen tüm sistemler birey ve toplum dengesini yakalayamadığından dolayı ya bireyi topluma feda ederek ya da toplumu bireye feda ederek, bireyi kendi gerçekliğine, özsel gelişimine yabancılaştırmıştır. Birey ya kullaştırılmış ya da ben-merkezcilikle tanrısallaştırılmıştır. Tabii ki bu hususlar, devletçi zihniyetten kaynağını almış, demokrasi ise sınıfsal karakterden kurtulamamıştır. Geline aşamada bu zihniyetin aşılması kendini dayatmakta ve koşullar demokratikleşmeye zorlamaktadır. Bu anlamda bireyin gücü, yaratıcılığı açığa çıkmakta ve özgürleşmenin koşulları yaratılmaktadır. Birey olabilmek ancak demokratik-ekolojik zihniyete ulaşmakla mümkünken, demokrasi şunu ifade eder; bireyin ne devlete ne de topluma feda edilmemesi. Yani birey bu anlamıyla gerçek hak ve özgürlüklerine kavuşabilecektir.

Bu noktada önemli bir soru daha gündeme getirilebilir. Demokratikleşmenin birey özgürlüğüne en fazla olanak tanıyan bir sistem olduğu kesindir. Peki, özgürlük nedir? Bugüne kadar gelişen tüm sistemler sosyalist bile olsalar bireyin evrimsel gelişimine cevap olamadıklarından ve diktatörlüğe, şiddete dayandıklarından dolayı bireyin hak ve özgürlüklerini ihlal etmişler, birey özgürlüğü gerçek anlamıyla gelişme gösterememiştir. Reel sosyalizm buna bir örnek teşkil ederken birey topluma feda edilmiştir. Kapitalist sistem de, bireyi bireycilikle kuşatarak sahte özgürlük imkânları sunmuştur. O halde özgürleşmenin tek yolunun demokraside, demokratik-ekolojik zihniyete ulaşmada olduğu kesindir. Demokrasinin esnek karakteri özgür bireye en açık zemini sunmaktadır. Çünkü insan özüne ve doğallığına cevap olan tek sistemdir.

Bu boyutlarıyla ele alındığında görülecektir ki, birey doğallığının ve yeteneklerinin, kendini ifadelendirmenin tek koşulu demokrasi olurken, tüm bu hususlar özgürleşen birey demektir. Unutulmamalı ki, bireyin tek başına özgürleşmesinden söz edilemeyeceği gibi, toplumsal bir özgürlük anlayışı esastır. Özgürlüğün kendisi geleneği inkâr etmek olmadığı gibi, onu güncel gerçekliklere uyarlayarak değiştirebilme gücünün yaratılmasını da ifade eder. Her şeyden önce tarihsel bilinç ve bilimsel bir yaklaşım şarttır.

Demokrasi şiddete dayanmadığı gibi insanın en doğal gerçekliği olan meşru savunma hakkına olanak tanır ve en belirgin ilkesidir. Tüm bu hususlar şunu ifade eder. Gerçek anlamda bireyin yaratılması, özgürlüğün yaratılmasının anlamını taşırken, bu da ancak demokrasiyle mümkündür. Ne ben-merkezcilik, ne de kullaşmaya fırsat vermeden birey-toplum-devlet arasındaki en uyumlu denge ve tartışmacı yöntemle birey, kendi özsel gelişimini tamamlayacak ve yeteneklerini açığa çıkaracaktır. Bu da özgürlüktür.

Demokratikleşmeyi genel anlamıyla bu boyutlarıyla değerlendirirken, günümüz sorunlarının tek çözüm yolu ve özgürleşmenin tek geçerli yöntemi olduğu unutulmamalıdır. Özgürlük, eşitlik demokrasinin temel ilkeleridir. Ancak demokrasi, yeni zihniyetin gelişmesine olanak tanıyacak, yeni toplumsal gelişmelerin hem başlangıç hem de sonucu olarak rol oynayacaktır. Demokrasi ve demokratik kültür geliştikçe devletçi zihniyet yapısı

aşılacak, böylesi bir toplumda ne şiddete ne de baskıya yer kalmayacaktır. Bireyin gelişimi en doğal sürecine girecek, en azami derecede bir gelişim söz konusu olacaktır. Bilim ve sanat ruhu en köklü sürecine ve hızlı gelişim aşamasına girerken, dostluk gerçek anlamına kavuşacaktır. Bu temelde bir anlayışla öteki ötekiliğiyle yaşama renk katacak, özgürlük gerçek anlamına ulaşacaktır.

Demokratik-Ekolojik Toplum:

“Dünyanın geleceği yönetilmelidir, ama bu yönetim satranç oyunu gibi değil, daha çok bir gemiyi idare etmek gibi olacaktır.”

Charles Elton

Çağımız uygarlıksal bunalımının yaşadığı açmazları aşabilmesi yeni bir toplum kuruculuğunu dayatırken, çeşitli çözüm önerileri sunulmakta ve her kesim kendi penceresinden bunalımı aşmanın yollarını aramaktadır. Açmazı aşma yönünde sesli düşünenler kadar, kendi yol ve yöntemlerini deneyen sessiz bir muhalif kesimin varlığı da bulunmaktadır. Günümüz dünyasında daha da belirginlik kazanan hiyerarşik sistemin yaşadığı kaosu aşılmasında sorunun kaynağının doğru tespit edilememesi sanal bir çözüm geliştirmenin ötesine gidememektedir. Yaşanan ideolojik ve toplumsal kaosu aşma, özünde hiyerarşik zihniyetin ve kurumlaşmalarının aşılması anlamına gelecektir. Zihni ve vicdani anlamda toplumsal bir yenilenmenin gerçekleşmesi bu aşamada bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. İnsani ve doğal yaşamın yok edilmesinin tüketim çılgınlığıyla sınır tanımaz bir düzeye varması, gerçek anlamda ve kalıcı bir çözümü insanlığın gündemine öncelikli ele alınması gereken bir konu olarak sokmaktadır.

Zihni ve vicdani anlamda hiyerarşik sistemin yaratımlarının aşılmasında sınıfsal uygarlığın doğuşundan günümüze bilim-teknik çağına değin tüm toplumsal kuruluşların bir restorasyon yapılanmasının ötesine gidememesini beraberinde getirmiştir. Reel sosyalizm de dâhil olmak üzere, toplumun yeniden kuruculuğunu üstlenen tüm oluşumlar mevcut tahakküm zihniyetini aşamadıklarından dolayı birey, toplum ve doğa üzerinde bir zor aracı olmanın ötesine gidememişlerdir. Temelleri öz değerler üzerinden yükselecek yeni bir inşadan çok, çağların tarihsel gelişim seyriyle birlikte insan düşüncesi ve toplumlar bir restorasyon sürecine tutulmuşlardır. Doğal dengelerin yitimi ve çürümüşlük tüm toplumsal dokulara nüfuz ederken, reform ve restorasyonlarla insanlığa Octavia Paz’ın deyişiyle belirtecek olursak; ‘klima cihazıyla serinletilmiş bir cehennem’ de sanal bir cennet ütopyası olarak sunulmuştur.

Hiyerarşik sistemin tahakküm zihniyetini aşamayan ve doğal evrim içerisinde eşitlik, özgürlük ve tamamlayıcılık ilkelerini barındırmayan hiçbir toplumsal sistemin restore edilerek yaşanan açmazlara kalıcı bir çözüm getiremeyeceği açığa çıkmıştır. Kategorilere ayrılarak üçlü bir sınıflandırmaya tabi tutulan ve böylelikle birbirinden kopuk, bağımsız fenomenlermiş gibi ele alınan birey, toplum, doğa ilişkilerindeki tamamlayıcılık etiği yeniden ele alınmayı gerekli kılmaktadır. Çünkü bugüne kadar gerek oluşturulan toplumsal modeller gerekse demokrasi dâhil olmak üzere uygulamaya tabi tutulan tüm toplumsal rejimler, hiyerarşik kurumlaşmaların tahakküm zihniyetinin hükümlerine erkinin bir aracı olmanın ötesine gidememişlerdir. Bilgi çağı olarak adlandırılan günümüz dünyasının ulaştığı düşünsel seviyenin hiyerarşinin en temel zor aracı olarak kullanılması çağın temel paradoksunu da açığa çıkarmaktadır. Bu, zihniyet devrimini daha fazla gündemimize sokmakta ve yeni toplum inşasında öncelikli olarak üzerinde durulması gereken bir konu olmaktadır.

Yeni paradigma çerçevesinde geliştirilen yeni toplumsal model, demokratik-ekolojik toplum olarak belirtilmektedir. Toplumun kendi iç ilişkilerinde gerçek bir demokrasi anlayışıyla bir sistemin yaratılması kadar, insanın ve toplumun doğayla da barışık yaşamasını öngören bir toplumsal sistemi içermektedir. İnsan-toplum-doğa ilişkilerinde doğal bir dengenin yeniden yakalanması, bir ilişki ve diyalog zemininin yaratılması yabancılaşmayı ortadan kaldıracak ve farklılıkları bir zenginlik kaynağı olarak algılayacaktır.

Demokratik-ekolojik toplum insanlığın içinde bulunduğu kaosu ve mevcut uygarlık çağının üzerinde şekillendiği zihniyeti ve onun kurumlaşmalarını aşmayı hedef olarak belirlemektedir. Kaostan çıkmayı ele alırken yalnızca toplumsal sorunları değil, yaşanan ekolojik bozuklukları ve yaratılan tahribatları da kökten dönüşüme uğratan bir zihniyetle aşmanın mücadelesini insanlığın temel mücadele hedefleri olarak belirlemektedir. Özellikle günümüz dünyasında bilimsel-teknik gelişmelerle paralel bir büyümeyi yaşayan ekolojik ve toplumsal sorunları insan-insan ve insan-doğa ilişkilerindeki paradoksu demokratik uygarlık perspektifiyle inşayı ve çözümünü esas almaktadır. İnsanın kendi hemcinsiyle ilişkileri doğru tanımlanmadığı ve itaat mantığı aşılmadığı müddetçe doğayla da doğal bir ilişkilenebilmeyi yakalayamayacağı aleni bir gerçekliktir. Demokratik ve ekolojik bir toplumda ilişkilenebilmelerin yeniden yaratılması ihtiyacı, ilişkilenebilmelerde yaşanan paradokstan ve bugüne kadar ortaya çıkan ekolojik ve demokratik hareketlerin mevcut hiyerarşik zihniyet döngüsünden çıkamamalarından dolayı bir ihtiyaç olarak açığa çıkmıştır. İnsan-insan veya birey-toplum ilişkilenebilmelerinde demokratik bir çözüm arayışının ekolojik dengesizliği göz ardı ettiği ve hükümlerlik zihniyetini aşmadığı müddetçe doğru bir temele oturamayacağı netlik kazanmıştır. Ne tek başına bir demokrasi hareketi ne de çevreci, ekolojik hareketlerin başarı sağlayamayacağını bugüne kadar yaşanan deneyimler göstermiştir. İnsanın insana tahakkümü aşılmadığı takdirde doğayla barışık bir ilişkilenebilmekten de söz edilemez. Ekolojik bozulmalar toplumsal bozukluklardan kaynağını almaktadır. Toplumsal bunalımın aşılması doğal dünyayla buluşmada ön plandadır. Toplumsal bozulmalar aşılmadan ekolojik bozulmaların aşılması da söz konusu değildir. Bu toplumsal ve ekolojik bunalımdan çıkmak eşitlikçi ve özgürlükçü bir yaşam sisteminin kurulabilmesine bağlıdır.

İnsanlık böylesi bir eşitlik ve özgürlük mirasına sahiptir. Önemli olan hiyerarşik zihniyetin egemenlikli sınıflı uygarlığının yarattığı yedeğe düşüren ve dışlayan kirletilmiş duygu, düşünce ve ruh dünyasındaki parçalanmışlığı aşma ve köklü bir yeniden yapılanma sürecine girme çabasını gösterebilmektir. En temelde ekoloji, cinsiyet ve kültür devrimini esas alan yeni paradigma, toplumsal ve ekolojik sistem içindeki parçalanmışlığı aştıracak bir birlikteliği yaratmayı hedeflemektedir. İnsanın insana tahakkümüyle başlayan ve karşı cins olarak kadının yedeğe düşürülmesiyle kurumlaşan hiyerarşik zihniyetin aşılması acilen bir devrimi gerektiren konuların başında gelmektedir. Toplum özgürlüğünün birey ve kadın özgürlüğünden geçmesi insan ilişkilerinde bir devrimi gerektirmektedir. Toplumsal ilişkilerde eşitlik, özgürlük ve tamamlayıcılığa dayalı demokratik bir yapılanma insani olmayan doğaya olan bakış açısını da değiştirecektir.

Katılımcılığı esas alan demokrasi anlayışıyla yalnızca sınıfları ortadan kaldırmayı değil, insani hak ve özgürlüklerin tanındığı toplumsal yapılanmadan ortak bir potada buluşan devletsizleşmeyi de ön görmek önem taşımaktadır. Bu, devletin hemen ortadan kaldırılması anlamına gelmemektedir. Ortadan kaldırmaktan ziyade devletin değişim-dönüşümünü esas alan ve devlet olgusundaki bir piramit yapılanmanın aşılmasının ifadesini taşımaktadır. Piramit örgütlenme biçiminden toplum koordineliğini esas alan yatay örgütlenmeye geçiş yeni devlet tanımını ortaya koymaktadır. Toplum ilişkilerinde, örgütlenmesinde yeni felsefi ve ideolojik yaklaşımın gelişimi doğal dünyaya olan yaklaşım esaslarını da belirleyecektir. Doğa, insanın itaat ve tahakküm alanı olmaktan çıkacak ve *nasıl daha fazla itaat ettirebilirim* sorusundan ziyade *yaratılan ekolojik bozuklukları nasıl kontrol altına alabilirim ve insan doğa ilişkilerindeki optimal dengeyi nasıl sağlayabilirim* soruları belirginlik kazanacaktır. Demokratik-ekolojik toplumun doğa anlayışında en fazla önem taşıyan ve çözümlenmesi hedeflenen sorunlar da bunlar olmaktadır.

Ekolojinin kendisi de zaten insanın ve toplumun doğayla olan ilişkilerini inceler. Belirtilen sorulara doğru yanıtları verebilmek, toplum-doğa arasındaki ayrılıklardan doğan dengesizlikleri giderme çabasını ortaya koyar. Bu, toplumsal ekolojinin amacını da açığa çıkarır. Toplumsal ekolojide amaç, ayrıntıları bir araya toplamak değil, bütünlüktür. Toplumsal ekoloji, bilimin ekosistemlerdeki doğal ve toplumsal ilişkilenebilmelerini karşılıklı bağımlılıklar içinde ele almaktadır. Doğal veya toplumsal alandaki karşılıklı ilişkilenebilmek

biçimini ve modellerini açığa çıkarmaya çalışır. Bütünlük, çeşitliliğin dinamik birliğini ifade eder. Karşılıklı bağımlılık da bu çerçevede oluşur. Aksi takdirde türdeşlik varlığını koruyamayacak veya olmayacaktır. Türdeşliği yaşamsal kılan, onun çeşitlilikle olan karşılıklı ilişkilenmeleridir. Ekolojik denge, sürekli değişim halindeki farklılıklar ve genişleyen çeşitlilikle varolur. Bu anlamda ekolojik istikrar aynılığın değil, karmaşıklığın ürünüdür.

Demokratik-ekolojik toplum modelinde çeşitliliği ve farklılığın birliğini ifade eden birey-toplum-doğa ilişkilerinde istikrarı sağlamak esas amaçtır. Toplumsal ve ekolojik bozulmaların kaynağı bu istikrarı göz ardı etmek, başka bir deyimle düalizme veya aynılığa götüren düşüncelerin sonucudur. Doğayı toplumsallıktan ayırdığımız zaman düalizme, birbirinden kesin koparmaya veya birisini diğerinin içinde eriten kaba bir indirgemeci yaklaşıma düşme hatası aşığa çıkar. Bu açıdan insanın toplumsal ilişkilerinin doğal dünyadaki-bitki, hayvan gibi- varlıkların ilişkilenme biçimlerini aştığını unutmamak gerekir. Çünkü toplumsallık yalnızca insani bir olgudur. Hayvanlar ise, ancak topluluklar oluşturabilirler. Farklılıkların ve yaratıcılıkların dışlanması kaba bir indirgemeciliğe ve anlaşılmasız bir birlik anlayışına götürür. Hâlbuki evrenin kendisinde dahi ikilik ve çelişki mevcuttur. Evrendeki hareket kanunları bu düalizme ve çelişkili yapı üzerinde gelişir. Evrenin bu yaratıcı hareket halini geliştiren çeşitlilik ve değişimdir. Toplumun yeniden yapılanmasında özgünlükler ve farklılıklar ekseninde hareketi esas almak değişimi yaratacaktır. Bu durum, insan-insan ve insan-doğa ilişkilerinde de bir istikrarı açığa çıkaracaktır.

Yeni toplum kuruculuğuna yönelirken, yeni bir felsefi bakış açısına ulaşmak önem taşımaktadır. Analitik zekâ kadar duygusal zekâyı da yönelmek tüm olguları anlamlandırmayı ve önemsemeyi de getirecektir. Bilimin salt analitik zekâyı dayanan pozitivist yorum ve yaklaşıma karşın, evrendeki tüm varlıkları bir bütünlük içerisinde ele alan ve çözümleyen bir felsefenin yaratılması önemlidir. Bir taştan bir kum tanecğine kadar her şeye sezgisellik ve anlam biçmek, yaşamın ve doğanın kendisine değer vermeyi ve önemsemeyi de getirecektir. Bu, salt ilkel animizm tarzında doğa ve evreni yorumlama şeklinde anlaşılmamalıdır. Analitik zekânın yanında duygusal zekânın da kullanılması anlamına gelmektedir. Bilimsel verileri esas almak kadar varoluşun tüm düzeylerinin gerçekliğine anlam vermeyi de bilmek gerekmektedir. Nihayetinde bilimin geldiği aşamada cansız varlıkların olup olmadığı noktası araştırma kapsamına girmiştir. Demokratik Konfederalizm Önderliği ise, yeni felsefi düşünceyle yöneldiği toplum kuruculuğunda “*cansız varlık yok*” belirlemesinde bulunarak, tüm varlıklara anlam biçerken her şeyi bütünlük içerisinde ele almaktadır. İnsandan yola çıkarak evreni ve tüm olguları çözümlemeyi yeni felsefenin temel esası olarak koymaktadır. Bu bakış açısı, ekolojinin kendisine de yeni bir tanım getirmektedir. Tüm olgulara canlılık ve sezgisellik atfeden felsefi yaklaşımın temelinde birbirinden koparan ve yabancılaştıran salt akılcı düşünüşün aksine, yeni bir tamamlayıcılık etiği oturtulmaktadır.

Çağın en öncelikli ele alınması gereken sorunlarının başında yeni bir özgürlük etiğinin oluşturulması yatmaktadır. Önderliğimiz’nun oluşturduğu yeni felsefi bakış açısında bu özgürlük etiğine yanıtlar evrensel bir bütünlük içerisinde verilmektedir. Bu özgürlük etiğinde sosyalist ideoloji de yeniden ele alınmakta ve kaba materyalist yaklaşımlar aşılmaya çalışılmaktadır. Ekolojik ve demokratik bir toplumsal yapılanmaya ulaşılmadan doğru bir sosyalistleşmeden bahsedilemeyeceği açıktır. Özü itibarıyla ekolojik toplumun kendisi sosyalist toplumu ifade eder. Demokratik ve ekolojik bir yaklaşımla toplumsal yapılanmaya eğilme gerçek anlamdaki demokratik sosyalizmi açığa çıkaracaktır. Bu anlamda hem doğa hem de insan tahakkümünün bir zorunluluk alanı olmaktan çıkacaktır. Marksizmin içine düştüğü temel hatalardan biri olan ve doğayı yedeğine alan tahakküm, insan merkezîyetçi yaklaşımın yeni sosyalizmde aşılması önem taşımaktadır. Doğa kadar insanın tahakkümünü de içeren her türlü zorunluluk anlayışının aşılması Marksist ideolojinin içine düştüğü hiyerarşik zihniyet yaklaşımının aşılmasında da belirleyici

olacaktır. Yeni zihniyet yapılanmasında, hiçbir sınıf iktidarı kabul edilmediği gibi hiyerarşinin yıkımı da öncelik taşımaktadır. Hiyerarşik zihniyet yıkılmadan ne tahakküm ortadan kaldırılabılır ne de özgürleştirici kurumlar oluşturulabilir. Bu anlamda özgürleştirici kurumlar derken, öncelikle Marksizmin yine bir sınıfın iktidarını ele alan devletçi anlayışının aksine toplumsal özgürlüğü esasa alan kurumsal yapılanmanın oluşturulması önemli bir konu olmaktadır. Devletin ortadan kaldırılmasından ziyade bir tahakküm aracı olmaktan çıkarılıp toplumun örgütlenmesinde ve koordinesinde bir işlev kazanması demokratik sosyalizmin toplum anlayışının temel ilkesi olmaktadır.

Ekoloji:

“Her ekolojik mesele aynı zamanda toplumsal bir meseledir.”

Murray Boockhin

Çevrebilim anlamına gelen ekoloji, kavramsal kökenini Latince’de ‘oikos’ (ev) ve ‘logos’ (anlam) sözcüklerinden almakta ve *gezegenimizi anlamamıza aracılık eden* anlamına gelmektedir. Doğadaki tüm varlıkların birbirleriyle olan karşılıklı bağımlılıklarını ve doğanın dinamik dengesiyle ilgilenen bilim dalıdır. Terim olarak ekoloji, ilk olarak 19. yüzyılda Einst Heackel tarafından ortaya atılmış ve insani olmayan doğaya yönelik araştırmalara yönelmiştir. Bitki, hayvan ve inorganik (cansız varlıkların) varlıkların incelenmesini ve bunların arasında karşılıklı ilişkilenmeleri ifade etmek için kullanılmıştır. Ancak, doğa yalnızca insani olmayan varlıklarla sınırlı bir alan değildir. Doğa insanı da içerdiğine göre, bu dinamik denge içerisinde insanların rolünün de irdelenmesi gerekliliği açığa çıkmıştır. İnsanların doğal dünyadaki rolü ve uyumlu denge içindeki konumu kadar doğadaki diğer türlerle ve biyotik çevrenin tüm varlıklarıyla ilişkilenmelerini ve yapısını da ele almaktadır.

Ekoloji dalının kapsamı genişledikçe toplumsal olguları da kapsayan ve bunların ilişkilenmelerini de içeren bir muhtevaya kavuşmuştur. Özellikle insanın doğaya yabancılaşması ve doğal dünyadan ayrılmasıyla birlikte ortaya çıkan dengesizliği eleştirel bir bakış açısıyla ele alıp irdelemektedir. Günümüz dünyasında ekolojinin kapsamı daha fazla genişlemekte ve bilimsel araştırmaların geldiği seviyeye birlikte inorganik doğanın varlığı bile tartışma konusu olmaktadır. Tüm varlıkların sezgi ve canlılık gücünün varolabileceği Kuantum Fiziği’ne dayanılarak araştırmalara konu olurken eski paradigmaların mekanik bakış açıları aşılmaya başlanmaktadır.

C) Demokratik-Ekolojik Toplumun Esasları

Demokratik-ekolojik toplum formülasyonunda birey-toplum-doğa karşılıklı bağımlılık ve bütünlük içerisinde ele alınmaktadır. Kuantum Fiziği ve İzafiyet Kuramı’nın topluma uyarlanmasıyla geliştirilen yeni toplum modelinde özgünlükler saklı tutularak parça-bütün ilişkisi ele alınmaktadır. İnsan-insan ve insan-doğa ilişkilerinde ötekiye tanıma ve tamamlamayla optimal bir dengenin sağlanması kadar, yine bu dengenin yaratılmasında karşılıklı bağımlılık, farklılıkların birliği ve bütünlük çerçevesinde yaşanan toplumsal ve ekolojik dengesizlikler aşılmaya çalışılmaktadır. Demokratik-ekolojik toplum esaslarının kendisinde de bir iç içe geçmişlik ve tamamlayıcı bir bütünsellik bulunmaktadır. Her bir olgu bir diğerini etkilemekte ve karşılıklı bir bağlayıcılık içerisinde olduğu görülmektedir. Yalnız, bu esasların daha iyi kavranması açısından dört temel başlık altında ele almanın daha yararlı olacağı kanısındayız.

a) Karşılıklı Bağımlılık:

Evren ve doğada kesin bir mutlaklık olmadığı gibi, toplum ilişkilerinde de böylesi bir mutlaklıktan söz edilemez. Her şey birbiriyle karşılıklı etkileşim ve ilişki içerisinde. Bu etkileşim, karşılıklı bir dengeyi sağladığı gibi, karşılıklı bir bağımlılığı da açığa çıkarmaktadır. Bu karşılıklı bağımlılıkta özgünlükler saklı tutulduğu gibi, parça-bütün

ilişkisi tamamlanmaktadır. Evren en küçük parçacıktan ele alınıp irdelenirken, toplumsal yapı da en temelde insan olgusu ele alınarak çözümlenmektedir.

Demokratik-ekolojik toplum modelinde tüm olgular arasında karşılıklı bağımlılık ilkesi esas alınmaktadır. Evrenin kendisinde nasıl ki mutlak bir doğru anlayışı reddediliyorsa, birey-toplum-doğa ilişkilerinde de mutlak bir özgürlük ve mutlak bir bağımlılık düşüncesi kabul edilmemektedir. Birey, toplum ve doğadan bağımsız olmadığı gibi onların bir parçası ve tamamlayanıdır da. Mutlak bir birey özgürlüğünden söz edilemeyeceği gibi, bireyin mutlak bir toplum ve doğa bağımlılığından da söz edilemez. Birey kendi öz kimliği ve iradesiyle toplum ve doğada yer almaktadır. İnsan olarak doğadaki diğer tüm varlıklardan ayrılmak ve farklılıklarıyla doğal dünyanın bir tamamlayanı ve bütünleyeni olmak insan olmanın öncelikleridir. Aynı şey, toplumsal olguda da bir benzerlik göstermektedir. Birey olma kimliğinin özgünlükleri göz önünde bulundurularak, toplumsal örgütlülükteki insan-insan ilişkilerinde ben-merkeziyetçi, bireyci 'ben' olgusu yerine 'biz' olgusunun esas alınması gerçek anlamda bireysel kimliği de açığa çıkaracaktır. Birey olarak ötekiyi tanımak aynı zamanda toplumsal yapının ve doğanın bir parçası ve bütünleyeni olarak da kendini tanımak anlamına gelecektir. Bu, bireyi toplumun öznesi konumuna getirerek, nesnel bir bakış açısını içeren zihniyeti de aştıracaktır. Ötekiyi tanımak ve tamamlamak vicdani olarak kendini tanımlamak anlamına da gelecektir. Ötekilik kavramındaki paradoksal görecelik karşılıklı etkileşim ve bağımlılık çerçevesinde daha çözümleyici bir sonuca ulaştırılabilir.

Özellikle her üç olgu arasındaki (birey-toplum-doğa) ilişki ağında öz kimliğini yitirmemek önem taşımaktadır. Bireyi birey kılan en temel olgu 'kim, ne, nasıl?' sorularına cevap veren ve onu var eden kimliğidir. Bireyin toplum ve doğa ile olan ilişkilerinde kimlik ve aidiyetleriyle varlık göstermesi önem taşımaktadır. Örneğin; insan, kadın veya erkek vb. kimlikler ile uyruk, örgüt, aile gibi aidiyetler kadar bireyin kişiliğini oluşturan duygu, düşünce ve karakter özellikleriyle bir katılımı sağlayabilir. Bütün bu kimlik ve aidiyetler bir öteki olarak bireyin karşılıklı bağımlılıklarının ve ilişkilenmelerinin de ifadesini taşımaktadır. Aynı zamanda kişisel kimliğini özetleyen bireysel özellikleriyle de kendini var etmek birey olmak anlamına gelmektedir. Düşüncesi, iradesi ve öz kimliğiyle birey kendisini var etmediği müddetçe, toplum ve doğanın bir tamamlayanı ve bütünleyeni olmaktan çok yedeğine düşecektir.

Birey-toplum ve birey-doğa arasındaki ilişkilenmelerde tahakkümü içermeyen ve bir tarafın diğer tarafa üstünlüğünün gözetilmediği optimal bir dengeyi yakalamak önem taşımaktadır. Toplumun kendisi düşünen ve üreten bir varlık olarak insanların, insani olmayan doğayla farklılıklarını açığa çıkararak oluşturdukları örgütlülüğü ifade eder. Karşılıklı etkileşim içerisinde varlık bulan birey-toplum ilişkisinde biri olmadan diğerinin olmayacağı veya herhangi birinin üstünlüğü durumunda uyumlu bir dengenin yakalanamayacağı belirgindir. Ne biri diğerinin varlığı olmadan gerçeklik kazanabilir ne de bir uyumdan söz edilebilir. Bireyin hak ve özgürlüklerinin tanınmadığı veya hiçleştirildiği toplumlarda nasıl ki özgür bir toplumdan söz edilemeyecekse, bireyin toplum üstü bir statüye oturtulan veya toplumsallıktan koparan sistemlerde de gerçek anlamda bir birey özgürlüğünden söz edilemez. Birey özgürlüğü olmadan toplumsal özgürlük gerçekleştirilemez. Bu özgürlük, başına buyruk ve hiçbir düzen, disiplini barındırmayan sınırsız bir özgürlük anlamına gelmemektedir. Kaldı ki, evrenin kendi işleyişinde dahi belirli bir düzen-disiplin mevcuttur. Karşılıklı birbirini etkileyen ve dinamize eden bir hareket kanunu bulunmaktadır. Birey ve toplumda da böylesi bir bütünlük ve dinamizm vardır.

Karşılıklı bağımlılık ilkesi toplumun yeniden yapılandırılmasının temel dayanaklarından biri olarak belirlenen devletin demokratikleştirilmesi konusunda da önem taşımaktadır. Hiyerarşik sistem yapılanmasındaki piramit örgütlenmede devlet, en üst katmanda bulunarak belirlenimci bir yetkiyle donatılmıştır. İçinde bulunduğumuz çağ uygarlığının toplumsallığı ve doğayı parçalamada atomize ettiği bireyin, hiyerarşik

zihniyetin en temel kurumlaşma alanı olarak devletin parçalanmasında karşıt bir atomize güce ulaştırılması önem taşımaktadır. Bu özgür bireyin yaratılması anlamına gelmektedir. Birey özgürleştiği takdirde toplum ve doğa sınıflandırmalara, kategorize edilmelere, merkezîyetçiliklere, bölünmelere veya belirli merkezîyetçiliklerle denetim altına tutulmalara maruz kalmaktan kurtulacaktır. Yeniden yapılanma aşamasında bireyin tartışmacı ve katılımcı bir demokratik kişiliği başta kendinde yaratması toplumda da karşılıklı bir etkileşim yaratacaktır. Toplumda demokratik bir zihniyetin yer edinmesi hiyerarşik zihniyetin ürünü olan piramit devlet örgütlenmesinden karşılıklı denetim mekanizmalarının kurulduğu ve toplumun yönetimde işlerlik kazandığı bir örgütlülüğe geçişi sağlayacaktır.

Demokratik-ekolojik toplumun en temel çözüm arayışında bulunduğu sorunların başında gelen kadın sorunu, böylesi bir zihniyetin gerçekleşmesiyle gerçek anlamda bir çözüme kavuşacaktır. Kaldı ki, kadın sorunuyla ekolojik sorunların özü ve dayandıkları temel zihniyet yapılanması birdir. Cinsler arası ilişkilermelerde tahakkümü ve itaati barındırmayan karşılıklı bağımlılık, hoşgörü ve eşitliğe dayanan bir ilişkilermenin gelişmesi toplumsal yapılanmada da bir etkileşimi yaratacaktır. Bu aynı zamanda ekolojik sorunların çözümünde de en temel etkenlerin başında gelecektir. Doğayla özdeşleştirilerek bir öteki olarak dışlanan ve tahakküme maruz kalan kadının, tamamlayıcı ve bütünleyici karşı bir cins olarak görülmesi doğayı da ötekileştiren ve bir hükümranlılık alanı olarak gören zihniyetin değişiminde de bir etkileşimi yaratacaktır. Hiyerarşinin ilk kurumsal alanı olarak kadın dünyasında parçalanmaya başlaması demokratik bir kadın-erkek ilişkisini açığa çıkaracaktır. Bu tüm toplumsal dokularda da karşılıklı bir etkileşimi yaratacaktır.

b)Farklılıkların Birliği:

Bilimsel bir demokratik-ekolojik toplumun çözmesi gereken sorunların başında çeşitliliği esas alarak ötekiyi bir tamamlayan olarak gören etiksel bir bakış açısının yaratılması vardır. Günümüzde farklılıkların aykırılıklara, yabancılaşmalara ve en önemlisi de parçalanmalara yol açması farklılıkların bir zenginlik olarak görülmesini sağlayacak yeni bir bakış açısının yaratılmasını gerekli kılmaktadır. Hiyerarşik zihniyetin yeni dönem politikası olan farklılaştır-yönet parçalanmaları derinleştirmektedir. Parçalanma, artık ideolojik bir çerçeveye kavuşturulmakta, bu da farklılıkların yabancı ve öteki olarak görülmesini beraberinde getirmektedir.

Hâlbuki farklılıklar zenginlik olarak görüldüğü ve ötekiyle gerçek anlamda bir paylaşım yakalandığı takdirde doğru bir toplumsallık ortaya çıkacaktır. Bir yandan tek tip insanın yaratılması, farklılıkların ortadan kaldırılması, diğer taraftan birbirine yabancılaştıran ve ötekileştiren politikalarla parçalayan farklılıkların yaratılması ancak ötekiyi tanıma ve farklılıkların birliğiyle ortadan kaldırılabilir. Evrenin kendisi bile farklılıkların birliğinin bir ürünüdür. Makro kozmosun içindeki farklılıklar olmazsa evrenin kendisi var olmaz. Yine bu, toplum yasaları için de geçerlidir. Bir parçası ve bütünleyeni olarak insan, doğanın içinden çıkmıştır. Doğa, insan da dâhil olmak üzere tüm varlıkların bileşiminden oluşur. Bir makro fenomen alan olarak doğa, tüm varlıklardaki çeşitliliğin bir ürünü olarak varlık bulur. Çeşitli farklılıklar içeren insan gruplarının birliğinden toplum açığa çıkmaktadır. Bu, karşılıklı bağımlılık ilkesini de içinde barındıran bir olgudur. Evrenin en küçük parçacıklarını oluşturan atomların toplumsal olgudaki karşılığı insan olmaktadır. Yani hiyerarşik zihniyetin bakış açısından farklı olarak insan olgusu toplumun bir nesnesi değil, öznesi konumundadır.

Demokratik yapılanmanın temel ilkelerinden biri, çok sesliliği, çok renkliliği, farklılıkları içinde barındıran çatı bir örgütlenme olmasıdır. Bu, ekolojik toplumun oluşturulmasının da temel kriterlerinden biridir. Farklılıkların bir arada karşılıklı bağımlılık temelinde özgürce yaşaması mücadelesizliğin ifadesi veya mücadelenin bittiği anlamına da gelmemektedir. Zaten böylesi bir yaklaşım diyalektik ilkelere de ters düşer. Aksine farklılıkların birliği sentezlenmeyi açığa çıkarır. Biri tez, diğeri anti-tez

konumundaki iki farklı olgunun mücadelesi sentezin oluşumuna kaynaklık etmektedir. Sentezlenme bir yok olma değil, değişime uğrama, yeniden yapılanma halidir. Ekolojik bir toplumun yaratılması kadar, demokratik kriterlerin oturtulmasında da bu ilke belirleyicidir.

Çeşitliliği esas alan bir toplumsal örgütlülükte ötekilik bir karşıtlık olma durumundan sıyrılıp bir tamamlayan olma konumuna geçecektir. Nihayetinde insan, insanlaşma evresinde diğer varlıklardan farklılığını açığa çıkararak gelişim sergilemiştir. Bu farklılıklar işlevsellik kazanmasaydı insanlaşma süreci de başlayamazdı. Yalnız bu, ilk insan evriminin gelişim aşamasındaki farklılığın açığa çıkmasıyla başlayan insanın insani olmayan doğaya ötekiliği, bir yabancılaşma değil, bir tamamlamadır. Doğayı anlama ve yaşanılır kılma çabası bir tamamlayıcılık etğinin göstergesidir. Hiyerarşik zihniyetin ürünü olan tahakkümcü ötekilikten çok, farklılığa dayanan tamamlayıcı bir ötekiliğin benimsenmesi yeni zihniyet ve vicdan devriminin temel ölçütlerinden biri olmaktadır.

Farklılıkları barındırma ve ötekiyi benimseme hoşgörüyü içselleştiren toplumsal bir zihni yapılanmayı gerekli kılmaktadır. Ekoloji kapsamına giren tüm konularda olduğu kadar, kadın kimliği ve kültürel kimliklerin tanınması da hoşgörünün temel esasıdır. Ekosistem içinde yer alan tüm farklı varlıkların birbirini tamamladığı ilkesi ve karşılıklı hoşgörü temelinde bir gelişim diyalektiğinin oluşması gerektiği toplumsal ekolojide temel ilkelere biridir. Devletçi zihniyeti aşma açısından da bu yaklaşımın esas kılınması önem taşımaktadır. Biçimi ve içeriği ne olursa olsun her devletçi otoritenin gerçek bir hoşgörü anlayışını barındırmadığı bir gerçektir. Hoşgörü yalnızca elit bir kesim için makul görülen bir lüks sayılmaktadır.

Kadın başta olmak üzere bir öteki olarak görülen tüm insanların, bütün bir ekosistemden dışlanmasını ve bir karşıt olarak görülmesi de yine hiyerarşinin en iktidarlaşmış hali olan bu devletçi zihniyetten kaynağını almaktadır. Demokratik-ekolojik toplum her şeyden önce, farklılıkların birliği temelinde yeni bir ilişkilene modelini esas almaktadır. İtaat ve komutaya dayanmayan, daha çok karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılığa dayanan yeni bir ilişki ağının kurulması önem taşımaktadır. Yeni toplum modelinde kimlikler arasında köprü kurmak kadar, özgünlüklerin -birey, cinsiyet, ulus-kültür vb- korunması da önemli bir husus olmaktadır. Birey farklılıklarını ve özgünlüklerini koruduğu müddetçe kimliğini koruyabilecektir. Gerek devletin gerekse herhangi bir otoriter kesimin hükümlanlığına boyun eğdiği ve kendi kimliğinden ödün verdiği takdirde gerçek anlamda bir birey olmaktan kopmuş demektir. Çünkü bir anlamda birey olmayı başarabilme -düşüncesi, iradesi, sesi, rengi, bir bütün olarak her tür farklılık ve özgünlükleriyle- özgürleşme anlamına da gelecektir. Gerçek anlamda bir toplumsal özgürlük de bu birey farklarının toplamından meydana gelmektedir. Bireyin farklılıklarıyla kendisini var edip diğer farklı kesimlerle bir birlik ilişkisini geliştirmesi hiyerarşik zihniyetin kurumsal alanını daraltıp küçültecektir. Bu kadın kimliğinde yaşanan sorunsallığı aşma konusunda da benzerlik taşımaktadır. Çünkü birey kimliği ile kadın kimliğinin alaşağı edilmesi aynı zihniyetin ürünü ve aynı sürece tekabül etmektedir. Cins farklılıklarının cinsler arası ilişkilerde bir karşıtlık değil, tamamlayıcı bir özgür birlik temelinde geliştirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Hiyerarşik zihniyetin hükümlanlığıyla ilk öteki konumuna düşürülen kadının, karşıtlıktan bütünleyici bir öteki konumuna geri dönmesi ekolojik sorunların çözümünde de en belirleyici etmen olmaktadır.

Hiyerarşik zihniyetin karşıt öteki anlayışını yıkabilmek için, her şeyden önce bir öteki olabilmeyi göze alabilmek gerekmektedir. Öteki olabilmeyi başarabilmek, farklılıklarını ortaya koyabilme gücünü gösterebilmek demektir. Farklılıkları ret, doğal olanı yadsımak anlamına gelmektedir. Diyalektiği inkâr, metafizik yaklaşıma kaymak demektir. Doğa olsun, birey olsun veya farklı bir kültür ya da ulus olsun farklılıklarını inkâr ve kendine benzeştirme birliği değil, başkalaşımı açığa çıkarır. Kendisi olmaktan çıkma, özünden boşalmanın yaşanması demektir. Böylesi bir durum birliği değil, itaati ve kul mantığını ifade eder. Bu zihniyetin yıkılabilmesi için farklılıkları ve özgünlükleriyle öteki olabilmeyi başarabilmek önemlidir. Diğer ötekileri tanıma kendini tanımayla özdeştir. Karşısındakini

tanır ve tamamlarken, kendisinin farklılıklarıyla bir öteki olduğunu kabul etmek demektir. Bu, hem birey olabilmenin bir ifadesi hem de birlik olabilmeyi gerçekleştirmek anlamını taşımaktadır. Bu anlamda farklılıklar, yaşamın zenginliği ve temel varoluş ilkeleri olmaktadır. Farklılığın ve ötekiliğin olmadığı bir birliği *Hegel*; 'tüm öküzlerin siyah olduğu bir geceye' benzetmektedir. Demek ki farklılıklar olmadan yaşanan bir birlik, doğal olanı ve renkliliği yok etmek anlamına gelecektir.

c)Tamamlayıcılık:

Yeni bir toplumsal oluşuma yönelirken ne tür bir duyarlılığın gelişmesi gerektiği değil, ne tür bir toplumun kurulduğu hususu daha fazla önem taşımaktadır. Yaşanılan ekolojik ve toplumsal sorunlara eğilmede duyarlılığın gelişmesi değişimin bir ön koşulu olmakla beraber, yıkılacak olanın yerine 'nasıl bir alternatif toplum?' sorusunu cevaplamak gerekmektedir.

Etik, insanlığın ilk ortaya çıkışıyla beraber varolan bir insani ölçüttür. Ne var ki birey, toplum, doğa arasındaki karşılıklı bağımlılığa dayalı tamamlayıcılık etiği, hiyerarşinin kurumlaşmasıyla beraber yerini itaat ve tahakküme bırakmıştır. Sümer rahip devletinin ortaya çıkışıyla birlikte gelişen güçlü ideolojik hiyerarşik donanım, bütünlük ve tamamlayıcılığı ortadan kaldırmıştır. Bu ideolojik mitin yıkılmasının hedeflenmesi yeni bir toplumsal zihniyeti gerekli kılmaktadır. Tamamlayıcılık ve bütünlük bir toplumsal modeldir. Her şeyden önce bir zihniyet durumudur. Farklılık, tamamlayıcılık ve bütünlüğe dayalı bir toplumun kurulması yeni zihniyetin inşası anlamına gelmektedir.

Bu, yeniden felsefeye dönüşü ve insandan yola çıkarak evreni ve onu tamamlayan tüm olguları çözümlemek anlamına gelmektedir. İnsan metabolizmasının kendisi evrenin oluşum ve işleyiş hareketinin bir özetidir. Evrenin adeta küçük bir prototipi olan insan olgusu, kendisini oluşturan tüm parçacık ve kaynakların bileşimiyle evrensel düzenin bir ifadesi olmaktadır. Bu temelde insan bir mikro kozmostur. Aynı şekilde bu, doğanın işleyiş ve gelişim evreleri için de geçerlidir. Doğada bulunan tüm bitki ve hayvanların evrimsel tarihinin toplamı gibidir. Adeta bu gelişim evrelerinin çözümlenmesinde tamamlayıcı olan en temel varlıktır. İnsan en fazla da bu anlamda özneselliğe sahiptir.

Hiyerarşinin kurumlaşmasıyla, yani devletin ortaya çıkışıyla birlikte insan olgusundaki bu öznesellik inkâr edilmiştir. Evren, doğa ve doğanın parçası ve bütünleyeni olarak insan arasındaki ilişki ve tamamlayıcılık reddedilmiştir. Toplumun etiksel çözülüşü ilk olarak bu bağın koparılışıyla baş göstermiştir. Bilinemeyen bir olgu doğru tahlil de edilemez. Tüm kör inançların ve dogmatizmin doğuşuna da kaynaklık eder. Hâlbuki yoktan var, vardan yok olamayacağına göre insanı oluşturan özelliklerin -canlılık, sezgisellik, özgürlük gibi- evrenin kendisinde bir karşılığı bulunmasaydı insanda da bu özellikler gelişmeyecektir. Evrendeki ve doğadaki oluşum özellikleri elbette ki insanda, insanın özgünlükleri çerçevesinde işlemektedir.

Toplum ve tarihin canlı organizmalar olması da bu evrimsel gelişim tarihinin birer tamamlayıcı olmalarının sonucudur. Diyalektik bir ilişki içerisinde gelişim sergilemektedir. Hiçbir toplumsal çağ kendiliğinden bir oluşum sergileyerek varlık bulmaz. Kendinden önceki uygarlık değerleri ve birikimleri üzerinden yol alarak gelişim sağlar. Toplumsal sistemlerde kaos dönemleri yeni uygarlık yaratımlarına en fazla kapı aralayan dönemlerdir. Bu kaos dönemlerinde iki çelişkinin karşılıklı mücadelesi sonucunda ortaya çıkan durum yeni bir aşamayı ifade etmektedir. Anti-tez konumundaki çelişkinin baskın çıkması durumunda mücadele yeni bir evre kazanarak sentez durumunu açığa çıkarır. Sentez, kendinden önceki birikimleri ve yaratımları reddetmeden, daha ilerici bir düşünüş tarzı ve sistemle geleceğe taşımak anlamına gelmektedir. Bir nevi yeninin eskiyi tamamlayarak bir süreklilik kazanmasıdır. Bu anlamda, tarih, günümüz ve gelecek birbirini tamamlayan ve karşılıklı bağımlılık içerisinde bulunan olgulardır. Elbette ki bu tamamlayıcılık, düz bir çizgide değil, iniş-çıkışlarla ilerleme kat eden bir bütünlük sağlamaktadır. Bu durumu bir örnekle açmılayacak olursak; kalbin çalışma mekanizmasını gösteren kalp grafiğinde (EKG-

Elektrokardiografi) gözlemlendiği gibi, kalbin normal çalışması durumunda grafik kesintisiz, ama iniş çıkışlarla ilerleyen bir sonuç vermektedir. Kalbin durması durumunda ise, düz bir çizgi belirlemek ve insan yaşamı kesintiye uğramaktadır. Toplumun ilerlemesi ve gelişim kat etmesi de buna benzer bir seyir izlemektedir. Gerek toplumların gerekse insanlık tarihinin gelişim evrelerinin de düz bir çizgide olabileceğini iddia etmek bitimi ifade edecektir. Bu da vardan yok olunacağını iddia etmekle bir olur. Hâlbuki devrim sürekli ve birbirini tamamlayan bir özelliğe sahiptir.

Demokratik-ekolojik toplum paradigmasında karşılıklı bağımlılıkla birlikte tamamlayıcılık ilkesi de esastır. Bilimsel izahlar ile evrenden insana kadar tüm olgular arasında karşılıklı bir bağıntının ve tamamlamanın olduğunu ortaya koymaktadır. İnsandan yola çıkarak evrensel gelişim ve evrim diyalektiğinin çözülebileceğini savunmaktadır. Dahası insan, evrensel düzenin bir özeti olarak ele alınmaktadır. Bu bütünlük, toplumun varlığı ve ilerleme kat etmesiyle tamamlanmaktadır. Tüm olgular arasındaki bağlam konusunda bin dört yüzlerde yaşamış olan Şeyh Ahlati'nin sözü oldukça öğreticidir. *Şeyh Ahlati; 'bir çiçeğin sapından tutup sallayın, yıldızların dayandığı temel sarsılır'* demektedir. Bu söz, tüm olgular arasındaki karşılıklı ilişkiyi ve tamamlayıcılığı oldukça anlamlı kılmaktadır.

Yeni toplum kuruculuğunda her şeye anlam biçen bir ekolojik bakış açısının yaratılması kadar, demokratik kriterlerde tamamlayıcılık ilkesiyle inşaya yönelmek önemlidir. Ne birey toplumun ne de toplum bireyin efendisi, hükmedeni değildir. Bütünlük içerisinde birbirini tamamlayarak varlık bulmaktadırlar. Bu doğayla olan ilişkilermelerinde de benzer bir işlerlik içermektedir. 'Gerektiği kadar bireysellik, gerektiği kadar toplumsallık' yaklaşımı tamamlayıcılık ilkesinin bir esasıdır. Tüm ikilemler arasında karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılık bulunmaktadır. Birey-devlet ikileminde de böylesi bir tamamlayıcılığa ulaşmak önemlidir. Devlet toplumun yeniden inşasında bireye işlerlik ve rol kazandırmakla yükümlüyken, birey devletin demokratikleştirilmesi ve değişim-dönüşümüyle mükelleftir. Sivil toplum örgütlerinin örgütlenmesi üç kuşak hakları temelinde demokratik bir düzenlenişe gidilmesi tamamlayıcılığı sağlayacaktır. Birey-devlet ikileminden sentez konumuna geçilecektir. Toplum koordinasyonluğu ile bireyin bunun içinde işlerlik kazanması ve söz sahibi olması karşılıklı bir dengeyi yaratacaktır. Tahakkümün ortadan kalkması ve hiyerarşik zihniyete dayalı tüm toplumsal dengesizliklerin ortadan kalkması da yine bu birey-devlet ikileminin bir tamamlayıcılık etiğine kavuşturulmasıyla bağlantılıdır. Hegemonik karşıtlığın kökensel doğuşundan çözüme yönelme, alternatif toplumun yaratımına da öncülük edecektir. Bu, vicdan devriminin gerçekleşmesi anlamına da gelecektir.

Vicdan devriminin gerçekleşmesi, özde toplumsal duyarlılığın gelişmesidir. Toplumsal duyarlılık ise, doğaya yönelik duyarlılık gelişmeden gerçekleşemez. Her ikisi bir bütünlüğü arz eden ve tamamlayan özelliklere sahiptir. Bundan da öte insani duyarlılıkla bağlantılı gelişen bir durumdur. Birey, toplum ve doğanın bir tamamlayıcı ise, duyarlılığın öncelikle insani öze karşı gerçekleşmesi gerekmektedir. Bu duyarlılık, gerçek demokrasi hareketinin boy vermesi anlamına da gelmektedir. Görülen o ki, doğru bir demokrasi kimliğine ulaşmak, insan, doğa ve toplum olarak etik bir bütünsellikten geçmektedir.

d)Eşitsizlerin Eşitliği:

Tanımlanmayı gerektiren diğer olgular kadar, yeni paradigma çerçevesinde eşitlik kavramının da doğru tanıma kavuşturulması önem taşımaktadır. Eşitlik kavramını yalnızca insani ilişkilere indirgemek yetersiz bir yaklaşım olacaktır. İnsan-insan ilişkilerinde olduğu kadar, doğayla olan ilişkilerde de doğru bir eşitlik kavramına ulaşmak gerekmektedir.

Demokrasinin temel ilkelerinden biri olarak eşitliği, biçimsel eşitlik anlayışından tözsel bir eşitliğe kavuşturmak önemlidir. Her şeyden önce, eşitsizliğin olmadığı bir mekânda eşitlikten söz etmek de fazla anlamlı olmayacaktır. Biçimsel eşitliğin nicel eşitlik anlayışından, tözsel eşitliğin nitel eşitlik anlayışına geçiş farklılıkların birliğini ve ötekiyi

tanımayı gerektirir. Nitel eşitlik anlayışı hiyerarşik zihniyetin nicel eşitliğinin aksine yaş, cinsiyet, bireysel zeka, yetenek, fiziki ve sağlık durumlarındaki farklılıkları gözetken eşitlik anlayışını barındırır. Özünde eşit olmayanların eşitliğine dayanan bu durum, toplum koordinasyonluğu içinde bütünsel bir tamamlayıcılığı da açığa çıkarır. Biçimsel eşitliğin nicel eşitlik anlayışından tözsel eşitliğin nitel eşitlik anlayışına geçiş farklılıkların birliğini ve ötekiyi tanımayı gerektirir. Nitel eşitlik anlayışı hiyerarşik zihniyetin nicel eşitliğinin aksine yaş, cinsiyet, bireysel zeka, yetenek, fiziki ve sağlık durumlarındaki farklılıkları gözetken eşitlik anlayışını barındırır.

Bireyin kapasitesi ve gereksinimleri aynı zamanda yetenekleri ve sorumlulukları kadar bir katılımı, bireysel hak edinimini ifade eder. Hiyerarşik zihniyetin niceliksel eşitliği farklılıkları göz ardı ederek, herkesin topluma katkısı oranında sanal bir eşitliği barındırır. Nicel eşitlikte, elitist kesimin bile ancak kendi aralarındaki biçimsel eşitliğinden söz edilebilir. Bu eşitsizlik, toplumun geneline indirgendiğinde daha da biçimsel bir içerik kazanır. Örneğin; fiziki ve biyolojik durumları birbirinden farklı iki ayrı cins olarak kadın ve erkeğin aynı çalışma sahasında görev üstlendiklerini varsayalım. İkiisi arasındaki fiziki ve biyolojik farklılıklar göz ardı edilip aynı tarzda bir çalışma koşulunun dayatılması ve çalışma sonunda eşit bir karşılık almaları nicel bir eşitliği ifade edecektir. Katılımcı demokraside ise, bireyler arasındaki eşitsizlikler tamamlayıcılık etiğiyle dengeye oturtulur. Özce, tamamlayıcılık eşitsizlerin eşitliğinin optimal dengesini oluşturur.

Eşitsizlerin eşitliği ilkesinde farklılığın dinamik birliği önem taşır. Bu birlik sağlanmadan bir eşitlikten söz edilemez. Bireylerin fiziksel ve düşünsel güç farklılıkları kadar bunların yüklendikleri sorumlulukları ile ihtiyaçlarının karşılanması gözetilmek durumunda. Bu konularda çıkan eşitsizlikleri uyumlu bir dengede eşit kılmak önem taşımaktadır. Nitekim daha önceki bölümlerimizde, kesin bir mutlaklıktan söz edilemeyeceğine vurgu yapmıştık. Eşitlik olgusunda da böylesi bir mutlaklıktan söz edilemez. Mutlak, kesin doğrulanmış bir eşitlik veya eşitsizliğin varlığından bahsetmek farklılıkları göz ardı etmek anlamına gelir. Farklılıkların dinamik birliği ise, toplumsal eşitsizlikte karşılıklı bağımlılık temelinde eşitlikçi dengeyi oturtur. Karşılıklı etkileşim bağlamında ele aldığımızda eşitlik ve özgürlük de birbirine eş güdümlü gelişim sergileyen olgulardır. Özgür bir toplum geliştirilmeden eşitlikçi bir topluma ulaşamaz. Aynı şekilde demokrasi de, özgürlüğe giden yolu açar ve eşitliğin oluşum koşullarını barındırır. Tarihte örnekleri görüldüğü gibi, demokrasiyi esasa almayan eşitlik ve özgürlük yine devlete hizmet etmenin ötesine gidemez. Bu anlamda demokrasinin kendisi de, eşitlik ve özgürlükle karşılıklı bağımlılık içerisinde bulunmaktadır.

İnsan-insan ilişkilerinde gerçekçi ve özgünlükler ekseninde eşitliği sağlamanın yanı sıra doğal dünyayla ilişkilenecek de bir eşitlik anlayışının yakalanması gerekmektedir. Bu ekolojik toplumun esaslarından başlıca gelenidir. Nihayetinde, insanın insana olan tahakkümü bütün büyük trajedilerin de başlangıcıdır. İnsanlar arasında baş gösteren eşitsizlik, insanın doğaya tahakküm etmesini de beraberinde getirmiştir. Daha önce insanın doğaya karşı güçsüzlüğünden doğan eşitsizlik, bu kez doğanın insanın yedeğine düşmesini getiren bir eşitsizlikle yer değiştirmiştir. Bu, doğanın sürekli insana hakim olması veya başka bir deyimle insanın doğanın güçsüz ve zayıf varlığı olarak kalması gerektiği şeklinde anlaşılmamalıdır. Fakat birey ve doğa arasında tamamlayıcı bir ilişkilenemenin yeniden yaratılması eşitlikle uyumlu bir dengeyi yaratacaktır. Doğa insanın ihtiyaçlarını karşılayıp yaratımlarını sunarken, insan da doğadan yabancılaşmadan koparak, özünü ifade eden doğal dünyaya geri dönecektir. 'Doğa dostu olma' burada önem kazanmaktadır. Birey-doğa arasındaki dostluk, eşitsizler arasındaki eşitliği doğuracaktır.

Nitekim ekolojik dengenin kendisi, doğal dünyadaki farklı türdeki varlıkların birbirlerini tamamlaması sonucu ortaya çıkmaktadır. Eşitsizlerin eşitliği olarak da değerlendirilebilecek insani olmayan doğadaki varlıklar arasındaki mücadele ve tamamlayıcılık, doğanın kendisinde bir eşitliğin olduğunu kanıtlar. Ekolojik dengeyi

sağlayan tamamlayıcılığı ve doğal dünyanın eşitlikçi yapısını kavramak, insan-insan ilişkilerinde doğru bir eşitlik anlayışını da açığa çıkaracaktır.

KADIN KURTULUŞ İDEOLOJİSİ

Sınıflı toplum sistemlerinin yarattığı bunalım çağının kaosundan çıkışı sağlayacak bir toplumsal sistemin yaratımının egemen sistem paradigmalarıyla gerçekleştiremeyeceği artık netlik kazanmıştır. Bilim-teknik çağı, insanlığı özgürlüğe taşırayabilecek tüm maddi koşulları yaratabilme gücünü gösterebilse dahi, tek başına yeni bir uygarlıksal çağı doğuramayacaktır. Sorunun doğru tespiti kaotik yapılanmadan çıkmanın yollarını da ortaya koyacaktır. Sorunun özü ideolojiktir ve egemen zihniyetin ürünü olan ideolojik yaratımlar aşılmadığı müddetçe de yapılacak müdahaleler bir restorasyondan öteye gidemeyecektir.

İdeolojiler, evrenin oluşumu ve iç dengesini belirleyen faktörlerle bağlantılı, doğanın ve toplum gerçekliğinin kavranmasını sağlayan, aynı zamanda birey yaşamını ve ilişkileri bu bütünsellik içerisinde ele alıp değerlendiren, toplumun ihtiyaçlarına ilişkin tanımlamalardır. Her çağ kendi ideolojik kimliğini yaratırken, bu olguları oluşturduğu yeni paradigma çerçevesinde tanımlayarak yer aldığı koşullar ekseninde cevaplandırmaya çalışır.

İdeolojik kimliklerin insan ve toplumlar üzerindeki etkileri tarihin gelişim evreleri tek tek ele alınıp incelendiğinde de görülebilmektedir. Tüm çağlara damgalarını vuran ideolojik kimlik özellikleri olmuştur. Geçmişin yaratımları, günün koşulları ve geleceğin ütopyaları ideolojilerin oluşumunda önemli etmenler olarak belirginlik kazanmaktadır. Kadın kimliğiyle yeni ideolojik kimlik de günün ihtiyaçlarına cevap vermek kadar geleceğin yaratılmasının perspektifini taşıyan ve aynı zamanda tarihle de bağını koparmadan kendi paradigmasını insanlığa sunma amacını taşımaktadır. Tarihsel toplum süreçlerinin açığa çıkardığı birikim ve arayışlar yeniye yön vermede belirleyici olmaktadır. Tüm ideolojik kimlikler birbirleriyle iç içe ve gelişim içerisinde bir etkileşimi sergilemektedir. Ki, toplumların örgütlenme tarihlerine baktığımızda ilk ideolojiler kadın eksenli gelişmiştir. Neolitik döneme damgasını vuran ana tanrıça kültü insanlık tarihinin ilk ideolojik kimliği olup kendisinden sonra gelişecek olan tüm ideolojilerin doğuşuna da kaynaklık etmiştir.

Bu anlamda tarihi yalnızca geçmişin birikimi olarak ele almak yanılgılı ve gerçeği yansıtmayan bir yaklaşım olacaktır. Önderliğimiz tarih ve güncelin bağını *“Tarih günümüzde ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz”* sözleriyle ortaya koymaktadır. Bundan da anlaşılacağı gibi, tarih sadece üzerinde çalışılan, geçmişi tanımlayan ölü bir geçmiş değildir. Aksine tarih, bugün de yaşanan bir geçmiştir. Bu geçmiş, yalnızca geride kalanı değil, aynı zamanda geleceği de yaratıp besleyerek, ona kaynaklık edip dinamize edendir.

Kadın tarihi belki hiç yazılmadı. Ne toplumlar tarihinin yaratıcı ve besleyeni olduğu, ne tüm çağların kadının yazısız tarihi üzerinden geliştiği ve geleceğin birikimini oluşturduğu, ne de sınıflı toplum ideolojileri öncesi eşitlik ve özgürlüğü barındıran bir kadın ideolojisinin varlığı kabul edildi. Elbette ki bu ideoloji, sınıflı toplum ideolojileri tarzında varlığını ilan eden bir düşünceler sistemi değildi. Özgürlük ve eşitlik kavramları gibi kadın ideolojisi de üstü örtülü bir şekilde yaşamda vücut bulmaktaydı. Kadın bakış açısının, yaşamı örgütleme ve yönetme sanatının toplum ve bireye kanallı edilmesi gerek eşitlik ve özgürlüğü gerekse ideolojiyi bir toplum formu olarak ortaya çıkarmaktaydı. Neolitik dönem, ideolojik kimliğini ana tanrıça kültüründe bulmaktaydı. Bu sistemin yıkılışıyla başka bir ideolojik sistem erkek egemen kimliğiyle dolaysız yoldan ben-merkeziyetçi bir otoriteyle direkt dayatılmakta, sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla doğuş gerçekleştirilmekteydi.

Kadının yazısız tarih ideolojisi bugün çağdaş kriterlere uyarlanarak yeniden yaşamsallaştırılmaya başlanmaktadır. Bu ideoloji, yine Kürt kadınının mücadelesiyle başta dünya kadınları olmak üzere yeniden tüm dünyaya bir insanlık değeri olarak sunulmaktadır. İdeolojisinin gücü ile insan yeniden nasıl insan olabileceğinin ve nasıl yaşanması gerektiğinin cevabını almaktadır. İlk ideolojinin çıkış tarihi günümüzün tüm öz değerlere

yabancılaşmış dünyasının başta insanın insanla olmak üzere, insanın doğayla ve tüm evrenle nasıl ilişkilenmesi gerektiğinin dersleriyle doludur. Bu tarih, kadının ve insanlığın öz tarihidir ve çağdaş kriterlerde bu tarihi güncele taşımak, demokratik-ekolojik topluma uyarlamak öze dönüşün de ifadesi olacaktır.

Nietzsche; *‘düşünüp taşınarak, karşılaştırarak, ayırıp birleştirerek (...) geçmişi yaşam için kullanmak ve olup bitenlerden yeniden tarih yapmak, yaratmak gücüyle insan insan olabilir. (...) Bilgi bahçesinde başıboş dolaşanların gereksinmesi gibi değildir tarih bilgisinin gereksinimi. Bizim yaşama ve eyleme gereksinimimiz var’* demektedir tarihin yaşamsallaştırılmasına ilişkin değerlendirmesinde. Bu anlamda kadın tarihini ve yarattığı öz değerleri sadece araştırıp öğrenmekle hiyerarşik zihniyete dayalı sınıflı toplum ideolojilerinden arınmak ve zihniyet dönüşümünü yaratmak pek mümkün olmayacaktır. Araştırıp öğrenmek kadar yaşamsallaştırmak ve günümüze taşımak gerekmektedir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi, tarihin yeniden güncele taşırılması ve neolitik dönemin sonuyla beraber baş aşağı ilerleyen insanlık tarihinin yeniden ayakları üzerinde dikilerek geleceğe yönelmesinin öncüsü olma iddiasını taşımaktadır. Önderliğimiz’nun belirlediği beş temel ilkeye sahiptir. Bu ilkeler, şunları içermektedir:

- 1- Doğduğu topraklarda yaşamak, yani yurtseverlik
- 2- Özgür düşünce, özgür irade
- 3- Özgürlüğe dayalı bir yaşam paylaşımı için örgütlülük
- 4- Örgütlülükle birlikte mücadele
- 5- Yaşamın estetikle, güzellikle olan ilişkisi

Bu ilkelerden de anlaşılacağı gibi, Kadın Kurtuluş İdeolojisi salt bir cins ideolojisi değildir. Mevcut sistem ideolojilerine karşı alternatif olma iddiasını taşımaktadır. Bu da toplumun tüm kesimlerini ve bir bütün olarak toplumsal sorunları hedef aldığını göstermektedir. Sınıflar arası çelişkilerden cinsler arası çelişkilere, doğa-toplum sorunlarından toplum-birey sorunlarına kadar yaşanan tüm çelişkileri kadın eksenli ideoloji temelinde çözmeyi esas almaktadır. İdeolojiler, toplumsal çıkarlar temelinde formüle edilmiş düşünceler olduğuna göre, toplum çıkarlarının ve ihtiyaçlarının ne olduğunun tespit edilmesi ve bunun üzerinden mücadele geliştirilmesi önemlidir. Bu açıdan Kadın Kurtuluş İdeolojisi, tüm toplumun çıkar ve ihtiyaçlarını hedefleyerek bir mücadele yürütmeyi esas aldığı için toplumsal kurtuluş ideolojisi olarak da ele alınabilir. Kadının erkekle, insanın insanla ve insanın doğayla çelişkilerinin çözümü *tanrı-erkek* eksenli yaşam anlayışından gerçek anlamda *insan* eksenli yaşam anlayışına da geçişi de getirecektir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi’nin önemli bir boyutu da, Kopuş Teorisi’dir. Kopuş her şeyden önce, başta kadın olmak üzere tüm insanlığın kendine yabancılaşma sürecinden uzaklaşmasıdır. Kadın erkek ilişkilerinde özel mülkiyete dayalı ve her iki cinsin özünden uzaklaşmasını yaratan koşullarının ve yaşam anlayışının sorgulanmasıdır. Çünkü erkek egemen iktidar anlayışı öncelikle kadını mülkleştirme anlayışını getirdiği gibi, bu mülkleştirme diğer bir deyişle köleleştirme zamanla kendi cinsine ve doğaya karşı da bir otorite anlayışını ve hiyerarşik zihniyeti yaratmıştır. Kopuş her şeyden önce, cinsler arasındaki özel mülkiyet mantığının sorgulanması ve bununla birlikte her türden hiyerarşik zihniyetin sorgulanması anlamına gelmektedir. Gerçek anlamda bir kopuş (duyguda, düşüncede, ruhta ve fizikte), doğru ve sağlam bir insani ilişkilenmeyi de getirecektir. Öz iradesini ve öz gücünü açığa çıkarmak kadar bağımlı ve bağımlılaştırılan ilişkilenmeleri de ortadan kaldıracaktır. Bu, ortak bir paydada buluşulan eşitlik ve özgürlüğe dayalı yaşam anlayışını da geliştirecektir.

Kopuş esas itibariyle yaşam dışılığı temsil eden insanı, yani kadın ve erkeği öz benliğinden uzaklaştıran tüm hiyerarşik yaşam anlayışlarından kopuştur. Tahakkümcü zihniyetin yarattığı kulluk anlayışından, ben-merkeziyetçi mutlak otorite zihniyetinden arınmak anlamına gelmektedir. Erkek egemen sistem anlayışının yarattığı yaşam, her halükarda eşitliği barındırmayan, ilk etapta kadın üzerinden geliştirilerek kurumlaşan bir

düzeye ulaşan, şiddeti, işgal ve istilayı barındıran bir zihniyetle yoğrulmuştur. Ötekiye dönüştürülen her olgu, tanınmayan, şiddet ve sömürüye maruz kalan bir durumdadır. Öteki cins olarak kadın, tanınması ve yaşamın bütünleyeni olan bir öteki değil, başkalaşıma uğratılan ve ikinci cins konumuna düşürülen öte bir varlık olarak görülmektedir. Kadının yaşamın her alanındaki hareket sahası kısıtlanmakta, erkeğin tahakkümcü zihniyeti baskı ve eşitsizliği dayatmaktadır. Kopuş esas itibarıyla, bu yaşam dışılıktan kopuştur. Kadının gerek öz gücüne gerekse düşünce ve iradesine dayalı kimliğiyle kendini yeniden var edebilmesi kendini tanıması ve tanımlaması açısından gerçekleştirilen bir kopuştur. Aynı zamanda erkeğinde, insanın öz değerlerine yeniden dönüş yapması kadar, mutlak otoritenin hizmetindeki kulluk mantığından çıkabilmesi açısından kopuş gerekmektedir. Bu, kadın kadar erkeğinde kendini sorgulaması ve eşit bir yaşam paylaşımı için yaşanılması gereken ara bir süreçtir. Kadın-erkek ilişkileri her şeyden önce, bir insan-insan ilişkisidir. Kopuştan sonra kendisini ruhta, duyguda ve düşüncede doğru örgütleyen her iki cinsin eşit ve özgür temelde yeniden buluşması, yeniden sözleşme anlamına da gelecektir. İnsanın insanla ilişkileri gerçek özüne kavuşacak, efendi-köle ilişkisi yerine, özgür bir ilişki geliştirilebilecektir.

Tahakküm ve hiyerarşi, ilk olarak insanın insanla ilişkisinde ortaya çıkmışsa, daha doğrusu bu iki hükümlanlık olgusunun kurumlaşması erkeğin kadın üzerinde hakîmiyet kurmasıyla gerçekleşmişse, bunun ortadan kalkması insanın doğal dünyayla olan küskün ilişkisini de barıştıracaktır. Kadının erkekle özgür bir ilişki temelinde buluşması, erkek zihniyetinin doğa üzerindeki ben-merkeziyetçi iktidar anlayışını da ortadan kaldıracaktır. Doğanın bir parçası ve bütünleyeni olarak insanın yeni bir zihniyet temelinde doğayla buluşması, insani öze dönüşü de ifade edecektir. Bu, yaşamın her alanına demokratik kültürle yaklaşımı da getirecektir.

Bu aşamada kadının toplumla yeniden sözleşmesi gelişecektir. Yeni toplumsal sözleşme geçmişte toplumun hiyerarşik zihniyete dayalı geliştirilen her üç sözleşme biçimine de (devlet-birey, patron-işçi ve kadınla erkek arasında evlilik sözleşmesi) alternatif, demokratik-ekolojik toplumu ön gören bir içeriği taşımaktadır. Toplumsal sözleşmenin kendisi, her türlü hiyerarşik ve tahakkümcü zihniyet yapılanmasını aşma, demokratik bir zihniyetle yeniden donanımı ve dönüşümü içermektedir. Toplumsal sözleşmenin eksenini, Kadın Özgürlük Hareketi şu şekilde belirlemektedir;

1- Kadın eksenli birey-toplum dengesinin kurulması, şiddete ve gericiliğe karşı öz savunma ve mücadele etme bilincini belirleme

2- Ataerkil karakterli, mezhepçi, milliyetçi çatışmalara karşı kültürlerin zengin birlikteliğini kadının demokratik ve barışçıl karakterine uygun olarak sağlayacak bir zihniyet kazandırma ve buna uygun sosyal düzenlemeler

3- Kadının yaşam standartlarını değiştirerek sosyal, siyasal yaşama eşit ve iradi katılımını sağlayacak çağdaş bir anayasa girişimi.

Bu maddelerden de anlaşılacağı gibi toplumsal sözleşme bir bütün olarak yeni bir zihniyetin yaratılmasını ön görmektedir. **J.J. Rousseau'nun Toplum Sözleşmesi'nin** aksine, sözleşmenin temeline kadını oturtarak her türlü egemenliği ve egemenliğe dayalı yönetimi reddederek yeni zihniyet temelinde bir toplum projesi oluşturarak birey-toplum sözleşmesini esas almaktadır. Kadının toplumsal sözleşmesinde egemenlik vazgeçilmez olmadığı gibi, en iyi yönetim biçimi de seçimli aristokrasi değildir. Hiçbir koşul altında diktatörlüğü benimsemediği gibi, erkek zihniyetinin ürünü olan tüm kurumları dönüştürmeyi de sözleşme temelinde amaçlamaktadır. Sözleşme, özde demokratik toplumun yaratılması anlamını da vermektedir. Toplumsal sözleşme, özünde özgürleşmeyi esas alan farklılığın paradoksunu kaldırarak, farklılıkları zenginlik ve bütünleyen olarak gören, ötekiyi tanıyan ve tamamlayan, doğayla barışık toplum modelini esas almaktadır.

21. yüzyıl ideolojik kimliğini kadın kimliğiyle belirleyecekse her şeyden önce kadın kimliğinin de bir açıklığa kavuşması gerekmektedir. Kimlik olgusu öncelikle insanın ne olduğu ve nasıl tanındığı sorularına cevap verir. Kadın kimliği ise, bugüne kadar muğlak ve

erkek egemen sistemin vurduğu mühürle ikinci cins statüsüne mahkum edilmiş ve bu şekilde öteki olarak görülen bir konumdan çıkamamıştır. Kadının karşı bir cins olarak farklı bir kimliği bulunmaktadır. Fakat bu kimlik, toplumun ve insanın bir parçası olduğu gibi, onun bütünleyenidir de. Erkek gibi kadın da yaşamın nesnesi değil, öznesi konumundadır. Bu anlamda o da düşünen, konuşan, yaratan ve üreten bir varlıktır. Cins kimliğinin dışındaki temel kimlikler farklılıklar ise, yaşama bakış açısı, insan, doğa ve evrene yaklaşımı başta olmak üzere tüm olay ve olguları ele alma ve yorumlama tarzıdır. Bu açıdan kadının, her şeyden önce erkek egemen zihniyetin kazandırdığı kimlikten-kimliksizlikten arınması ve kendi kimliğini yeniden yaratması gerekmektedir.

Neolitik dönemin kadın kimliğiyle yaşanmış olması demek, özde kadın bakış açısının ve kadın öncülüğünün yaşamsallaştırılmış olması demektir. Diğer açıdan, 21. yüzyılın felsefi yaklaşımının da doğru belirlenmesi, kadının eşitliğe ve özgürlüğe dayalı felsefesini hakım kılması demektir. 21. yüzyılın yeni uygarlığın yaratıldığı bir yüzyıl olabilmesi için felsefi yaklaşımının netleştirilmesi gerekir. Demokratik Konfederalizm Önderliği, 20. yüzyılı değerlendirirken; *“Bu kadar kanlı ve bu kadar ilkesiz geçmesinin nedeni de kendine özgü bir felsefeyi yaratamamış olmasındandır. 20. yüzyılda bir zihniyet dönüşümü yaşanmamıştır”* demektir. 21. yüzyılın öncülük misyonunun kadına biçilmesi göz önüne getirilirse ilkeli yaşamın ve gerçek anlamda bir özgürlük felsefesinin yaratılmasının da özgür bir düşünceye ulaşmayla gerçekleşebileceği de görülecektir. Kadın Kurtuluş İdeolojisi, bunun öncülüğünü üstlenmiş bulunmaktadır.

Kadının 21. yüzyıl ideolojik kimliği esas itibarıyla çağın yeni ideolojik kimliği olmaktadır. Üçlü zihniyet devrimi temelinde gelişecek olan yeni ideolojik kimlik, kadın rönesansının gerçekleşmesi anlamına da gelecektir. Aydınlanma, reform ve rönesansın birleştirilerek bir devrim şeklinde oluşturulması zihniyetin değişim potansiyelini de ortaya çıkaracaktır. Özellikle bugüne kadar gerçekleşen tüm aydınlanma hareketlerinin erkek patentli olması, zihniyetin kökeninde bir değişimi yaratamadığı gibi hiyerarşik sistem bu gelişmeleri kendi kurumlaşmasının çıkarına hizmet edecek uygun araçlar haline dönüştürmeyi de başarabilmiştir. Kadın Rönesansı insanlığın yeni bakış açısını tarihsel temellere dayanarak, bilimsel verilerle yeniden yapılandırmayı ifade etmektedir. Önderliğimiz’nun daha ‘90’lı yıllarda vurguladığı Kürt öncülüğündeki Ortadoğu Rönesansı Kürt kadınının mücadelesiyle daha da somutlaşmakta ve gerçek anlamda bir aydınlanmanın kapılarını aralamaktadır.

1-Doğduğu Topraklara Bağlılık (Yurtseverlik) İlkesi:

İnsanlığın yurt edinmesi, toprağa bağlılık esas itibarıyla kadın eksenli yaşam çerçevesinde gelişen bir olgudur. İnsanlığın avcılık ve toplayıcı topluluk yaşamında tarım-köy devrimi olarak nitelendirilen ilk yerleşik toplum aşamasına, diğer bir deyişle neolitik döneme geçiş, esas olarak toprağa bağlılığın geliştiği, yurt edinme olgusunun anlam kazandığı bir süreçtir.

Bir toprak parçası üzerinde yurt edinme esas olarak, üretimle bağlantılı gelişen bir olaydır. Yurt kavramı; *“Toplum olarak üzerinde kalıcı yerleşilen, üretimin alt yapısıyla üst yapısının bir bağ oluşturduğu coğrafya parçası”* olarak tanımlanmaktadır. İlk yurt edinme esas itibarıyla insan yaşamının temel ihtiyacı olarak gıda üretimine dayandığı için bu, beraberinde toprağa bağlılığı da getirmiştir. Toprak üretim, bolluk, bereket ve yaşam demektir. İnsan, kadın eliyle ilk kez doğayla karşılıklı itaate dayanmayan bir ilişkilenebilirliği gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Doğa, insana nimetlerinden sunarken insan da toprağı üretim ve verime açarak bir diyalogu gerçekleştirmektedir. Toprak, doğanın bir parçası olarak anlam bulmaktadır ve doğadaki hiçbir varlık anlamsız, değersiz varlıklar olarak algılanmamaktadır. Bu, kadının tüm olgulara olan bakış açısını da ortaya koymaktadır. Doğadaki hiçbir varlık salt insanın kullanımı için yaratılmış nesneler olmaktan ibaret değildir. Doğaya ve toprağa anlam biçme kadınıla özdeşleştirmeyi de ortaya çıkarmıştır. Kadın gibi üretken ve doğurgan olan doğaya **‘tabiat ana’** sıfatı yüklenmiştir. İnsanın

kendisini doğuran varlığa olan bağlılığı doğduğu toprağa bağlılığını da beraberinde getirmiştir.

İnsanın insana ve doğaya tahakkümcü ve hiyerarşik yaklaşımı erkek egemen zihniyetin bir bakış açısı olarak ortaya çıkmıştır. Neolitik dönemde kadın, gerek insan ilişkilerinde gerekse de doğayla ilişki ve üretiminde tahakkümcü değil, eşitlik ve özgürlüğe dayalı bir yaşam anlayışını paylaşmaktadır. Çünkü yabancılık, ötekilik ve tahakküm üretim araçlarının ve özel mülkiyetin gelişimi, üretimin el değişimi ve sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla birlikte açığa çıkan ben-merkeziyetçi-hiyerarşik yaklaşımlardır. Bu aşamayla birlikte toprağa bağlılık da farklı bir anlam kazanmakta, kimilerinde gerektiğinde uğrunda kendini feda etmeye kadar varan özgürlük mücadelesine, kimilerinde ise itaat ve komuta alanlarının genişletileceği mülkiyet ve sermaye birikimi anlamına dönüşmektedir.

Toprağa bağlılığın niteliğinde gerçekleşen bu değişim (özel mülkiyetin ve artı ürünün gelişimi), devletçi sosyaliteyi de doğurmuştur. Artık toprağa bağlılık eski kutsal anlamını yitirmekte, salt bir üretim aracına dönüşmekte, 'toprak ana' devletin hikmetinde tapınak hizmetiyle yükümlü bir nesneye indirgenmektedir. **Gordon Childe'in** deyiimiyle; 'tapınak büyük bankadır, tanrı da ülkenin baş kapitalisti.'

Demokratik Konfederalizm Önderliği; "İnsan doğduğu toprağa bağlılıkla insandır" belirlemesinde bulunmaktadır. Bu bağlılıktır ki, insanın yeniden insanlaşma sürecine girmesinin mücadelesini doğurmuştur. Devletçi zihniyetin ortaya çıkışıyla birlikte özgürlük anlamında kullanılan '**amargi**', yani '**anaya dönüş**' diğer bir anlamıyla doğaya dönüş özelemleri de belirginlik kazanmış ve yaşam kavgası olan toprağa bağlılığın ifadesi olarak özgürlük mücadelelerini de yaratmıştır.

Bu anlamda insanın doğduğu topraklara bağlılığı insanın özgürlüğe olan bağlılığını da ifade etmektedir. Kulluk sistemini, sömürülmeyi ret ve buna başkaldırı özünde insani öze olan yakınlığı da açığa çıkarmaktadır. Yurt sevgisi, insanın ana topraklara bağlılığı gelişmeden evrenselleşme ve enternasyonalist duygular da gelişemez. Yurtseverlik, gerçek anlamda kadın sevgisiyle de özdeştir. Özellikle bu, Ortadoğu toplumlarında yoğun olarak açığa çıkan bir durumdur. Yurt olarak belenen alanlara, bağlı olunan toprağa el atılması namus kavramını açığa çıkarmıştır. Bilindiği gibi namus olgusu, kadınla özdeşleştirilmiştir. Sümerlerde açığa çıkan ve kadının eşitlik-adalete dayalı paylaşımcı yurt anlayışından efendi tanrının kulluk sistemine dayalı yurduna geçişle birlikte amargi için mücadele özünde özgür topraklara, kadına yeniden kavuşmanın anlamını taşımaktadır.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nde birinci ilke olarak kabul edilen amargi mücadelesi, yani yurtseverlik, diğer bir anlamda özgür bir toprakta yaşam, özünde evrensel bir ilkeyi içermektedir. Hiyerarşik erkek egemen sisteminde özgürlük gereksinimi yalnızca Kürt kadınının ve Kürt insanının ihtiyacı değildir. İnsanlık hücrelerine kadar gerçek anlamdaki özgürlük ve yurt sevgisinden koparılmıştır. Gerçek anlamda bir özgürlük mücadelesinin yürütülebilmesi için her şeyden önce kelimenin gerçek anlamında bir toprağa bağlılığın yeşertilmesi gerekir. Bu da, insani özün yeniden kazanılmasıdır. Nihayetinde öz değerlerden kopuş, insanın kendisine yabancılaşması kadar doğaya da yabancılaşmayı beraberinde getirmiştir. Sonuç; köksüzleşme, ötekiye kapalı, sınırların ve setlerin çekildiği bir dünya görüşü.

Yurtseverlik mücadelesi, her şeyden önce bu köksüzleşmenin ve sınırların ortadan kaldırılmasının mücadelesidir. Apocu Felsefe'yle yoğrulan toprağa bağlılık ilkesi sadece üzerinde yaşanan bir coğrafya parçasını yurt olarak görme, özgürlük mücadelesini sadece sınırları çizilmiş bir parçada yürütme mücadelesi değildir. Dünyanın kendisi insanlığın ortak vatandır. Bu ortak yurttan özgür yaşayabilmek için her şeyden önce insanın doğduğu öz toprağa bağlılığının gerçekleşmesi gerekmektedir. Bu, genel bir dünya görüşünü, tüm evreni bir bütünsellik içerisinde ele alan, ötekiyi tanıyan bir bakış açısının gelişmesi anlamına da gelmektedir. Yurt sevgisinden küresel demokrasiye geçişin gerçek anlamı da bu şekilde açığa çıkmaktadır.

2-Özgür Düşünce, Özgür İrade İlkesi:

İnsan, insan olma özelliğini düşünme gücünü kazanmakla sağlamıştır. Düşünen, öz iradesini açığa çıkaran, tercih ve karar verme yetisini kazanan insan, hayvanlaşma aşamasından çıkmış ve insanlaşma evresine doğru evrim göstermiştir. Bu evrim süreci insanı insan kılan en temel özelliklerin oluşum aşamasıdır.

Kuşkusuz düşünceden önce bilgi, yani bilmek, öğrenmek eylemi gelir. İnsanın öz iradesine dayalı bir karar verebilmesi için önce seçim yapabilme gücüne ulaşabilmesi gerekir. Seçim yapabilmek bir düşüncenin varlığını gösterir. Burada düşünce kendiliğinden oluşmuş, kazanılmış bir yeti değildir. Temel düşünce kaynağı, kazanılmış tecrübe, yani bilgidir. İnsanın ilk düşünme gücüne ulaşması kendisini ve doğayı algılamaya, bilmeye yönelik arayışlarının bir sonucudur. Daha çok topluluk olarak nitelendirilebilecek ilk toplumlarda dahi ilkel düzeyde bile olsa, düşüncenin ilk nüvelerine rastlanmaktadır. Daha önce de açıldığımız gibi, düşüncenin bu gelişim evresi daha çok animist ve totemik düşünce yapıları olarak belirginlik kazanmaktadır. Fakat asıl ilk düşünce kalıplarının oluştuğu, insan ruh ve zihniyetinde gelişmeler sağlandığı dönem, kadın eksenli neolitik çağ olmaktadır. Bilindiği gibi, insanlığın gelişimine damgasını vuran ve günümüzde de insan gelişiminin en önemli etkeni olarak bilimin, tekniğin, zanaatın, yönetme sanatının vb. birçok olgunun devrimsel bir sıçrama yaratması bu dönemde gerçekleşmiştir. Böylesi bir gelişim her şeyden önce, insanın düşünce ve irade gücünde özgür olduğunu ve kendi öz gücüyle hareket etmenin yaratıcılığı ve üretkenliği açığa çıkardığını göstermektedir.

Öz düşünce ve öz iradeye dayalı gelişim sergileme her şeyden önce birey olma olgusuyla bağlantılı bir durumdur. İlk dönem toplumlarında insanın insani olmayan doğadan çıkması ve onunla günlük etkileşimi yalnızca insanın maddi olarak varlığını korumasını sağlamamış, aynı zamanda birey olma ve insan olduğunun bilincine varmasını da beraberinde getirmiştir. Birey olarak insan itaat ve hiyerarşiye henüz yükümlü kılınmamıştır. Bu da, düşünce ve iradenin öz gelişimini egemen bir varlığın hükümranlığına bağlı kılmadan açığa çıkarmıştır. Neolitik dönemde bütün bu insani vasıfların özgürce kullanımı kadının eşitlik ve özgürlüğe dayalı insan yaklaşımından da ileri gelmektedir.

Düşüncenin ve iradenin insanın öz gücünden uzaklaştırılıp mutlak bir varlığa odaklanması özgür düşünüş ve bağımsız iradenin gelişimine ket vuran en temel nedenlerin başında gelmektedir. 'Mutlak otorite'nin ilk etapta tapınak mekânlarında ortaya çıkışı insanın özgür gelişim seyrini sekteye uğratmakla kalmamış, zamanla kadın ve onun insani öze değer veren yaşam anlayışı da daha ağır bir akıbete uğramıştır. 'Kadının saçı uzun, akli kısadır', o açıdan doğru düşünemez ve karar veremez. Günümüze kadar süregelen erkek aklının ürünü olan bu anlayış tarzı ilk nüvelerini Sümer zigguratlarında atmaya başlamıştır. Kadın bu süreçten itibaren bir iradi kırılmayı yaşamış ve ikincil konuma düşmüştür. Bu düşüş yalnızca kadınla sınırlı kalmamış, dogmaların ve muğlâk düşüncelerin esiri bir toplum ve birey gerçekliği de yaratılmıştır. Doğaya ve evrene anlam biçen ve kendini onun bir bütünü olarak ele alan düşünce, yerini doğaüstü varlık düşüncesine bırakmıştır. Düşüncelerin tek merkeze odaklanması kadınla beraber doğayı da ikincil konuma düşürmüştür. Elbette ki tutsak alınan ilk önce insan düşüncesi olmalıydı. İnsan düşüncesi tutsak alınmadan hiyerarşinin ne insana ne de doğaya dayatılması mümkün olamazdı. Yalnız, bu sadece kaba zora dayalı bir hiyerarşinin yerleşmesi olarak algılanmamalıdır. Çünkü kaba zordan ziyade bu, düşünsel ikna yoluyla gerçekleştirilmiştir.

Bu aşamadan itibaren kadının duygu yüklü zekâsına dayalı özgür düşünce yerini erkek aklın egemen paradigmasının hiyerarşik düşünce kalıplarına bırakmıştır. Erkek egemen sistemi, alternatifini ortadan kaldırdığı gibi, sistemli düşünceler biçiminde ideolojilerini de sınıflı toplumun ortaya çıkışından günümüze kadar devam ettirmiştir. Elbette ki, bu düşünüş tarzları ve erkek sistemi karşısındaki özgürlük mücadeleleri ve arayışları da tarihin her döneminde ortaya çıkmış ve adeta başa baş bir seyir izlemiştir. Fakat özgürlük ve

kurtuluş en temelde kadın ekseninde ele alınmadığı ve yapılan çözümlemeler ekonomik düzeyle sınırlı kaldığı için gerçek anlamda bir alternatif de yaratılamamıştır.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi zihniyet devriminin gerçekleşebilmesinin ön koşulu olarak özgür düşünce ve özgür iradenin yaratılması gerektiğinin bilinciyle insanlığa yeni bir alternatif sunmaktadır. Alternatif, farklı bir seçim olanağının olmadığı anlamını taşımaktadır. Alternatifler arasında seçim yapabilmek için öncelikle bilmek, bilince çıkarmak gerekmektedir. Bilmek doğru bir şekilde yanıtlamayı, bilinçlenme ise sorgulamayı getirir. Bu da özgür düşünceye götürecek olan aydınlanma anlamına gelir. Aydınlanma aynı zamanda, insanın hiçbir dış güce bağlı kalmadan kendi öz gücüyle iradi gücü kazanması da demektir. İradeleşme, bireyin kendi istek ve arzularını disipline edip örgütlemesi anlamına da gelmektedir. Alternatifler arasında doğru bir seçim yapabilmek için, özgür düşünce gerektiği kadar, seçimde de karar kılmak için iradeleşme ön koşul olmaktadır. Toplumsal yapılanma içerisinde iradesi ilk kırılan ve özgür düşünmesi sakatlanan cins olarak kadının tüm kesimlerden önce güçlü bir aydınlanmaya ihtiyacı vardır. Önderliğimiz; *“21. yüzyıl cins çelişkilerinin keskinleştiği bir yüzyıl olacaktır”* belirlemesinde bulunmaktadır. O halde en temelde, çağın sorunlarına eğilen aydın bireyin kadın öncülüğünde gelişmesi gerekmektedir. Bu da özgür düşünen, özgür iradeye dayalı demokratik bir toplum yaratılmasının kadın öncülüğünde eğitime ve dönüştürülme gereğini ortaya çıkarmaktadır. Kadının böyle bir aktiviteyi kazanabilmesi ise, öze dönüşü sağlaması ve kendi yazısız tarihini bilince çıkarıp çağdaş kriterlerde yaşamsallaştırma mücadelesine katılmasıyla mümkün olabilir. Çağın gereklilikleri bunu kaçınılmaz bir görev olarak kadının önüne koymaktadır. Bilimsel ve tekniksel gelişmeler de bunun koşullarını yaratacak düzeyde bir seviyeye ulaşmış bulunmaktadır. Bilimsel-teknik gelişmeler tarih bilincinin gücüyle yoğunlaştığında özgür zihniyet ve yaratıcılığın gücü aydınlanmaya da ulaştıracaktır. Kadının özgür düşüncesine ve özgür iradesine dayalı yeni toplumsal düzenlenişe katılımı bilim-teknik de gerçek işlevine kavuşturabileceği gibi, özgürlüğün yaratılmasının da önünü açacaktır.

3-Özgürlüğe Dayalı Bir Yaşam Paylaşımı İçin Örgütlülük:

Kavram olarak örgütlülük, toplumsal alanın ilk ilkel biçimlenişten günümüze değin süregelen gelişme süreçlerinin alt yapı kurumlaşması olarak değerlendirilebilir. Esas olarak örgütlülük, insanlığın ilk toplumsallaşma aşamasıyla ortaya çıkmıştır. Toplumsallaşmanın kendisi örgütlenme demektir. Bu anlamda insanlık tarihi, bir örgütlenme tarihidir denilebilir.

Tarihsel açıdan örgütlülük ihtiyacını bir örnekle açıklayalım; bir ormanda veya bir gölde tek başına yaşamaya çalışan bir insanın var olduğunu varsayalım. Bu kişinin uzun süre tek başına ne doğanın zorlu koşullarına karşı kendini koruma şansı olacaktır ne de hayatta kalabilme şansı. Yırtıcı hayvanlar, iklim koşulları, beslenme vb. gibi sorunlar tek başına yaşamaya çok fazla olanak tanımayacaktır. Ya başka insanlarla tekrardan ilişkilenebilir ve ortak yaşamaya başlayacaktır ya da yok olmayı göze alacaktır. İnsanlık tarihinde örgütlenme ihtiyacı da böyle bir zorunluluktan ileri gelmektedir. Primatlar olarak tanımlanan ilk insan türü gelişim evresinde kendisini doğanın zorlu koşullarına karşı korumak ve beslenme ihtiyacını karşılamak için ortak hareket etmeye başlamış ve örgütlenmenin ilk adımlarını atmıştır. İnsanın doğayla çelişkisinden doğan ilk örgütlülük, zorunluluğun bir sonucu olarak ortaya çıkmış, zamanla bilinçli örgütlülük düzeyine ulaşarak topluluk aşamasından toplumsal örgütlülüğe geçişi sağlamıştır. Özellikle yerleşik yaşama geçişle birlikte örgütlülüğün gelişim evreleri daha hızlı ve farklı kategorilerde bir seyir izlemiştir. Klan-kabile örgütlenme düzeyinden neolitik dönemin tarım-köy yaşamına dayalı yerleşik toplum yaşamına geçiş günümüzün modern toplumsal örgütlülüğünün de ilk adımlarını atmıştır.

Bireyin örgütlenip toplum yaşamına çekilmesi, toplumun belirli bir iş bölümü ve dayanışmaya dayalı gelişmesi neolitik dönemin örgütlenme düzeyinin belirgin özellikleri olarak ortaya çıkmaktadır. Bu örgütlenme, kadının doğal öncülüğünde ve toplumsal yaşamı

motive etmesiyle gelişmektedir. Yaşam olanakları ve insan emeğinin verimlilik düzeyi bir ürün fazlasına da imkân vermediğinden eşit ve adil temelde paylaşım ve her bireyin konumuna göre yaşama katılması kadın ekseninde olmaktadır. Kadının duygu ve düşünce gücüyle, özündeki çıkarsız, hesapsız üretim yaklaşımı toplumun genelinde ortaklaşa üretim ve paylaşımı yaratmaktaydı. Bu ortaklık, bir kesimin diğerine üstünlüğünü engellemekte ve eşitlikçi bir sistem ortaya çıkmaktaydı. Eşitsizlerin eşitliği temelinde bir yaşam anlayışı oturmaktaydı.

Tüm örgütlülüğün kadın ekseninden erkek eksenine geçişi yaşam olanakları kadar toplum sisteminin gelişiminde de yeni bir bakış açısını yaratmıştır. Üretim araçlarının el değiştirmesiyle birlikte, üretim biçiminin ve ilişkilenmelerin değişimi farklı bir toplumsal örgütlülüğü de açığa çıkarmıştır. Kadın eksenli ideoloji yerine, erkek egemen ideolojisini alternatif olarak ortaya çıkaran erkek sistemi elbette ki kadının eşitliğe ve ortak yaşama dayalı toplumsal örgütlülüğüne alternatif yeni bir toplumsal sistem de oluşturunca.

Bu toplumsal örgütlenme günümüze değin kendisini birçok alanda kurumlaştırarak ve tarihsel gelişim evrelerinde farklı toplumsal örgütlenme düzeylerine ulaşp birbirlerini tamamlayarak süregelmiştir. Ekonomiden sosyaliteye, siyasetten askeri örgütlenmeye ve kültürel alana kadar toplumun tüm alt ve üst kurumlaşmaları erkek damgalı bir gelişim sergilemiştir. Sınıflı toplum uygarlığına geçişle birlikte adı veya ideolojik kimliği ne olursa olsun tüm toplumsal modeller hiyerarşiye dayalı piramit örgütlenmeler şeklinde kurumlaşmışlardır. Toplum sınıflandırmalara ve kategorilere ayrılmış, farklılıklar bir paradoksa dönüşmüştür. Birey-toplum ilişkisi sürekli kaygan zeminlerde kalmış, ya toplumsallık bireyi iradesizleştirmenin, hiçleştirmenin aracına dönüşmüş ya da birey, piramidin tepesine oturtulmuş, insanın toplumsal bir varlık olduğu göz ardı edilmiştir. Oysaki birey-toplum ilişkisi, optimal bir dengeye oturtulamadığı müddetçe gerçek anlamda insanlık hizmetinde bir örgütlülüğün de söz edilemez. Birey tek başına bir örgütlülüğü sağlayamayacağı gibi, toplum da bireysiz var olamaz. Toplumun kendisi birey örgütlülüğünün toplamıdır. Bu örgütlülüğün ortadan kalkması toplumun da yok olması anlamına gelecektir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi üçüncü ilkesiyle parça-bütün ilişkisini göz önünde bulundurarak toplumun ortaklaşa eşitlik ve özgürlüğüne dayalı örgütlülüğünü yeniden kadın eksenliyle yaratmayı hedeflemektedir. Erkek egemen sistemiyle birlikte kadın sisteminin yaşadığı parçalanmışlığı gidermeyi ve kaybettiği örgütlülüğü yeniden kazanmayı amaçlamaktadır. Ancak derin parçalanmışlık güçlü bir örgütlülüğün sağlanmasını gerektirmektedir. Birey-toplum dengesinin yeniden yaratılması kadar, insanın doğaya hakim olduğu düşüncesinin aşılmasıyla doğayla yeniden bir tamamlayıcılık ilkesi temelinde buluşmak önem taşımaktadır. Bu da en temelde alttan üste doğru yeniden toplumun yapılandırılmasını, kurumlaşmaların erkek egemen zihniyetinden arındırılmasını gerekli kılmaktadır. Kadın bakış açısıyla demokratik bir örgütlülüğe gidiş erkek zihniyetinin ürünü olan devlet kurumunun aşılması yönünde temel bir esası teşkil etmektedir. Bu demokratik örgütlülük, en alttan başlayarak toplumun tüm kesimlerinin sivil toplum örgütleri çerçevesinde demokratik bir çatı altında toparlanmasını gerekli kılmaktadır. Bu aşamada kadının rolü her zamankinden daha fazla öne çıkmaktadır.

İnsanlığın yeniden doğal bir evrime girerek insani öze dönmesi ve başta her iki cinsin eşit ve özgür bir yaşam paylaşımı olmak üzere toplum, birey ve doğa arasındaki kutuplaşmaları ortadan kaldırmak için kadının kaçınılmaz bir şekilde yeniden bir örgütlülüğe ihtiyacı vardır. Yaşadığı derin parçalanmışlık ve ötekilik ancak güçlü bir örgütlülük düzeyinin yaratılmasıyla aşılabılır. Fakat her şeyden önce örgütlülüğün sağlanabilmesi için birey olabilmeyi başarabilmek büyük önem taşımaktadır. Düşünce ve iradesinde özgür, öz gücü ve öz güveniyle, birey olarak da kadın kimliğiyle var olması gerekmektedir. Duygu, düşünce ve ruhtaki parçalanmışlık, yaşanan derin hiçlik ve erkeğin yedeği olma psikolojisi kadının birey olması yönündeki önemli engeller olarak durmaktadır. Sürekli bir yere dayanma, bir yerden bekleme ve ardından sürüklenme atıl bir konumu da

doğurmaktadır. Parçalı kişilik, kendine güvensizlik ruhsal yapıyı daha da çöküntüye sokmaktadır. Bu anlamda kadının birey olma sorunu öne çıkmaktadır. Duygu, düşünce ve ruhtaki bu yıkım, erkek egemen zihniyetin bir ürünü ve sistemin üzerinde yükseldiği yaratımlar olmaktadır. Kadının her şeyden önce bu durumu hızla aşması gerekmektedir. Kendi tarihsel birikimiyle aydınlanarak ve yüzünü tarihine çevirip yeniden yaşamsallaştırarak bir zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirmesi, özgür bir yaşamın örgütlü gücünü oluşturmak kadar birey olma olgusunu da yaratacaktır. Birey olunmadan kadının bir örgütlülüğü gerçekleştirmesi de düşünülemez.

Bu açıdan demokratik-ekolojik bir toplumun yaratılmasında yeni bir örgütlülüğe gidilmesi hayati bir önemdedir. Demokratik-ekolojik toplum modeli kadın eksenli bir yaşam projesi olduğundan kadının örgütlülüğe kavuşması yeni toplum modelinin mimarını da gerçek anlamda ortaya koyacaktır. Genel anlamda toplumsal parçalanmışlığın aşılp birliğin gerçekleştirilmesi örgütlülüğün gücünü açığa çıkaracaktır.

4-Örgütlülükle Birlikte Mücadele İlkesi:

Özgürlük arayışında yol ve yöntem sorunu ve sorunların kökeninin doğru tespit edilememesi bugüne kadar yürütülen mücadelelerin gerçek anlamda başarıya ulaşmalarını engelleyen temel etkenlerdir. Bununla birlikte egemen bakış açısının yarattığı felsefenin temelinde insanın dünyayı anlamaya ve değiştirmeye gücü olmadığı anlayışı yatmaktadır. Bu metafizik görüşle yürütülen mücadelelerin anlamsızlığı anlayışı toplum bilincine yerleştirilmeye çalışılmaktadır.

21. yüzyıl değerlendirmelerinde Önderliğimiz; *“cins çelişkilerinin keskinleşeceği”* ve *“kadın yüzyılı”* olacağı belirlemelerinde bulundu. Bu değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi, bir kadın yüzyılının gerçekleşmesi kendiliğinden ve olurlarına bırakılarak gelişecek bir seyir izleyemez. Çelişkilerin derinleşmesi erkek egemen sistemle kadın özgürlük mücadelesi arasındaki karşılıklı mücadelenin de keskinleşeceğini de göstermektedir. Esas itibarıyla mücadele edilen tüm kesimlerin hiyerarşik sistem karşısında yürütecekleri bir mücadelenin gelişmesi anlamını taşımaktadır. Mücadelenin gelişimi ise, her şeyden önce örgütlülüğün bilincine ulaşılmasını gerektirmektedir. Egemen ideolojilerin yarattığı mücadelesizlik felsefesinin aksine, bilimsel yol ve yöntemlerle sorunların kaynağına inen değişim gücünü de açığa çıkaracak bir mücadele felsefesinin yaşamsallaşması güçlü bir örgütlülüğü ön görmektedir. Bu, mücadele anlayışında diyalektik yöntemin uygulanması anlamına da gelecektir. Özellikle kadının yürüttüğü mücadelede bilimsel bakış açısıyla değişimi esas alması, toplumun değişimle yüz yüze kaldığı sorunlarının doğru tespit edilmesi dönüşümde nitel bir sıçramayı da beraberinde getirecektir.

Bu da örgütlülükle birlikte mücadelenin de sağlam temeller üzerine oturtulması gerektiği anlamına gelmektedir. Örgütlülükle mücadelenin kendisi de bir yapının inşasına benzetilmektedir. Projesi yeni oluşturulan bir yapının temelleri ne kadar sağlam atılırsa yapı o denli sağlam olur ve inşası çabuk gerçekleşir. Kadın Özgürlük Hareketi’nin en temel projesi olan yeni toplum modelinin inşası da sağlam bir örgütlülük ve mücadele yöntemine dayandığı müddetçe yaşamsallaşabilmesi mümkün olabilecektir. Mücadeleye bilimsel yaklaşım kadar, Kürt kadınının öncülüğünde yaşamsallaştırılmaya çalışılan Kadın Kurtuluş İdeolojisi’nin ulusal mücadelede yer alan kadın gücüyle sınırlı kalmaması önemli bir nokta olmaktadır. Bugüne kadar Kadın Kurtuluş İdeolojisi’nin salt kadroyla sınırlı kalması ve örgütlülüğün dünyadaki ve başta Ortadoğu’daki tüm kadın kesimlerine ulaştırılamaması en temel bir yetersizlik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu da mücadelenin kapsamını daraltmaktadır. Özgür düşünce ve özgür iradenin yaratılabilmesi için en temelde kadın olmak üzere toplumun genelinde güçlü bir örgütlülük bilincinin yaratılması ve Apocu Felsefe’nin ilkesi gereğince de mücadelenin evrenselleştirilmesi gerekmektedir. Demokratik – ekolojik bir toplum modeline ulaşmak, toplumsal bir mücadeleyi ve örgütlülüğü

gerektirmektedir. Özellikle kadının güçlü bir örgütlülüğü yakalaması tüm kadın kesimlerinin ezilen cins olarak dayanışmasını hayati bir öneme haiz kılmaktadır. Parçalanmışlığın, örgütsüzlüğün giderilmesi güçlü bir mücadele zeminini de açığa çıkaracaktır.

Bilindiği gibi ikinci cins konumuna düşürülmesiyle birlikte kadının özgürlük arayışları ve mücadeleleri sürekli varola gelmiştir. Zaman zaman güçlü kadın kişilikleri ve özgürlük yolunda canlarını feda eden kadın kahramanlar da çıkmış, fakat örgütlü bir mücadelenin geliştirilememesi arayışların salt bireylerle sınırlı kalmasını getirmiş ve mücadeleler bireysel kahramanlıkların ötesine pek gidememiştir. Yine, feminist kadın hareketlerinin tüm kadın kesimlerini içine almaması, güçlü bir kadın örgütlülüğünü sağlayamamalarını getirdiği gibi, kadın sorununun kökenlerinin ve çözümünün doğru temellere dayandırılmaması mücadeleleri pasif kılabilmektedir. Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin aktif bir mücadele ortamını yaratması tüm kadın hareketlerini kapsayan bir örgütlülüğü ve farklılıkları tüm kadın renklerini de içinde barındıran bir kapsama ulaştırmasını gerektirmektedir.

Örgütlülükte ortak bir dilin yakalanması çok önemli bir mücadele aracıdır. Tarihsel açıdan baktığımızda dahi insanların toplumsallaşma aşamasına geçmeden önce ilk örgütlülüğü oluşturmada kullandıkları ilkel düzeydeki dil, çok önemli bir araç olmuştur. Bu dil, normal bir konuşma dili olmasından ziyade mimikler, jestler ve çıkarılan bazı seslerle kurulan iletişim ağı olmaktadır. Bu, örgütlülüğün ve yaşamın zorluğuna karşı mücadele etmenin temel etkeni olduğu gibi düşüncenin gelişimini de sağlamıştır. Ortak bir dilin yakalanması ve kurulan bu iletişim ağıyla mücadeleyi yükseltme büyük önem taşımaktadır. Kadının parçalılığı ve dağınıklığı aşması için ortak bir mücadele dilinin yaratılması güçlü bir örgütlülüğü de açığa çıkaracaktır. Bugüne kadar yürütülen kadın mücadelelerinin başarıya ulaşmamasının etkenlerinden birisi de ortak bir dilin yakalanamaması olmuştur. Çağın geldiği bilimsel-teknik seviye güçlü bir iletişim ağını yaratabileceği gibi, Kadın Özgürlük Hareketi'nin her kesimdeki kadına rahatlıkla ulaşabileceği bir imkanı da sağlamaktadır. Ortak bir dilin yakalanmasında kadının ortak çıkarları, sorunlarının ele alınması örgütlülüğünün kapsamını genişleteceği gibi, bilimsel-teknik gelişmelerden yararlanma bu sorunların çözümü ve alternatifinin ortaya konmasında amaca ulaşmada etkili araçlar olabilecektir.

Kadının yeni uygarlıksal sistemin yaratılmasında mücadelesi olmadan ne özgür topraklarda yaşamak ne enternasyonalist bir düzeye ulaşmak mümkündür. Erkek egemen sisteminin bin yıllara dayalı yarattığı kırılma ve ufalma aşılmadan, bunu yaratan zihniyet karşısında güçlü bir mücadele yürütülmeden ne düşüncelerin özgürce ifade edilebilmesi ne de öz güce dayalı iradenin yaratımı söz konusu olabilir.

Diğer açıdan örgütlü bir toplumsal mücadelenin yürütülebilmesi için her şeyden önce, kadının birey olarak yeniden kendini yaratması, yani içsel bir mücadele gerekmektedir. Kendisine biçilen geleneksel, toplumsal rolden ve kişilik yapılanmasından arınması, düşüncesi, sesi, rengi, iradesi ve kadın kimliğiyle bir bütün olarak kendini yeniden var etmesi gerekmektedir. Elbette ki bu kişilik dönüşümü ve birey olmayı başarabilme, kendiliğinden veya kolayca gerçekleşebilecek bir olay değildir. Güçlü bir iç hesaplaşmayla birlikte mücadeleyi ve derin bir tarih bilincini gerektirir. Kadının tarihini öğrenmesi ve bu tarihi içselleştirmesi güçlü bir mücadele azmini yaratacağı gibi kendine güvensizliğinden ve erkek sisteminin yarattığı küçülmekten de sıyrılmasını sağlayacaktır. Çağdaş neolitiğin güçlü kadın kişiliğinin yaratılması ancak tarih öncesi neolitik kültürün kadın kişiliğinin yeniden diriltilmesiyle gerçekleştirilebilir.

Yeni paradigma çerçevesinde bir toplumsal yapılanmayı oluşturmak, kadının birey olarak kendini var edebilmesi ve bunun mücadelesini yürütmesiyle yakından bağlantılıdır. Felsefi, ideolojik, askeri, politik, sosyal, ekonomik, kültürel vb. tüm alanlarda erkek damgalı yapılandırmalardan ve zihniyetten arınma kadının birey olarak kendisini bir zihniyet ve vicdan devrimine yatırmasıyla gerçekleşebilir. Kadının kendisini böyle bir mücadeleye

yatırması toplumsal dönüşümü getirecektir. Kadının birey olarak kendini süzgeçten geçirmesi gerçek kadın öncülüğünü de açığa çıkaracaktır. Toplumun dışına itilmiş konumundan sıyrılacağı gibi, öteki olmaktan da çıkacak ve bütün-parça ilişkisini de tamamlayacaktır.

Kadının üzerine eğilmesi ve güçlü bir mücadele yürütmesi gereken diğer bir konu da erkek egemenliği ve onun zihniyeti tarafından gün geçtikçe daha fazla tahrip edilen ve sarsılan ekolojidir. Başta doğanın yok edilmesi kadar, hayvanların katledilmesi, çevre kirliliğinin ve sorunlarının büyümesi çığ gibi büyüyen sorunlar olmaktadır. Ekolojinin tehdit altında bulunması, nükleer ve kimyasal silahların üretimi ve atıkları gün geçtikçe ekoloji gibi, insanlığı da büyük bir tehdit ve tahribat altında bırakmaktadır. Kadının buna karşı sessiz kalması her şeyden önce özüne ters bir durum olur. Bu açıdan, kadın örgütlülüğünün kadın hareketleriyle olduğu kadar, toplumun her kesimindeki ekoloji ve çevre hareketleri ve örgütleriyle de bir dayanışma içinde mücadeleyi esas alması gerekir.

21. yüzyılın kadın eksenli bir yüzyıla çevrilebilmesi ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin dördüncü ilkesi olan örgütlülükle birlikte mücadele, güçlü bir kişilik donanımı ve mücadele azmini gerektirir. Sınıflı topluma geçiş aşamasında sistem hiyerarşik zihniyetini başta kadın üzerinde kurumlaştırmış ve bu kurumlaşmayı da ilk etapta yenilgi psikolojisini yaratarak gerçekleştirmiştir. Babil Yaratılış Mitosu'ndaki Marduk'un kılıcıyla Tiamat'ı parçalayıp öldürmesiye tahta tek mutlak olarak geçmesi söylemi kadın ideolojisinin ve onun toplumsal sisteminin yok edilmesi ve yenilmesi anlamını taşımaktadır. Mücadelede bundan sonra kadının yenilgiye mahkûm olacağının ve hiyerarşik erkek sisteminin yenilmez olduğunun imajını da vermektedir. Yeni demokratik-ekolojik toplumun yaratılması, tekrardan böylesi keskin bir mücadeleye girişmeyi ve hiyerarşik sistemin yenilebilir olduğunu da açığa çıkaracaktır. Yalnız, bu kez yürütülen mücadelede sonuçların farklı olması gerekmektedir. Yaşanan çelişki ve karşılıklı mücadelenin sonunda tahttan indirilen tanrının yerine tanrıçanın oturtulmaması, eşit bir paydada ortak bir yaşamı yaratması esas olacaktır. Mücadele tanrıçanın tahta geçirilmesi mücadelesi değil, eşit ve özgür bir yaşamın, sosyalist bir toplumun bilimsel temellerde inşasının mücadelesidir. Ayrıca bu mücadele, zorunlu meşru savunma dışında şiddeti içermeyen, daha çok toplumsal zihniyet ve vicdan devrimini esas alarak erkek egemenliğinin tahttan indirilmesini içermektedir.

5-Yaşamın Estetikle, Güzellikle Olan İlişkisi İlkesi:

Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilk dört ilkesi özünde yaşamı yeniden güzelleştirmenin ve yeni bir ahlak kazandırmanın içeriğini taşımaktadır. Beşinci ilke, dört ilke temelinde ortaya çıkacak gelişmeleri yeni bir ahlak ve etik temelinde yapılandırmayı yeni uygarlıksal sistemi kadının özüne dayalı anlayış, ölçü ve tarzla yaşamsallaştırmayı amaçlamaktadır. Bu yapılandırma, toplum-birey-doğa dengesini de kapsayan yeni bir felsefenin yaratılması anlamına da gelmektedir.

Toplum derin bir ahlaki çöküntüye ve etik değerlerden kopuk bireyler dünyasının içine terk edildikçe renksiz, donuk, yaşamın güzelliklerinden uzak zihniyet daha fazla derinleşmektedir. Erkek egemen paradigmanın yaratmak istediği felsefe, yerli yerine oturmakta, daha doğrusu felsefesiz bireyler topluluğu gün geçtikçe artmaktadır. Düşünmeden, iradeden, örgütlülüğünden, mücadeleden kopan kadın başta olmak üzere tüm toplum gittikçe çirkinleşmekte, ahlaki değerlerden kopukluk derinleşmektedir. Sorgulamayan, körü körüne bağlı, boyun eğen insan, yaşamı bir kader olarak algılamakta, gerici ahlak temelinde kadınla birlikte doğa ve toplum da kısıp alınmakta ve sıkıştırılmaktadır. Sistemli bir şekilde hiyerarşinin kurumlaşmasıyla kadınlara karşı yürütülen savaş, toplumun tüm hücrelerine nüfuz etmektedir.

Kadın ve erkek ilişkilerindeki eşitsizlik ve uçurum derinleşmekte, bu durum toplum yaşamının tümünü etkileyerek uyumsuz bireyler topluluğunu ortaya çıkarmaktadır. İnsan ilişkilerindeki uyumsuzluk ve çirkinlikler doğaya da yansıtılmakta, doğal denge hasar görmeye ve insanlığı tehdit etmeye başlamaktadır. Erkek aklın felsefesinin ürünü olan ve ahlaki kurallarını belirleyen ilkeler, salt kadın dünyasına indirilmekte, erkek ürünü olan

toplumsal çirkinlikler bundan muaf tutulmaktadır. Erkeğin salt hiyerarşik zihniyetinin ürünü olan ahlaki kurallar akılcı analizlerden, yani etik değerlerden uzak elit bir kesimin baskı mekânizması olarak kullandığı bir araç olmaktadır. Böylelikle, etik ve estetik ilkelerden uzak yaşam, donuk bir canlılar dünyasını, gerici bir ahlak felsefesini toplum nezdinde beş bin yıllık bir zihniyetle derinleştirmektedir. Yaşamın güzel renklerine kör ve ahlaki değerlerden kopuk, sağır vicdanlı insan figüranları toplum üzerine çökmektedir.

Toplumun içine girdiği bu ahlaki kaosu aştıracak yeni bir insanlık felsefesinin topluma kanallize edilmesi, yaşamın yeniden estetiğe kavuşturulması anlamını da taşıyacaktır. Bu saydam bir toplumun yaratılması da demektir. Çünkü ahlak öncelikle saydamlığı göze alabilme gücünü gerektirir. Ayrıca felsefenin bir dalı olan ahlak; diğer bir anlamda salt inançlarla değil, düşünsel işlemlerle de doğrulanan, yani akılcı analizlere dayalı etiğin kendisi, yine felsefenin bir dalı olan güzellik, yani estetikle de çok bağlantılıdır. Kadın felsefesinin özünü taşıyan Apocu Felsefe'nin toplum yaşamına kanallize edilmesi ve evrenselleştirilmesi bu açıdan önem taşımaktadır. Özellikle bin yılların gerici ahlakıyla beslenen günümüz modern ahlakının insani ahlak normlarına kavuşturulması, gerçek anlamda bir estetik anlayışının da yaratılması anlamına gelecektir.

Yaşamın yeniden güzellik ilkesi temelinde inşası her şeyden önce, insana, topluma, doğaya karşı sorumluluk duygusunun kazanılmasıyla ilintili bir durumdur. Sorumluluk duygusunun kendisi kadının doğasında var olan bir özelliktir. İnsanı ve yaşamı doğal sahiplenme, düşünceye ve yaşamın her ayrıntısına estetik kazandırma kadın dünyasının doğal evriminin bir ürünü olarak ilk çağlardan günümüze değin belirginlik kazanan bir kadın felsefesinin izlerini taşımaktadır.

Önemli olan, başta kadın özgürlüğü olmak üzere tüm insani değerlerin sahiplenilmesi noktasında tüm kadın kesimlerini olduğu kadar, toplumun kendisini duyarlı ve sorumlu hale getirebilmektir. Sorumluluk sözcüğünün Latince kökenine baktığımızda sözcüğün gerçek anlamını, yani *karşılık verme, tepki verme kapasitesi* içeriğini buluruz. O halde, yaşamın yeniden estetiğe kavuşturulması var olan özden kopuşa, kadın temasının çirkinleştirilen varlığına, kadınla özdeşleştirilen doğanın katliamına, yabancılaşan birey ve toplum ikilemine tepki gösterme bilincinin kazanılmasıyla gerçekleşebilir. Bundan da anlaşılacağı gibi, her şeyden önce düşüncenin estetiğe kavuşturulması varolanın değiştirilmesine yönelik bilinçli başkaldırı ve değiştirme çabasının yaratılması gerekmektedir.

Yaşanılan durum yaratıcı bir öfkeyi gerekli kılmaktadır. Giderek yaygınlaşan felsefesiz insan karşısında özüne dayalı bir felsefeyle toplumun kolektif sorumluluklarının bilinciyle donanmış birey ve eyleme ihtiyaç açığa çıkmaktadır. Yaratıcı öfke derken bu, düşüncenin duyguların önüne geçmesi anlamında değil, fakat toplumun yaşamın çirkinleştirilen yönlerine karşı duyarlı kılınması, insani duyguların bilimsel analizlere tabi tutulması ve karşılıklı aksiyon şeklinde bir yaratıcılığın olması anlamındadır. Yaratıcılığın kendisi, varolana başkaldırmak, karşı koymaktır. Yaratıcılıkla karşı konulan özünde kadının düşürülüşüyle birlikte insani özün engellenme, ezilme, sömürülmesine; insan kişiliğinin, toplumsal değerlerinin, etik ve estetiğin gaspına tepkidir. Kadınla birlikte tüm insanın düşüncede, duyguda, ruhta, ifadede ve fizikte yeniden estetiğe kavuşturulması demektir. Bu, estetiğin modern dünyanın salt fiziksel yapıya indirgendiği anlamından çıkması ve gerçek anlamına kavuşması anlamına da gelecektir.

Eleştirel bir bakış açısıyla toplumu değerlendirmek, başkalaşıma uğratılan ve özünden boşaltılan insan kişiliğinin dönüşümü anlamını taşımaktadır. Bu konuda eleştirel bir bakış açısına sahip olmak ve yaşamı yeniden güzelleştirme çabasına girişmek, eğitim olgusunun gerekliliğini açığa çıkarmaktadır. Toplumun dönüştürülmesinde ve bilinçlendirilmesinde kadının bilinçli katılımı büyük önem taşımaktadır. Bu da öncelikle kadının, her konuda eğitilmesi, bilinç kazandırılmasıyla bağlantılı bir durumdur. Sistemin 'önce kadını vurun' zihniyetine karşın Önderliğimizin; "*Önce kadını kurtarın*" şiarı burada gerçek anlamını vermektedir. Kadının kurtuluşu tüm insanlığın kurtuluşu anlamına gelmektedir. Bu

kurtuluşun gerçekleşmesi ise eğitimle mümkün olabilir. İnsanlığın bugün içinde bulunduğu durum, kadın tarihinin saklı kalmasının ve bununla birlikte insanın özünden uzaklaşmasının bir sonucudur. Barışa, doğal kaynakları korumaya, kadının emeğine ve yaratımlarına değer vermeyen bir zihniyetten kaynaklanmaktadır. Bu anlamda erkek zihniyetinin tanımadığı değerlere yanıt vermesi kendiliğinden beklenilemez. Bu şekilde yaşamın güzelliklerle de donatılması düşünülemez. Kadın, yaşamın dışına bırakıldıkça insanlığın öz değerlerine de sırt çevrilmiş ve kadın da kendisine biçilen kadere boyun eğerek belirlenen biçimiyle bir katılımı sergilemiştir. Güçsüzleşmesi kendi doğal katılım imkânlarını engellemiş ve giderek çirkinleşmiştir. Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilk dört ilkesi beşinci ilkeyi doğurduğuna göre, bu ideolojinin özellikle eğitimsiz, kör bir cehaletin içine terk edilen başta kadın olmak üzere tüm topluma mal edilmesi gerekir. İdeolojinin eğitim ve yaşam tarzıyla sosyal, toplumsal, sanatsal ve kültürel boyutlarıyla topluma taşırılması önem taşımaktadır. Eğitim olayının kendisi sanatsal incelik gerektiren bir muhtevaya sahiptir. Sanat bir duygu, düşünce ve ruh olayıdır. Estetiğin kendisidir. Kadınla birlikte toplumun bir sanatçı inceliği ve anlayışıyla yaratılması, köreltilmiş duygu ve düşüncelerden arınmayı da beraberinde getirecektir.

Kendi yaratıcı olmak, kendi kendini dönüşüme tabi tutmak birey olma olgusuyla bağlantılı bir durumdur. Her bireyin bir sanatçı edasıyla kendisine yönelmesi, birey-toplum ilişkisinde de karşılıklı bir aksiyon yaratacak ve parça-bütün ilişkisi tamamlanacaktır. Toplumun en küçük ve en değersiz parçası olarak görülen kadının, birey olarak eğitimi bu açıdan önem taşımaktadır. Yaşamın bütünleyeni ve tamamlayıcı olabilmek için baştan aşağı kendini yeniden donatması ve gerçek anlamda özündeki sanatçı ruhu tekrardan açığa çıkarması gerekmektedir. Estetik, kadının öz doğasında var olan bir gerçektir. Bu özü, eğitimle yeniden açığa çıkarmak önemli bir konu olarak önümüzde durmaktadır.

Başta birey olarak kadının estetik ve güzellik anlayışıyla yeniden yaratılması ideolojinin gerçek gücünü açığa çıkaracağı gibi, verilen emek sonucu yaratılan değerlerin toplamı toplumun oluşturduğu tabloda açığa çıkacaktır. Düşüncenin, duygunun, ruhun ve fiziğin güzelleştirilmesi özgür birey ve toplumu da doğuracaktır. Özgürlük havada asılı kalan bir kavram ve uzak bir ütopya olmaktan çıkacak ve gerçek anlamını bulacaktır. Aynı zamanda demokrasi de gerçek içeriğine kavuşarak, insanlığın top yekun özgürlüğünün kapılarını aralayacaktır.

KOMUTANIN DEMOKRATİK-EKOLOJİK PARADİGMAYI YAŞAMSALLAŞTIRMA TARZI

Demokratik-ekolojik toplum paradigmasını tanımlarken, bunun içerisinde yer edinen bireyin görev ve sorumluluklarını, niteliklerini belirlemek de hayati önemdedir. Bununla beraber demokratik-ekolojik toplum kurumlaşmalarının kavranması da gerekir. Demokratik kurumlaşmalar içerikleri bakımından devlet kurumlaşmalarından çok büyük farklılıklar içerir ve hiyerarşik zihniyetin kurumlaşma esaslarına alternatif bir temelde gelişim gösterir.

Hiyerarşik ve devletçi kurumlaşmalar üstten alta doğru bir örgütlenme biçimine sahip olurken, iktidar anlayışına son derece bürünmüş olup içerisinde halka yer yoktur. Demokrasi, halkçı bir temele dayanmayıp sadece elit kesimin kendi arasında varlık bulur. Halk örgütlenmeleri ise, tabandan başlayarak ve halkın kendi yönetimini belirleyerek üstten atamalara dayanmadan son derece demokratik bir tarzda geliştirilirler. Demokratik-ekolojik toplum sivil toplum örgütlerine ve sivil itaatsizliğe dayanan örgütlülükleri esas alırken, meşru savunma dışında şiddete dayanmayan bir toplum modeli olmaktadır. Bu anlamda ele aldığımızda HPG ordulaşmasının ve özellikle de YJA Kadın Ordulaşmasının ve bir kurumlaşma olarak komutanın görev ve nitelikleri belirlenmek zorundadır.

Ordu, her ne kadar, biçim itibarıyla katı hiyerarşik bir yapılanmaya dayansa da bu durum meşru savunma güçleri açısından geçerli değildir. Özellikle de demokratik-ekolojik paradigmanın hiyerarşik zihniyete karşıtlığı ve onu aşması gerektiği tartışılırken, bir

kurum olarak komutanın yeri ve rolünün belirlenmesi önem taşır. Komuta salt birey değil, bir kurumlaşmadır. Komutayı bireylerden ibaret ele almak bir yanılgı olacağı gibi, hiyerarşiyi aşma adına yanılıklı yaklaşımlara düşmeyi de beraberinde getirecektir.

YJA ordulaşmasını değerlendirirken bunu devlet ordulaşmaları şeklinde ele almak; hiyerarşik, yayılmacı, kaba zora dayanan ve bireyi hiçe sayan bir yaklaşıma girmek olacaktır. Çünkü devlet ordulaşmaları bunu ifade eder. Bu nedenle ordulaşmamızın anlamı kavranmak zorundadır. HPG ve YJA ordulaşmasının anlamını kısaca; demokratik-ekolojik toplum yapılanmasına giderken karşılaşılabilecek baskılar ve zor karşısında halkın meşru savunmasını yapacak olan bir ordulaşma olarak ele almak gerekir. Hiçbir şekilde devlet ordulaşmalarındaki gibi yayılmacı, bastıran ve salt zora dayanan bir zihniyete sahip olmadığı gibi, son derece demokratik bir yapıya sahip olup bireyin en doğal ve yasal hakkı olan meşru savunma dışında zor kullanmamaktadır. Bu kısa tanımlamaları yapmamızın amacı ordu ve komuta kavramlarının hiyerarşik zihniyete dayandığı ve devlet icadı olduğu, yeni demokratik-ekolojik paradigma ve toplum modelinde bu kurumlaşmalara yer olmaması gerektiği tartışmalarıdır. Ordu-komuta ve demokratik-ekolojik paradigmalardan birbiriyle çeliştiği tartışmaları uzun süreli bir yer kaplamakla beraber ordu kurallarını ihlal eden, ordunun anlamsızlaştığını, geçersizleştğini düşünerek küçümseyen ve geri bir kurumlaşma olarak ele alan yanılıklı yaklaşımların gelişmesine yol açabilmektedir. Bu nedenle kısaca bazı kıyaslamalarla sistem farkını ortaya koymak doğru yaklaşım geliştirmenin yollarını açabilir.

Çağımız itibarıyla değerlendirdiğimizde ve özellikle de Önderliğin belirlemelerinde ortaya çıkan sonuçlardan yola çıkarak ele aldığımızda devletin geçerliliğini en fazla yitirdiği bir yüzyılı yaşamaktayız. Devlet ideolojik olarak derin çatlaklar yaşarken, devletçiliğin her türlü kurumlaşmaları da bundan nasibini almaktadır. Bu nedenle bazı yenilenmeler şarttır. Önemle değerlendirilmesi gereken, bu aşamadan sonra birçok kavram ve kurumlaşmaların yeniden tanımlanması ve biçim, içerik bakımından kendilerini yenilemeleri gerektiğidir. Devrimler, karşı devrimler döneminin artık aşıldığı gibi, kavramların da bunlarla birlikte yeniden tanımlanmaları gereği doğmaktadır. (Anti kavramı yerine 'a' kavramlaştırmasının uygulanması gerektiği gibi.) Artık karşıtlıklar, zıtlıklar doğuran ve bunların şiddete dayalı mücadele biçimleri geçersizleşmekle birlikte demokratik mücadele biçimlerinin ve uyumlu, uzlaşmaya dayanan birlikteliklerin esas alınmaları gereklidir. Bu açıdan baktığımızda sürecin dili demokrasi olduğundan, bunun öncülüğü de halklar tarafından geliştirilmektedir. Ancak unutulmaması gerekir ki, demokrasiler en güçlü örgütlülüğü yaratmak zorundadır. Nasıl ki, devlet katı ve hiyerarşik bir yapılanmayla örgütlülüğünü çok güçlü bir biçimde yaratıyorsa, halkların da en az devlet kadar bir örgütlülüğe ihtiyacı vardır. Demokratikleşme güçlü örgütlülükler olmadıkça gelişim gücü gösteremeyeceği gibi parçalı kalmaktan da kurtulamayacaktır.

Bu noktalardan hareketle meşru savunmanın askeri gücü olan HPG ve YJA'nın rolü önemli ölçüde anlaşılır kılınabilmektedir. YJA'nın varlığını demokratikleşmenin öncü gücü olarak meşru savunmaya dayalı bir ordulaşma olarak ele almak, hak ettiği misyonunu vermek anlamına gelir. Bununla bağlantılı olarak, YJA ordu örgütlenmesinin demokratik-ekolojik toplumu yaratmanın temel dayanaklarından biri olduğu açığa çıkmaktadır. Çünkü meşru savunma demokratikleşmenin en temel ilkesi olup halkların demokratik mücadelesinin en temel dayanağıdır.

Bunlarla beraber ordu-komutayı ele alırken içerisine düşülen yanılgılardan birisi de sanki ordu ortadan kalkınca hiyerarşik zihniyetin aşılabileceği mantığıdır. Bu değerlendirme, içerisinde bazı doğru yanları barındırırsa dahi, hiyerarşiyi çözümlerken de ortaya konulduğu gibi, hiyerarşik zihniyet sadece ordu ve komutanın varlığında gizli değildir. Hiyerarşiler bir zihniyet durumu açığa çıkarmıştır ve bu zihniyet kulluğun, ben-merkezciliğin, ötekinin hiçleştirilmesinin temel kaynağıdır. İnsanı özneleştirmekten çıkarıp nesneleştiren de hiyerarşik ve devletçi zihniyettir. Bu nedenle salt biçimsel değişikliklere gitmek çok gerçekçi olmamakla beraber sisteme entegre etmekten başka bir rol oynamayacaktır. Bu nedenle

ordu ve komutanın varlığı demokratik-ekolojik toplum paradigmasına ters düşmek, onunla çelişmek şurada kalsın, onun en temel dayanağıdır. Sürecin, yeni paradigmanın karşısı değil, onun en aktif gücüdür.

Bu belirlemelerin orduya yaklaşımda onu geri gören yaklaşımların aşılması yönünde ışık tutacağına inanırken, konumuz açısından komutanın demokratik-ekolojik paradigmayı nasıl yaşamsallaştırması gerektiği cevaplandırılması gereken en önemli sorudur.

YJA komutası demokratik-ekolojik paradigmayı ordu içerisinde nasıl geliştirebilir? Bunun yöntemleri nelerdir? Özellikle demokratikleşme adına yanılırlara düşme, anarşizme kayma ya da tersinden demokratikleşmeyi hor görüp sekterliğe, kaba pratikçiliğe düşmenin önüne nasıl geçilebilir? Her şeyden önce demokrasinin askerlikten, ordu gerçekliğinden taviz verme anlamına gelmediğinin bilinmesi gerekir. Bu husus kavranmadan gelişecek olan ya anarşizm ya da sol sekter tutumlar olacak, paradigma hayata geçirilemeyeceği gibi, hiyerarşik devletçi zihniyetin sonuçları olan dar sınıfsal bakış açılarını aşmak mümkün olmayacaktır. Bu noktada paradigmanın hayata geçirilmesinde komutanın rolü her zamankinden daha fazla belirleyici olmaktadır. Aksine, zamanı geçmiş, aşılmış bir gerçeklik olmaktan çok tam zamanıdır denilebilecek bir dönemi yaşamaktayız. Ama esas olan, komutanın hiyerarşik devletçi bakış açısını aşarak, demokratik-ekolojik zihniyeti bir yaşam kültürüne dönüştürmeyi başarabilmesidir. Bu başarılmadıkça eski zihniyete dayalı yapıların aşıldığından söz etmek yanlış olmayacaktır. Aşılmayan her şey zamanı dolduktan ve uygun koşullar oluştuktan sonra mutlaka kendiliğinden dahi olsa aşılabacaktır. Bunun için komutanın rolünü oynaması ve paradigma temelinde görevlerini belirlemesi gerekir. Ama öncelikle ele alınması gereken eski zihniyete dayalı yaklaşım ve hatta kavramlaştırmaların aşılması gerekir. Bunun içinde bireye, topluma, doğaya bakış açısının değiştirilmesi gerekirken, yeni bir zihniyet durumunun yaratılmasını da ifade eder.

Demokratik-ekolojik paradigmayı komutanın yaşamsallaştırabilmesi en temelde güçlü bir tarihsel, toplumsal birikime, geniş ve derinlikli bir yaşam felsefesine ulaşmakla bağlantılıdır. Bu yakalanmadan ve bireylerde bunun bilinci yaratılmadan paradigmanın yaşamsallaşması mümkün olmayacaktır.

Komutanın temel yaklaşım esaslarından bazılarını açımlayacak olursak; en temelde demokratik bir kişiliğe, kurumlaşmaya ulaşmak şarttır. Çünkü demokratikleşmeyi kendisinde başaramayan hiçbir birey, kurum ve örgütlülük başkalarında da demokratikleşmeyi geliştiremeyecektir. Birçok kez belirttiğimiz gibi demokrasi hoşgörüye, esnekliğe, tartışmacılığa ve iknaya dayanırken kesinlikle ilkesizlik, keyfiyetçilik demek değildir. Bu yönüyle ordu kurallarının ihlali, hatta savaşımsızlık anlamına gelmez. Önemli olan doğru bir demokratik bilince ulaşmaktır. Demokrasi aynı zamanda bireyi açığa çıkarırken, dar sınıf bakış açılarının aşılmasını da şart kılar. Özellikle komutayı ele alırken birçok kez açığa çıkan sınıfsal yaklaşımlar demokratikleşmenin önünde engel olduğu gibi, bireyleri bastırmaktan tutalım iradesini hiçe saymaya ya da kendisine bağlamaya, kısaca birey haklarının ihlaline kadar giden egemenlikçi yaklaşımlar gelişebilmiştir. Demokratikleşmenin gelişmediği yerde mutlaka ya ağalık, beylik (egemenlikli yaklaşımlar) türeyecektir ya da anarşizm kendisine zemin yaratacaktır.

Geçmiş mücadele gerçekliğimizde komutada birçok kez böylesi yaklaşımlar açığa çıkmış ve tasfiyeye zemin sunabilmiştir. Bu konuda dengeyi, doğru yaklaşımı geliştirmesi gereken en etkin güç, komutadır. Sınıfsal bakış açısı aşılmadan komutada gelişecek olan temel yaklaşım dar, çıkarıcı iktidar hesapları olacaktır. Çünkü sınıfsallaşma en temelde iktidar anlayışını açığa çıkarır. Bu yönüyle en zor mücadele sürecinden geçildiğinin önemle kavranması gerekirken, bireylerden tutalım temelde komutanın rüştünü ispatlaması gereken bir süreç olduğunun bilincine varılması gerekir. Gücün, yiğitliğin ve hatta kahramanlığın kendisi iktidara ulaşmak değil, kesinlikle eskiyi aşmanın ve yeni zihniyeti yaratmanın ifadesidir. Özellikle Kürdistan ve Ortadoğu mücadele ve yaşam gerçekliklerinde hiç denenmemiş bir yöntemi denemek, kör şiddete, iktidara dayalı mücadele gerçekliklerinin dışına taşımak ve kendi kişiliğinde bunu yaşamsallaştırmak en büyük

yiğitlik, kahramanlık örneği değil midir? Ordu gerçekliğimiz açısından önemle kavraması gereken en temel yaklaşımlardan biri de bu husus olmaktadır.

Toplumsal bir gerçeklik olarak şiddet ve intihar eylemlerinin en derin yaşandığı hastalıklı toplumsal yapıları aşmak, üstünlüklü moral değerlere ulaşmak ancak demokratik-ekolojik bilince ulaşmakla mümkündür. Ölüm felsefesinin, kaderciliğin, anlamsızlaştırılmanın en derinliğine yaşanan bir toplumda yaşam bilinci ve sevgisine yönelmiş, her şeyi dondurarak buza çeviren bir toplumdan canlandırarak anlamlı kılan bir topluma ulaşmak ancak demokratik-ekolojik bilince ulaşmakla gerçekleşebilir. Bunun dışında hiçbir yaşam ve mücadele anlayışı, devrimler ve karşı devrimler ölüme -anlamsızlık ve hiçlik- endekslenmiş hastalık durumundan kurtaramayacaktır.

Komutanın en temel görevleri de burada açığa çıkmaktadır. Yaşam bilinci ve sevgisini aşılama, anlamlandırma, anlamlı kılmak. Bir nevi doktor-hasta ilişkisine benzetebiliriz. Doktor hastalıklıysa ve bulaşıcı bir virüs taşıyorsa hastayı tedavi etmekten çok hastalığın bulaşmasına, yaygınlaşmasına yol açacaktır. Bunu öğretmen-öğrenci ilişkisine de benzetebiliriz. Resmi egemen ideolojinin eğitim sistemini eleştirirken temel eleştiri konusu olan, öğretmenin hep veren, öğrencinin de salt alıcı konumda kalmasıdır. Böylesi bir toplum tek tip, araştırma merakı olmayan, kaderciliğe mahkum bir toplum olacağı gibi, bireyden ve onun özgürleşmesinden de söz edilemeyecektir. Önemli olan hem öğretmen hem de öğrenci olmayı başarabilmektir. Bir nevi Sokratvari bir tarza ulaşmak şarttır.

Komuta her ne kadar kurumlaşma ve sistem olarak bir savaş gerçekliğini ifade ediyorsa da yaklaşım esasları pek fazla zıtlıklar içermemektedir. Önemli olan komuta-savaşçı arasındaki en uyumlu, birbirinden aldığı kadar verebilen bir sistemi yaratabilmeyi başarmaktır. Aksi halde karşılıklı bağımlılığa dayanmayan hiçbir ilişki, sistem devletçi zihniyetin etkilerini aşamayacaktır. Devlet mutlak otorite olurken toplum onun kulu olacak, kaderciliği ve ölümü derinliğine yaşayacaktır. Önemli olan karşılıklı bağımlılığın yaratılmasıdır. Komuta bunu ilişki ve yaşam biçimiyle benimsetmek zorundadır. Salt teoriyle değil, Sokrat'ın 'erdem öğretilmez ancak yaşanır' dediği gibi, bir tarzın yaratılması gerekir. Komutada bu yaklaşımlar gelişmedikçe ordu sisteminin oturması da oldukça zor olacaktır. Komuta ve savaşçı arasında birbirini denetleme mekanizması olduğu kadar karşılıklı bir eğitim yöntemi de gereklidir. Komuta, mutlak bilen veya mutlak otorite değildir. Bu yaklaşım savaşçıda eleştirisizliğe yol açtığı gibi örgütü yönetimler şahsında ele almaya götürmüş ve geçmiş mücadele sürecindeki birçok yanlışlığın gelişmesine de neden olabilmıştır. Bu yaklaşımlar aşılmadan komutada varolan sorunların aşılması da mümkün olmayacak, komutanın kendisi başka bir güç yada olgu tarafından aşılabilecektir. Bunu kısa bir öyküyle anlatmak somutlaştırmak açısından yararlı olabilir.

Bir gün bir şeyhin yanına bir adam gelir ve çocuğunun bal bağımlısı olduğunu söyler. Şeyhse adama şimdi gidip kırk günden sonra gelmesini tembihler. Kırkinci gün adam şeyhin kapısında belirir ve şeyh çocukla ilgilenip bal yemesini engellemeyi başarır. Adam merak edip sorar: *"Şeyhim niye beni gönderip kırk gün sonra gelmemi tembihlediniz?"* Şeyhin cevabı ise şudur: *"Kırk gün önce geldiğinizde ben de çocuğunuz gibi bal bağımlısıydım, kırk günde bırakmayı denedim. Eğer ben bunu başaramazsam şu çocuğun balı bırakmasını nasıl sağlayabilirdim ki?"* der. Kıssadan hisse bir örnek olarak komuta savaşçı ilişkisine uyarlamak yanlış olmayacaktır. Çünkü komuta bir kurum olup bir iddia düzeyinin ifadesidir.

Komutada diğer önemli bir yaklaşım da mutlaklığa düşmemesidir. Komutanın varlığı savaşçıyla, savaşçı da komutayla varlık bulur. İki olguyu birbirinden ayrı tutmak, ikisinin de anlamsızlaşmasına neden olacaktır. Birbirlerini belirleyen iki temel olgudur ve gelişim gücünü yakalamak ancak, bütünsellik ve karşılıklı bağımlılık içerisinde ele almakla bağlantılıdır. Geçmiş mücadele sürecimizde bu tür yanlışlara düşülmüş, komuta siyasallaşıp politikleşirken yapıyla arasındaki mesafe derinleşerek büyümüştür. Bunun aşılması en temelde bütünselliğe, karşılıklı bağımlılığa dayanmakla gerçekleşir. Komuta ne kadar gelişirse gelişsin bunun ölçütü ancak yapıyla belirlenir. Ordulaşma gerçekliklerinde

sıklıkla vurgulanan '*ordular komutanının gölgesidir*' sözü bu gerçekliği ifade eder. Önemli olan nereye kadar birey hakları, nereye kadar da mücadele gerçekliğimizin içerisinde bulunduğu koşullardan kaynaklı emir-talimat yani komuta sistemidir. Bu denge yaratıldığı takdirde ordulaşma olarak niteliksel bir gelişme yakalanabilecektir.

Diğer temel noktalardan birisi de şudur: hiçbir olgu tek başına varlık bulmaz, anlam ifade etmez. Anlam, ancak karşılıklı ve süreklilikle gelişen ilişkilenebilirliğe dayanır. Parçalı ele alış olguları dondurmamak, anlamsızlaştırmak olduğu gibi, devletçiliğin yansıması olarak açığa çıkar. Anlamı yaratan onun ilişki biçimidir. Birey tek başına anlam ifade etmeyeceği gibi, ancak toplumsallıkla bireyin değeri açığa çıkar ve birey anlam kazanır. Etik niteliklerin kazanılması da bu biçimde gelişme gösterir. Komutada en temel yaklaşımlardan biri de bu olmak zorundadır. Yetkiciliğe, kariyerizme düşen, iktidar heveslerine kapılan komuta toplumdan kopmuş, soyutlanmış bir devletçiliğin, tanrıcılığın yansımasıdır. Toplumsallıkla içiçelik ne onun altında ne de üstünde olmak ekolojik zihniyetin temel anlayışıdır. Aksi halde ya kullaşma ya da tanrısallaşma mantığı devletçiliğin yansıması olacak, aşılacak istenen zihniyetin yaklaşımlarına düşmeyi ifade edecektir.

Anlam yaratmak ancak, karşılıklı bağımlılığı yaratmak yani, özgünlükleri koruyarak biz paradigmasına ulaşmakla mümkündür. Bu yaklaşım bireyi reddetmeyen, nesneleştirip hiçleştirmeyen bir yaklaşım olurken bireyin, toplumun ve doğanın özneleştirmesine yol açacaktır. Tüm yaklaşımların ana eksenine bu anlayışı oturtmakla birlikte dogmatizme ve kaba reddedişe dayanmadan son derece diyalektik bir yöntemle ulaşma anlamını taşıyacaktır. Komuta, öncelikle bu anlayışı tüm yaklaşımların merkezine oturtarak bir ilişki biçimini yakalamak zorundadır.

Sınıfsal yaklaşımlar aşılmadan yetkicilik, kariyerizm gibi iktidara endekslenmiş yaklaşımlar aşılamayacak, taklitçiliğe öykünme gelişerek devletçi mantığın yaklaşımlarına düşülecektir. En temelde insanı onu anlamayı ve anlamlandırmayı ilke edinen bir yaklaşım gelişmelidir. Aksi halde egemenlikçi zihniyetin bireyi inkâr eden, özünden boşaltan, anlamsızlaştırarak basit gören ve hiçleştiren yaklaşımlarına düşülecektir. Yeni paradigmanın kendisi derinlikli bir insan bilinci ve hümaniteyi şart kılarken, bu öz Ortadoğu halklarında ve en temelde de kadında mevcuttur. Ancak, hiyerarşik ve devletçi zihniyetin etkileri aşılmadıkça bu öz yaşam alanı bulamayacaktır.

Komuta bu boyutlarıyla ötekiye yaklaşımında geçmişin dar, tutucu yaklaşımlarını aşmalı ve farklılıkların gelişmenin dinamiği olduğu inancıyla bir yaklaşım geliştirmelidir. Farklılıkları hoş görmek, onu da bütünselliğin farklı bir parçası, rengi olarak ele almak, yani bir zenginlik ve çeşitlilik olarak değerlendirmek gerekir. Farklılığını inkâr etmek, o olgunun kendisini inkâr etmektir. Doğanın kendisi de son derece çeşitliliğe dayanan bir yapı olurken, insanda da bu yaklaşım geçerli olmaktadır. Bireyi kendisi yapan onun farklılıklarıdır. Farklılıkları reddetmek inkâr etmekle özdeş olup anlamsızlaştırmaya götürür. Devletin yaptığı da budur; bireyin, toplumun tüm farklı güzel yanlarını inkâr ederek kendisine benzeştiren, kendi istediği gibi biçimlendiren bir yaklaşıma girip tek tip köleleşen, öz benliğini yitiren bir toplumu açığa çıkarmıştır. Yeni paradigmada her şeyin, her olgunun bir rengi, dili, sesi vardır. Bu bir zenginlik olup toplumu parçalamaktan çok bir bütünselliği ifade eder. Bu nedenle özgürlüğün en aktif, en dinamik ve hatta tek yaratıcı yoludur. Devletçi zihniyet benzeştirme, tekleştirme yöntemiyle kullaştırıp köleleştirirken, yeni zihniyet çeşitliliğe dayanarak, ötekiyi tanıyıp hoş görerek özgürlüğün yolunu sonuna kadar açmaktadır.

Komutanın temel yaklaşımlarından biri de farklılıkları hoş görmesi, bunlardan bir sentez yaratarak son derece zengin bir ortam yaratabilmesidir. Farklılıklar zenginliğin ifadesi olurken, niteliksel dönüşümlere en açık ortamı sunarlar. Önemli olan komutanın bunu sentezlemeyi başarabilmesidir. Böylesi bir yaklaşım sergileyen komuta hem sorunların çözümünde önemli bir gücü açığa çıkarmış olacak hem de insanı yaşamın öznesi olarak ele alan zihniyete ulaşmış olacaktır. Bu aynı zamanda yeni bir insan ve toplum yaratmanın eylemi olacaktır.

Farklılıkları hoş görmek, benzeştirme mantığını aşmak hiçbir zaman mücadelesizliği içermez. Farklılıkları hoş görmek mücadelesizliğin gerekçesi olamaz. Bu temelde ele almak ciddi bir yanılgı olup ordu ve mücadele gerçekliğimize ters düşer ve bunlara karşıt bir konuma götürür. Komutanın özellikle de bu konuda son derece hassas bir yaklaşım geliştirmesi şarttır. Ne benzeştirme ne de farklılık adına ordu kurallarını ihlal etme ve ideolojik gerçekliklerle çakışma doğru olmayacağı gibi önemli olan bunun eğitim yoluyla bilincinin yaratılması ve ortak paydada bütünlüğün sağlanabilmesidir. Katılımcılık bu temelde büyük bir gelişme gösterirken, birey iradesi müthiş bir gelişme kaydedecektir. Unutulmamalı ki, demokratik-ekolojik toplumun kendisi bireyin kendi potansiyelini en güçlü biçimde açığa çıkarıp muazzam bir katılımı sergileyeceği temel toplumsal yapılanmadır.

Bir toplumu katı kurallara bağlamak ve zorla bu kuralları benimsetmek belirli bir süre açısından mümkün olabilir. Ancak, eline geçen ilk fırsatta isyan ve ihlaller gündeme gelecektir. En gerçekçi olan yöntem; bireyi, toplumu bilinçlendirerek demokratik ilkelerin kavratılması ve bu temelde kurallı bir toplumun açığa çıkartılmasıdır. Bu tarz bir yapıda ikna esas olduğu için bireyin kendisi hem bu kuralların en doğal uygulayıcısı hem de dayatamı olacaktır. Kuralları ihlal etmek söz konusu olmadığı gibi bir yaşam tarzı olarak benimsenecektir.

Temel yaklaşım bu esaslar üzerinden olsa da askerliğin de konumu itibarıyla kendine özgü kurallarının olduğu inkâra gelmez bir gerçekliktir. Komuta bunun uygulayıcısı olduğu kadar, bunu uygulatmaktan da birinci derece sorumludur. Meşru savunma gücü başta da belirttiğimiz gibi sistem ordulaşmalarından büyük ideolojik, siyasal, sosyal farklılıklar içerir. Ancak unutulmamalı ki, ordulaşmanın da kendi kuralları olmak zorundadır. Çünkü söz konusu olan, insan yaşamıdır. Bu nedenle bu kurallar en titiz bir biçimde taviz verilmeden uygulanmak zorundadır. Savaş gerçekliği bunu şart kılarken, bu husus demokratikleşmeyi ihlal etme anlamını taşımaz.

Tüm bunları belirtirken en temel sorunun zihniyet sorunu olduğu hiçbir şekilde göz ardı edilemez. Ordulaşmamızın dayandığı ideolojik, felsefi esaslar göz önünde bulundurulduğunda demokratik-ekolojik paradigmanın ve ordulaşma gerçekliğimizin birbirine tezat iki olgu olmaktan çok birbirini bütünlüten, işlevsel kılan iki temel olgu olduğu görülecektir. Biri olmadan ötekinin yaşam alanı bulması hem çok zor hem de mümkün değildir. Bu nedenle demokratik merkezîyetçiliğe dayanan ordu gerçekliğimizde komutanın yeni paradigmayı titizlikle kavratmak sorumluluğu vardır. Bu tarz bir yaklaşım bireyi, toplumu en örgütlü bir temelde katılıma teşvik ederken, birey kendi yeteneklerinin farkına varacak, demokratikleşmenin bilinciyle özgürleşen birey açığa çıkacaktır. Bunu anlamak ve yaşamsallaştırmak, özgürlüğün ne ütopyalarda ne de geçmişin saplantılarında olmadığını farkına varmak ve demokratik-ekolojik toplumun en özgür bireyi açığa çıkaran toplum olduğunun bilincine ulaşmaktır.

Yeni paradigmada bireyin öz bilinci, öz sorumluluğu, yaratıcılığı açığa çıkarken komuta, bunun hem zihinsel, ideolojik, hem pratik, askeri anlamda öncüsü olmak durumundadır. Yeni paradigmanın gerektirdiği tarz, yöntem ve en temelde zihniyet durumu yakalandığı müddetçe çok çeşitli, renkli bir toplum birey-doğa anlayışına ulaşılacak, öteki ötekiliğiyle yaşama renk katacak, özgürlük gerçek anlamına ulaşacaktır.

YENİ PARADİGMA EKSENİNDE KADIN ORDULAŞMA DEĞERLERİNE YAKLAŞIM

Ve ozan der ki;

“Umutsuzluk yasak

Yılın türküler söylemek de

Çünkü yürüyor umudun ordusu

Umutsuzluğu kurşuna dizerek”

‘Ordu’ sözcüğünün hemen herkeste ilk etapta yaptığı çağrışımlar zor ve şiddet olguları olmaktadır. Böylesi çağrışımlar gelişmesi son derece doğaldır ki, bu ordu örgütlenmelerinin yapısından ve çıkış esaslarından kaynaklanmaktadır. İlk ordu örgütlenmelerinden tutalım günümüz çağdaş ordu yapılanmalarına kadar tüm askeri sistemler karakterleri gereği, zor ve şiddet içerikli örgütlülüklerdir. Yalnız, sınıflı uygarlığın doğuşundan günümüze değin tahakküm esaslarına dayalı ordulaşmalar kadar, özgürlük ilkelerini esas alan ordu yapılanmaları da sürekli karşılıklı bir gelişim sergileyerek var olagelmişlerdir. Burada amaç ve araç ilişkisinin önemi öne çıkmaktadır. Hiyerarşik zihniyetin ürünü olan ordu örgütlenmelerinin amacı, tahakküm yoluyla hegemonik yapılanmayı güçlendirmekken, ezilen kesimlerin savunma direnişlerini üstlenen ordu örgütlenmeleri özgürlüğü ve eşitliği amaçlamaktadır. Bu farklı iki ordu yapılanmasındaki zor ve şiddet anlayışlarında ince bir çizgi ayırımı bulunmaktadır. Egemen sistem orduları, zor ve şiddete dayalı zihniyet temelinde kurumlaşırken, ezilenlerin özgürlük mücadelesi amacıyla örgütlenen askeri yapılanmaları zorunlu meşru savunma dışında zora ve şiddete başvurmazlar. Kendi öz güvenliğini sağlama ve gelişen iç ve dış saldırılara karşı direnme hakkının dışında şiddet ve zora başvurmak, örgütlenme amacıyla çelişir. Bu da amaçtan uzaklaşmayı getireceği gibi, karşısında mücadele yürüttüğü tahakküm ve hiyerarşik zihniyetin zor ve şiddet çizgisine düşme hatasını ortaya çıkarır.

Bilindiği gibi, tahakküm ve itaate dayalı hakim sistem paradigmalarının şiddet içerikli temel kurumlaşmalarının başında ordu örgütlenmeleri yer almaktadır. Devletçi otorite, itaat ve komuta sistemini esas olarak ordu aracılığıyla yürütmektedir. Ordu, yazılı tarihin başlangıcı olarak kabul edilen sınıflı toplum uygarlığının doğuşundan günümüze değin süregelen devletçi geleneğin en temel zor aracıdır. Kaldı ki devleti devlet kılan, yani bir tahakküm ve hükümlanlık erkine dönüştüren de askerlik ve politikanın gelişmesi olmuştur. Temelleri M.Ö. 3000’lerde Sümer rahipleri tarafından Aşağı Mezopotamya’da atılan devletin ideolojik bir donanımı sağlamadan neolitik toplumun özgür yaşamı yerine egemenliğe dayalı yaşamı insanlara kabul ettirebilmesi düşünülemez. Ürün fazlasının zigguratlarda toplanması ve ilk süreçlerdeki ortak kullanımı, zorun gelişimine çok fazla olanak tanımamıştır. Demokratik Konfederalizm Önderliği, Sümer rahiplerinin ürün fazlalarını ziggurat denilen tapınaklarda toplayıp ortak dağıtımını esas almalarının son tahlilde komünizme yakın olduğunu belirtmektedir. Esas devletçi tahakküm, teolojiye dayalı ideolojilerin yaratımı ve böylelikle ürün fazlasına ve bununla birlikte kadının toplumsal konumuna el konulmasıyla açığa çıkmıştır. Zordan ziyade ideolojik ikna yoluyla öncelikle zihniyette kurumlaşmaya başlayan devlet olgusu, artık insan yaşamının tüm dokularına nüfuz etmeye başlamıştır. Zor ve şiddetin ortaya çıkışı da artık belirginlik kazanmıştır.

İnsanların neolitik toplumun özgür yaşam dünyasından kopmak istememeleri ve direnmeleri zorun doğuşuna kaynaklık etmiştir. Başta tapınaklarda toplanılan artı ürünün korunması amacıyla ortaya çıkan askerlik görevi yerini devlet hiyerarşisinin tahakkümünü birey ve toplum üzerine zorla dayatan ve şiddete başvuran biçimine bırakmıştır. İnsanı kullandıran ve hiçleştiren mitolojik düşüncesin ikna yoluyla birey ve topluma empoze edilmesi tarihte ortaya çıkan ilk politika olarak değerlendirilebilecekken, orduların ortaya çıkışı da bu politikaların yürürlükte oluşuyla bağlantılı gelişmiştir. Böylelikle doğuşundan günümüze kadar savaşların sonuçları politikaları belirlemiş ve hiyerarşik sistem insanlar üzerindeki tahakküm araçlarını bu şekilde belirlemiştir. Zaten politikanın kendisi de özgürlük ve tahakküm arasındaki, diğer bir deyişle kadının eşitlikçi yaşam anlayışıyla, erkeğin itaate dayalı yaşam kültürünün savaşımı sonucu ortaya çıkmıştır.

Üretimin erkeğin eline geçmesiyle başlayan ve hiyerarşik zihniyetin kurumlaşmasıyla giderek hız kazanan kadının toplumsal statü kaybı, esas itibarıyla tanrılar karşısında giderek statü kaybeden insanı ortaya çıkarmıştır. Bu toplumsal çürümenin ve ahlaki çöküntünün de başlangıcı olmaktadır. Kadının yaşam dışılığa itilişi söylencelere de

yansıtılmakta, yönetici, asker ve komuta olan erkek, savaşın galibi olarak tahta oturmaktadır. Babil Yaradılış Destanı olan Enuma-Eliş'teki Marduk-Tiamat savaşımı, bunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Başta Marduk'a karşı savaşan ve güçlü bir direniş sergileyen Tiamat, şiddet yüklü erkek komutan karşısında yenilmekte ve parçalar edilerek yaşamdan silinmektedir. Bundan sonra 'kadın elinin hamuruyla erkek işine (yöneticilik, sanat, kültür, ekonomi, politika, askerlik vb.) karışmazken' savaşçıları Marduk'un izinden yürümeyi en kutsal görev olarak belleyeceklerdir. Şiddet böylelikle insanın günlük yaşamının bir parçası haline gelerek, topluma ve onun bir yansıması olarak doğaya hükmedecektir.

Şiddet ve savaşların ortaya çıkışını değerlendirirken, 'sınıflı toplum öncesi şiddet ve savaşlar hiç yaşanmadı mı?' şeklinde bir soru akla gelebilir. Elbette ki ilkel klan topluluklarında da belirli bir şiddet eğilimi görülmektedir. Fakat bu süreçte gerçek anlamda ne savaşlara zemin bulabilecek insanın insana tahakkümü -çünkü gerontokraside dahi şiddete dayalı bir hiyerarşiden ziyade yaşlılarla gençlerin karşılıklı birbirlerine destek sunmaları ve ihtiyaç duymaları mevcuttur- ne de doğayı yedeğine alan bir tahakküm anlayışı mevcuttur. Zaten dönemin üretimi artı ürüne olanak vermediğinden bir savaş olayından da söz edilemez. Klanlar arası yürütülen savaşlar daha çok kavga düzeyinde yürütülen mücadelelerdir. İki ayrı klan topluluğu arasında çıkan anlaşmazlıklar genelde yaşam alanları üzerinde çıkan çelişkilerden kaynaklanmışlardır. Hegemonyaya dayalı şiddet olgusu, erkek egemen sisteminin ortaya çıkışı ve tüm yaşam alanları üzerinde tahakküm kurmaya başlamasıyla günümüze kadar süregelen ilk biçimlenişini almaya başlamıştır. Kadının yaşam otoritesini kaybetmeye ve ikinci plana düşmesiyle beraber eşitlik ve özgürlüğe dayalı yaşam anlayışı yerini itaat ve komuta sistemine bırakmıştır. Sosyal, siyasal, ekonomik vb. tüm alanlarda kadın tahakküme maruz kalmıştır. Dahası tahakküm yalnızca bu alanlarla sınırlı kalmakla yetinmemiş, kadının duygu, düşünce, ruhsal dünyasında da yer edinmeye başlamıştır. En planlı ve programlı tahakküm ve şiddetin kadın üzerinde yürütülmesi, birey dünyasındaki büyük kırılma ve parçalanmaların da başlangıcını teşkil etmektedir. Tahakküm altına alınan kadın, aslında tahakküm altına alınan insan dünyasıdır.

Tahakkümün kadın dünyası üzerinde temellerini atmaya başlaması giderek erkeğin hemcinsine karşı da tahakküm ve itaat sistemini geliştirmesini beraberinde getirmiştir. İlk olarak insanın insan üzerinde geliştirdiği tahakküm, doğa üzerinde de etkisini göstermeye başlamış ve insana uygulanan şiddet, doğayı da içine almaya başlamıştır. Kadının düşürülmesiyle başlayan insanın doğal gelişim evresinden uzaklaşması, doğa tahribatının da temel verisi olmuştur. Şiddet, artık sistemli ve programlı yürütülmeye başlanmıştır. Askerlik tapınakların ve elde edilen ürünlerin korunmasını sağlayan güvenlik birimleri olmaktan çıkarak, zor ve şiddet uygulamasının temel aracı haline gelmiştir. Oluşturulan ordu sistemleri yıkım ve işgal mekanizmaları olarak işlerlik kazanmaya başlamıştır. Orduların devreye girmesiyle işgal ve talana uğrayan yalnızca insanlık değerleri değil, bununla birlikte en fazla hezeyana uğrayan doğa ve çevre olmuştur. Toplum yaşamındaki bozukluklardan ekolojik yaşam da yeteri kadar nasibini almıştır.

Toplumun ve ekolojinin içinde bulunduğu tahakküm sistemini ortadan kaldırmak ve yeniden eşit-özgür esaslara dayalı bir yaşam anlayışını oturtmak elbette ki, güçlü ve sağlam temellere dayalı bir savaşımı gerektirmektedir. Bu sağlam temelin oturtulması her şeyden önce yeniden inşada güçlü bir harcın oluşunu öncelikli kılmaktadır. Güçlü savaşımın güçlü ideolojilere dayandıkları müddetçe başarıya ulaşabilirler. Devletçi zihniyetin bin yıllardır ayakta kalmasını sağlayan, dayandığı güçlü ideolojik harçtır. Tahakküm ve itaat zihniyetinin yıkılması ve yerine demokratik kriterlerde yeni bir zihniyetin yerleşmesi yine güçlü bir ideolojik donanımı gerektirmektedir. Devletçi otoritenin bir tahakküm aracına dönüşmesinin ordu örgütlenmelerin gidilmesiyle ortaya çıktığını daha önce belirtmiştik. O halde erkek egemen sisteminin ortadan kaldırılmasında meşru savunma anlayışı temelinde

bir ordulaşmanın varlığı da en temel araç olmaktadır. Devletçi otoritenin erkek karakterli ordularına alternatif kadın ordulaşmasının varlığı bu anlamda önem kazanmaktadır.

PKK hareketi içinde gelişen ve büyüyen kadın ordulaşması öncelikle ters yüz edilen insanlığın yeniden doğal yaşam evresine girmesinin savaşımını vermekle yükümlüdür. Zorunlu meşru savunma dışında zora ve şiddete başvurmamak HPG örgütlenmesinin temelini oluşturduğu gibi, kadın ordulaşmasında da bu öncelik taşımaktadır. Nitekim özünde zor ve şiddeti içermeyen kadının, buna başvurması özüne ters düşmeyi getirir. Erkek egemen sistemi tahakküm anlayışına, diğer bir deyişle karşısına dönüşmeyi ortaya çıkarır. Özüne ters düşmemek güçlü ideolojik donanımı ve tarih bilincini gerekli kılmaktadır. Kaldı ki, insanlaşmanın ilk evresinde dahi kadının belirli bir meşru savunma anlayışı bulunmaktadır. Erkek şiddetine ve yıkımına karşılık geliştirdiği tabular, kadının ilk meşru savunma duruşunu da ortaya koymaktadır. Bu verilerden hareketle ele aldığımızda insana ve doğaya tahakkümü içermeyen kadının bu ilkel biçimindeki meşru savunma anlayışı, öz itibariyle insanlığın gerçek anlamdaki meşru savunma anlayışını da ortaya koymaktadır. Kadın ordulaşması meşru savunma anlayışının iskeletini bu özden almakla birlikte, Önderliğimiz'nun oluşturduğu ideolojik çizgiyi esas alarak bir savunma anlayışını içermektedir.

Diğer bir açıdan ele aldığımızda kadın ordulaşması mevcut egemen erkek ordularına karşı da bir savunma anlayışını içermektedir. Alternatif bir ordu olması öncelikle bu anlamda önem taşımaktadır. Erkek karakterli orduların hiyerarşik sisteme hizmet etmenin temel aracı olmalarının aksine, kadın ordulaşması her türlü hiyerarşinin yıkılmasını amaçlamaktadır. Hiçbir devlet, ulus, sınıf ve cinsin egemenliğini amaçlamayan, insanın insanla ve doğayla karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılığına dayalı demokratik-ekolojik topluma ulaşmak temel hedefi olmaktadır. Tahakküm öncelikle erkeğin kadın üzerinde hegemonya kurmasıyla açığa çıktığına göre, insanın insanla ve doğaya tahakkümünü barındırmayan bir toplum modeline ulaşmak da yine her iki cins arasında bir tamamlayıcılık etişinin oluşturulmasına bağlıdır. Nitekim insanın doğal özden uzaklaşması, vicdani ve ahlaki etikten uzaklaşmasıyla başlamıştır. Her iki cins arasında baş gösteren eşitsizliğin ortaya çıkışı, toplumun vicdani ve ahlaki çöküntüsünün de başlangıcını teşkil etmektedir. bu durumda yeni bir zihniyetin oluşumu kadar, yeniden eşitlik ve özgürlüğe dayalı bir ahlak ve vicdan devrimi de önem kazanmaktadır. Kadın ordu gerçekliği sistem paradigmalarına karşı mücadele yürütmenin temel araçlarından biri olurken, esas itibariyle bu yeni zihniyet ve vicdan devriminin öncülük misyonunu da taşımaktadır.

Alternatif bir ordu olma gerçekliğinin bugüne kadar daha çok soyut bir kavram olarak dile getirilerek içeriğinin tam doldurulamaması, kadın ordulaşmasında yaşanan yanlış ve yetersizliklerin temel kaynağını oluşturmaktadır. Hâlbuki hiyerarşik sistem soyut bir kavram değil, başta kadın dünyası olmak üzere yaşamın her alanında tahakkümünü pekiştirmiş somut bir olgudur. Buna karşı mücadelenin de aynı somutlukta ve derinlikte yürütülmesi önem taşımaktadır. Kadın özgürlüğünün tüm özgürlüklerin temelini teşkil etmesi, mücadelenin ne denli keskin olması gerektiğini ve kadın ordulaşmasının gerekliliğini ortaya koymaktadır. Kadın ordulaşmasına yanlış ve yetersiz yaklaşımların yaşanması hem bu gerçekliğin yeteri düzeyde kavranmamasının hem de varolan hiyerarşik zihniyetin ürünü olan itaat mantığının aşılmasının sonucudur. Gerek erkekte gerekse kadında ortaya çıkan bu yanlışlar, itaat ve komuta mantığını esas alan hiyerarşik yapılanmanın bir yansıması olmaktadır. Bu anlamda hiyerarşinin öncelikle zihniyette yıkılması önem taşımaktadır.

Hiyerarşiyi ele alırken şöyle bir soru akla gelebilir; “Kadın ordulaşmasında hiyerarşinin varlığı gerekli midir veya hiyerarşinin varlığı kadın özüne ters düşmez mi?” Bu aşamada önem kazanan husus, optimal bir dengenin sağlanması gereğidir. Unutulmaması gereken diğer önemli bir nokta da, hangi açıdan ele alınırsa alınsın ordular piramit yapılanmalardır ve belirli bir hiyerarşik düzeni içermektedirler. Dikey örgütlenme modelleri olduklarından yatay örgütlülüğe geçmeleri ordunun dağılması anlamına

gelecektir. Fakat her iki örgütlülük biçiminin optimal dengesini yakalamak hiyerarşinin yıkımını hedefleyen bir ordu gerçekliği açısından önemlidir. Bu, üstten belirlenimci itaat ve komuta düzeninin aksine, karşılıklı bağımlılık ve demokratik ölçekleri esas alan bir ordu anlayışına ulaşmayı ifade etmektedir. Hiyerarşik zihniyetin komutanlık ölçülerinin aşılması orduda demokratik yapılanmanın oluşmasının en temel etmeni olmaktadır. Ordunun varlığı açısından optimal dengenin yakalanmasıyla oluşturulacak bir hiyerarşinin varlığı kadar, ordunun iç örgütlenmesinde demokratik bir yapılanmaya ulaşmak da büyük önem taşımaktadır. Optimal dengeyi sağlayacak olan da esas itibarıyla bu demokratik örgütlenme modeli olmaktadır.

Yeni toplum modeline yönelirken, bireyin yeniden yaratımının önemine daha önceki konularımızda vurgu yapmıştık. Kadın ordulaşması yeni toplum modelinin kuruculuğunda kadının meşru savunma gücü olarak öncülük misyonuna sahiptir. O halde bir özgürlük ordusunda bireyin yaratımı da en öncelikli üzerinde durulması gereken husus olmaktadır. Bu ordu içerisinde sınırsız bir birey özgürlüğünü ifade etmediği gibi, emir-talimat zincirini de içeren, fakat aynı zamanda ordu örgütlülüğüyle birey arasında karşılıklı bağımlılık esasını da göz ardı etmeyen bir anlamı taşımaktadır. Orduda birey olgusunun ve inisiyatifinin öne çıkması öncelikle zihniyette değişikliği getirecek temel etmen olacaktır. Erkek egemen karakterli orduların bireyi hiçleştiren ve yalnızca amaca ulaşmada bir şiddet aracına dönüştüren zihniyeti, ancak demokratik bir ordu yapılanmasına ulaşmakla aşılabılır. Amaç-araç ilişkisinin doğru bağıntısı kurulduğu taktirde ordu ve özgürlük arasındaki karşılıklı bağımlılık kadar, birey özgürlüğü ve toplumsal özgürlük arasındaki bağın doğru tanımlanması da gerçekleşecektir. Ordu öncelikle toplumun özgürleşmesinin temel aracı olmaktadır. Burada birey, toplumun özgürleşmesinde bir araç değil, amaç konumundadır. Birey özgürlüğü olmadan toplumsal özgürlüğün sağlanamayacağı da bir gerçektir. Yeni paradigma çerçevesinde kadın ordulaşmasının da öncelikli ele alması gereken konu, demokratik birey olgusunun yaratımı olmaktadır. Öncülüğü esas alan bir örgütlülükte bireyin yaratımı sağlanmadan ve hiyerarşinin hizmetinde çalışan bir araç olmaktan çıkarılmadan ne gerçek bir özgürlük gerçekleştirilebilir, ne de özgürlük amacına hizmet edilir.

Kadın ordulaşmasında kaba materyalist, determinist yaklaşımların aşılması insan olgusunu özne olarak ele alan felsefi bakış açısının kazanılmasıyla gerçekleşebilir. Böylesi bir felsefi bakış açısına ulaşmak aynı zamanda kadının çağdaş neolitiğin gücüne ulaşmasını da getirecektir. İnsanı bir hükmedebilme alanı olarak gören yaklaşımın öncelikle de komutanda aşılması, genel ordu düzeninde de belirleyici bir etkide bulanacaktır. Egemen sistem ordularının bireyi hiçleştiren ve yalnızca emir-komuta zincirinin bir uygulama aracı olarak gören yaklaşımın komuta kişiliğinde yıkılması asıl öncülük rolünü de açığa çıkaracaktır. *'Ordular komutanların gölgesidir'* belirlemesinden hareketle de ele alabileceğimiz gibi, demokratik bir komuta kişiliği demokratik bir ordu örgütlülüğünü de beraberinde getirecektir. Kadın ordulaşmasında felsefi temeller yerli yerine oturtulmadığı müddetçe, ideolojinin güçlü bir savunuculuğu ve yürütücülüğü de gerçekleşmeyecektir. Bu açıdan, ordu gerçekliğine yaklaşırken bilimsel esaslar çerçevesinde ordulaşmanın gerekliliği ve özgürlük bağlantısı doğru çözümlenmek durumundadır.

Günümüz hiyerarşik sistemin ordu örgütlenmelerinde de kadın savaşçı ve komutanların varlığına rastlanmaktadır. Fakat başta İsrail, İngiltere ve ABD gibi devletler olmak üzere emperyalist ordu güçlerinin bünyesinde yer alan kadın askerlerin varlığı tamamıyla tahakküm sisteminin hizmetinde kullanılan bir araç olmanın ötesine gidememektedir. Özgürlük amacını taşımayan bir kadın askerleşmesinin ne denli özüne ters düştüğü ve karşısına dönüştüğü bu ordulardaki kadın gerçekliğinde bariz bir şekilde açığa çıkmaktadır. Örneğin; son olarak ABD'nin Irak müdahalesinde yer alan kadın askerlerin durumu oldukça çarpıcı olmaktadır. Şiddetin ve insan dışılığın kadın eliyle yürütülmesi ve kadının Ortadoğu'ya yönelik şiddet politikasında en temel araç olarak kullanılması egemen ordularda kadına biçilen misyonu da açığa çıkarmaktadır. Kadın, en

derin köleliği yaşamaktan öteye bir misyona sahip değildir. Nitekim şiddetin ve yıkımın en ağır sonuçlarının yaşandığı II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda dahi egemen erkek orduların kadına olan bakış açıları kullandıkları terimlere dahi yansımıştır. Kullanılan atom bombalarına 'Oğlancık' ve 'Şişko Adam' gibi isimlerin verilmesi şiddete yüklenen erkek temalarını ortaya koymaktadır. İnsan ve doğa yıkımında en tahripkâr sonuçları açığa çıkaran atom bombalarının kullanılması başarı halinde oğlan çocuklarının, başarısızlığı halinde ise, kız çocuklarının doğduğunun şifre olarak kullanılması dahi şiddetin erkek mantığını ele vermektedir. Böylesi bir zihniyette herhangi bir kadın özgürlüğünden söz edilemez. Kadının yükleneceği misyon, ancak erkek karakterinde tahakküme hizmet eden derin kölelik olabilir. Kendi kimliğinden soyutlanmış ve öz gerçekliğinden uzaklaşmış kadın, ancak şiddetin en yıkıcı aracı ve en çirkinleşmiş insan portresine sahip olabilir. Ne denli askerleşme iddiası olursa olsun, çizeceği portre erkek karikatürü olmanın ötesine gidemeyecektir.

Diğer bir açıdan halkların özgürlük mücadelelerini yürüten ordu güçlerinde yer alan kadın askerlerin konumunu değerlendirdiğimizde, ortaya çıkan tabloda da çok fazla kadın özgürlüğünü esas alan bir oluşuma rastlayamamaktayız. EZLN, ETA vb. gibi halk direniş ordularında dahi kadının ordu içindeki misyonu, sıradan ve genel özgürlük savaşımının dışında mücadelenin ötesine gidememektedir. Her ne kadar EZLN hareketinde belirli bir eşitlik anlayışı bulunuyorsa dahi, direkt kadın özgürlüğü ve özgünlüğünü esas alan bir oluşumun varlığı bulunmamaktadır. Özgürlük mücadelesinde kadına önemli bir misyon biçilmekle beraber, kadının ordu içerisindeki örgütlülük düzeyi, genel örgütlenme düzeyinin dışına çıkamamaktadır.

Bütün bu değerlendirmelerden hareketle PKK içerisinde örgütlülüğe kavuşan, günümüzde YJA Star adıyla yeni bir örgütlülük düzeyine ulaşan kadın ordulaşmasını binlerce yıllık hiyerarşik zihniyete karşı en temel mücadele aracı olarak ele almak doğru bir yaklaşım olacaktır. Kadın Kurtuluş İdeolojisi ekseninde örgütlülük sağlayan YJA Star, Apocu diyalektik gelişimin çizgisini esas almaktadır. Felsefi bakış açısını Apocu felsefeden almakta, insana, doğaya ve topluma yaklaşımında her türlü hiyerarşik bakış açısını aşma ve demokratik kriterlerde bir ekolojik topluma ulaşmayı hedeflemektedir. Kadının ordulaşma gerçeği öncelikle bin yıllık köhnemiş zihniyete başkaldırı, 'olmaz' denilenin reddi ifadesini taşımaktadır. Kaybedilen topraklarda yeniden başkaldırı yeni bir cinsiyet devrimine gidişin en önemli dayanağı olmaktadır.

III. BÖLÜM

KOMUTANIN EĞİTİM ANLAYIŞI

“En büyük savaş insanın kendi nefsiyle verdiği savaştır”

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜMDE EĞİTİMİN ROLÜ

Kelime anlamı olarak ‘terbiye etme’ anlamına gelen eğitim sözcüğü, yaşamın her alanında sıkça kullandığımız ve ‘nasıl’ını bir o kadar sıklıkla tartıştığımız temel konuların başında gelmektedir. Bilimsel temellerde devrimci bir eğitim modelini esas almak, Ortadoğu Rönesansı açısından temel teşkil edeceği gibi, zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirmede de en öncelikli yere sahiptir. Devrimci tarzda özgürleştirici bir eğitim modeline ulaşmak öncelikle, bugüne kadar hiyerarşik toplum yapısının yarattığı dogmatik, metafizik ve pozitif bilimin düşünüş tarzından arınmayı gerektirir.

Bu açıdan ele aldığımızda özgürlük hiyerarşik düşünüş tarzından arınma ve her şeyden önce bir bilinçlenme olayıdır. Devrimci, demokratik bir bilinçe ulaşma özgürlük açısından ön koşuldur. Düşünce, kişilik ve yaşam alanında radikal bir değişim-dönüşümü yaratma, özgürlük bilincine ulaşmayla birebir bağlantılıdır. Eğitim olmazsa her şeyden önce radikal bir değişim-dönüşümde olamaz. Hiyerarşik zihniyeti aşan bilinçli bir insanın yaratılması ancak eğitimle mümkün olabilir. Eğitim bireyin iradesi ve kararlılık düzeyiyle kendini milim milim yaratma bilinciyle gerçekleşebilir.

Hiyerarşik toplum paradigmalarının insan zihni ve kişiliğinde yarattığı büyük kırılma ve parçalanmalar, başta bireyler olmak üzere tüm toplum kesimlerinde ciddi tahribatlar ve ufalanmalar yaratmıştır. İnsanın insanla ve insanın doğayla olan karşıtlığı tahakkümcü bir zihniyeti doğurmakta, bununla birlikte yaşanan parçalanma öteki’lik duygusunu açığa çıkarmaktadır. Parçalanma, ideolojik bir hastalık durumunu taşımakta ve insan-insan, insan-toplum-doğa ilişkilerinde bütüncül bir zihniyetin yaratılmasını engellemektedir. İnsan bilincinde gerçekleştirilen parçalanma bir zihniyet durumunu da ifade etmektedir. Bununla birlikte kişilikte ve yaşamın tüm alanlarına nüfuz eden kırılmalar, ahlaksal bir çöküntüyü getirmekte ve toplum aynı zamanda etik değerlerden gittikçe uzaklaşmaktadır. Hiyerarşik sömürü düzeninin süreklileşmesine hizmet eden egemen ideolojilerin eğitim sistemleri, insan doğasındaki ve toplumsal yapıdaki bu kırılma ve parçalanmaları gittikçe derinleştirmektedir.

Bilimsel-teknik gelişmelerin insanlığın gelişiminde yarattığı büyük gelişmeler ve açtığı çığırılar yanında, hiyerarşik sistemin hizmetinde koşulan bir düzeye indirilmesi insanlığı tarihinin en büyük tehlikeleriyle de aynı zamanda karşı karşıya getirmektedir. Okullar, medya, basın vb. alanlarda büyük bir ideolojik savaşım içerisine giren hiyerarşik sistem adeta birey-toplum ve birey-doğa ikilemini yaşamın her alanında geliştiren bir eğitim sistemini uygulamaktadır. Oysaki toplumsal mücadeleye bağlanmış bir bilimsel faaliyetin olmadığı yerde, gerçek bir aydınlanma da olamaz. İnsanlar, bilimsel-teknik gelişmelerin de etkisiyle bir bilgi yığını haline dönüşürken, bilinçte yaşanan kırılma ve parçalanma bilginin doğru aktarımını ve toplumsal dönüşümde etkili kullanımını engellemektedir.

İktidar sistemleri bilgiyi gasp ederek eğitimi ben-merkeziyetçiliğin, otoritenin ve sınıfsallaşmanın en temel araçlarından biri kılmıştır. Özellikle de 21. yüzyıl gerçekliğinde bilgi en temel tahakküm aracı olmuştur. İnsanlar birer bilgi deposu haline getirilirken, istediği zaman bilgiyi satma ve pazarlama toplumsal çöküntünün gelişimini gittikçe hızlandırmıştır. Bu durum, özgür toplum ve bireyi yaratmada aydınlanmanın ve bilginin doğru kullanılmadığı takdirde nasıl bir ahlaksal çöküntüye yol açacağının en önemli verisi olmuştur. Alternatif bir eğitim modelinde bilgi bir iktidar aracı olarak görülmez. Eğitim, özgürleşmenin en temel aracı olarak görülür.

Özgürlük bilinci öncelikle bireyde başlar. Birey özgürlüğü olmadan toplumsal özgürlük gerçekleşemez. Toplumsal değişim ve dönüşüm öncelikle o toplumu oluşturan bireylerin değişimini gerekli kılmaktadır. Toplumsal sistemler salt üretim tarzlarıyla şekillenmez. Sistemi yaratıp süreklileştiren, onun ruhunu, düşüncesini ve bir bütün olarak anlayışını geliştiren insanın kendisidir. Bu anlamda öncelikli ele alınması gereken bireyin eğitimi olmaktadır. Demokratik bir eğitim modelinde aydınlanma ve bilinçlenme bu temelde birey eğitimine büyük önem verir. Birey eğitiminin temelinde ‘nefs terbiyesini’ görmek gerekir. *“Arzularını fetheden insan düşmanlarını fethedenlerden daha cesurdur.*

Çünkü en güç zafer kendine karşı kazanılan zaferdir” diyen Aristo binlerce yıl önceden bireyin kendi nefesine karşı vereceği mücadeleyle erdeme giden yolu işaret etmektedir.

Erdeme ulaşma yolunda son tahlilde Önderliğimiz, birey eğitimi ve özgürlük bağlantısına yönelik bir eğitim modeli olarak Hermes eğitim perspektifini sunmaktadır. Erdeme (özgürlüğe) ulaşma yolunda ‘bilmek, bulmak, susmak gerek’ ilkesi temelindeki Hermes eğitim anlayışı erdemin öğretilmeyeceği, ancak yaşanabileceğini ifade etmektedir. Erdemli bir birey olma ancak tüm engellere rağmen kendini özgürlük yoluna adamayla gerçekleşmektedir. Mitolojide geçen Hermes öyküsünde, Hermes Zuhal Yıldızı’na (özgürlüğe) ulaşmanın mücadelesini yürütmektedir. Yolun çok zorlu ve tehlikeli olduğunu söyleyen rahibe ısrarla erdeme ulaşmak istediğini bildirmektedir.

M.Ö. 5000lerde Mısır’da geçen mitolojik öyküde Hermes, yeraltı tapınaklarına götürülür. Rahip, Hermes’e her sınavın sonunda önüne bir kişinin çıkacağını ve onun geri dönmeyi isteyip istemediğini soracağını söyler. Eğer dönmeyi kabul ederse öldürülecek, kabul etmediği takdirde yoluna devam edecektir. Sınav boyunca hiçbir şekilde konuşmaması, sınavın temel koşulu olarak belirtilir. Terzi Hermes bütün bu koşulları kabul ederek, sınavdan geçmeye hazır olduğunu belirtir. Sınavın her aşamasından geçerken kendini sınamakta ve korkularını, zayıflıklarını aşarak, kendini terbiye ederek ilerlemektedir.

Hermes yılan, ateş, kadın ve açlık gibi akla gelebilecek birçok sınamadan geçip özgürlüğe doğru yol almaktadır. Yılanla karşılaştığında korkusunun aslında kendi zayıflığından bir korkma olduğunu ve doğadaki canlılarla bir bütünsellik içerisinde olunabileceğini fark eder. Aştığı korku, kendisine dönmenin ve başarabileceğinin anahtarını sunmaktadır. Karşı cinsle karşılaşması zayıflıklarına yenilmemesi gerektiğini ve özgürlüğe giden yolda amaca ulaşmadan doğru bir ilişki anlayışının yakalanamayacağını göstermektedir. Karşı cinse karşı zayıf düşmesi, karanlığa sürüklenmesi ve erdem kapılarının kapanacağını işaret etmektedir. Açlığa karşı direnmesi ve yenilmemesi güdülerin terbiyesini ve irade gücünü ifadelendirmektedir. Her sınavın sonunda karşısına çıkan kişinin geri dönmeyi isteyip istememesi sorusuna ‘hayır’ cevabını vererek yedi yıl boyunca suskun, hiç konuşmadan sınavını başarıyla bitirir.

Yedi yıl sonra sınavını bitirmesinin ardından rahip onu tapınağın kapısında karşılayarak Zuhal Yıldızı’nı işaret eder ve gökyüzünde yedi kat sayar. Her kat çok farklı erdemlerin (bilgelik, ahlak, güzellik, sevgi, vs.) varlığını temsil eder ve rahip bu sınavın bir sır olduğunu ve başkalarına anlatıldığı takdirde yitireceğini belirtir. ‘Bilmek, bulmak, susmak gerek’ diyerek erdemin öğretilmeyeceğini, ancak yaşanılacağını ifade eder. Ardından Hermes gökyüzünün tüm katmanlarını tek tek geçerek Zuhal Yıldızı’na ulaşır. Zuhal Yıldızı özgürlüğü temsil ederken bu sınav, amaca bağlılığın başarıyı getireceğini ve nefis terbiyesi olmadan özgürlüğün olamayacağını öğretir. Gerek Mısır mitolojisinde gerekse İslamiyet inancında Adem’den sonra üçüncü kuşak olarak bilinen Hermes’in (Mısır’da Terzi Hermes, İslam inancında İdris Nebi olarak bilinir) ölmediğine ve cennette elbise diktğine inanılır. İnanca göre ölmeden cennete gidebilen tek insan olarak Hermes bilinirken, cennet özgürlüğün ifadesi olmaktadır.

Esas itibarıyla öyküde, özgürlük yolunda birey olgusunun yaratılması, öz iradesi ve öz gücüyle erdeme ulaşması ifade bulmaktadır. Kendisini aşmayan ve mücadele yürütmeyen bireyin özgürlüğe erişemeyeceğini ortaya koymaktadır. Özgürlüğün armağan olarak alınamayacağını ancak onun bilincine ulaşarak gerekli bedellerinin ödenmesiyle erişileceğini anlatmaktadır.

Böylesi bir mücadele anlayışıyla kendini yaratmaya yönelme Önderlik felsefesinin de temel ilkesi olmaktadır. Kaldı ki Önderlik Felsefesinde yaşamın kendisi en önemli eğitim alanı olmaktadır. İnsanın en önemli özgürlük mücadelesini yürüttüğü alan yaşamdır. Ordu bünyesinde de komutanın bu temelde bir yaşam anlayışına kavuşması gerçek öncülük rolünü de açıkça çıkaracaktır.

EĞİTİMDE YÖNTEM VE SÜREKLİLİĞİ SAĞLAMA

Yeni paradigma ekseninde ‘kendini bilme tüm bilmelerin temelidir’ ilkesinden hareketle eğitim olgusuna yaklaşım, eski tarzın aşılması ve yöntem zenginliğini de açığa çıkaracaktır. Sokratvari de diyebileceğimiz bu yöntemle bireyin kendinden başlayarak tüm evreni, doğayı çözümlemesine kadar götürebilecek bir eğitim anlayışının oturtulması doğru bilgilenenin temelini de oluşturacaktır. Unutmamak gerekir ki, doğru teorisi olmayanın doğru bir pratiği de olamaz. Böylesi bir kişi olay ve olgular arasında diyalektik bir bağ kuramayacağı gibi tüm olguları birbirinden ayrı ve kopuk görüngüler gibi bir yaklaşım içerisine de girecektir.

Kendini bilme ilkesinin temelinde insanı tanıma, bireyin kendi öz gerçekliğiyle buluşması anlayışı yatmaktadır. İnsan kendini tanıdığı ve çözümleyebildiği oranda evreni ve insani olmayan doğayı da çözümleyebilecektir. Mikro kozmos olan insanı tanıma, makro kozmos olan evreni de tanımamızı geliştirecektir. Bilme, tanıma sürecini açığa çıkartır. Tanıma mücadele etmeyi, mücadele aşmayı, aşma da yeniden yapılanmayı getirir. Bu tüm olgular arasında karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılık anlayışı temelinde bir metotla düşünme ve pratik uygulamayı açığa çıkaracaktır. Eğitim olgusunda değişim-dönüşümü esas almak, amaç-araç arasındaki bağıntının doğru tespitini de beraberinde getirecektir. Özgürleşme ve demokratik-ekolojik toplumu yaratma amacıyla eğitim en temel araçların başında gelmektedir. O halde eğitimde doğru yol ve yöntemi tutturma aracın doğru kullandığı anlamına da gelecektir.

Epistemolojik bilme süreci iç mantığı gereği daima bir yönleme ihtiyaç duyar. Yöntem ise, bilimsel bilgiye giden yolun kılavuzu olmaktadır. Bilimsel yaklaşım yöntemindeki özgürlük ve eleştirel yaratıcılık doğruluğa ulaşmanın güvencesini oluşturur. İnsan olgusuna bilimsel temellerde yaklaşırken, insandan yola çıkarak neyi, nasıl, ne kadar bilebiliriz sorularına doğru yanıtları verebilme doğru ve bütüncül bir evren anlayışına ulaşmanın da temelini açığa çıkaracaktır. İnsan küçük evrendir anlayışından hareketle kendini bilme sürecine yönelme ekolojik bir topluma yönelmenin de önceliği olmaktadır.

Önderliğimiz’nun Sokratvari olarak da tabir ettiği eğitim anlayışında evrenin öznesi insan olmaktadır. İnsan olgusundan yola çıkarak tüm evreni çözümleyebilmek ve doğruya en yakın tespitlerde bulunabilmek mümkündür. Bu karşılıklı bağımlılık ilkesini ve eğitimde süreklilik anlayışını da açığa çıkaracaktır. Bu tarz bir eğitim anlayışı birey-toplum, birey-doğa ve bireylerin kendi aralarındaki ilişki anlayışında da doğal bir dengenin yaratılmasının zihinsel ön koşullarını yaratacaktır. Doğru bir teori ve pratik bütünsellik içerisinde toplumun değişim-dönüşümüne yönelme doğru bilgilene ve insan olarak kendi öznelliğinin bilincine varmayla birebir bağlantılıdır. Nitekim teoriyi bilimsel kılan dünyayı değiştirme eyleminin hizmetinde olması, yani pratik uygulama gücü olmaktadır. Doğru bir teori olmadan doğru bir pratiğin gerçekleşmeyeceği bilinen bir gerçektir. Olgular ve parça asla birbirinden bağımsız ve ilişkisiz değildir. Aksine, parçalar birbirine bağımlı bir bütündür. Bu açıdan doğadaki hiçbir olgu asla birbirinden ayrı ele alınamaz. Bu teori ve pratik bütünsellik açısından da böyledir. Descartçı bir metafizik yöntemin aksine bilimsel yöntemlerle evreni anlama ve toplumda var olanı değiştirme gücüne ulaşma arayışında teori ve pratik bütünselliğin önemi daha fazla açığa çıkmaktadır.

Nihayetinde kendini bilme eğitim anlayışı en temel bilimsel yöntem arayışı da olmaktadır. Bu demokratik bir kişiliğe ulaşmanın da temel yapı taşı olma özelliğini taşımaktadır. Kendini bilen ve tanıyan insan, karşısındaki tüm olguları da tanıyan, ötekiliğin ve farklılığın zenginlik olarak algılandığı bir zihniyet dönüşümünü de yaratacaktır. Kendinden yola çıkarak tüm olguları anlamlandırma ve tanıma sürecine de girecektir. Demokrasinin en önemli ilkelerinden biri olan diyalog geliştirme ve tartışmacılık, kendini ve ötekiyi tanıma temel yöntem zenginliklerinin de başında gelmektedir.

Diyalog yöntemi, doğruya ulaşmanın ve çözümleme gücünü açığa çıkarmanın en temel ögesi olmaktadır. Kaldı ki insan, karşılıklı diyalog geliştirme ve ilişkilene yöntemleriyle insan olma sürecine girmiş ve diğer canlılardan farklılığını ortaya koymuştur.

Bu anlamda eğitimde tek tip insanı yetiştirme, tek renk, tek ses, tek düşünüş tarzını esas alan ve adeta monolog tarzında, dogmatik ve kaba materyalist yaklaşımların aşılmasında da tartışmacı bir diyalog tarzının esas alınması önem taşımaktadır. Diyalog, zenginlikleri açığa çıkaracağı gibi gerçek bir ilişki anlayışının yakalanmasının da temelini teşkil edecektir.

Diğer bir açıdan ele aldığımızda, eğitimin süreklileşmesinde pratik yaşamın kendisini eğitim olarak ele alınmasını sağlamada diyalog yönteminin önemi daha fazla açığa çıkmaktadır. Diyalog yöntemi (tartışmacı, katılımcı bir demokrasi anlayışı esas alınarak), yaşamın her anını bir eğitim alanına dönüştürme gücüne de sahip bulunmaktadır. Demokratik bir kişiliğe ve özgür bir bireye ulaşmada da bu yöntemler en temel araçlar olmaktadır.

Yeni paradigma eksenindeki eğitim anlayışında devrimci teorinin niteliği de değişmektedir. Marksizmin 19. yüzyılın kaba ve Newton'cu bilim anlayışıyla evreni, doğayı ve toplumu yorumlama geçerliliğini yitirmektedir. Yeni dönemin bilim anlayışında evreni ve insanı yorumlamak, ulaşılan bilimsel verilerden hareketle ele almak temel eğitim yöntemi olacaktır. Yeni paradigma ekseninde hareket noktası Kuantum Fiziği, İzafiyet Kuramı, Hologram ve atomaltı araştırmaları gibi çağdaş bilimsel düzeydir. Bu temelde açığa çıkan ve esas alınması gereken değişmeyen tek şeyin değişim olduğudur. İnsanın karakteristik yapısı onu şekillendiren çevre koşullarının bir ürünüdür. Fakat bu herhangi bir zorunluluk yasasına bağlı olarak değil, dış etkenlerle birlikte insan bilincinin, istem ve ideallerinin, eylemlerinin bir sonucudur. Yani idealizmin aşıladığı gibi bir kaderi yoktur insanın.

Yeniye yönelirken gelecekle bağını kurmak, ancak gelenekle bağını koparmadan bir tamamlayıcılık etiği temelinde ele almakla mümkün olabilir. Eğitim yönteminde günümüz dünyasının çıkmazlarına çözüm alternatifini geliştirici yaklaşımlar sergilemek kadar, geleceğin perspektiflerini ve hedeflerini doğru tespit etmek de önemlidir. Fakat burada tarih ve gelenekle bağını koparmamak büyük önem taşımaktadır. Köksüz, bilinmeyen ve reddedilen bir gerçeklik, bugünün ve yarının doğru perspektifle belirlenmesini de etkileyecektir.

Düşünmeden, sorgulamadan, merak etme ve eleştiriden uzak tutan eğitim sistemlerini aşmak mücadelenin önümüze koyduğu görev ve hedeflere ulaşmada belirleyici bir yere sahiptir. Felsefi ve bilimsel veriler ekseninde tarihi, günümüzü ve geleceği yorumlamak özde insani olgunun doğru çözümlenmesinin toplamı olmaktadır. Kendini bilmeye giden yolun anahtarıdır. Kapitalist toplumun bilim anlayışı temelindeki (Descartçı, Makyavelci ve Newtoncu) yaklaşımı aşmak gerçek bilimsel eğitim yöntemlerinin yollarını da aralayacaktır. İnsanları ve içinde bulundukları evreni mekânîk ve birbirinden ayrı parçalar olarak gören bu anlayış, en temelde insanın öznelliğini dışlayan ve bilgiyi bir çıkar aracı olarak kullanan yaklaşımın bilimsel izahlarını oluşturmaktadır. Bu yaklaşımları aşmak sosyalist eğitim modeli açısından büyük önem taşımaktadır.

Devrimci teori öncelikle insanı özne olarak ele almayı gerektirir. Marksizmin insanın öznelliğini ikinci plana iten ve kaba materyalist bir şekle bürünen çözümleme tarzındaki hatalar tüm sosyalist hareketlerde olduğu gibi, mücadelemiz açısından da belirgin hatalara düşmenin de temelini oluşturmuştur. Yeni dönem paradigmasında bu yaklaşımın aşılması ve insanı özne olarak ele alan bir eğitim sisteminin yaratılması esas alınmaktadır. Düşünen, sorgulayan, eleştiren ve demokratik, sosyalist kişiliğe ulaşan bireyi yaratma temel olgu olmaktadır. Birey olma olgusu her şeyden önce insanın evrenle bir bütün olduğunun farkına varmasını gerektirmektedir. İnsanın kendi sorumluluklarının (insan olarak kendi öneminin) bilincine varması, birey olgusunun ortaya çıkmasının temel etkeni olmaktadır. Bu da en başta hiyerarşik zihniyetin yarattığı sadece itaat eden ve uygulayan kulluk mantığının aşılmasını gerektirir.

Doğru bir insan ve evren tanımına ulaşmak kulluk mantığının aşılmasının da öz gerçekliği olmaktadır. Kendini ve evreni tanımayan, çözümlemeyen birey öz iradesini ve gücünü açığa çıkaramayacağı gibi hiyerarşik düzenin yalan ve hileleriyle sarsılmaz tek

otorite olmasının temel dayanağını oluşturacaktır. Adı ne konulursa konulsun tüm toplumsal sistemlerde ve örgütsel yapılanmalarda bu zihniyet aşılmadan ne kulluk mantığı yıkılabilir, ne de tahakküm ortadan kaldırılabilir. Bu nedenle en temelde nesnelleştirilen insan anlayışının yıkılarak insanın öznelliğini ve birey yaratımını esas alan bir eğitim yöntemini uygulamak, ordu gerçekliğimiz açısından da en önemli husus olmaktadır. Orduların katı hiyerarşik yapılanmaları göz önünde bulundurulduğunda da bunun önemi daha fazla açığa çıkmaktadır. Egemen ordu sistemlerinin hatalarına düşmemek, bireyi yok etmeyen (örgütsel yapılanmaya feda etmeyen), doğru ve uyumlu bir birey-örgüt anlayışına ulaşmak en temel hedef olmalıdır. Alternatif ordu ve komuta olmanın temel koşulu da ancak böyle sağlanabilir.

KOMUTA EĞİTİMİ VE EĞİTİMDE KOMUTANIN ROLÜ

Olgular arasındaki ilişkileri karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılık temelinde ele aldığımızda askerleşme olgusunu ve eğitim anlayışını da diğer eğitim alanlarından kopuk ele alamayız. Devrimci bir eğitim modelinde eğitimin niteliği ve pratiksel alanı ne olursa olsun, erdemli bir kişiliğe ulaşma temel öge olmalıdır. Erdeme ulaşma kendini bulmadır. Unutulmamalıdır ki, özgürlük dolambaçlı serüvenini birçok iniş çıkışlardan geçerek tamamlamaktadır. Erdeme ulaşmada bireyin bin yıllardır zihniyetinde ve kişiliğinde yaratılan parçalanma ve kölelik mantığıyla özgürlüğe ulaşma arasındaki çatışmanın karşılıklı mücadelesi yoğun bir savaşım gücüyle gerçekleşebilir. Bu, askeri alanda yürütülen mücadele açısından da geçerli bir durumdur.

Meşru savunma çizgisinin yaşamsallaştırılacağı bir alan olan askerlik olgusuna ve eğitim anlayışına böylesi bir anlayışla yaklaşılmadığı müddetçe devletçi zihniyetin ağına düşme ve çözülmesi hedeflenen hiyerarşik sistemin bir ayağı olmanın ötesine gidilemeyecektir. Sağlam bir ideolojik temele oturtulamayan, stratejik ve taktik hedeflerini doğru belirleyemeyen bir mücadelenin karşısına dönme tehlikesi oldukça fazladır. Hiyerarşik zihniyetin ağına düşen tüm halk mücadelelerinin de gösterdiği pratikler bunu somut olarak önümüze koymaktadır. İdeolojik yapılanmalarda devletçi zihniyeti aşamadıklarından dolayı gerek siyasal gerekse de askeri mücadelelerinde gerçek anlamda bir başarıya ulaşamamaları bunun en temel göstergesi olmaktadır.

Böylesi bir zihniyeti aşma noktasında ordu sistemimizde öncülüğü üstlenen komutanın rolü oldukça belirleyici olmaktadır. Zihniyet devrimi her şeyden önce bir eğitim olayıdır. Sınıflı toplum tarihini incelediğimizde devletçi otoritenin kurumlaşmasını sağlayan temel etmenlerin askerlik ve politikanın gelişimi olduğunu görürüz. Yani devleti devlet kılan, her şeyden önce bu iki olgunun gelişimidir denilebilir. Kadının toplumsal statüden düşürülmesi ve yönetim olgusundan uzaklaştırılması da bu sürece denk gelmektedir. Hiyerarşik sistemle birlikte kadın artık toplum dışı bir konuma itilmiş bulunmaktadır. Erkek damgalı kurumlaşmalar olarak ortaya çıkan askerlik kurumu ve politika, yarattığı sistemde kadına yer vermemiştir. Askeri ve siyasal zor olayı da en temel tahakküm araçları olarak rol oynamaya başlamıştır. Toplumun ahlak normlarının yıkılması da bu temelde boy göstermiştir.

Görüldüğü üzere askerlik ve siyaset birbirini tamamlayan ve bütünleyen iki temel olgudur. Askerlik ve politikayı karşılıklı bağımlılıkları ekseninde ele almak, ordu ve komuta gerçekliğimiz açısından büyük bir önem taşımaktadır. Fakat önemli olan tüm toplumsal alanda olduğu gibi, askeri ve politik alanda da ahlaksal ve etiksel normlara oturtmaktır. Nihayet Önderliğimiz hiyerarşik sistemin aşılmasını ve demokratik-ekolojik topluma ulaşmayı üç temel üzerinden gerçekleştireceğimizi ve insanlığın bu üç alandan çıkış yapması gerektiğini vurgulamaktadır. Bu alanlar ahlak, askerlik ve politika olmaktadır. Alternatif bir ordu olarak ordu sistemimizde bu perspektif üzerinden askeri ve siyasal eğitim alanlarına yönelmek ve bu anlayışla komuta olgusunu geliştirmek önem taşımaktadır.

Askerleşmenin hiyerarşik sistemin çözülüşü ve demokratik-ekolojik toplumu kurmayla bağlantısı nedir şeklinde bir soru akla gelebilir. Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliği bilimsel ve tarihsel kökenleriyle ele alındığında bu sorunun cevabını bulmak daha kolay olacaktır. Bugüne kadar yürütülen mücadeleler katı hiyerarşik sistemin yalnızca tek ayak üzerinden başarıya ulaşamayacağını göstermiştir. Fakat ordu ve politika bir iktidarlaşma, devlete koşma aracı değil, hiyerarşinin çözülmesinde ve özgürlüğe ulaşmada bir araç olarak ele alınmak durumundadır. Bu noktada kadın ordulaşması ve onun öncü gücü komutanın rolü önem taşımaktadır. Kadına tahakkümle başlayan ahlaki çöküntünün yıkımlarını gidermek ve yeni bir toplumsal, askeri ve politik ahlak oluşturmakla mükelleftir.

Askeri alanda başarı sağlanmadan siyasi alanda başarılı olunamayacağı açıklığa kavuşmuş bulunmaktadır. Askeri eğitimlerde öncelikle komutanın bunu bilince çıkarması ve yapısını bu bilinçle eğitmesi önem taşımaktadır. Devleti ve iktidarı hedeflemeyen ve ahlaksal bir yapılanmayı amaçlayan bir askerlik anlayışını (aynı zamanda politikayı, çünkü her asker ve komuta, aynı zamanda bir siyaset insanıdır) eğitimlerin temelinde yerleştirmek ordulaşmaya olan yanılıklı yaklaşımları da ortadan kaldıracaktır. Orduyu yalnızca bir zor ve şiddet aracı olarak gören hiyerarşik zihniyetin aşılması ve demokratik-ekolojik topluma ulaşmanın temel aracı olarak ele almak yeni eğitim sisteminin temel perspektiflerinden biri olmalıdır. Bu zihniyeti öncelikle komutanın kendisinde geliştirmesi gerekmektedir. Komuta, zihni ve vicdani anlamda kendisinde bir değişim, dönüşümü yarattığı, ideolojik bir netliğe ulaştığı ve hiyerarşinin çözülmesinde iknayı yaşadığı oranda yapısını da çizgi mücadelesine çekebilecektir. Aksi takdirde teori ve pratik bütünselliğin yakalanmasından da söz edilemeyecektir. Komutada ideolojik derinlik ve pratik bütünsellik yakalanmadığı müddetçe, bugüne kadar yaşanan pratiklerde sergilendiği gibi 'dediğimi yap, yaptığımı yapma' anlayışı hâkimiyetini koruyacaktır. Bu da en temelde komutanın kendisinde doğru bir askerlik anlayışı geliştirmesini, hiyerarşiyi zihninde ve kişiliğinde yıkması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Askerlik iktidarlaşma demek değildir. Eline silah alıp savaşmak bir hükümrancılık olayı olarak ele alındığı takdirde öz değerlerinden ve halk mücadelesinden kopmak kaçınılmaz olacaktır. Gerilla gücü en temelde halk savunma güçleridir ve bu temelde bir yaklaşımın esas alınması gerekmektedir. Toplum üstü bir statüye oturtulan gerilla gücü, uğruna mücadele yürüttüğü gerçeklikten kopuşu yaşayacaktır. Bu nedenle zor ve şiddet olgusunda da sapmalar yaşanacak ve çizgi karışıklığına düşecektir. Orta yoğunluklu savaş tarzında 'nereye kadar ve nerede şiddet kullanılmalı' konusu en fazla doğru kavranılması gereken bir durumdur. Sivil halkı hedefleyen, doğayı tahrip eden savaş tarzının esas alınmaması gerektiği eğitimin temel konuları olarak belirlenmelidir. Aşırı zor ve şiddet kullanımından kaçınmak en doğru meşru savunma anlayışını oturtacaktır.

Zor ve şiddet olgusuna yaklaşım, en temelde komutanın kendisinde oturtması gereken ve temel bir eğitim konusu haline getirilmesi öncelik taşıyan bir husus olmaktadır. Eğitimlerin kapsamı ne olursa olsun, komutanın öncülük ve çözümleme düzeyi belirleyici bir etmene sahiptir. Meşru savunma çizgisine kendini doğru yatırmayan bir komutan, yapısını da militan çizgiye çekemez ve doğru bir eğitim tarzını uygulayamaz.

Diğer önemli bir nokta komutanın yapısında özgüven, inisiyatif, askeri kültür ve disiplini geliştirme durumudur. Askeri kültür ve disiplinden uzak bir ordu örgütlenmesi dağınık, başıbozukların kol gezdiği, her an her türlü tehlikeyi içinde barındıran ve başarıya ulaşması oldukça zor bir yapılanmayı ifade edecektir. Ki bugüne kadar Kürdistan tarihine baktığımızda yürütülen mücadelelerin başarıya ulaşamamasının ve doğru bir öncülüğün yakalanamamasının temelinde de, askeri kültür ve disiplinin olmaması yatmaktadır. Eğitimlere gelişigüzel yaklaşan, kendini katmayan bir komutanın yapısında askeri kültürü ve disiplini yaratması da mümkün olmayacaktır. Aynı zamanda yapısında özgüveni, inisiyatifi geliştiremeyen bir komutanın doğru bir komutanlık anlayışından da söz edilemez.

Bir asker ancak eğitimle yaratılabilir ilkesinden hareketle komutanın başta kendisini yetiştirmesi, ölçü kazandırması, hedefe kilitlemesi, saldırı ruhu ve vuruş kabiliyetine

ulaştırması zafere kilitlenmiş bir eğitim tarzı ile olabilir. Doğanın olduğu kadar evrenin ve toplumun gelişim diyalektiğince hiçbir şey kendiliğinden gelişmez, yoktan var olamaz. Kürdistan gibi tarihin devletçi, tahakkümcü ve zor sistemlerince her şeyini yitirmiş bir halk zemininde özgürlük mücadelesi yürütmek, onun ordulaşmasını ve ordunun temel direği olan komutanlaşmasını sağlamak tam bir yaratma işidir. Yoktan var etme olmasa da en kısıtlı olanaklar içerisinde iğneyle kuyu kazar misali gelişen bir yaratıcılıktır bu. Ordu çalışmalarında hem komutanın hem de askerin yaratılması en temelde bir eğitim olayıdır. Askerlik doğuştan bir kabiliyet gerektirmeyen eğitimle kazanılan bir yetenektir. Bir komutanın askerlerini eğitmek kadar kendisini de eğitmesi gelişimin sürekliliği açısından şarttır.

Eğitim karşılıklı gelişen, hem öğretene hem de öğrenene bağlı bir durumdur. Kişi bir nesne olarak değil bir özne olarak kendi aklı, duyguları, duyuları ve eylemselliği içinde öğrenir. Eğitime tabi tutulan kişi bir varlıktır. Doğrunun ve yanlışın neler olduğunu yüklediğimiz, programladığımız bir bilgisayar değildir insan zihni. Kişinin sosyo psikolojik düzeyi, kültürü, özgeçmişi, hayalleri ve idealleri, korkuları ve inançları da öğrenmesini etkileyen faktörlerdir. Bu yüzden eğitim yöntemi olarak kişiyi başarıya kilitleyecek, zaferi hedefletecek bir inancın, umudun, bilincin yaratılması kadar kişiyi geri düşüren, ikircikleştiren, güven kırıcı tereddüt ve korkuların ortaya çıkarılması, bilimsel bir yaklaşımla çözümlenmesi ve aştırılması gereklidir.

İdealizmin, kaderciliğin yaşam felsefesi olarak hakîm olduğu toplumlarda ve bu toplumun bireylerinde eğitimin önemi pek kavranılmaz. Değişim ve dönüşüme inanmayan bir insan için kaybetmek de kazanmak da bir kader işidir. İnsanı kul-köle-nesne olarak, değişim ve yaratımı ise olağanüstü güçlerde gören bir zihniyetle yaklaşır. Oysa başarılı olmak için istemek ve haklı olmak da yetmez. Başarı için; iyi bir planlama, düzenleme, alt yapı hazırlığı, taktik yaratıcılık ve doğru vuruş tarzı yanında amaç doğrultusunda disipline olma ve hedefe kilitlenme... vb bir çok özelliğe ulaşılması gerekmektedir. Bunu da geliştirecek en temel yöntem, eğitimidir.

Büyük hedefi olanlar ve başarıyı hedefleyenler kendilerini büyük eğitmek zorundadırlar. Zamana, amaçlarına ve kendine sıradan yaklaşımı olanlar eğitimi de önemsemezler. Böylesi durumda olan bir komutan kendisinde bir değişimin, yaratıcılığın ve yenginin sahibi olmadığından komutası altındaki askerlere de öncülük edemez. Yani bir komutan kendisi inanmadıkça inandıramaz, kendini disipline etmedikçe askerini de disipline edemez, bir kuralı kendisi uygulamadıkça da askerine uygulatamaz. Yani komutan başta iyi bir asker olmasını bilmeli ondan sonra da bunu askerine öğretebilmelidir.

Yöntemde düz ve dogmatiklik gibi aşırı maddeci, katı kuralcı bir yaklaşımla insanı kuralların ve zorunlu olarak gördüğü gelişim yasalarının kulu-nesnesi kılmak ne kadar etkileyici ve değiştirici olabilir? Yine yöntemde liberal, esnek, istemleri, duyguları, niyeti esas alırken gerekliliğin gerekliliklerine ters düşen, salt özneyi esas alıp kişilere göre doğruları esneten, son kertede maddi gerçekliği reddedip kişinin kendi duygularına ve bilincine göre davranmasını doğru bulan bir yaklaşım ne kadar başarıya götürebilir?

Bir komutanın da yaşam ve mücadele öncüsü olma bilinciyle sürekli bir eğitim anlayışına yönelmesi, her şeyden önce bir insan ve birey olarak kendi gerçekliğini tanıma ve aşma sürecine girmesini gerektirir. Bir öncü olarak kendini bilme, denetimindeki yapıyı da bilmeyi ve demokratik bir komuta anlayışına yönelmeyi de geliştirecektir. Diyalog yönteminin esas alınması, komutanın üstte kalan, yapının psikolojisini tanımayan ve çözüm gücü geliştiremeyen, kökeninde efendi-kul anlayışını barındıran iktidar (mutlak otorite) anlayışının aşılmasını da beraberinde getirecektir. Eğitime yaklaşımda yeterlilik anlayışının komutada çıkması ve değişim-dönüşüme, aydınlanmaya kendini yatırmaması halinde devrimci bir öncülüğün gelişemeyeceği de açıktır. Yaşamın kendisi sürekli bir eğitim sahasıdır. Özü sözü bir olarak kendini değişim dönüşüme yatırma öncelikle de bu yaşam sahasında kendi gerçekliğine yönelmeyle mümkün olabilir. Aksi takdirde pratiksel yaşamda ağır, aksak bir yaşam durumu açığa çıkacağı gibi teorik lafazanlık durumu da kendini

gösterecektir. ‘Bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir’ anlayışıyla birey olma gerçekliğine ve yaşamsal alana yönelme doğru bir eğitim yöntemini de açığa çıkaracaktır.

Nasıl bir eğitim modeli derken, öncelikle hiyerarşik-tahakkümcü zihniyeti aşan, ‘ötekiyi’ (en başta kadro, savaşçı yapısını) tanıyan, özgürlük ilkelerini esas alan bir yaklaşımın gelişimi doğru bir kişilik ve yaşam anlayışının yaratılmasını da açığa çıkaracaktır. Komutanın öncelikle tek otorite ve iktidar gücü olarak karşısındakini tanımayan ve iradesine hükmeden öteki olmaktan çıkması gerekmektedir. Öteki olmaktan çıkan komuta, ‘dokunulmazlığı olan komuta’ olmaktan da çıkacaktır. Kendini yaratma süreci öncelikle özerk yaklaşımların aşılması ve eğitime (terbiye etmeye) doğru yatırmayla mümkün olabilir. Kendini yaratma süreci, iradesini, özgücünü, birey kimliğini açığa çıkarma ve özgür insan olma yolunda atılan adımın başlangıcı olacaktır. Ne tanrı ne kul mantığına düşmeden yeniden yapılanma sürecine girme, bilme ve erdeme ulaşmanın da temelini teşkil etmektedir. bu özgürleşme yolunda atılacak adımların da başlangıcı olmaktadır.

Hiyerarşik toplumun yarattığı ben-merkeziyetçi, ötekiyi tanımayan ve dışlayan, özerk, kariyerist, yetkici, iktidar hastalığına bulaşmış zihniyet yapılanmasından arınma öncelikle güçlü bir eğitim sistemine ulaşmakla mümkün olabilir. Analitik ve duygusal zekânın birbirini tamamlayan uyumlu dengesinde bir eğitim sistemiyle zihniyet devrimini gerçekleştirmek gerekmektedir. Özellikle başta Ortadoğu olmak üzere, tüm toplumsal kesimlerde kadının yaşadığı büyük kırılma ve sınıflı toplum hastalıklarına kapılma gerçek anlamda bir özgürlük bilincine ulaşmakla gerçekleşebilir. Bu anlamda bin yılların cehaleti ve kör inançlarına karşın kadının kendini yaratma savaşında eğitim büyük önem taşımaktadır.

Kadın, bilgiye ve aydınlanmaya eğitim yoluyla yönelirken, özgürlüğü adeta fethederek ilerlemesi büyük önem taşımaktadır. Kadın, özgürlük bilinciyle hücrelerine kadar kendini yeniden yaratma eylemine girişmediği takdirde ne doğru bir kadın-erkek ilişkisinden ne de birey-toplum-doğa dengesinin oluşturulmasından söz edilebilir. Çünkü toplumun ahlaksal çöküntüsü kadının düşürülüşü ve bireyin tanrılar karşısında alaşağı edilmesiyle gerçekleşmiş bulunmaktadır. O halde öncelikle yeni bir ahlak ve etik temelinde bilimsel verileri esas alarak toplumsal yapılanmaya yönelirken, kadının eğitimi büyük önem taşımaktadır. Kadının eğitim ve zihniyet değişimiyle varoluşu bireyin yeniden varoluşu anlamına da gelecektir. İnsanın insana tahakkümüyle başlayan toplumsal düzenin yıkılışı nasıl ki doğayla olan bütünselliği de yıkmışsa, insanın insanla karşılıklı bağımlılık ve farklılıkların birliği temelindeki bütünselliği de aynı şekilde doğayla barışçıl bir ortamı da yaratacaktır. İnsanın insana ve doğaya karşı olan tahakkümü öncelikle bir nefis terbiyesini gerekli kılmaktadır. Tahakküm ve itaate dayalı bir yaşam anlayışının gelişimi insanın bilgiye ve ürün fazlasına ulaşmasıyla birlikte özgür yaşam koşullarını terk edip daha fazlasına ve iktidara koşmasının bir sonucu olarak gelişmiştir. Günümüz dünyasının bireyi yok oluşturan doyumsuz bilgi iktidarı anlayışı da bu ahlaksal çöküntünün gittikçe derinleşen bir yansıması olmaktadır. Pazarlanan düşünce ve kişilikler daha fazla iktidara koşmanın ve zihniyetteki devletçi otoritenin bir sonucu olarak varlık bulmaktadır. Bireyi toplum ve doğadan koparan toplumsal düzende devletçi zihniyetin özgürlüğü adeta bilgi iktidarıyla insanlara armağan etmesi gibi sanal bir özgürlük anlayışı yaratılmaktadır. Kul özgürleşmeyi adeta tanrılaşma olarak ele almaktadır. Eğitim sistemleri birey özgürleşmesinin değil, kullaşmasının temel araçları olmaktadır. En fazla da kullaştırılan kadın gerçekliği olmakta, kadının düşürülmesinde ifade bulmaktadır.

Bu açıdan ele aldığımızda kadın ordulaşmasının temel öncü gücü olarak komutanın mevcut zihniyet yapılanmasını aşarak kişilikte bir değişim-dönüşümü yaratması, devletçi ordu zihniyetinin aşılması ve alternatif ordu olma yönünden de önem taşımaktadır. Kadın doğasında var olan duygusal akıl, bu temelde sahip olduğu empati yeteneği, öngörü ve hissetme kendini ve karşısındakini ikna etme temelinde bir eğitim anlayışını

güçlendirmektedir. Kadın komuta tarzında varolan bu duygusal zekânın analitik zekâyla sentezlenmesi anlam verme gücünü bilimsel temellere kavuşturacaktır.

Teorik ve pratik bütünsellik içerisinde eğitimi yaşamsallaştırma, devletçi zihniyetin yarattığı tüm düşünce tarzlarından arınmayı da beraberinde getirecektir. Komutada açığa çıkan tanrılaşmaya koşan (ben-merkeziyetçi, bireyci, özerk, mutlak iktidar) yaklaşımlarının aşılmasında da temel teşkil eden bir konu olmaktadır. Kadında erkek egemen mantığın bir yansıması olarak açığa çıkan bu duruşun ve yaklaşım esaslarının aşılması demokratik-ekolojik toplum esasları çerçevesinde bir duruşu da açığa çıkaracaktır.

ÖNDERLİĞİN EĞİTİM TARZINI NASIL PRATİKLEŞTİREBİLİRİZ?

“Anlamadan uygulamak hamallıktır.”

“Anlamak uygulamaktır!”

Demokratik Konfederalizm Önderliği

Analitik zekâ kadar duygusal zekâsını da kullanarak tarih, günümüz ve geleceği yorumlamak Önderliğimiz’da temel bir düşünüş tarzı olmaktadır. Geçmiş günümüzde ve her ikisinin dersleri ve perspektifleriyle geleceği öngörmek Apocu Felsefe’nin temel ilkelerinden biri olduğu kadar, bilimsel verilerle olay ve olguları yorumlamayla tüm felsefi bakış açılarını aşan bir tarzı yakalamak esastır. Tarih, günümüz ve gelecek yaşamın kendisi, karşılıklı bağımlılık çerçevesinde birbirini tamamlayan olgulardır. Yaşadığımız an, aynı zamanda tarihtir ve gelecekte de haberler vermektedir. Yaşamış olduğumuz ve yaşadığımız an, aynı zamanda geleceğin perspektifidir.

Önderliğimiz’nun eğitim tarzında günümüz ve geleceğin bağı, tarih ve gelenekle koparılmadan anlayarak uygulamak esastır. Eğitim, yaşamın kısa bir mekân ve zaman dilimine sıkıştırılmış bir olgu değildir. Eğitim, yaşamın kendisidir. Ancak yaşamı anlamlandırabilenler çıplak gözle dünyayı görebilme gücüne erişebilirler. Yaşamı anlamlandırmak, erdeme ulaşmaktır ve erdem, kimse tarafından öğretilmeyecek, ancak yol ve yöntemleri sunulabilecek bir yüceliktir. Erdeme ulaşmak; kendini bulmak, yeniden yaratmak, evrene ve bir bütünen yaşama tek bir pencereden bakma tutsaklığından kurtulabilmektir. Duygu, düşünce, sezgi, irade ve tüm insani vasıflarıyla yaşamın kendisi olabilmeyi başarmaktır.

Bugüne değin geçirdiğimiz eğitim pratiklerinde eğer çok fazla sonuç alıcı olamamış ve gerçek anlamda bir değişim-dönüşümü yaratamamışsak bunun kökeninde Önderliğimiz’yu anlayamamak ve anlamlandıramamak yatmaktadır. Önderliğimiz’nun olay ve olguları ele alış tarzında; kesin mutlak doğrularla sınırlar çekmek ve mutlak tanımlamalarda bulunmak yoktur. Kaba materyalist, determinist belirlemelerde bulunmak Önderliğin felsefi bakış açısında aştığı bir durumdur. Apocu diyalektik çerçevesinde yaşama ve tüm olgulara felsefi bakış açısını yerleştirmek esastır. Felsefi bakış açısına ulaşmış bir özgür düşünceyle insandan yola çıkarak evreni ve tüm doğayı yorumlamak esastır. İnsan evrenin öznesi, en küçük parçasıdır. İnsanı anlamak, evreni anlayabilmek ve çözümleyebilmektir. Evren, doğa, insan ve toplum birbirlerinin birer bütünleyeni ve tamamlayanıdır.

Önderlik tarzında kesin, mutlak bir doğruyla ‘erdem budur, ulaşman gereken hedef budur’ biçiminde bir belirlenimciliğe yer yoktur. Öğretilen erdemin kendisi değil, erdeme ulaşmanın yol ve yöntemleridir. Eğitim tarzında yöntem esastır. Nasıl ki, evreni çözümleyebilmede insandan yola çıkarak tüm olguları çözümleyebilme esas alınıyorsa, yaşamın kendisinde de en küçük bir ayrıntıdan tüm bir tarihi ve günümüzü çözümlemek esastır. Erdeme ulaşmanın yol ve yöntemleri doğru belirlendiği oranda, yaşam anlamlı ve güzel kılınacaktır. Erdem öğretilemez bir olgu olduğuna göre erdemi öğretmeye çalışmak, klasik öğretmen-öğrenci ilişkisini andıracaktır. Otoriter güç olarak sürekli öğreten bir öğretmen karşısında, öğrenci sürekli boş bilgilerle dolan bir nesneyi andıracaktır. Böyle bir

eğitim anlayışı Önderlik tarzına ters düşmek olacaktır. Önderlik tarzında yöntemleri öğretmenin temel yolu da yine diyalog olmaktadır. Yalnızca birinin verip diğerinin aldığı bir tarzın aksine, karşılıklı duygu ve düşüncelerin aktarıldığı diyalog yöntemini esas almak, Önderlik eğitiminin temel koşullarından biri olmaktadır.

Eğitim sadece soyutlanmış teorik bilgilenme ile edinilen bir bilinçlenme değil, yaşamın en yalın gerçeklerinden çıkarılmış bir somutluk arz etmektedir. Teori ve pratik bir bütündür. Teori pratiğin neden ve nasılına doğru bir temelde ortaya koyarken pratikte sınanmış teori ise genel geçer bir doğru olmaktan çıkarak daha doğru pratiklerin önünü açar. Kişinin kendini eğitmesinde en temel rol, bu konuda yaşadığı istem, ihtiyaç ve arayışlarına düşer. Önderlik eğitim tarzında kişinin kendi gerçekliğini görmesi, bu temelde kendini aşma ve özgürleşme temelinde bir eğitimi ihtiyaç olarak duyması önde gelir. Yani eğitim kişinin kendini bir amaç temelinde bilinçlendirmesi ve gerekli formasyonlara ulaşması işidir.

Eğitim sistemlerimizin temel yetersizliklerinden biri, tartışmacı ve katılımcı bir diyalog zemininin yeterince oturtulamamasıdır. Bireylerin eğitim ortamlarında kendine güvensiz, katılımsız veya sınırlı düzeyde katılım sergileyen, sürekli bir bilgi ve teori alımına karşılık bunu doğru kanalizasyon edememe ve pratikleştirmede yetersiz kalmalarının temel sebeplerinden biri de yeterli düzeyde bir demokrasi kültürünün oturtulamaması ve diyalog yönteminin geliştirilemeyeceği olmaktadır. Gerek siyasi gerekse askeri eğitim sistemlerinde bireyi tekdüzeleştirilen, salt öğretmeyi hedefleyen, bireyi yaratmaktan ziyade benzeştiren eğitim yöntemleri Önderliğin eğitim tarzıyla bağdaşmamaktadır. Bunun aşılması öncelikle bir demokrasi kültürünün oturtulması ve hoşgörü esaslarında bir yaklaşımın sergilenmesiyle bağlantılıdır. Hoşgörü; ilkelerden taviz verme, örgütsel sistemi tanımama şeklinde anlaşılmamalıdır. Kaldı ki hoşgörünün kendisi kayıtsızlık değildir. Hoşgörü, bir kültür olayıdır. Hoşgörü, felsefi bir tutumdur ve özellikle de demokratik kriterleri esas alan bir toplulukta hoşgörünün oturmaması gerçek bir demokrasi anlayışının oturmadığını gösterecektir. Önderlik tarzında insana, doğaya, bütün bir yaşama hoşgörülü bakmak tüm kesimleri (farklı sesleri, renkleri, düşünceleri vb.) içine alan ve kapsayan felsefi yaklaşım esastır. Dogmatik, basmakalıp eğitim sistemlerini aşma yönünde bu felsefi tutumun esas alınması oldukça önem taşımaktadır. Genellikle eğitim sistemlerimize damgasını vuran da dogmatik ve kalıpcı eğitim yöntemleri olmaktadır. Bu da zihniyet dönüşümünün önündeki temel engellerden biri olmaktadır.

Bir bütünen yaşamın tümüne felsefi bir tutumla yaklaşmak, doğadaki tüm varlıklara anlam biçmek ve yaşamın her anını bir eğitim alanına dönüştürmek Önderlik tarzına ulaşmayı da getirecektir. Bir çiçekten tutalım doğadaki herhangi bir canlıya anlam vermeye, sporsal bir faaliyetten beden zihinle birlikte günlük eğitime, bir sorunu ele alıp çözümlemekten alternatif geliştirmeye kadar yaşamı oluşturan tüm öğelere Önderlik felsefesiyle yaklaşım temel perspektifimiz olabilmelidir.

Yaşamın kendisini Önderlik yaşamı olarak algılamak ve bu çerçevede bir yaklaşım sahibi olmak, Önderliği anlamaktan geçmektedir. Özellikle komuta açısından doğru bir komuta anlayışına ulaşmak, Önderliğin komutanlık ve yöneticilik anlayışını kavramaktan geçebilir. Ben-merkeziyetçi, sektör ve bireyi körelten her türlü yaklaşımın aşılması ve bireyi kendi yaratanı olabilecek düzeye ulaştıran yaklaşımın esas alınması oldukça geliştirici olacaktır. Unutulmamalıdır ki, komutan öncelikle yaşamın öncüsü ve aynı zamanda bir eğitmencidir de. Yaşam duruşu, kişiliği, katılımı, ideolojik ve askeri alandaki yetkinliği vb. bir bütünen tüm vasıflarıyla eğitici bir düzeye ulaşması önem taşımaktadır. Doğa ve insana yaklaşımında kendi özüne dönen olay ve olguları çözümlemede özünün bir gereği olarak duygusal zekâsı kadar, analitik zekasını da kullanabilen bir tarzın yakalanması doğru bir eğitim anlayışını da açığa çıkaracaktır.

IV. BÖLÜM

IV. BÖLÜM

KOMUTANIN YAŞAM VE İLİŞKİ ANLAYIŞI

KOMUTANIN YAŞAM VE İLİŞKİ ANLAYIŞI

KÜLTÜR KAVRAMI VE KOMUTANIN KÜLTÜR YAKLAŞIMI

“Her şeyden önce değerlendirmeyi bilmeyen bir halk yaşayamaz; ama varlığını sürdürmek istiyorsa komşusu gibi değerlendiremez o. Bir halkın iyi olarak değerlendirdiği birçok şey, bir başka halk için aşağılanma ve utançtır. Nihayet anladım olup biteni; birçok şeye burada kötü dendiğini ve orada pembe onurlandırmalarla aklanıp paklandığını gördüm. Hiçbir zaman bir komşu ötekini anlamadı. Komşunun ruhu her zaman komşusunun ruhuna şaşıp kaldı.”

Nietzsche (Böyle Buyurdu Zerdüş)

Hayatımızda çok sık kullandığımız bir kavram da kültür kavramı. Yaşamı tanımlayan, insanı ve toplumu kimlikli kılan temel olguların başında o toplumun yaşam tarzı ve kültürü gelir. Kültür son derece dinamik bir yapıya sahip olmakla birlikte tarihsellikte sıkı sıkıya bağlıdır. Bir nevi toplumların tarihlerinin, tarihsel yaratımlarının bir sonucudur. Tarihsel olay ve olguların bir süreklilik içerisinde diyalektik bir gerçekliğe dayanarak toplumlara mal edilmesi kültürü açığa çıkarır. Tarih salt bir tecrübe olayı değil, aynı zamanda bir ‘yaşam bilincidir.’ Bu yönüyle kültür, tarihsel bir bağlantıyla açığa çıkan yaşam bilinci olmakta, tarihte edinilen tecrübelerin bir yaşam tarzına dönüştürülmesi şeklinde ifade bulmaktadır.

En yalın bir tanımlama olarak, toplumların tarihsel gelişim süreçleri içerisinde yarattıkları maddi, manevi tüm değerlerin toplamına kültür diyebiliriz. Bu bakımdan kültür, bir toplumun yaşam biçimini ifade ederken, ahlak, etik ve moral değerlerinin tümünü kapsar. Bir nevi toplumların ideolojik kimliklerinin yaşama yansıyış biçimidir. Toplumun giyim kuşamından tutalım, folklorik değer taşıyan yaşantı biçimine kadar, yeme içme tarzından üretim ve ilişki biçimine kadar olan tüm özellikleri kültür kapsamındadır. Bu yönüyle kültür, çok çeşitliliğe dayanan bir tarzda toplumların kendini ifadelendirmesi, kimlikli kılmasıdır. Kültürel yaşam tarzının bir toplumu kimlikli kılan temel olgu olduğu kesinlikle göz ardı edilemez. Bir halkın kültürünü inkâra kalkışmak, onun kimliğini inkâr etmekle özdeştir. Kültür, kaynağını tarihten alırken yaşam biçimi, ilişki tarzı, üretim biçimi, coğrafya, stratejik, politik ve ekonomik koşullara göre de değişkenlik arz eder. Buna ideoloji ve inanç sistemleri de dâhildir.

Çok kısa bir tanımla kültür kavramını ortaya koyarken, açığa çıkan en önemli husus, bir toplumun kültürel değerlerini koruması ve sahiplenmesinin bir savaş ve mücadele gerekçesi olduğudur. Kültürü inkâra kalkışmak, onu yadsımak köksüzleşen, amaçsızlaşan bir güncelliğin temel sebeplerinden birisidir. Güncelliğe yaklaşımda en belirgin yan tarihi inkâr eden bir tutum olmaktadır. Özellikle de Ortadoğu gerçekliğinde ele aldığımızda çok çeşitliliğe dayanan bir kültürel yapının varlığını görmekteyiz. Ancak nasıl ki, bireyin ve toplumun ötekileşmesinden ve ötekinin tanınmasından söz ediyorsak, kültürel yaşam tarzının da ötekileşmeyi sağlayan temel etken olduğu unutulmamalıdır. Kısaca, bireyi ve toplumu öteki kılan temel olgu da kültürdür. Yani birey ve toplum kendi tarihsel değerlerinin, bir anlamda kendi kültürünün ürünüdür. Ortadoğu kapsamında değerlendirdiğimizde tarihin temel yaratım sahaları olarak en güçlü kültürel mirasa sahip olan ve kültürü en derinliğine yaşayan halklar Ortadoğu halklarıdır. Bu yönüyle kültür, toplumların varoluş tarzlarının simgesidir.

Çok çeşitliliğe dayanan Ortadoğu kültürü güçlü bir tarihsel temele dayanmaktadır. Neolitiğin tarım-köy devrimine dayalı yaşam biçimlerine günümüzde halen rastlanmaktadır. Aynı şekilde uygarlığın ilk yaratım sahaları olarak şehir devrimine geçişin temel sahası olması itibarıyla bu özellikleri de bağrında taşımaktadır. Önemli bir boyut olarak da etnisitenin yaşam tarzına, direnişine en çok doğu kültüründe rastlanırken, felsefi içerikli mistik tarikatlardan ilk ideolojik yaratım merkezine kadar doğu kültüründe yaşam bulmuş olması hem gizemli hem de çok renkli bir kültürel yapıyı açığa çıkarmıştır. Bu kadar güçlü bir kültürel yapıya sahip olması Ortadoğu toplumlarının gücünü güçlü tarihsel köklerini ortaya koysa da günümüzde derin dogmalarla kuşatılmış olması

demokratikleşememesinin önündeki temel engel olarak açığa çıkmaktadır. Bu durum kültürel yenilenmeye imkân vermemektedir. Çünkü kültürel geleneğin gücü yeniye yaratmada da en güçlü potansiyeli bağrında taşır. Ancak, yaşanan derin bunalım süreçleri kendi kültürüne sıkı sıkıya sarılmasına yol açarken, tutuculaştıran, gelişime, değişime kapatan bir durum yaratmıştır. Oysaki kültür, tarihsel kökene dayanmakla beraber güncelliğin rüzgarında savrulmadan ama kendini güncelliğe uyarlayarak yenileme gücüne sahiptir.

Bu çerçevede değerlendirdiğimizde 21. yüzyılın temel karakterini belirleyen etkenler nelerdir sorusu en acil cevabı gerektirmektedir. Gelenen dünya koşullarında coğrafik konum eski önemini yitirmekle yüz yüzedir. Önemini yitirmekten ziyade artık geri plana düşmüştür. Sınıf ve taraf farkları da artık aşılmıştır. Geçmiş yüzyılların en önemli sorusu kutuplaşan dünya gerçekliğiyle bağlantılı olarak 'hangi taraftasın' şeklinde gelişirken, taraf değiştirmek mümkün olabilirdi. Ancak gelenen aşamada taraflar sorunu da önemini yitirmiş ve en temel güncel soru 'sen nesen, kimsin' şeklinde kimlik arayışını belirleyen bir soruya dönmüştür. Bu soruların cevabını ideolojik gerçekliklerle birlikte en temelde kültürel gelenekte bulabiliriz. Çünkü kültürel gelenek, kültürel yaşam tarzı toplumların kimliğini temsil etmektedir. Bu konuda taraf değiştirmek mümkün değildir. Çünkü kültürel gelenek bir nevi yaşamın kendisidir. Tüm bölgelerden ve uygarlıklardan daha çok Ortadoğu uygarlığı açısından temel teşkil eden bu husus yaşadığı tarihsel gerçekliklerden kaynaklanır. 'İlklerin beşiği' olarak her daim tekrarlanması, bu özelliklerinden kaynaklıdır.

Diğer önemli bir boyut kültür yaratıcılarının halklar olmasıdır. Kültürel geleneği yaratan kesinlikle devlet değil, halklardır. Halklar kültürü yaratırken devletin yaptığı, talan yöntemleriyle kendine mal etmek olmuştur. Bu yönüyle halkların bilimin de temel yaratıcısı olduğunu daha önceki bölümlerde vurgulamıştık. Halkların demokratik karakteri bilimin ve kültürel yaşam biçimlerinin temel yaratıcısı olmasındandır. Örneğin etnisitenin kendisi tarih boyunca emekle kültürel geleneğini yaratırken, bilimin de temel yaratıcısı olmuş ve devletçiliğe en çok direnen kesimi teşkil etmiştir. Bu yönüyle bakıldığında demokrasinin en etkin ve aktif taşıyıcısı da yine halklardır. Özellikle aşiretçilik günümüzde katı tutucu bir hal alsa da başlangıç koşulları demokratiktir.

Demokrasinin tarihini kesinlikle devlette değil, bilimin ve kültürün temel yaratıcısı olan ve devlete karşı direniş içerisine giren sınıfsallığa yabancı halklar tarihinde aramak gerekir. Her ne kadar devletçi iktidar anlayışları tarafından yabancı kültür taşıyıcıları 'barbar' olarak değerlendirilse de aslında barbar olarak tanımlanan güç halklardan başkası değildir. Özellikle Yunan-Helen kültüründe yabancının barbar olarak tanımlanması, Roma'nın egemen tarih kayıtlarında barbar istilalarıyla yıkılmasından söz edilmesi aslında halkların, devletin yayılcı ve saldırgan zihniyetlerine karşı savunma ve demokrasi hamlelerinin göstergesi olarak algılanmalıdır. Ortadoğu geleneği açısından da bu böyledir. Yabancının barbarlığı, onun kendi kültür ve inanç taşıyıcılığının devletçi egemen zihniyet tarafından ele alınış biçimidir.

Farklı kültürlerin inkâr edilmesi devletçi zihniyetten kaynağını alır. Halklar temel kültür taşıyıcılarıdır. Özellikle de Ortadoğu'da kültür bir nevi yaşamın kendisi olmuştur. Batı toplumlarında bu hususun doğudaki kadar belirgin olmaması uygarlık yaratmaktan ziyade onu alıp kendi formlarına uyarlamaktan kaynaklanır. Ancak Ortadoğu için bu husus geçerli değildir. Çünkü kültür onun kimliği ve kişiliğidir. Ortadoğu gerçekliğinde temel sorun, kültürü sahiplenirken yenilikten uzaklaşması, tutuculaşması ve değişime kapanmasıdır. Bunun aşılması ise yeni bir zihniyete ulaşmayı şart kılar ki bu zihniyet de demokratik zihniyettir. Farklı kültürler demokraside barbar değil, çok çeşitlilik kaynağı olmaktadır.

Başta da belirttiğimiz gibi kültür, bir kimlik olayıdır. Ötekiyi öteki yapan temel olguların başında da kültür gelmektedir. Kültürün çok farklı biçimleri bulunmaktadır. Mesela sanat kültürü, ekonomik ve askeri kültür vs. Toplum yaşamını ilgilendiren birçok husus kültür kapsamına girerken, birçok kültür kolu da gelişmiştir. Özellikle sanat

toplumsal yaşamda en belirgin bir biçimde kendisini hissettirirken, toplumun yaşamını ve yaratıcı ruhunu ifade eder. Sanat bir anlamda toplumun kimlik bulma arayışıdır. Önemle kavranması gereken temel bir nokta da sıkça kullandığımız kültürsüzlük diye bir kavramın olmadığıdır. Toplumca benimsenmeyen farklı bir kültür özelliğini kültürsüzlük olarak tanımlamak, yabancıyı barbar olarak tanıyan zihniyetten farksız değildir. Her kültürden insanın aynı olgulara yaklaşım tarzı çok farklıdır. Bunda zihniyet belirleyici olmakla birlikte, kültür esas belirleyen olgudur. Örneğin Ortadoğu toplumlarının giyim kuşamı batı toplumlarından farklıdır. Ama bunu ilkelik veya gerilik olarak değerlendirmek, kültürsüzlük olarak ele almak gericiliğin ve kendine benzeştirmenin ifadesidir. En doğru tutum hoşgörüyle karşılamaktır. Bu kültürsüzlükten de öteye bir çeşitlilik ve zenginliktir. Ama kendine benzeştirme tutumu egemen zihniyetin bir yaklaşımıdır.

Önemli bir noktayı daha belirtmekte yarar var; devrimsel mücadeleler özleri itibariyle zorlu ve sancılı geçen süreçlerdir. İçerisinde şiddeti ve zoru barındıran süreçler de vardır. Bu süreçler inkâr edilmemekle beraber demokratikleşme mücadelesi kesinlikle devrimlerden on kat daha zorlu ve çetin bir mücadele tarzıdır. Bununla demokrasinin devrimsel bir mücadele olduğu inkâr edilmediği gibi, en zor devrimin demokrasi olduğu belirtilmektedir. Zora dayalı devrim mücadeleleri hızlı gelişim gücüne sahip olsa da demokrasi, evrimsel bir gelişim gücü göstererek daha kalıcı ve eşitlikçi bir barış toplumunu geliştirir. Demokrasiyle elde edilen değerler, kazanımlar belki de on devrimin kazanımlarından daha üstünlüklü ve uzun süreli kazanımlardır.

Bu konuda iki temel husus sıralayabiliriz. Birincisi, bugüne kadar gelişen devrim mücadeleleri zoru barındırmalarından kaynaklı olarak ve iktidarı hedeflemeleri nedeniyle diktatörlüğe kaymışlardır. Ekonomik amaçlar temel yönelim sahası olmuş ve bir tarafın diğer tarafa üstünlüğü devrimin gerçekleşmesi olarak ele alınmıştır. Ezenin iktidarına karşı ezilenin iktidarı, ezilenin de sömürücü karakter kazanmasının en açık göstergesidir. Bu noktayı belirtirken tarih boyunca verilen mücadeleleri kesinlikle inkâr etme ve insanlığa kazandırdıklarını yâdsıma yoktur. Ama sorunun temeline inilmeden, geçici yöntemlerle tedavi edilmeye çalışılması hastalığı iyileştirmez ancak erteleyebilir. Sonuç olarak; hastalık taşıyan mikrop hala insanın vücudunda zamanının gelmesini, koşullarının yaratılmasını beklemektedir.

Diğer yanıyla özellikle Ortadoğu toplumundaki derin neolitik izler ve halkçı karakterin ağırlıklı olması demokratikleşmenin en açık zeminini sunmaktadır. Bunun yanı sıra hiyerarşik ve devletçi zihniyetin ağır baskısıyla İslami feodalitenin gücü hem şiddete hem de tutuculuğa, dogmatizme en açık zemin olmuş ve böylesine güçlü kültüre sahip Ortadoğu kendi kültürel geleneğini yenileme, değiştirme gücünü gösterememiştir. Kültürü sahiplenme ve koruma adına içerisine girilen tutumlar dogmaları derinleştirmekten öteye rol oynamamıştır.

İkinci olarak demokratikleşmenin en temel ilkesi devlete dayanmamasıdır. Demokrasi mücadelesi her zaman için halkların devlete karşı kendilerini savunma mücadeleleri olarak tarihte boy göstermiştir. Sadece bu boyutuyla ele alındığında dahi demokrasinin en zorlu mücadele olduğu görülecektir. Demokrasi diğer devrim mücadelelerindeki gibi şiddete dayanmadığı gibi meşru savunma dışında hiçbir şekilde şiddet kullanmaz. En önemli ve en zor yanı da budur. Özellikle devletçi zihniyet ve en önemlisi de Ortadoğu gerçekliğinde gırtlığına kadar şiddete bulaşmış bir yapılanmada şiddet dışında bir yönetime başvurmak kesinlikle en güçlü mücadeleyi gerektirir.

ASKERİ KÜLTÜR VE DAYANDIĞI ESASLAR:

Bir komutanın kültürel geleneğe yaklaşımı nasıl olacaktır? Kültürel geleneği sahiplenmek bir zihniyet olayıdır. Komuta tarih bilinciyle donanmadıkça demokratikleşemeyeceği gibi, kültürü de sahiplenemeyecektir. Tarih ve kültür iç içedir ve

birbirini koşullandırır. Kimliğin temel koşulu da tarih ve kültürün iç içeliğidir. Tarihi ve kültürel birikim yetersizliği, doğru bir kimlik sahiplenişine izin vermeyecektir.

Komutanın demokratik-ekolojik kültürü yaşamsallaştırma tarzı öncelikle tarihsel, toplumsal birikim ve güçlü bir ideolojik donanımına ulaşmakla mümkün olacaktır. Demokratikleşmeyi başaramayan komuta, katı merkezîyetçiliğe kayacak ve iktidar olgusu devreye girecektir. Yani demokrasi olmadan devletçi zihniyet kendisine zemin bulacak ve bunun sonucu da her türlü kültürü ve kimliği inkâr, ret ve bastırma olacaktır.

Komutanın demokratik-ekolojik kültürü yaşamsallaştırma tarzı tarihsel, toplumsal bilinç ve en temelde zihniyet yapılanmasıyla mümkün olacaktır. İnsana, doğaya ve topluma yeni zihniyet temelinde en sanatkârane bir ruhla yaklaşım olmalıdır. Demokratik sistem dışında diğer sınıflı toplum sistemlerinin insan ve doğa yaklaşımı hiyerarşik zihniyet temelindedir. Yalnızca neolitik toplum sisteminde hakîm olan animist düşünce tarzı her şeyin canlı olduğunu, doğadaki tüm varlıkların da insan gibi bir ruhu ve aklı olduğunu belirtir. Animizmde hiçbir olgu ve varlık reddedilmez. Hiyerarşilerin güç kazanmasıyla doğa yine anlamını korurken, sınıflı köleci topluma geçişte evrimsel bir tarzda da olsa süreçlere göre doğadan uzaklaşma söz konusudur. En son kapitalizmin endüstriyel üretimi kadar hiçbir sistem doğayı ve insan doğasını bu denli tahrip etmemiştir.

Sistemlerin insan ve doğa yaklaşımlarını en genel hatlarıyla bu biçimde ele alırken, Kürt halkının neolitiğin temel yaratıcısı olduğu da unutulmamalıdır. ‘Kendini bil’ ilkesi öncelikle tarihini bilmekle, demokrasinin tarihini, demokrasiyi bilmekle ve bu anlamda tarihin kültürel yaratıcısının halklar olduğunu bilmekle mümkün olabilir. Tarihini bilmeyen demokrasiyi, demokrasiyi bilmeyen kendi kültürünü sahiplenmeyi bilemez. Bunları bilemeyen de kimlikli olamaz. Yani kendini bilemez. Tarih eşittir demokrasi ve kültür. Tüm bunların toplamı eşittir kimlikli olmak. Değerlerini değişime açık bir biçimde sahiplenemeyen hiçbir toplumun kimlikli olabilmesi, kimliğini koruyabilmesi mümkün değildir. Aynı biçimde kimliğin insanın onurlu yaşamıyla bağlantısını kavramak önemlidir. Kimliği elinden alınan birey veya toplum onurunu yitirmiştir. Kimlik aynı zamanda onurdur.

Varolan kültürel değerleri sahiplenmek istiyor ve demokratik-ekolojik kültürü yaşamsallaştırma iddiasındaysak bunun temel dayanağının kadın olduğunu da bilmek durumundayız. Kadın, özü gereği demokratik bir karaktere sahiptir. Tarihin kültürel değerlerinin bir diğer taşıyıcısı da neolitik özünü kaybetmeyen kadın gerçekliğidir. Çokça sözünü ettiğimiz çağdaş neolitik kültürü yaşamsallaştırmak ancak demokratik-ekolojik zihniyete ulaşmakla mümkün olabilir. Aynı zamanda neolitiğin onurlu, emeğe dayalı yaşam biçimine ulaşmak da yine kültürel mirası sahiplenmeyi gerektirir. Bu nedenle her şeyden önce demokratikleşmeyi başarmak gerekir. Kimliği sahiplenmek ancak öz değerlerini sahiplenmekle mümkün olabilir. Bu değerler ise toplumsal kültürün ve geleneğin kendisidir. Gelenek ise; dar, dogmatik ve tutucu bir yapıya sahip olmaktan çok dinamik, değişebilen ve yeniliğe açık bir olgudur.

Diğer önemli bir boyut askeri kültürün yaşamsallaştırma sorunudur. Askeri kültür nedir, hangi esaslara dayanır? Özellikle de stratejik duruşun yakalanması olarak meşru savunma kültürünün yaşamsallaştırılması önemlidir. Meşru savunmanın özellikleri kavranmadan stratejik ilkeli bir duruşa ulaşabilmek mümkün olamayacaktır. Meşru savunma kültürü dışında bir eylem ve örgütlenme tarzı doğru olmayacağı gibi gerekli olanın dışında bir şiddet anlayışı da olmamalıdır. Bilindiği gibi şiddet, devletin oluşumuyla birlikte gelişen iktidar sistemlerinin bir egemenlik aracıdır. Bu yüzden meşru savunma kültürü dışındaki bir şiddet anlayışı halkların çıkarına hizmet etmeyeceği gibi bu, iktidar sistemlerinin bin yıllardır sürdürdüğü kapana düşmek olacaktır.

Her yaşam ve kültür alanında olduğu gibi askerliğin de kendine göre belirli ilkeleri vardır. Askerlik bir anlamda en kurallı, disiplinli yaşam tarzıdır da denilebilir. Ordu gerçekliğimiz sistem ordularından farklı olarak demokratikleşme ve özgürlüğe hizmet etmektedir. Bu boyutlarıyla felsefi, ideolojik, siyasal ve sosyal bir ordu gerçekliğine sahibiz.

Askerlik her şeyden önce bir ilke ve kural işidir. Temel dayanağı disiplindir. Bir komutan askerliğe yaklaşımında bu ilkeleri gözeterek yaklaşım belirlemek zorundadır. Meşru savunmanın özellikleri kavranmadan ordulaşmamızın dayandığı temel de kavranamaz.

Mevcut gerilla gerçekliğimiz devletleşmeyi hedeflemediği gibi, temelde demokratikleşmenin öncü ve savunma gücü rolünü oynamaktadır. Bu nedenle yeni bir askeri kültürün oturtulması acil bir gerekliliktir. ‘Kendisinde demokrasiyi geliştiremeyen hiçbir öncü güç başkasında da demokrasiyi geliştiremez’ ilkesi komutanın temel ilkesi olmalıdır. Demokrasinin kendisi ilkeli, kurallı bir yaşam tarzına, öz disiplin ve öz sorumluluğa yol açan bir yapıya sahiptir. Demokrasi, birey olgusunu açığa çıkarırken kurlsızlığa ve ilkesizliğe de müsaade etmez. En ilkeli, kurallı bireyi açığa çıkarır. Ordulaşmamız ancak demokrasi bilincine ulaşmış bireyle ve özellikle de komutayla kendisini en güçlü biçimde sürdürebilir. Askerlik de bir kural ve ilke işidir, demokrasi de. Askerliğin de temel dayanağı disiplindir, demokraside de disiplin hiçbir baskıya yer vermeksizin bireyin öz benliğinden gelir. Bu nedenle komutanın askeri kültürü yaşamsallaştırması ve meşru savunma çizgisini kavrayabilmesi ancak demokratikleşmeyle mümkün olabilir.

Askerlik ve demokrasi, ordulaşma ve özgürleşmeyi egemen zihniyetin bakış açısıyla ele aldığımızda zıtlıklar içerdiği düşünülebilir. Ama ordu gerçekliğimizde bu olgular kesinlikle birbirini bütünleyen en temel olgulardır. Demokrasi kültürü gelişmedikçe hiçbir bireyi baskıyla ve zorla disipline etmek, kurallara bağlamak mümkün değildir. Olsa dahi fırsat buldukça çözülmekten geri durmayacaktır. Ordu gerçekliğimiz egemen devletçi ordularda olduğu gibi bireyi hiçleştirip iradesizleştirmez. Aksine bireyi yaratmanın ve yeteneklerini açığa çıkarmanın öncü gücüdür. Demokratikleşemeyen komuta askerleşmeyi başaramayacağı gibi, niyetssel olmasa dahi pratik sonuç olarak bireyi hiçleştiren bir yaklaşıma düşecektir. Ne kadar çaba harcarsa da demokratikleşmeyi başarmadan askeri kültürü yaşamsallaştırmayı başaramayacaktır.

Önemli olan demokrasi ve meşru savunmanın içiçe olduğunun kavranmasıdır. Özellikle askeri kültürü yaşamsallaştırabilmek, meşru savunmanın kavranmasıyla birlikte demokrasi bilincine ulaşmayı gerektirir. Komutanın toplumsal kültürü, demokratik-ekolojik kültürü ve askeri kültürü yaşamsallaştırabilmesi güçlü bir zihniyet yenilenmesiyle mümkün olacaktır. Bu temelde gelişen demokratik bir zihniyetle olguları reddetmek, bastırmak ve inkâr etmekten çok çözümlemek ve anlamlandırmak komutanın yaklaşımı olmalıdır.

Kültüre yaklaşımda ne onu inkâr ederek ne de tutuculaşarak ama özü koruyarak ve yeninin dinamiklerini yaratarak yaklaşım şarttır. Bunun için de insandan tutalım doğaya kadar bakış açılarımızı değiştirmek, demokrasi ruhuyla bir yaklaşım sergilemek gerekir. Kültürel değerler ancak bu biçimiyle korunabileceği gibi toplumun dili, onuru ve kimliği olmayı da ancak bu biçimde sağlayabilir.

KOMUTALAŞMADA ÖZGÜR İLİŞKİ ANLAYIŞI

Yaşamın kendisi ilişkiyle anlam bulur. Yaşam, bireyin tekliğiyle anlam kazanamaz. Nasıl ki evren, dünya ve tüm doğa insanla anlam buluyor, etik bir nitelik kazanıyor ve yaşam alanına dönüştürülüyorsa, bireyin varlığı ve anlamlılığı da ilişki aracılığıyla olmaktadır. Zerdüşt’ün güneşe bakarak söylediği gibi; ‘aydınlattıkların olmasaydı nice olurdu senin halin?’ İnsan olmasaydı güneşin anlamı olabilir miydi? Doğanın güzellikleri fark edilebilir, anlaşılabilir miydi? Ya da tersinden doğa olmasaydı en yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılayabilir miydik? Kısacası insan yaşayabilir miydi?

O halde ilişkiyi nasıl değerlendirebiliriz? Geçmişin dar bakış açılarıyla değerlendirmek egemenliğe ya da kulluğa götürecektir. Kadın ve özellikle de kadın komutanın ilişkilene tarzı nasıl olmalı, hangi esaslara dayanmalıdır? Özgürlükle ilişkilenemenin bağlantısı nedir, birbirlerini nasıl bütünlerler?

Her şeyden önce ilişkinin tanımlanması gerekir. İlişki; insanla insan ve insanla doğa arasındaki karşılıklı bağımlılığa dayanan anlam yaratma-varlık kazandırma ya da kimlikli kılma eylemi olarak tanımlanamaz mı? İlişki pasif, edilgen bir eylem değil, son derece aktif ve dinamik bir eylem biçimi olup gelişmenin biricik aracıdır. Önemli bir soru da burada açığa çıkmaktadır. İlişki olmadan gelişme (toplumsal, siyasal, sosyal gelişme) sağlanabilir mi? Kısaca belirtecek olursak bir insanı insan yapan onun ilişkileridir. İlişkilenme olmadıkça anlam kazanma olmayacağı gibi, etik niteliklerin kazanılmasından ve gelişmeden de söz etmek mümkün olmayacaktır. Birey ne kadar gelişkin, güçlü olursa olsun ilişkilenme olmadıkça bunlar bir anlam ifade etmeyecektir. Bu husus hayatın tüm olguları açısından geçerli olurken, Zerdüşt'ün güneşe bakarak söylediği söz burada önem bulmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, beni ben yapan benim ilişkilerimdir. Beni var eden, anlamlı kılan, değer yükleyen de benim ilişkilerimdir. İlişki olmadan benim tanımlanabilmem dahi mümkün olmayacaktır. 'İnsan, ilişkilerinin toplamıdır' sözü bu konuda oldukça önemli bir gerçeği dile getirirken, insanın özneleşmesi de ancak bu temelde sağlanabilir. Nasıl ki, insan varlığı ancak doğa ile anlam buluyor ve insan doğa olmadan yaşayamıyorsa ben de ötekiyle anlam bulur. İnsan tek başına bir anlam ifade etmez. İlişkilenme olmadan insanın kendisi anlamsız kalacaktır. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz; insan da dahil doğadaki tüm varlıklar bir etkileşim içerisinde. Her şey karşılıklı bir ilişki ve çelişki halinde olduğu gibi bir bütünsellik içerisinde de. Bu konuda birçok örnek verilebilir. Örneğin; ilk canlı hücre olarak bilinen amip hücreleri birbirlerini yiyerek-bu da bir ilişki biçimidir- çoğalırlar. Eğer bu etkileşim olmasaydı canlılığın gelişmesi de mümkün olmayacaktı.

Aynı şekilde elementlerden azot protoksit (N₂O) gazını örnek olarak ele alabiliriz. N₂O anestezi bir gazdır. İki azot ve bir oksijen elementinin birleşerek yeni bir oluşuma yol açmalarının ifadesi olmaktadır. Buradan şu sonuç çıkar; doğada hiçbir olgu yoktan var olamaz ve yok oluştan da öteye kendisini farklı oluşumlara devreder. Azot ve oksijenin etkileşimi her iki elementin yok olduğunu değil, daha üst bir aşamada kendini yeni oluşumlara bıraktıkları anlamına gelir ve bu bütünsellik doğadaki tüm olgularda kendini açığa vurur. Doğal yaşamın tüm uyumluluğunu, bu bütünselliği yaratan ilişkilenmede aramak gerektiği kesindir.

Aynı olguyu ilişki biçimini insanda da yaratmak büyük önem taşır. Tarihsel süreç içerisinde ele aldığımızda animist düşünce yapısında varolan ilişki biçimini de bu temelde değerlendirebiliriz. İnsanın doğayı algılayışı, canlılık yüklemesi yaratıcı düşüncelere yol açarken, doğayı değiştirme ve insansal gelişime ivme kazandırma temel olgudur. İnsanla doğa o kadar iç içe ve canlıdır ki, anlam ilk kez bu temelde ortaya çıkar ve insani gelişimin-düşünce, ötekileşme vs.- temel karakterleri belirlenmiş olur.

Hiyerarşik zihniyetin ve devletçiliğin geliştiği dönemlerde süreçlere göre farklılıklar gösterse de bu ilişki biçimi sekteye uğrar. Mutlak bağımlılaşmış kul ve her şeyden bağımsız tanrılar geliştikçe doğadaki bütünsellik, uyumluluk ortadan kalkar. Zihniyet parçalı bir durum alır ve bu en temelde ilişkide kendisini açığa vurur. Tanrı mutlak hakîm, mutlak otorite olurken, altta kalanlar mutlak köleler olarak varlık sürdürür. Canlılık ve renklilik yok olur. Her şey birbirine benzer ya da zorla benzeştirilir. Parçalılık derinleştikçe yabancılaşmada buna paralel olarak derinleşir ve insan-doğa-toplum ilişkisi en zıt, en uzlaşmaz çelişkiler olarak kendisini açığa vurur. Bireyin topluma feda edilmesi gibi günümüzde de toplumun bireyciliğe feda edilmesi bu zihniyetin sonucu olarak açığa çıkan ilişki anlayışının yansımasıdır. Sınıflaşmanın derinleşmesiyle paralel gelişen parçalılık ilişkilerdeki yansımasını en olumsuz biçimleriyle ortaya koymuştur.

Egemenliğe dayalı ilişki anlayışı toplumun tüm kesimlerinde aynı ilişki biçimini açığa çıkarır. Egemeninden ezilenine, yoksul köylüsünden zengin burjuvasına, kadından erkeğine kadar egemenlikli, köleleştiren, kullandıran bir ilişki biçimine yol açmıştır. Yabancılaşma sonuna kadar gelişirken, insanların birbirini tanıyamaz duruma gelmesine neden olan da yine egemen sınıf bakış açısı olmuştur. Bu hususların zihniyetle bağlantısı açık ve net bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Yabancılaşma, parçalanmışlık toplumun tüm

kesimlerinde yansımaları bulmuştur. Paulo Freire bu konuda “ezilenler ezenlerinin taklitçisidirler. Ezilenler hem kendileridir hem de bilinçlerini içselleştirmiş oldukları ezenleridir. Çatışma tamamen kendileri olmak ve bölünmüş olmak arasındaki seçimde yatar. Bu ezilenler için trajik bir ikilemdir” şeklinde bir değerlendirmeye önemli bir noktaya değinmektedir. Bu belirleme bir bütün olarak ilişki anlayışları açısından geçerli olmaktadır.

Tekrar vurgulamak gerekirse ilişkilenecek, doğru ilişki anlayışına ulaşmak kesinlikle bir zihniyet sorunudur. Hiyerarşik devletçi zihniyetin parçalılığa yol açan şiddete, baskıya dayalı yaklaşımları toplumun her kesiminde kendisini açığa vurmaktadır. Ya da tersinden ele alırsak günümüzde her birey, her toplumsal kurum-aile, aşiret vs.- küçük birer devlet minyatürüdür diyebiliriz. Devletçiliğin yarattığı parçalılık toplumun her kesiminde her bireyin kendi öz benliğinden başlayarak kendisine yabancılaşmasıyla topluma yabancılaşmasına da yol açmaktadır. Yine aynı şekilde baskıya, şiddete dayalı yaklaşımlar aile içi ilişkilerden kadın erkek arasındaki ilişkilere, oradan doğaya karşı korkunç tahribatlara kadar bu zihniyetin yansımaları olmaktadır. İlişki, kesinlikle bireyin kendini tanıması ve öz bilinç kazanmasıyla doğru bir rotaya ulaşacaktır. O halde özgür ilişki anlayışımız nasıl olmalı, hangi esaslara dayanmalıdır?

İlişkiyi tanımlarken anlam kazandırma, anlamlı kılma eylemi olarak tanımlamamız yanlış olmayacağı gibi özgürlük ve anlam ilişkisinin birbirleriyle olan bağına iyi görmek gerekir. Anlamı olan canlılığa ve çeşitliliğe dayanan bir anlayışa ulaşmak, doğru ilişki anlayışının yaratılmasının ifadesi olurken, özgürlüğün de tanımını ortaya koymaktadır. O halde anlam nedir? Özgürlük göreceli bir olgu olsa da kesinlikle çok soyut, geleceğe gizlenmiş bir gerçeklik değildir. Anlam kavramının da animizmle birlikte ortaya çıktığını vurgulamıştık. İlk insan doğadaki canlılığı, kendini yenileme gücünü, sürekliliği gördükçe ona kişilik kazandırmakta, yani anlam yüklemektedir. Bir nevi anlam, kişilik kazanma olarak da tanımlanabilir. Anlam, canlılığa ve sürekliliğe dayanırken, hiyerarşik zihniyetin ve daha sonraki aşama olarak devletin gelişmesiyle anlamsızlaştırma gelişecektir. O halde anlam, uyumluluğa ve bütünselliğe dayanan bir doğa ve toplum anlayışı olarak açığa çıkarken, anlamsızlık zıtlara, uyumsuzluğa ve parçalılığa dayanan ilişki olarak gelişme gösterir. Bu hususlar animizmde dostça yaşamaya yol açarken, insanın kendini tanımasına ve toplumsal gelişmenin ilerlemesine neden olmaktadır. Devletçi zihniyet yapısında ise, bu hususlar yabancılaşmayı, öz benliğinden tutalım toplumla olan ilişkiye kadar düşmanca ve son derece parçalı bir gerçekliği ortaya çıkarmaktadır.

Hiyerarşik ve devletçi zihniyet yapıları bu özellikleriyle köleliğe, kulluğa ve bu yaşam tarzını zorunluluk olarak görmeye neden olurken, inkârcı bir çizgiye düşmesi doğal bir gelişim seyri izler. Animizmde ise, tüm bu özellikler özgür düşünce tarzının gelişmesine neden olurken, inkâr etmek yerine her şeyiyle dostça ilişkilenebilir. Çünkü bu toplum yapısında kölelik olmadığı gibi, özgürlük doğal bir varlık biçimi olmaktadır. Her şey nasıl olmak istiyorsa öyle olmaktadır. Tüm bu olgular, zorunluluktan da öte koşulların ürünü olarak tercihlere, seçimlere dayanır. Örneğin halk dilinde çokça söylenen ‘bülbulü altın kafese koymuşlar, ah vatanım demiş’ sözü bu konu açısından izah edici olabilir. Bülbul kırların, ağaçların kuşudur ve bu onun yaşam tercihidir. Bu nedenle özgürdür o. Ancak kapatıldığı kafes altın dahi olsa bu onun yaşam tercihi değildir. Kafesin altın olması da bir anlam ifade etmeyecektir. Onu kendisi yapan, doğayla bir bütünsellik içerisinde olmak ve uçabilmektir. Ancak kafes onun için köleliğin ifadesidir ve kendi gerçekliğine yabancılaşması anlamına gelir. Bu nedenle özgürlüğü elinden alınmıştır. Artık bir anlam yitimine uğramıştır. Çünkü kendisi olamayan hiçbir varlık ve olgu anlamlı olamaz. O artık başka bir varlıktır.

Özgürlük ve anlam ilişkisini bu temelde değerlendirirken, doğru bir ilişki anlayışının sonucu olarak açığa çıkan olgular olduğu kesinlik kazanır. Anlamlı olmak ve özgürleşmek hiyerarşik, devletçi zihniyet yapılarının aşılmasıyla mümkün olacaktır. Her şeyden önce demokratik-ekolojik paradigmanın temel yaşam anlayışına ulaşmak şarttır. Çünkü hiçbir

zihniyet yapısı demokrasi kadar doğal gelişime zemin sunmamaktadır. Kendisi olmayı başaran birey, toplumla doğru ilişkiyi de yakalayacaktır. Burada önce birey sonra toplum özgürleşir şeklinde bir sonuç çıkarmak yanılgılı olacaktır. Önce biri sonra diğeri değil, karşılıklı bağımlılığa dayanarak birbirlerini bütünleyerek bir gelişim gücü gösterirler. Bu zihniyet yapısında ne bireyin topluma ne de toplumun bireye feda edilmesi söz konusu değildir. Birey ve toplum arasındaki ilişki en uyumlu, bütünsellikli bir dengeyi yakalamıştır. Egemenlik olmadığı gibi kölelik de söz konusu değildir.

Önemli bir konu daha karşımıza çıkmaktadır. Birey, toplum ve doğa arasındaki demokratik-ekolojik paradigmaya dayalı yaşam tarzı ilişkilenme düzeyinde yeni bir ahlaksal ve etiksel yapılanmaya yol açacaktır. Eskinin tutuculaşmış ve hatta yozlaşan katı ahlak anlayışları aşılanacaktır. Çünkü hiyerarşik paradigmaya dayalı gelişen ahlak anlayışı sınıfsal bir temele dayanırken, temel toplumsal ve insani değerlerden kopmuştur. Bilim katı bir akılcılığa bürünüp ahlaktan yoksun bir hal alırken, toplumda ise ahlak adına her türlü yasaklama ve baskı mubah görülmüştür. Bir yandan bu durum yaşanırken, öte yandan da en yozlaşmış bir toplumsal yapının açığa çıkması engellenememiştir.

Ahlak, kesinlikle basit bir şekilde ele alınamayacağı gibi yeni bir toplumsal yapılanmanın en önemli özgürleştirici, kurucu unsurlarının başında gelmektedir. Demokratik-ekolojik paradigmaya dayalı toplum yapısında ilişki biçimi en ilkel dostça bir anlayışa yol açarken en kültürlü, bilimsel, insani ve ahlaksal etik değerlerle yüklü bir toplum yapısını açığa çıkaracaktır. **“Ahlak toplumun yazılı olmayan yaşam kurallarıdır.”** Bu nedenle ahlakın önemi küçümsenemeyeceği gibi en az kültürel, bilimsel değerler kadar ciddiye alınmalıdır. Toplum kendi etik değerlerini sisteme alternatif bir biçimde yaratmadıkça toplumsal kaos aşılamayacak, insan hakları ihlalleri gündemden düşmeyecek ve yozlaşma en derinliğine yaşanmaya devam edecektir. Aynı şekilde bilim, bugünkünden daha tehlikeli boyutlara ulaşarak her türlü şiddetin doğal tahribatın gelişmesine, kısaca toplumsal felaketlere yol açabilecektir. O halde ahlakı nasıl tanımlayabiliriz?

Ahlak, toplumun baskıya ve zora dayanmayan kurallar sistemi olarak tanımlanabilir. Bu anlamda aslında toplumsal özgürlüğün de bir ifadesi oluyor. Ahlakını yitiren bir toplum özgürlüğünü de yitiriyor. Etik ise, bundan farklı olarak ahlak felsefesi ya da bilinçli ahlak olarak en genel ifadesine kavuşturulabilir. Etik, bir bilim olarak ele alınabilirken, ahlak güncel yaşam içerisinde toplumlarda yer edinmiş kuralların hayata geçirilmesiyle kendini açığa vurur. Her birey ahlaklı olabilir, ancak etik olamaz. Ahlak ve etik arasındaki temel farkları bu biçimiyle ele alırken, ahlaklı olmanın temel özelliği bireyin bu kurallara karşı duyduğu saygıda yatmaktadır. Ahlakın varlığına ihtiyaç duyulması baskı istemek ya da bireyi sınırlandırmak anlamına gelmez. Aksine bireyin hak ve özgürlüklerinden alabildiğine yararlanabilmesinin yolunu açar. Önemli olan, bireylerin kendi yaşam ve eylem biçimlerinden dolayı ötekinin hakkının kısıtlanmasına izin vermeyen ahlaki ilkelerin korunmasını sağlamaktır. Ahlak kurallarının uygulanabilmesi birey, toplum ve doğa arasındaki en uyumlu bütünsellikli ilişki biçiminin açığa çıkmasına yol açar. Bir anlamda ilişki ve ahlak birbirini bütünlerken, biri diğeri hem nedeni hem de sonucu olarak gelişme gösterir. Birey kendi haklarını gözetirken, başkalarının haklarına da saygılıdır ve bu saygı onun öz benliğinden gelir.

Bir toplumun yaşamı onun oluşturduğu ahlaki kurallarla belirlenir. Bu kuralların hiçe sayılması her türlü yozlaşmanın ve tahribatın önünü açacaktır. Unutulmaması gerekir ki, hayvanlar bile doğanın kural ve yasalarına uyar. Eğer birey yaşam içerisinde ise, mutlaka o yaşamın kurallarının da oluşturulması ve bunlara uyulması şarttır. Kuralsız bir yaşamın kendi kurallarını yaratmadan bir toplumun ne kadar insanca bir yaşama sahip olduğu kuşku götürür. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *“canavarlaşan toplum”* yapılarından söz ederken bu, en temelde iktidar gayesiyle ahlaki değerlerden uzaklaşmanın sonucu olarak açığa çıkmaktadır. Günümüzde bireyciliğin tırmandırılarak toplumsal değerlerden uzaklaştırılması günümüz kaosunun en belirleyici faktörlerinin başında gelmektedir.

Birey etik değerlerden uzaklaştıkça adeta canavarlaşmakta ve toplumu hiçe saymaktadır. Bu durum bireyin özgürleştirilmesi adına geliştirilirken en çarpık, yoz bir duruma neden olmaktadır. Oysaki özgürlük bile bir takım kurallara dayanmakta, özgürlüğün de kendine has ilkeleri bulunmaktadır. Bireycilikle hortlatılan birey en ilkesiz, felsefesiz, etik değerlerden uzak bir durumu yaşarken, özgürlük en ilkeli, etik değerlerle yüklü belirli bir felsefeye dayanan en insani bir olgudur. Ahlaki ilkelere dayanmadan açığa çıkan özgürlük anlayışı bireyi ya tanrısallaştırarak ya da kullaştırarak iktidarın en tehlikeli sonuçlarına yol açacaktır. Feda etme mantığının temelinde de en temelde bu olgu yatmaktadır.

Gandi, *'başlanan hiçbir şeyi ahlakça hatalı olduğu kanıtlanıncaya kadar yarıda bırakma'* derken, en belirleyici toplumsal ilkenin ahlak olduğunu ve ahlakın önemini ortaya koymaktadır. Sokrat, eğitimi etik üzerine kurulu bir süreç olarak ele alırken, sofistlerle çatışmasının temelinde bu yatmaktadır. Sofistler erdemin öğretilebileceğini savunurken Sokrat, erdemin öğretilemez olduğunu savunmaktadır. Yine, etiği kendi başına bir felsefe olarak ilk kez ele alan Aristo olurken, *'biz erdemin ne olduğunu öğrenmek için değil, erdemli insanlar olmak için felsefe yapıyoruz'* demektedir.

Tüm bu bilgelerin mücadeleleri de çoğunlukla ahlaki niteliklerinden kopmuş toplumların erdemli olamayacaklarını dillendirmekle geçmiştir. Felsefelerinde ahlak temel öge olmuştur. Demokratik Konfederalizm Önderliği; *"Özgürlük amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir"* derken, bu araçlar en temelde ahlak ve insan sevgisidir. Tüm bunlar ilişkinin temel ayaklarını oluştururlar. İlişki, en temelde bir bakış açısı ve buna dayalı bir yaklaşım yöntemidir. Devletçi zihniyet toplumda parçalılığı açığa çıkarırken, bunun sonucu olarak uzlaşmaz çelişkileri, ilişkisizliği yani diyalogsuzluğu açığa çıkarır. Varolan zihniyet ya hep sonuna kadar kul ya da sonuna kadar savaş ikilemini dayatırken, inkârcılık sonuna kadar gelişim gösterir. İnsanilikten yoksunluk, inkârcılık, diyalogsuzluk, etikten kopma, dostluk yerine doğadaki her şeye karşı alabildiğine düşmanlık hiyerarşik ve devletçi zihniyet yapılarının ilişki biçimleri olarak açığa çıkmaktadır. Günümüz sistemi ve bireycilik buna örnektir. Bu durum ilişkilenenin en temelde bir zihniyet sorunu olduğunu ortaya koymaktadır. Böyle devam ettiği müddetçe özgürlük hiçbir zaman gerçek anlamına ulaşamayacaktır. Varolan, kulluğa ve egemenliğe dayalı bir ilişki tarzı olup bu durum toplumun her kesimindeki ilişkilerde kendisini açığa vurmaktadır.

Komutanın da demokratik bir zihniyet ve toplumsal özgürlüğün ahlak ve etik değerleri temelinde ilişkilerini hiyerarşik ölçülerden arındırması daha özgür ilişkiler için gerekmektedir. Komutanın üst olsun alt olsun her kesimle olan ilişkilerinde eşitlikçi, tahakkümsüz ve baskısız bir ilişkiyi yaratması özgür irade ve bilincin gelişimiyle paralellik arz eder. Bu, kul-köle-nesne olmaya karşı verilen bir mücadeledir. Ancak altını ezmediği gibi üste de boyun eğmeyen, ötekinin aklı-duyguları ve iradesine saygı, sevgi temelinde yaklaşan bir tarz hakîm kılınırsa ilişkilerde bir anlam ve özgürlük düzeyinden bahsedilebilir. Bu tarz bir ilişkide sadece almak değil vermek, beklemek değil yaratmak esastır. Bu temeldeki karşılıklı saygı ve anlayışın yaşandığı ilişkiler emekle yaratılır. İnsanın doğayla da toplumla da özgür ilişkileneceğinin temelinde bilinçli emek yatar.

Birey ve toplum, kadın ve erkek, aile ve çocuk arasındaki baskı, uyumsuzluk, çelişki buna örnektir. Tüm bunlar bir sistem sorunu olup zihniyetten kaynağını almaktadır. Paulo Freire; *'egemenlik, sevginin patolojisini ortaya çıkarır. Egemen olanda sadizmi, egemen olunanda mazoşizmi'* önemli bir belirleme olarak bunu toplumsal yapılanmalara uyarlayabiliriz. Toplumsal hastalıkların temelinde bu egemenlik psikolojisi yatmaktadır. Devlet her zaman despottur ve zoru, şiddeti dayatır. Toplum ise altta ya hep sindirilir ya da hep direnir. Kadında mazoşizm son derece derinlikli olurken, erkek her zaman baskıcıdır. Diyalogdan uzak ve salt inkâra dayanan bir durum söz konusu olmaktadır.

En temelde zihniyetin değişmesi doğru ve anlamlı bir sevgiye, dostluğa ve ahlaki niteliklere ulaşmanın yolunu açacaktır. Özgür ilişkilenecek ancak yeni zihniyete ulaşmakla

mümkündür. Bu nedenle anlamın, sevginin, ahlakın yeniden tanımlanması ve bununla bağlantılı olarak toplumları belirleyen en temel kavramların yeniden tanımlanması şarttır.

Karşılıklı bağımlılığa dayanmadan ve 'ya o ya bu' diyerek bizi hiçe sayan bir ilişki biçimi özgür olamayacağı gibi devletçi zihniyetin önü her şeye açık-savaşa, düşmanlığa vs.-ilişkilenebilir. Bu nedenle biz paradigmasına ulaşmak şarttır. Bu zihniyet yapısında bireyin, toplumun ve doğanın özgünlükleri inkâr edilmeden, birbirleriyle en dostça bütünlüklü ilişkilenebilir. Temel ahlaksal ve kültürel değerlerden kopmadan ve bunları yeni paradigmaya dayalı biçimde yeniden tanımlayarak özgür ilişki anlayışına ulaşılabilir.

Kadının Toplumla İlişkilenebilmesi:

Kadın gerçekliği, kategorize eden bir gerçeklik olmaktan çok, son derece akışkan bir yapılanmaya sahiptir. Erkekte kalıpsallaşan ya da kategorileşen mantığa, taraflılığa son derece yabancı olmakla birlikte, özü itibarıyla toplumun her kesimine kucak açan, onu kapsayan bir yapısı vardır. Toplumun her kesimine hitap etmektedir. Bu gerçeklik kadının toplumla ilişkisinde önemli bir yer teşkil edebilir.

Tarihsel çerçevede baktığımızda kadının düşürülmesiyle başa baş giden toplumsal yozlaşma, ahlaktan uzaklaşma ilişkilenebilir düzeyinde de büyük bir yabancılaşmaya yol açar. Kadın düşürüldüğü oranda ilişkisizlik ve yabancılaşma da derinleşir. Hiyerarşiler insan psikolojisinde öyle köklü bir denetim mekanizması oluşturur ki, adeta her türlü yabancılaşma, yozlaşma bireyin gerçekliği ve öz benliği sayılır. Kadın, sınıfların oluşumuyla nesneleşip hiçleştirilirken erkek de mutlak egemen olarak kadın üzerinde her türlü tahakkümü sürdürür. Sevgi anlam kaybına uğrar. Devletçiliğin temel özelliğinin iktidar hedefli olduğunu belirtirken, bunun tek geçerli yolunun da ahlaki yozlaşmayı sağlamaktan geçtiği bilinmelidir. Ahlak ve iktidar iki zıt olgu olarak asla bir arada var olamazlar. Birbirleriyle sürekli bir çelişki halinde gelişirler. Kadının düşürülmesi ahlaki değerlerden kopuşu getirdiği oranda devlet iktidaraşması o denli köklü bir kurumlaşmaya ulaşır.

Toplumsal yozlaşmaya yol açan ve günümüzde yabancılaşmanın bu denli derinleşerek en tehlikeli boyutlara varmasını ve bireyciliğin toplumsallaşmaya karşı savaş açmasının temel nedenini kadının düşürülmesiyle gerçekleşen ahlak-etik, moral değerlerden uzaklaşma ve bununla iktidarın kurumsallaşmasına bağlayabiliriz. Bunun dışında farklı öğeler olsa da, en belirleyici husus bu konu olmaktadır.

Kaybetmenin temel nedenlerini kısaca bu yönlü ele alırken, günümüzde gelişen kadın mücadeleleri ve özellikle de Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelinde örgütlenen kadın ordu gerçekliğimizde yer alan kadının toplumla ilişkilenebilir düzeyi nasıl olmalı, hangi temellere dayanmalıdır?

Toplumsal yabancılaşmayı önleyecek ve ahlaksızlığı, yozlaşmayı engelleyecek bir ilişkinin yakalanabilmesi kadının toplumsal sözleşmesiyle gündeme gelirken, bunun içeriğinin belirlenmesi de acil bir gerekliliktir. Hiyerarşiler ve devlet, iktidar hedefli olduklarından sevgiye, hümanizme, duyguya yer bırakmaksızın katı akılcılıkla ve sınıflandırmalarla günümüzde en derin yabancılaşmayı açığa çıkarmış, bireycilikle birey içinden çıktığı topluma karşı derin bir sevgisizlik beslemiştir. Feda etme mantığı aşılamamış ve her defasında bir uçtan bir uca savrularak ya birey topluma ya da toplum bireye feda edilmiştir. Karşılıklı bağımlılığa yer vermeksizin, mutlak bağımlılık iktidarın tek gayesi olmuştur.

Bu yönleriyle kadın toplumla yeni ilişkiler ağını yaratırken, her şeyden önce yeni bir ahlak, moral, öncülük durumunu açığa çıkarmış olacaktır. Kadın düşürüldüğü oranda ahlaksızlık derinleşirken, yüceltildikçe de ahlaksal değerler toplumun tüm yapısına etkin olacaktır. Diğer önemli bir boyut da, kadının toplumsallığa daha yakın olması gerçeğidir. Erkek, iktidar hedefli olduğundan toplumun üzerinde bir statü ararken, toplumsallığın ilk yaratıcı olan kadın toplumla son derece uyumlu, bir arada ve sürekli bir birlikteliğin gerçek arayıcısıdır. Kadın toplumsallıkla iç içedir. Erkek bir nevi devleti temsil ederken, kadın

halkları temsil etmektir. Bu boyutuyla kadın gerçekliği demokratikleşmeye en açık zemini sunmaktadır.

Kadının toplumla ilişkilenebilmesi her şeyden önce toplumda yeni bir zihniyeti yaratmanın ifadesi olabilecektir. İktidar hedefi olmayan, kategorize etmeyen, demokratik bir toplumsal zihniyetin yaratılması ancak kadın aracılığıyla mümkün olacaktır. İlişkilenmede en önemli husus, kadın ve toplum arasındaki karşılıklı bağımlılığı yaratmaktır. Tanrıları devirip onların tahtına kadını yerleştirmekle değil, bir nevi tanrıları tahtsız bırakarak tanrısız bir toplum yaratmayı hedefleyerek kadın ve toplum arasında en uyumlu, bütünsellikli bir ilişki yaratılabilir.

Kadında devletçi zihniyetin etkileri belirli bir boyutta kendini göstermektedir. Birey olamadan bireycileşen gerçekliklerimiz su yüzüne çıkabilmektedir. Bu nedenle kadının toplumla ilişkisinden tutalım tüm ilişkilene gerçekliklerine kadar iktidar ve devletçilikten arınarak demokratik-ekolojik paradigmlar çerçevesinde kendini yeniden yapılandırması şarttır. Her ne kadar kadındaki mevcut öz, şiddete ve topluma tümünden bir savaş açmaya izin vermese de, devletçiliğin etkilerinin iktidar gayesinin varlığı da inkâr edilemez. Kadının toplumla ilişkisi en temelde yeni zihniyete ulaşmasıyla doğru bir rotaya oturabilir. Bu da karşılıklı bağımlılığa dayanarak ne tabi olmaya ne de tabi kılmaya yer bırakmadan ve bu temelde en katılımcı, bilinçli bir temelde ilişkilene yeni toplumsal yapılanmanın en temel gerekliliklerindendir. Böylesi bir ilişkilene sahip olan toplumda özgürlükten, insan haklarından ve birey olmaktan söz edilebileceği gibi, kadının toplumla sözleşmesi de ancak bu temelde gerçekleşecek; bilmeye, bilime, etiğe ve moral değerlerine ulaşan toplumdan söz edilebilecektir. Kadının toplumla bu ilişki düzeyini yakalaması yeni demokratik-ekolojik toplum modelini ortaya çıkaracaktır. Önemli olan kadının yeni paradigmayı içselleştirerek, gerekliliklerini hayata geçirebilmesinin mücadelesini verebilmesidir.

Kadının Doğayla İlişkilene:

Hiyerarşik zihniyetin dayandığı gerçeklikler komuta etme, iktidar olma gayesi taşıdıkça doğa da kadın gibi tahrip edilmiştir. Doğal katliam insan katliamı kadar üst boyutlara tırmandırılmıştır. Hiçbir etik kural ve kaide tanımayan iktidar anlayışı doğaya yaklaşımında da anlamsızlaştıran, onu cansız gören bir zihniyeti taşımaktadır. Etik değerlerden son derece uzaklaşırken, iktidarın temel sloganı olarak ‘güçlü olan kazanır’ şiarıyla kadın ve halklar gibi doğa da katledilmiş, üzerinde her türlü tahribat gerçekleşmiştir.

İktidara endeksli devlet yapıları belirttiğimiz gibi etik değer tanımazken, anlamsız kılmakta da üstüne hiçbir sistem tanımamıştır. Doğa neredeyse dondurulmuş, kullanım malzemesi haline getirilmiştir. Hayvanların ‘insan için’ olduğu, doğanın insan için var olduğu zihniyeti ‘her şey kutsal devlet için’ ya da ‘her şey tanrıya hizmet için’ zihniyetinden farksız değildir. Ben-merkezcilik doğadaki tüm olguların kendisi için var olduğunu düşünmekte ve her şey onun için var olmaktadır. Bu nedenle öldürmek, katletmek çok normalleştirilen bir olgu olarak gündeme gelir.

Doğadaki tüm olguların varoluşundaki anlam, onun kendi gerçekliğindeki oluşum gücüyle bağlantılıdır. Kendisi olamayan hiçbir olgu anlam kazanamaz. Doğa da insan için var oldukça canlılığını, bütünselliğini, kişilikleşmiş duruşunu yitirmiştir. İnsanın insan üzerindeki tahakkümü doğanın da sömürülmesine yol açarken, canlılık en evrimsel oluşum tarzındaki normalitesini yitirmiştir. Bir bütünsellikten çok, parçalı, anlamsız ve sadece insan için olan bir olgu olmuştur. Oysaki tüm evren, doğa ve insan bir bütündür. İnsan, bu doğanın sadece düşünebilme yeteneğiyle daha farklı olan bir parçasıdır. Doğayla bir bütünsellik içerisinde yaşam sürmektedir. Ancak hiyerarşik zihniyetin gelişmesiyle insan, doğanın üzerinde bir yer işgal eder. Tanrı ve devlet tüm doğanın ve toplumun üstündeyken, daha altta insan da tüm doğanın üstündedir. Doğanın bu denli tahrip edilmesi, doğal felaketler ve katliamların da sebebi burada yatmaktadır. ‘Her şey insan içindir!’ Rüzgâr

insan için eser, hayvanlar insanların damak zevki için yaşar, ağaçlar insan için gölge yapar! Oysaki doğa da, evrenin bir parçası olarak koşullanmış olduğu görevlerini yerine getirmektedir. İnsanın doğayı tahribatı canlılık zincirinin halkalarını birbirinden kopararak en üst seviyeye vardırmıştır. Doğaya yaklaşımında hiçbir etik kurala, kaideye yer vermemiştir.

Gandhi; *‘yaşayan her şeyle özdeşleşmek nefis temizliğine varmadan olamaz. Nefis temizliği olmazsa ahimsa-şiddet karşıtlığı- hayalde kalır. İnsanın üstünlüğü öbür yaratıklara birer av gözüyle bakması değildir. İnsanlar arasında nasıl karşılıklı yardımlaşma varsa insanlarla öbür yaratıklar arasında da öyle yardımlaşma olmalıdır. İnsan zevk için değil, yaşamak için yemelidir. Gerçek damak zevki dile değil, zihne dayanır’* derken, çok önemli noktaları dile getirmektedir. Doğayla karşılıklı dostluk ancak yeni zihniyetin yaratılmasıyla gelişecektir. Devletin dayandığı iktidar anlayışları şiddet dışında bir yöntem tanımazken, doğal, evrimsel gerçekliklere bakış açısında da yabancılaşmaya yol açmaktadır. Doğayı, hayvanları sömüren bir yaklaşım gelişebilmektedir. En basit bir örnekle, insan en temelde ot obur bir varlıktır. Ancak hiyerarşik zihniyet, etoburluğu insanın doğası olarak ele alırken, bu konu dinlerde de mubah görülmektedir. Pers İmparatoru Kayakser Yunan seferlerine çıkarken, binlerce insanın ölümüne yol açan savaşlardan önce, binlere varan hayvanı tanrılara kurban ederek tanrıların gönül rızalarını almaya çalışır. Ardından binlerce savaşçı öldürülür ve bu, salt bir parça toprak ele geçirmek, egemenlik kurmak içindir. Tanrılar kan isterken, kral da kan istemektedir. Doğaya ve insana uygulanan muameleler aynıdır. İnsan salt birkaç fetihçi gücün hizmetinde ölüme yatırılırken, tanrıların gönül rızaları için de binlerce hayvan kurban edilir. Kurban etme mantığının yattığı kökenlerin hiyerarşik, devletçi ve istilacı güçlere dayanması açısından bu önemli bir örnek olabilir.

Devletçi zihniyet istilalara, işgale dayanırken, bu her yönüyle doğadan insana ve psikolojiye kadar uzanan bir işgali, yayılmacılığı beraberinde getirir. Devletçi sistemler içerisinde ahlaka yer yoktur. Devletçi sistemler karşısında bir direniş gerçeğini ifade eden mistik tarikatçılığa kadar baktığımızda en büyük savaşımı özellikle de ahlak alanında nefis savaşımı olarak ele alırlar. Ahlatı’den Yunus’a, Mevlana’dan Bedrettin’e ve son dönemlerin Gandhi’sine kadar nefis terbiyesiyle en büyük direnişi sergilerler. Bir nevi hiçbir işgale, kirliliğe, sistem dayatmalarına yer vermemenin mücadelesini kendilerini koruyarak ortaya koyarlar. Terzi Hermes’in yedi yıllık suskun geçen eğitimi de en temelde nefis savaşımı içerir. Nefis terbiyesi iktidar amaçlı tüm yapıların alternatif ögesi olurken, ahlak, etik ve şiddet dışılık da ancak bunun çözümlenmesi ve içselleştirilmesiyle gerçekleştirilebilir.

Kadın doğayla olan ilişkisinde demokratik-ekolojik paradigmanın yaşam ve mücadele anlayışlarını içselleştirmeden doğru bir tutum sergilemeyecektir. İktidar ve şiddet anlayışlarını aşmak ancak bunun karşıtı olarak ahlak ve nefis terbiyesinden geçerken, bu mücadele pasif değil, aksine en aktif çözümleyici bir yöntem olmaktadır. Sistemin denemediği hiçbir şiddet, kıyım yöntemi kalmadı. Atom bile insanlığın üzerinde patlatıldı, ancak hiçbir sorunu çözemediği gibi derinleştirmekten öteye rol oynamadı. O halde en acil gereklilik olarak karşılıklı bağımlılığa dayanan ahlaki, bilinçlenmiş bir toplumu yaratabilmektedir. Ancak böylesi bir toplum yapısında doğayla dostça ilişkilenmeler gerçekleşebilecektir. Ahlakın, hukukun, bilimin ve kültürün de ilk yaratıcı kadın olurken, bu özellikler demokratik bir karakterin varlığını ortaya koymaktadır. Bu özü, pratik gerekliliklere uyarlayan kadın, doğayla en sağlıklı dostça ilişkiyi yakaladığı gibi, yeni toplumun kurucu rolünü oynayacak ve öncü gücü olacaktır.

Kadının Kadınla İlişkilenmesi:

Hiyerarşiler yabancılaşmaya yol açarken, bu yabancılaşma kişinin öz benliğinde derin izler bırakır. Kadının kendi cinsine yabancılaşması da bununla bağlantılı olarak gelişir. Toplumsal yozlaşma derinleştikçe yabancılık aynı cins olarak kadının birbirleriyle

ilişkilenmesinde de uçurumlaşmalara yol açar. Kadına sadece erkeğe endekslenen bir yaşam bırakılırken, sonuna kadar parçalanmış, güdümlü ve son derece atomize olmuş gerçekliği yüzyıllara varan bir süredir yaşanmaktadır. Toplumsallığı yaratan kadın, toplumdan izole edilirken tüm emek değerleri salt kullanım değeri bile olmayan bir biçimde kullanıma açık hale getirilir. Üreticilikten ziyade üretim değerleri dahi, ciddiye alınmayacak denli hazırcı bir biçimde çarçur edilir.

İlk olarak 18. yüzyıllarda feminist mücadelelerin gelişmesi kadındaki ilk kıpırdanmalar olarak gelişim gösterir. 'Kızkardeşlik' ülküsüyle ideolojik temele dayanmasa da yüzeysel bir tarih bilinciyle kadında hak arayışları gelişir. Sonraki süreçlerde feminizm birçok kola ayrılarak mücadele gücü göstermeyi başarır. Hak talepleri dar bir toplumsal kesimin arayışını ifade etse de öncü kadın feministler birçok farklı teoriyle bunu geliştirmeyi başarırlar.

Kadın erkeğe endekli şekillenmesinden kurtulmanın yollarını ararken, ne güçlü bir sistem çözümlemesi ne de güçlü bir cins çözümlemesi yapamamış olsa dahi bu, kadının ilk ata olarak ele alınabileceğinden önemli bir yere sahiptir. Çünkü cins sevgisi ilk gelişim aşamasını başlatmıştır. Kadının cins olarak güçlü bir örgütlülüğe ulaşamaması toplumsal yozlaşmaların en belirleyici etkeni olmuştur. Ahlıksızlık, toplumsal moral değerlerde düşüş ve psikolojik bunalımlar, doğal tahribatların hepsi kadını toplumsallaşmadan uzaklaştırarak kendi sistemini kurmayı amaçlayan erkek egemen karakterli sistemin ürünü olmuştur.

Toplumsal sistemin günümüzde yaşadığı bunalımdan çıkışının temel yolu ancak kadının güçlü bir birliktelikle, örgütlülüğünü yaratmasıyla gelişebilecektir. Devlet ve iktidarın bütünleştiği yerde yalnızca şiddet devreye girerken, sistem korkunç bir sevgisizliği açığa çıkarmış, adeta her olgu düşman sayılarak ilişkisizlik hakîm kılınmıştır. Demokrasinin gelişmesiyle sevgi açığa çıkacağı gibi, dostluk en derin anlamını yakalayarak şiddete, iktidara yer vermeksizin 'her şey bir bütünün parçasıdır' yaklaşımıyla en güçlü ilişkiler yakalanabilecektir. Kadının kendi cinsiyle doğru ilişkilenebilmeyi başarabilmesi devletçi sisteme alternatif bir konumu açığa çıkarmasına ve demokratik toplum yaratmanın en aktif gücü olmayı başarabilmesine önayak olur. Ancak bunun için en az devlet kadar güçlü bir örgütlülüğü yaratmak şarttır. Kadın örgütlülüğü gerçekleşmedikçe hiyerarşik sistemin aşılabilmesi mümkün olmayacaktır. En güçlü demokratik öz ve hümanite kadında mevcuttur. Bunun güçlü bir kadın örgütlülüğüne dönüştürülebilmesi demokrasi, ekoloji, hümanizm ve feminizmle yeni toplumsal modelin inşasının gerçekleşmesini sağlayacaktır. Bu kadın birlikteliğinin en güçlü ilişkiler ağı olarak örgütlülüğünün devrimsel roller oynayabilecek güçte olduğunun göstergesi olabilecektir.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelinde örgütlenen kadın, hiyerarşik zihniyete alternatif olarak demokratik-ekolojik paradigmayı bir 'anti-tez' olarak yaratabilecektir. Kadının en güçlü ilişkiler ağı olan örgütlülüğüyle erkek egemenliğine alternatif yaşam, kültür, ahlak, akıl, duygu, estetik normları yeni paradigma çerçevesinde hayata geçilecektir. Bu ilişkilenebilmeyi sağlayabilmek güçlü bir cins bilinci ve sevgisini gerekli kıldığı kadar her şeyden önce en acil bir ihtiyacın da ifadesi olmaktadır.

Kadının Erkekle İlişkilenebilmesi:

Toplumsal alanda ilk kırılma, yozlaşma sınıflı toplumun gelişmesiyle kadın ile erkek arasındaki ilişkilenebilmede baş gösterir. Kadının yaşam alanları daraltılmaya başlandıkça ve erkek tanrılaşarak göğe çıkarıldıkça ilişkisizlik derinleşir. Kadın ve erkek arasındaki ilk ilişkisizlik, sevgisizlik, birbirine yabancılaşma da ilk kez bu biçimiyle derinleşir. Bütünleyici bir bakış açısıyla ele alışı olmadığı zaman tüm olguların birbirlerinden çok uzak, ulaşılmaz olduğu ortadadır. Oysaki tüm olgular ve kadın erkek de doğasal ve toplumsal bir bütünün parçalarını oluştururlar. Ancak hiyerarşik paradigmaya dayalı bakış açıları tüm toplumsal kavramları öyle derin bir parçalanmışlığa tabi tutmuştur ki son derece atomize olmuş bir yapıya sahip kılmıştır. İktidara endekslenmiş sistem bilgiyi, eğitimi, bireyi, sevgiyi ve

doğayı adeta tüketen bir canavara dönüşmüştür. Günümüzde bu bunalım ve aşınma daha da derinleşmiştir.

Sistemin günümüzde yaşadığı kaosu değerlendirdiğimizde bunun en temelde kadının içine itildiği konuma paralel olarak gelişen özgürlükten kopuşla bağı bilinmektedir. Ancak en az kadın kadar erkeğin de içine itildiği bir konum vardır ki; erkek de 'bilinçlerini içselleştirmiş olduğu egemenliğin' hizmetinde onun bir işçisi, emekçisidir. Kadın içine düşürüldüğü konumla erkek ise, sisteme hizmet etmek ve onun çarklarını döndürmekle bu konumu pekiştirmektedir.

En temelde kadının bilinçlenmesi, aydınlanması ve bunu bir anti-tez yaratmayı amaçlayarak yaşamsallaştırması şart iken, bu durum bunalımdan çıkışın temel yolu olacaktır. Ancak erkekte de katı akılcı iktidar, şiddet anlayışlarının aşılması gerekmektedir. Kadın erkek ilişkilerinde açığa çıkan önemli bir yan, erkeğin her zaman kadını mülkleştirmesi yaklaşımıdır. Tüm doğa ve insanlık tanrının mülkü olduğu gibi. Bu durum, erkeğin kadına bakış açısında namus kavramını ortaya çıkarmıştır. Kadın erkeğin mülkü kılındıkça bu kavram belirginlik kazanmıştır. Devletçiliği bir nevi cinsiyetçi bir ideoloji olarak da ele alabiliriz. Erkek cinsiyetine dayalı olarak kadının cins olarak düşürülmesini esas alan ve tahakkümünü pekiştiren, toplumları kadınlıştırarak metalaştıran bir cinsiyet ideolojisi! Erkek her zaman egemen, kadın ise köledir. Erkek sadist, kadın mazoşisttir. Erkek üstünlük kompleksi yaşarken, kadın aşağılık kompleksi yaşar. Sistemin kendini sürdürmesinin temel dayanaklarından biri bu olmaktadır.

Demokratik-ekolojik paradigmaya dayalı yaşam-ilişki anlayışı bir bütünselliği içerirken, en temelde anlamlandırma eylemi olarak ele alınmalıdır. Birbirini anlamlandıramayan ilişki bir varoluşu açığa çıkaramayacağı gibi, anlamsızlaşmaya yol açacaktır. Varolabilmek için anlamlandırmak şarttır. Günümüzde toplumu tüketen, bitişin eşiğine getiren sistemde özellikle kadın erkek ilişkisi en temelde anlamlandırmaya yönelik olmalıdır. Birinin varlığı ötekinin de varlık bulması olurken, aksi ikisinin de anlamsızlığıdır. Demokratik-ekolojik paradigma en temelde kadınla çıkış gerçekleştirirken, erkeğin de bir zihniyet ve vicdan devrimine gereksinmesi vardır. Bu olmadan anlam olamayacağı gibi, ahlak ve moral seviyede yozlaşma, aşınma da her zamankinden daha yoğun yaşanacaktır. Sevgisizlik derinleşecektir. Kadına salt cinsiyetçi temelde yaklaşım sergileyerek aklını, düşüncesini, bilinci ve duygularını inkâr eden erkek mantığı toplumsal bunalımın temel sebebidir.

Başta da belirttiğimiz gibi, doğada hiçbir şey başka bir şeye benzeşmeyle kendisi olamayacaktır. Kadınla erkeğin birbiriyle ilişkilerinde en temelde karşılıklı bağımlılığa dayanan birliktelik esas alınmalıdır. Ne tabi kılan ne de tabi olan bir yaklaşıma yer verilmemesi gerektiği gibi, toplumsal kuruluşun en önemli ilkesel yaklaşımı kadın ve erkeğin ilişkileneceği düzeyi olmaktadır. Birbirlerini inkâr etmeden egemenliğe yer vermeksizin doğru bir sevgi anlayışının gelişmesine zemin sunacaktır.

Devletçiliğin cinsiyetçi etkileriyle kadın, cinsel bir obje olarak ele alınmıştır. Sevgi adına kadın erkek ilişkilerinde en derin sevgisizlik yaşanmıştır. Kölelik ilk kez sınıflı toplumda bu biçimiyle gelişirken, bu durum günümüzde bir kaosa dönüşmüştür. Önemli olan devletçiliğin yarattığı cinsiyetçi bakış açısı ve yaklaşımlarından arınmaktır. Önderliğimiz; *"Kimse beni işgal etmemiştir. Ne ruhumu, ne cinsimi, ne bilincimi"* derken, kadın ve erkeğin toplumsal ilişkilerinde hiyerarşik zihniyetin işgal etmediği bir tek hücrenin de kalmadığının bilinmesi gerekir. Bilinçten psikolojiye, düşünceye kadar hepsi hiyerarşik paradigmanın denetiminde kurulmuş bir saat gibi işlemektedir. Bunun yerine demokratik-ekolojik zihniyet çerçevesinde ve bunun zihinsel, vicdani, ahlaki gerekliliklerini kendinde yaratarak son derece demokratik, bilimsel bir temelde ele almak gerekmektedir.

En önemli sorun her şeyden önce kadının da erkeğin de birey olmayı başarabilmesidir. Bu da en temelde demokratik bir ilişki tarzının yakalanmasıyla olacaktır. Demokrasi, bireyi yaratmanın en temel bilimsel yöntemidir. İlişkinin zihniyet olayı olduğu unutulmadan karşılıklı bağımlılık temelinde her türlü cinsiyetçi yaklaşımdan arınmış, dostluğa ve

bununla anlam yaratarak ahlaki, bilimsel, kültürel değerlerle yüklü bir topluma yol açacağı ve böylesi bir toplumda sevgiye, özgürlüğe, eşitliğe yer olacağı bilinerek bir ilişkinin geliştirilmesi şarttır. Bu kadının olduğu kadar, erkeğin de görevidir. Toplumsal bunalım bu temelde aşılrken, ‘sevginin patolojisi’ böylece giderilerek, en sağlıklı toplum yaratılacaktır.

V. BÖLÜM

YENİ PARADİGMADA MEŞRU SAVUNMA

"Tüm dünyayı yenecek gücümüz olsa da saldırmayacağız! Tüm dünya da üzerimize gelse boyun eğmeyecek ve Meşru Savunma hakkımızı kullanacağız."

MEŞRU SAVUNMANIN TANIMI VE KÖKENİ

Meşru savunmaya ilişkin birçok ideolojik, siyasi ve askeri tanımlar yapılarak gerek taktiksel gerekse de stratejik boyutta teorik açılımlar getirilmiş olsa da, ilk başta insanın insani doğası açısından ele alınması yeni zihniyet yapılanması nedeniyle önemli olmaktadır. Bunun için ilk başta insanın biyolojik metabolizmasında gerçekleşen işleyiş yasaları ve bunun zihinsel ve ruhsal açıdan yaşama yansıyış biçimini ele alacağız. Canlı bir varlık olarak insanın yaşama hak ve özgürlüğü kadar doğadan var olan tüm canlıların yaşam özgürlüğü, evren-doğa ve insanın nesnel gerçeklik yasaları çerçevesinde doğal bir hak olmaktadır. Tüm canlılarda kalıtsal bir içgüdü niteliğini taşıyan “tepi” veya “tepki” gelişen herhangi bir saldırı karşısında direkt olarak karşı koyuşun, canlının kendini savunmaya geçmesinin adı olmaktadır.

Buna göre canlı bir varlık olan insanın biyolojik yapılanmasında varolan ve fizyolojik yaşam dayanaklarını oluşturan iç metabolizma da diyebileceğimiz işleyişin sağlıklı bir şekilde ilerlemesini sağlayan hücrelerden oluştuğu bilinmektedir. Bu hücrelerden “akyuvar” olarak değerlendirilen hücre tipi vücutta gelişecek her hangi bir hastalığa karşı savunma mekanizmasını oluşturmaktadır. Örneğin; vücut direncini kaybettiğinde mikrop, virüs veya bakteri olarak adlandırdığımız hastalık etmenlerinin kana karışımına kolaylık sağlar. Vücuda yerleşen bu hastalık etmenlerine yönelik böylece kan hücrelerinden akyuvarlar ve de enzimler vücut direncini korumaya çalışarak bunlara karşı bir savunma pozisyonuna girer. Bu tüm canlı varlıklarda kendisini gösteren bir savunma mekanizması olurken, dışa yansıyan ruhsal bir içerik de taşımaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde; genelde hayvan ve bitkilerde kalıtsal olarak gelişen savunma içgüdüleri insanda pek az kalıtsal bir nitelik taşır. Daha çok deneyimsel sonuçlarla kazanılan bir tepki olayıdır. Örneğin bir çocuk ilk doğduğunda beynin ve kasların hala gelişmemiş olması onu güçsüz kılarken kolayca yaralanmasına ve hastalanmasına da neden olur. Bu nedenle yaşamsal açıdan temel dayanağı anne ve babasıdır. İnsanda bu durum, yani bağımlılık koşulu oldukça uzun sürer.

Hayvanlara göre insan doğuştan çok az kalıtsal içgüdü ile dünyaya geldiğinden sinir sisteminde otomatik tepkiyle (refleks) uyumlu az sayıda kesin eylem ve tepki vardır. Yani insan içgüdüleri çoğunlukla genel yönelimlerdir. Çocuklar gelişimi süresince belirli bir duruma karşı tepkiyi deney yoluyla öğrenirler. Herhangi bir olayla karşılaştıklarında duyu ve sinir sistemleri arasında gerekli bağlantıları beyinde kurmak zorundadır. Temelde buna öğrenme de denilebilir. Örneğin; çocuk ateşin yakıcılığını ancak herhangi bir uzvunu yakınca anlayacaktır ki daha sonradan ateşten korunmak için çeşitli savunma biçimlerini harekete geçirecektir. Diğer bir açıdan bu yetişkinler için de geçerlidir. Bireyin karşısındakine karşı herhangi bir saldırısı, karşısındaki bireyde hemen bir karşı tepki uyandıracaktır. Buna refleks de diyebiliriz. Ya korunma ya da savunma amaçlıdır. Bu doğa olayları açısından da belirtilebilir. Dünyada en büyük ve en şiddetli deprem alanlarından olan Japonya’da örneğin yapılan yüksek yapıların temelindeki yaylı oluşumlar da birer savunma mekanizması olmaktadır. Aslında derinliğine inildiğinde meşru savunmanın temelinde yatanın tıpkı ilk çağlarda olduğu gibi bir nitelik taşımasıdır. Burada ayırt edici esas özellik, bilimsel teknolojik gelişimin çarpıklığına, baskı ve zor aygıtlarının en üst düzeyde gelişkinlik kazanmasına karşı koyuş, salt doğa olayları değil de, insanın insani olmayan ölümcül araçlarına karşı meşru savunma normları içerdiği.

Doğada bulunan diğer canlı türlerinden olan hayvan ve bitkilerde ise kalıtsal savunma içgüdüleri ekolojik dengenin sağlanmasıyla da birbirine bağlantılı bir işleyiş yasası içermektedir. Örneğin; bunu bitki türleri ve böceklerden herhangi bir canlı türü temas haline geçtiğinde o bitki tarafından yutulabilmekte veya ani savunma mekanizmalarından olan dikenlerini çıkarıp öldürebilmektedir. Bazı hayvan türlerinde ise örneğin temas olduğunda çıkardıkları koku onun savunma mekanizmasını oluşturmakta, şiddet içeriği olmayan bu savunma teması geçmeye çalışan o insanı veya hayvanı yanından uzaklaştırmaktadır.

Ekolojik dengenin sağlanması açısından doğanın nesnel gerçeklik yasaları çerçevesinde de içine girmiş olduğu meşru savunma dikkat çekici bir özelliğe sahiptir. Örneğin sıcaklığın yoğunca kendisini göstermesi ile karşı tepisi olarak yağmurun yağması, doğanın kuraklaşmaya karşı içerisine girdiği meşru savunma durumu olmaktadır. Veya kemirgen ve zarar verici bir özelliğe sahip olan hayvan türlerinden farenin yılan tarafından yenmesi de ekolojik dengenin doğa tarafından sağlanmasına yönelik savunma içeriklidir.

Bu anlamda henüz baskı ve zor araçlarının gelişmediği, ihtiyaç olarak benimsenmediği ilk çağlarda, özellikle neolitik dönemde insanın kendini korumaya yönelik geliştirmiş olduğu savunma, doğal meşru savunmaya ilişkin en iyi örnektir denilebilir. Bu dönemde gelişen savunma durumu insanın sıcak ve soğuk iklim koşullarına, yırtıcı hayvanlara karşı ve de kadının tabularla yarattığı erkeğe yönelik savunma olmaktadır. Bu noktada kullanılan her hangi bir zor olgusu da saldırı niteliğinden çok savunma amaçlı gelişen bir şiddet anlayışı taşımaktadır. Neolitik dönem ilk çağ insanında doğa olaylarına karşı kendini korumaya yönelik ilk savunma biçimi olmaktadır. Soğuğa karşı barınaklar veya hayvan derilerinden giysiler yapma, bunun yanında büyük hayvanlara karşı kendini korumak amacıyla toplu halde yaşama ilk doğal örgütlülük olurken bir savunma mekanizması da oluşturmaktadır. Özellikle ilk çağ topluluklarındaki kadın ve erkeklerin bir araya gelişlerini salt cinsellik veya birbirine maddi destek sunma (işbölümü) anlamında ele almak yetersiz bir belirleme olmaktadır. Bu konulara eklenmesi gereken, topluluğun kollektivist bir savunma pozisyonunu içermesidir. Savunma durumu sadece büyük, yırtıcı hayvanlara karşı değil, kan bağından ileri gelen topluluk içerisindeki her hangi bir bireye zarar gelmesi halinde kanı oluşturanlardan istisnasız bir biçimde intikam alma hakkı doğal bir savunma durumunu ortaya çıkarmaktadır. İntikam alma hakkı ilk çağ topluluklarında doğal bir refleks konumunu ifade etmektedir.

Temel içgüdü normlarıyla gelişen ve deneyimlerle daha üst boyutlara ulaşan savunma mekanizması toplu halde yaşamanın getirdiği etkileşimlerle de birleşince kadında kendini savunma ve korumaya yönelik tabuların oluşumuna kaynaklık eder. Örneğin; “kan tabusu” olarak belirtilen, kadının aylık kanaması ve doğumdan sonra girdiği loğusalık döneminde cinsel birleşmeye izin vermemesi temel olarak kendini koruma amaçlıdır. Ayrıca kadının özünde doğaya zarar vermeme, doğayla bütünsellik içerisinde yaşaması, tahakküm anlayışından uzak olması da kan tabusuyla bağlantılıdır. Kadının daha çok toplayıcılıkla uğraşması da buradan kaynaklanmaktadır. Çünkü kan yaşamın akışkanlığının adı olmaktadır.

Neolitik dönemde bireylerin veya içerisinde bulunan topluluğun egemenlik altına alınması veya mülkiyet sahiplenme bilincinin gelişmediği bilinmektedir. İşbölümünün çokça yaşandığı, her insanın ürettiği veya topladığı ürünle yaşamını sürdürdüğü bir yaşam gerçekliği karşısında egemenliğin zeminleri hala oluşmamıştır. Bu nedenle insanları baskı altına alma, sömürme ve bu doğrultuda şiddet kullanımına gitme bilincinden bahsedilemez. Bu dönemde uygulanan zorun niteliği saldırı değil de savunma amaçlı olduğundan insanın insana, insanın doğaya yaklaşımında da saygıya dayalı bir düzen gelişmektedir. Örneğin; annenin çocuğa yaklaşımında hükmetme amaçlı değil de onu da kendisi gibi bir insan olarak görme ve birlikte hareket etme olmakta, ayrıca kişiliğine bu çerçevede saygı gösterimi temel alınmaktadır. Onu bir irade olarak kabul etmenin yanı sıra, birey ve topluluğun bütünselliğini ifade eden bir niteliği gözler önüne sermektedir. Bu durum elbette ki salt çocuklar için değil topluluğu oluşturan tüm bireyler, yaşlılar, kadınlar ve erkekler, ayrıca topluluğun yöneticileri için de geçerliliğini korumaktadır.

Doğal evrensel yasaların işlevliliğinin en açık ifadesi olarak da değerlendirebileceğimiz bu dönem açısından tüketimden çok sürekli üretime dayanan doğayla bir işbirliği içerisinde olma durumu dikkat çekmektedir. Doğada bulunan tüm canlı ve cansız varlıkları kişileştirme, beraberinde doğal bir saygınlığı getirirken bu da kendisiyle birlikte doğal bir eşitlik anlayışını geliştirmektedir. Bu dönem doğa ve insanlık arasındaki dayanışmanın en açık göstergesidir ki buna evrensel iç dayanışma da diyebiliriz. Bu salt doğayla da değil,

insanın toplulukla, topluluğun bazen başka bir toplulukla, topluluğun yaşam dünyasıyla içerisine girdiği dayanışma günümüz çılgınlık aşamasındaki insan ve toplum gerçeğine göre en büyük erdemlilik olarak değerlendirilebilir. Dönem açısından gözlenmesi gereken en önemli temel nokta, insanın doğayla barışık bir iç dayanışmasıyla evrimsel değişim sürecini yaşamasıdır. Anaerkil dönem olarak değerlendirdiğimiz bu dönemin çöküş noktasını oluşturan da aslında insanın-insan, insanın-toplum ve insanın-doğa arasındaki bu iç dayanışmasının çöküşüyle bağlantılıdır. Bundan böyle insan, doğa ve evren arasında birbirini dengeleyen evrimsel işleyiş yasasından değil de derin uçurumlardan, parçalanmalardan bahsedebiliriz. Bunun da adı 'uygarlık' olmaktadır. Yani tahakküm ve hiyerarşiye dayalı anaerkil bir zihniyet ve bunun kaba zor anlayışı olmaktadır.

Bir diğer konu da açımlayacağımız zor ve devlet olgusunun anlaşılması açısından temel bir gerçeklik, neolitik dönemin sonlarına doğru oluşum gösteren Sümerleri ve üzerinde şekillendiği çağı tanımaktan ve böylece günümüz gerçekliğini çözümlemekten geçmektedir. Her şeyden önce birçok olgunun gelişimi gibi baskıcı zora dayanan devlet olgusu da Sümer icadı olmaktadır. Sümerler öncesi avcı-toplayıcı topluluklar daha ileri düzeydeki toplumsallıkların oluşumuna zemin oluştururken, bu gelişim insanın insan olma bilincine varmasına da kaynaklık etmektedir. Bu dönemde düşüncenin gelişimi, doğadaki tüm canlılarla kolektivist bir yaşam anlayışının şekillenmesi, klan, kabile ve aşiret gibi toplumsal örgütlüğün oluşmasının ilk nüveleri atılırken, uygarlığın gelişimine de zemin oluşturmaktadır.

Neolitik çağın son dönemlerinde tunç, bakır ve demir gibi madenlerin bulunup işlenmesi, bazı teknik araç ve gereçlerin icat edilmesini beraberinde getirmektedir. Saban gibi teknik aletlerin kullanılması tarım alanında artı ürünün oluşmasına yol açmaktadır. Nüfus yoğunluğunun artışıyla oluşan ihtiyaç, yerleşik istikrarlı bir yaşam anlayışının gelişimini de beraberinde getirir. Artı ürünü elinde daha fazla bulunduran kesim yöneticiler sınıfının oluşumuna kaynaklık eder. Toplumun gerek maddi gerek manevi gerekse de düşünsel ihtiyaçları temelinde ortaya çıkan bu yönetici sınıf artan üretimin yanında ortak mülkiyet ve ürün dağılımının dengesizliği ile büyümeye başlar. Bu da anaerkilliğin kolektif örgütlü yapısının sonu, toplumsal mülkiyet yerine bireysel emek ve mülkiyetin gelişimini sağlayarak sınıflaşmanın oluşumuna yol açmaktadır.

Sümerlerle tarihe damgasını vuran ve tarihteki ilk devletçi yapılanma böylece kadın eksenli eşitlikçi toplu yaşam geleneğine bir daha ardı arkası kesilmeyecek olan ilk darbeyi indirmektedir. Hâkimiyet olgusu ilk olarak kadın üzerinde geliştirilirken, mitolojik söylencelerle günümüz gerçekliğine dek taşırılmaktadır. Doğal uyuma ve evrensel iç dayanışmaya dayalı bir toplumsal biçimlenişten ve ilişkilenmelerden egemenlikli bir sisteme zorbaca geçiş sağlanmaktadır. Düşünsel sistematığını mitolojik söylencelerin oluşturduğu bu çağ, ideolojik kurumlaşmasını da buna dayandırmakta ve hâkimiyet anlayışını da böylece sistemleştirmektedir.

Zor olgusu ilk başta topluluğun kendi içerisinde, özellikle de ilk başta kadın olmak üzere çocuk ve yaşlılarda, daha önce de belirttiğimiz maddi-manevi ve düşünsel temellerde gelişmektedir. Bu dış çevreye yönelik olarak da gelişimini öncelikle üretim faktörü, üretimin dışı haline gelen insanın emek gücünün ön plana çıkışı ile sömürülmesi ve köleleştirilmesi ile ortaya çıkan savaşlarla gerçekleştirilmektedir. Daha önce tarımsal verimliliğe karşı belirleyici katkılarda bulunan kazma, saban ve balta (ilk teknolojik gelişim ürünleri) silah teknolojisinin doğuşuna da kaynaklık etmektedir. Çünkü üretimdeki belirleyiciliğin en büyük paydasını dönem itibarıyla insan emeğinin sömürülmesi yani kölecilik oluşturmaktadır. İnsanın insan üzerinde geliştirdiği bu tahakküm anlayışı zamanla, daha doğrusu kendisiyle birlikte doğa üzerinde de geliştirilmektedir. Doğanın hunharca kullanımı, hayvanların katledilmesi, insanın evrenin bir öznesi olma niteliğinden çok 'hakîmi' konumuna sürüklenmektedir. Bunun da kendisiyle birlikte getireceği sonuç elbetteki, anaerkil dönemin doğal uyuma ve doğayla iç dayanışmaya dayalı eşitlikçi düzeninin çöküşü, üretim ve üretkenliğin yerine ise insan tüketiminin yanında doğanın da

büyük tahribatlara uğramasına yol açan tüketici toplumların oluşumuna kaynaklık etmesidir. Bu noktada sürekli olarak yanılırlara düşülen zor ve devlet olgusu ile meşru savunma durumunda içerisine girilen zor ve şiddet anlayışlarını incelemek yerinde olacaktır.

ZOR VE DEVLET OLGUSU İLE MEŞRU SAVUNMA ARASINDAKİ TEMEL FARK VE İÇERDİKLERİ ŞİDDET

Her gelişen yeni toplum bir öncekinin üretim biçimini yeni işbölümüne ve ideolojik yapılanmasına dayandırarak yaratmaktadır. Bu açıdan her gelişen yeni modelin bir öncekinin tekrarı konumunda olması kaçınılmaz olmaktadır. İlk gelişen çağlar, kaba zora dayanmayan bir toplumsal biçimleniş ifade eder. Buradaki zor olgusu daha çok mitolojik-dini söylencelerle tabulaştırılan inancın beyinsel ideolojik kurumsallaşmasıyla olmaktadır. Öyle ki, tüm ahlaksal-etik değerler, gelenek ve töreler, davranış biçimleri ve toplumsal biçimlenişler de buna göre şekillenmektedir. Kölecî çağda ideolojik kurumlaşmayla gelişim gösteren tahakküm(zor) olgusunun tümüyle bu noktada bilinçlilik içerdiği söylenemez. Çünkü ilk toplumsal biçimlenişler zorla kurumlaşmadığı gibi, bu şekilde bir gelişim de göstermez. Gerçek anlamıyla zor olgusu ancak işlevini yitiren paradigmlar için, eskinin yıkılıp yeninin var edilmesi noktasında bir rol oynayabilme gücüne sahiptir. Buradan hareketle daha önce belirttiğimiz zora dayanan baskıcı devlet sisteminin Sümerler icadı olduğu savının içerdiği şiddet boyutunu, ideolojinin (ataerkil sistemin) kurumsallaşma aşamasının ilk biçimleniş olarak belirtebiliriz. Yani zora dayalı bilinçlilik ögesinin henüz yeni yeni şekillendiği bir dönemdir.

Bu temelde zor olgusunu tanımlamaya çalışırsak; zor, kendi iradesini hakîm kılmak için bir başka iradeyi kırma anlamını içermektedir. Tahakküm anlayışıyla özdeş bir kavram olup içeriğinde baskı ve şiddetin her türlüşünü taşıırken, temelde de işgal etmeyle bağlantılıdır.

Nasıl ki bir toprak parçası egemenlerce tahakküm altına alınıp sömürülüyorsa bu, insan ve toplumsal gerçekliklere indirgenğinde de aynı kapıya çıkacak bir anlayış olarak karşımıza çıkmaktadır. Yani insan iradesinin egemenlik altına alınarak egemen gücün belirlediği bir düşünsel sistematığın ezilen toplumlara kanallize edilmesini ifade etmektedir.

Zor olgusu kendisini devlet ile bir ideolojik kurumlaşmaya kavuşturmaktadır ki bunu da devlet içinde belirleyen askeri boyutuyla ordulaşmalar ve de siyasal boyutuyla da ekonomik, kültürel, politik çerçeveler olmaktadır. Burada temel amaç egemenin çıkarlarını şiddet ve baskı yoluyla denetimi altındaki insanlara benimsetmek, böylece çıkarsal olarak güçlenmesini sağlamaktır. Bu, toplumsal iç işleyişte yansımasını kendisini devletin çekirdek yapılanması olarak da değerlendirebileceğimiz aile kurumlaşmasında gösterir. Bu noktada devletin yerini erkek alırken, ezilen kesimi kadın ve çocuklar oluşturur. Tüm bunlardan hareketle zor olgusunun politik bir içerik taşıdığı ve bilinçli bir öge konumunda olduğu belirtilebilir. Tarihten günümüze kadar gelen erkek egemen zihniyet yapılanmasından doğuşunu gerçekleştiren dini inanç, dogma ve tabular da zorun birer siyasallaşmış ifadesidir. Tüm bunlar insanların bağımsız, bilimsel ve felsefi düşünüş tarzını engellemek için var olmakta, insanın kendi doğasından ve doğadan kopuşunu getiren düşünsel tahakkümün bir başka araçları olmaktadır.

Eşitlik anlayışının başlangıçtaki doğal varoluşu, hiyerarşik zihniyetin ortaya çıkışıyla bozulmuştur. Klan, kabile topluluklarından kentsel yerleşim alanlarına geçiş ve sonuçta toplumsal yönetimin yerini devlet olgusunun almasıyla birlikte insanın kendi doğasına olan yabancılaşması büyümüştür. Bundan sonra gerek insanın insanla ilişkilenmesi gerekse de doğa ve dünyaya karşı tavrının salt tüketim ve bitim olması kaçınılmazdır. Dolayısıyla insanlığın şu andaki durumu; bir türlü doymak bilmeyen devlet olgusunun *zorunluluklar* ya da *ihtiyaçlar* olarak öne sürdüğü istemlerini tatmin etme ve çıkarsal gelişim sağlama açısından insanların birbirini ve doğayı başarıyla yiyip bitirmesi

olarak belirtilebilir. Hiyerarşik zihniyet yapılanmasından günümüz devlet olgusuna kadar süregelen gerçeklik, kurumlaşmanın özellikle de düşünsel anlamda özümseme insanın davranış ve psikolojisine yedirilmesi, sosyolojik-toplumsal yapılanmasına kadar sinmiş olması aslında kilit noktanın ideolojik ve ulusallıktan çok, felsefi ve kültürel bir içerik taşıdığıdır. Bu noktada daha önceleri zorun ilk olarak ortaya çıkışındaki bilinçsizlik ögesi, devletçi yapılanmaların kendisini göstermesi ile artık bilinçli bir kültürel öge olarak karşımıza çıkmaktadır. Kutsallık anlamına gelen bir şiddet anlayışıyla kendisini sistemli bir hale getirip kurumlaşmalarını sağlamaktadır.

Zihinsel şiddet anlayışının ilk odaklaştığı ve kendisini kurumsal bir ifadeye kavuşturduğu alanlar olarak kadın erkek ilişkilenecekleri, aile kurumu, yaşlılar ve çocuklar üzerindeki baskı mekanizmaları belirtilebilir. Kendi başına küçük bir devletçik olan aile kurumunda ezen erkek olurken kadın da ezilen, sürekli şiddet ve baskıya maruz kalan kesimi ifade etmektedir. Kadın burada salt kaba zora ve şiddete değil, cinsel şiddetten töre, gelenek ve sistemin ahlaksal biçimleniş şekline kadar her türlü tabusal şiddete de maruz kalmaktadır. Sürekli horlanarak, küçük düşürülerek, nesne konumuna indirgenip metalaştırılarak ve sadece cinsel bir obje olarak görülerek psikolojik ve ruhsal anlamda en büyük şiddeti yaşamaktadır. Sürekli bastırılarak özgüven ve özgücünden yoksun bırakılan kadın, iradesi kırılarak şiddetin temel bir alıcısı durumuna düşürülmektedir. Çocuk ve yaşlılar için kullanılan yöntem, anlayış bakımından kadının yaşadığından az olmamaktadır. Çocukların sağlıklı gelişim evreleri, zihinsel tahakkümle daha ilk doğuşundan itibaren egemen zihniyetin biçtiği rol ışığında ilerlemektedir. İnsanın insana özsaygısının yitirildiği dönem olan günümüz yüzyılında çocuklar, ilk çağların saygınlığından ziyade seçim hakkı olmayan, sürekli yönlendirilen, iradesiz kılınan ve bağımlılaştırılan bir gerçeklikle büyütülmektedir. Burada belirtmek istediğimiz önemli nokta kaba zordan çok insanların siyasal, etik ve tabusal nitelik taşıyan dogmalarla şekillenen bir şiddet anlayışıyla yönlendirilmesi konusudur.

Sosyolojik açıdan da oluşan toplumsal katmanlar, sınıflaşmalarda zor içerikli yapılanmalardır. Doğaya yabancılaşmadan ve doğanın tahakküm altına alınmasından tutalım da, kurumsallaşan örgüt yapılanmalarına kadar tüm askeri kurumlaşmalar, devletçi yapılanmaların birer zor aygıtı olmaktadır. Kutsallık aşamasına getirilen şiddet anlayışının en yoğun yaşandığı ve zor araçlarının en fazla kullanıldığı bir diğer alan da askeri örgütlenmeler olan ordularda kendisini göstermektedir. Talana ve katliama dayanan bir şiddet anlayışıyla hareket eden ordusal sisteme en iyi örnek olarak ABD'nin günümüz gerçekliği verilebilir. Katliama uğrayan binlerce insanın kanına giren ABD'nin orduya yönelik yıllık bütçesi de son yapılan tahminler ışığında tüm dünya ordu sistemlerinin kendilerine ayırdığı bütçeye neredeyse eşit orandadır.

Devletçi yapılanmalarda siyasal zorun benimsetilmesi anlamında ortaya çıkan bir gerçeklik de, kaba zorun kullanıldığı ordu sistemleridir. Yok etme aracı olarak ortaya çıkan orduları siyasal bir nitelikten kopuk ele almak bir yanılgı olacağı kadar siyasetin en yoğunlaşmış bir ifadesi olarak değerlendirmemiz en doğrusudur. Hiç bir devlet ordusuz olamaz. Devletin kendi sürekliliğini sağlaması açısından en önemli kurumsallaşması ordu gerçekliğidir. Ayrıca bir devletin diğer bir devlet üzerinde veya daha genel bir değerlendirme yaparsak, egemen gücün insanlık üzerinde uyguladığı en büyük pratiksel tahakküm aracı konumundadır. Tarihten günümüze dek kutsallaştırılan şiddetin en amansız biçimi olan bu sistemli kurumlaşmalar fetih, işgal, talana dayalı olarak haksızlık içeren, yıkım ve de tahribatın adı olmaktan övünç duymaktadır. Güvenlik ve esenlik için varıldığı savıyla insanlığın tüm hücrelerine kadar benimsettirilen bu kurum ayrıca halkın evlatlarınca da kamusal hizmet anlayışının kutsallık mertebesine yükseltilmiştir. Aldatıcı, sahte ve maskelenmiş gerçeğiyle insanların beynine işlediği öl-öldür mantığıyla birbirini yediği bir içerik kazanmaktadır. Pragmatist, çıkarsal gelişimin ön planda olduğu egemen güçlerin iktidar olgusunu daha bir güçlendirmek için ileri sürdüğü savaş gerçekliğinde ölen milyonlarca insanın değerinden bahsedilebilir mi? Ya da “halkın evlatları” olarak savaş

alanlarına sürdüğü insanların binlercesinin kıyımdan geçmesi onlar için önemli midir? Güncel bir sorun olarak da bu her iki soruya yoğunlaşıldığında devletçi zihniyetin şiddet anlayışını çözümleyebiliriz. Bu anlamda bir yandan insanlığın özünü yeniden var edebilme savaşını verme anlamını taşıyan meşru savunma, diğer yandan da şiddetin kimlik haline geldiği, egemenlik olgusunda kişilikleştiği hiyerarşik devletçi zihniyet yapılanması yani “yok etme” gücünün kıyasıyla bir mücadele içerisinde olduğu bir gerçekliktir.

Meşru savunma, zor kullanımı gelişen herhangi bir saldırıya karşı koyuş ve kendini savunma amaçlıdır. Şunu hemen belirtmek gerekir; meşru savunmadaki zor anlayışı “kısasa kısas” mantığıyla hareket etmez. Örneğin haksızlığa uğrayan kesim katliam, kıyım ve yıkım yapan güçlere karşı, meşru savunma adı altında aynı şekilde bir duruma düşemez. Bu, meşru savunmanın özüyle çelişmekte, onun doğal ve insani özüne ters düşmektedir. Böylesi bir şiddet anlayışına girildiğinde devletçi egemenlikli mantıkla benzeşme tehlikesi taşıması kaçınılmaz olmaktadır.

Meşru savunmada zor kullanımı hukuksal, yasal eylemselliklerin tanınmadığı, çözüme ilişkin tüm demokratik yolların tıkandığı son seçenek olarak kendisini göstermektedir. Ki burada kullanılacak şiddet uzun vadeli olmayıp kısa bir süre amaçlıdır. Meşru savunma, tüm zor anlayışlarına karşı ilkesel bir tavır içermektedir. Çünkü zorun temelde insanın insani doğasına karşı geliştirilen bir şiddet anlayışı olduğunun bilincindedir.

Birey-Toplum ve Halkların İçerisine Girdiği Meşru Savunma, Bunun İdeolojik Kökeni ve Hukuksal Dayanakları

Meşru savunma olgusunu doğanın uyum ve diyalektiğin gelişim yasaları çerçevesinde ele aldığımızda açığa çıkan bir diğer önemli nokta da, etiksel bir değer taşımasıdır. Toplumların ilk oluşumuyla birlikte günümüze kadar gelen tüm etiksel yaklaşımlar, insan ve toplum yaşamında baskıya ve zora dayanmayan kurallar sistemi olurken temel amaç, tarihsel bir çatı altında kültür ve geleneklerle varlıklarını sürdürebilmeleri olmaktadır. Bu durum zora karşı direnmenin farkında olmaksızın geliştirilen bir araç konumundadır. Bu noktada şunu da belirtmek yerinde olacaktır; meşru savunma ahlaki bir olgudur. İnsanın insana, insanın toplumlara, bir halkın diğer bir halka veya insanın doğaya zarar vermeden, doğal uyum yasaları çerçevesindeki etkileşimi de ifade etmektedir. Ahlaki değerler sistemi zora ve baskıya karşı olduğu için doğal uyum yasaları ile de bir paralellik içermektedir. Meşru savunma olgusunu doğanın uyum ve diyalektiğin gelişim yasaları çerçevesinde ele aldığımızda açığa çıkan bir diğer önemli nokta da etiksel bir değer taşımasıdır. Toplumların ilk oluşumuyla birlikte günümüze kadar gelen tüm etiksel yaklaşımlar, insan ve toplum yaşamında baskıya ve zora dayanmayan kurallar istemi olurken temel amaç, tarihsel bir çatı altında kültür ve geleneklerle varlıklarını sürdürebilmeleri olmaktadır. Bu durum zora karşı direnmenin farkında olmaksızın geliştirilen bir araç konumundadır.

Hiç bir ahlak kuralı insanın insanı öldürmesi, doğanın katledilmesi veya karşılıklı bağımlılık ilkesinin tahakküm olgusuna dönüşmesi gibi bir kural içermez. Doğal uyum yasalarıyla bağı bu şekilde belirtilebilir. Bunun yanında insandan bitkilere, bitkilerden hayvanlara ve doğada bulunan tüm canlı varlıklara kadar herkesin yaşama ve kendini sürdürebilme hakkı vardır ki, bu da doğal bir hak olmaktadır. Bu noktaları önemle belirtmemizin nedeni, canlıların doğal bir hak olarak gelişen yaşama haklarının, hiyerarşik devletçi yapılanmaların zor, şiddet ve baskı araçlarıyla elinden alınmasına karşılık içerisine gireceği savunma konumunun ilkesel ve etiksel bir tavrın gelişmesi açısından meşruluğunu vurgulamadır. Bu temelde şu bir gerçekliktir, evrenin doğal işleyiş yasalarında hiç bir karşıt güç birbirine düşman değildir, aksine bir bütünselliği ifade ederler. Doğada var olan şiddet olgusu daha çok yaşamını sürdürmek için var olan güdüselle ihtiyaçları karşılama temelinde gelişmektedir. İnsanda ise bu durum tam tersine, hiyerarşik sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla elit kesimin iktidarını güçlendirmesi ve pragmatist gelişimin sağlanması temelinde bir gelişim seyri izlemektedir.

İnsan yaşamını ve onurunu güvenceye alan tüm kurallar insan hakları kapsamına girmektedir. Tüm hukuk kuralları da bu olgulara bağlı kalmak zorundadır. Dünyada yapılan insan hakları ve özgürlüğü çerçevesine giren tüm kurallar, ülkeler arası sözleşmelerin ilk maddelerini oluşturur. Gerek BM, gerekse de İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi bunlardan başlıcaları olmaktadır. Örneğin; BM anlaşmasında ilan edilen ilkeler uyarınca insanlık ailesinin tüm üyelerinin özünde mevcut onurunu, eşit ve devredilmez haklarını tanımanın dünyada özgürlük, adalet ve barışın temeli olduğunu göz önünde tutarak, bu hakların insan kişiliğinin özünde bulunan mevcut onurdan kaynaklandığı belirtilmektedir. Bu noktada İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin ilk maddesini; “Her insanın yaşama hakkı vardır” oluşturmaktadır. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, BM genel kurulunda 10 Aralık 1948’de kabul edilmiştir.

İnsan olgusunun özü itibarıyla saygın, eşit ve özgür bir nitelik taşıdığı ve tüm bunların vazgeçilmez haklar olduğu savının kabulü İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nde yer almıştır. Buna göre ikinci maddesi; *“Herkes ırk, renk, cinsiyet, dil, din, siyasi veya diğer herhangi bir akide, milli veya tabii olduğu köken, servet, doğuş veya herhangi diğer nedenlerden fark gözetilmeksizin bu beyannamede ilan olunan haklardan ve bütün hürriyetlerden istifade edebilir”* içermektedir. Buna göre tüm insanların bu haklardan özgür ve eşit bir şekilde yararlanma hakkı vardır. Fakat bu anlaşmalar incelendiğinde şu bir çelişki olarak göze çarpmıyor mu? İnsan olgusu üzerine kurulu olan tüm anlaşmalarda topluluk, halk veya ülke hakları, özgürlükleri nereye konulmaktadır? İnsan kendi başına örgütsüz bir canlı olmamaktadır, tıpkı evrendeki tüm canlılar gibi. Tam da bu noktada şu ortaya çıkıyor; insan hakları bildirisi soyut olarak insan kavramına dayanarak salt birey anlamında hakları ihtiva ediyor. Bu da 20. yüzyılda insan haklarının ulusal özgürleşme sorunuyla çözülemeyen bir biçimde iç içe geçmesini, salt insan haklarıyla özgürleşmenin gerçekleşmeyeceğini, ulusal, kültürel, sosyal, ekonomik ve siyasal hakların varlığını şart koşmaktadır. Bu temelde azınlıklar, devletleşmeyen veya siyasal olarak yönetimlere kendi iradeleri ile katılamayan halklar insan haklarıyla –toplumsal- ulusal hakları eşdeğer görmelerinden dolayı gerçekleşen mücadeleler sonucu bazı kazanımlar elde etmiştir. Bu mücadele ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, sömürge halkların bağımsızlığı gibi bazı hakların tanınmasını sağlamıştır. Bu durum daha sonraki süreçlerde daha da gelişerek, özellikle içerisinde bulunduğumuz 21. yüzyıl gerçekliği ile buluşunca, ekonomik, siyasi, kültürel hakların yanında, ekolojik tahribata yönelik de hakların gelişimine neden olmaktadır. Çevre koşullarında yaşanan teknik gelişimin ve savaşların neden olduğu kirlenmeler çevre haklarını ortaya çıkarırken, yaşanan savaşlar karşısında barış hakkının gelişimine de olanak sağlamıştır.

İnsan haklarında mevcut bulunan koruma ve gelişme hakkı insan hak ve özgürlüklerine yönelik geliştirilebilecek herhangi bir saldırı karşısında savunmayı da öngörmektedir, savunma konusunu meşrulaştırmaktadır. Daha önceleri de belirttiğimiz her toplumun veya halkın genel ahlaki yasaları (doğal hukuk), devlet olgusunun gelişiminden de öte insan varlığının önceliğinden dolayı dokunulmazlık tanırken, 1789 ilk İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’ne göre ise insan haklarının herhangi bir yasama organı tarafınca düzenlenip sınırlandırılabilmesi konusu gündeme girmektedir. Fakat buna göre de, bu konuda hukukun dışına çıkıldığı takdirde insanların haklarını savunup direnebileceğini beyan etmektedir. Bu noktada devlet, insan hak ve özgürlüklerini korumayla yükümlü bulunduğu uluslararası temel belgeler, hukuk sisteminin insan haklarını korumasındaki anlayış, insanı daha çok devlete karşı korumaya almaktadır. Bu nedenle oluşan hukuksal çerçeveler devletin birey üzerindeki temel hak ve özgürlüklerine müdahale noktasında kısıtlamalar getirmekte, kesin sınır ve kriterlerle belirlemektedir.

Günümüz itibarıyla değerlendirildiğinde uluslararası sözleşmelere imza atan devletlerin kendi vatandaşlarına yaklaşım konusu artık iç işlerini ilgilendiren bir sorun olmaktan çıkmış, uluslararası bir sorun niteliğine bürünmüştür. Bu noktada birey hakkını gözetken mahkemeler kurulmuştur. Avrupa insan hakları bildirgesi çerçevesinde

örgütlenirilen AİHM, bu konuda en etkili hukuksal bir kurum niteliğindedir. Bu kurum, anlaşmayı imzalayan tüm devlet anayasalarının üstü olarak kabul görülmektedir.

Bu anlamda hukuku tanımlamaya çalışırsak; hukuk, sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla meydana gelen anlaşmazlıklara çözüm arayan kuralları sistemidir. Peki, o halde günümüz Avrupa'sının birey ve toplumun hak ve özgürlüklerine ilişkin hukuksal normları en demokratik şekilde işleten ülkeler olduğu savı nereden kaynaklanmaktadır. İnsan sevgisinden mi? Elbetteki bu yanılırlı bir yaklaşımdır olacaktır. Günümüz dünyası, yeni uygarlıksal gelişmelerin yaşandığı bir yüzyıl olmaktadır. Bilimsel teknik gelişimin vardığı düzey eski sistemsel zorları geçersiz kılmaktadır. Binlerce yıllık sınıflı toplum geleneğinin geliştirmiş olduğu zor araçları ve özellikleri niteliksel bir değişim yaşamaktadır. Yeni gelişmelere zemin hazırlayan olanaklar insanlığın temel mücadele biçimlerinde ve araçlarında köklü değişimleri zorunlu kılmaktadır. Bu temelde gelişmeler klasik devlet anlayışlarını da aşan, daha önceleri gerçekleştirilen savaşlarla yönetmenin olanaksızlığını yaratmakta ve eski, klasik tarzda siyaset anlayışını da ortadan kaldırmaktadır. Bu temelde gelişen hukuksal normlar politik ve ekonomik güçlenmenin bir diğer adımını oluşturmaktadır. Burada da temel amaç hiyerarşik egemen zihniyetin kendini sürdürdürebilmesinin maskelenmiş bir demokratizasyonla hak arayıcılığının önüne geçme olmaktadır. Demokrasi, insan özgürlüğü, eşitlik ve adaletin kavramsal düzeylere indirgenip tüm insani öze dayalı bu olguların ancak kendi elleriyle ve kendi istemleri dâhilinde gerçekleşebileceği mesajı verilmektedir. Bu nokta da şu soru akla gelebilir; herhangi bir devletçi yapılanmada hukuktan bahsedilebilir mi veya özgürlük, adalet, eşitlik kavramları hiyerarşik bir yapılanmada ne derece geçerliliğini koruyacaktır?

Doğru bir hukuksal gelişim ancak insani öze dayalı bir zihniyet yapılanmasıyla gerçek anlamına kavuşabilir. Bu noktada da ön plana çıkan yine mücadele olmaktadır. İnsani öze dayalı bir oluşumu ortaya çıkarmak ancak insanca bir mücadeleden geçer, bu da meşru savunma olmaktadır. Meşru savunmanın bu noktada tüm hukuksal yöntemlere başvurulduğu fakat sonuç alınmadığı ve hukuksal yolların kapatıldığı anda askeri ve siyasi mücadele yollarına başvurma olarak devreye girdiği belirtilebilir.

“Özgürlük insan doğasının bir sonucudur”

J.J. Rousseau

“Halkın direnme hakkı; yalnızca gücü ve güçten doğan etkiyi dikkate alacak olsaydım, derdim ki; bir halk eğer boyun eğmek zorundaysa ve boğun eğiyorsa iyi ediyordur. Fakat boyunduruğunu silip atabilecek duruma gelir gelmez, silip atarsa daha iyi eder. Çünkü özgürlüğü elinden alan, bunu hangi hakka dayandırarak yapmışsa aynı hakka dayanarak onu geri alma hakkı vardı ya da özgürlüğün elinden alınması bir haksızlıktır” J.J.Rousseau

Etnik, dini, siyasal, kültürel temel hak ve özgürlüklerin baskı altına alınarak, tüm çözüm yollarının tıkatılması noktasında bir halkın kendini savunmaya geçişi askeri oluşumları gerekli kılarken, meşru savunmanın şiddet kullanımını da beraberinde getirir. Meşru savunma temelindeki şiddet, bir bireyin toplumun veya halkın kendi varlığına yönelik inkâr, hakkının elinden alınması ve maddi, manevi tüm değerlerine ilişkin bir saldırı gerçekleştiğinde karşı koyma ve bu temelde gerçekleştirdiği savunma amaçlı eylemselliklerdir. Bu noktada Önderliğimiz “Eğer baskılar cana kastetme düzeyine varmışsa, en doğal insan haklarını tanımıyorsa, halkın kültürel haklarını zorla bastırıyor ve inkâr ediyorsa, bu haklarını kullanmakta kararlı olan toplumsal güçleri bastırıp mahkum ediyorsa; evrensel hukukun gereklerine uymayan hukuk dışı devlete ve onun zor uygulamalarına karşı, silahlı biçimi de dâhil halk savunma birlikleri ve savaş sanatının tüm inceliklerine göre içte ve dışta geniş bir meşru savunma düzeni uygulamaya geçilir.” Bu daha önceki bölümlerimizde de vurguladığımız gibi insanın doğasından gelen bir savunma olgusudur. Aslına bakılırsa meşru savunmanın temelinde, toplumun veya ezilen

bir halkın kendisini sınıflı toplumun hiyerarşik, baskıcı ve araçsal aklın tahakkümünden kurtarma çabası ve bu temelde geliştirdiği eylemsellikler yatmaktadır. Meşru savunma olgusundan amaç ve araç egemenlikle sistemlerle büyük bir ayrışma gösterir. Hegemon güçlerde araçlar amaç haline gelmekle kalmazlar, tahakküm ve özgürlük, doğaya ve insanlığa boyun eğdirmeye yönelik ortak bir alanda birbirinin yerine kullanılabilecek düzeye gelirler. Buna dikkat etmek gerekir. Meşru savunma ve askeri boyutta örgütlenip şiddet kullanma hiç bir zaman araç-amaç bağlantısını göz ardı etmemelidir. Eğer kullanılan araçlar amaç niteliğine bürünürse, tıpkı egemen gücün geliştirdiği katliamlar, yıkımlar ve kıyımlar gibi büyük tehlikeler barındırır. Oysaki meşru savunmada temel amaç katliamlar yapmak değil, gelişen saldırıya karşı koyma ve az şiddetle çok iş başarmadır. Peki, o halde direniş de diyebileceğimiz halk ayaklanmaları veya savaşları hangi durumlarda kendisini gösterir? Bu noktayı kısaca açıklamak önemlidir.

Toplumsal kesimleri ve halkları tanımlarken, özellikle iki kategori kendisini gösterir. Bunlardan birincisi üst toplum veya elit kesim dediğimiz devleti de temsil eden, ekonomik, askeri, siyasi, bilim, teknik kısaca maddi ve manevi tüm değerleri ellerinde bulunduran kesimdir. İkincisi ise çıkarları itibarıyla sürekli olarak dışlanan, tüm hakları ellerinden alınan, etnik, dini, kültürel, sınıfsal ve cinsiyet olarak sömürüye tabi tutulan ezilen kesimdir. Bunlar sistem içerisinde iki uç kutbu oluşturur. Tarihten günümüze kadar süregelen bu durum değişen zamansal koşullar itibarıyla de uğranılan baskı ve istismarın içeriğinde bir değişiklik yaratır. Örneğin ilk toplumsal savaşımın içeriğinden kullanılan yöntem boyutuna kadar birbirinin aynı olduğunu belirtmek yanlış olacaktır. Tıpkı tarihte gelişen direniş ve ayaklanmaların aynı olduğunu söylemek gibi. Bu açıdan maddi ve manevi kayıplardan tutalım, asimilasyon, jenosit, inkârcılık, talan, zorbalık, taciz, tecavüz, katliam, aldatma ve yalan gibi yapılan birçok sömürü tarzı tarih boyunca sistemden sisteme değişerek günümüze gelene kadar daha karmaşık bir hal almaktadır.

Sürekli halkların aleyhine gelişen koşullar ve tarzlar özgürlük ve eşitlik içeren yapılanmaların önüne geçmiştir. Ayaklanma süreçlerinde gelişen tüm eylemsellikler, protestolar, yasal direnmeler, grevler, miting, yürüyüş ve gösteriler gibi tüm eylem biçimleri sonuç vermeyip sorunlar köklü çözümsüzlük yaşıyorsa eğer, askeri boyutta savaş kendini gösterebilir. Bu noktada halklar ancak kendi yaşamsal çıkarları için savaşabilir. Ki zordan başka çıkar bir yol bulunmadığından ve meşru savunma da bu durumda insanın insani doğasından gelen ilkesel bir nitelik taşıdığından meşruiyeti geçerli olmaktadır. Çünkü tüm barışçıl eylemler sonuç vermemiştir. Doğallığında savaşın gündemleşme hakkı da doğmaktadır. Şiddetin geliştiği bu durumlarda temel hedef sivil insanlar olmayıp daha çok baskıcı askeri klikler olmaktadır. Şiddet kullanım süresi ise işgalci, baskıcı güçlerin çözüm yoluna çekilinceye kadar yoğunluklu bir şekilde devam eder.

Bu durumda Kürdistan halkını ele aldığımızda; kendini ifade edebileceği dilinden, kültür ve geleneklerinden kimliğine kadar yasaklanmış bir halkın meşru savunma hakkı BM'den tutalım da tüm uluslararası sözleşmelerde bulunmaktadır. Bu durumda Kürt halkının içerisine girdiği mücadele de anayasal bir hak olmaktadır. Çünkü çağdaş hukuk diye tabir edilen tüm hukuksal normlar ve bunun gereklerinin halkımıza tanınması meşru savunma ve direnme hakkını da doğasında doğurmaktadır. Ve tek seçenek olarak kendisini göstermektedir. Bu noktada BM'in ikiz sözleşmeleri olarak bilinen siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik haklar sözleşmesi, Paris şartı, Kopenhag kriterleri ve azınlıkları koruma sözleşmesi gibi uluslararası hukuksal normlarca kabul edilene dek askeri ve siyasi mücadelenin sürmesi de kaçınılmaz olacaktır. Dünya siyaset arenasında tüm bu gerçekliklerden hareket ettiğimizde meşru savunmanın evrensel bir hak olduğunu belirtmek yanlış olmaz. Aynı zamanda bu tüm ezilen insanlığın yaşam stratejisi olmaktadır.

Kürdistan'da Meşru Savunma Stratejisinin Gelişimine Yönelik Kısa Bir Bakış Ve Hedefler

Zor olgusunun Ortadoğu'da uygulanış biçimi olan şiddet politikalarını açıklamak günümüz Kürdistan mücadelesinde gelişen meşru savunma stratejisinin gerekliliğini de ortaya serecektir.

Kutsallık ve lanetliliğin iç içe geçtiği bir coğrafyayı tanımlamak çok zor olsa gerek. Güzelliğin çirkinliklerle, ölümlerin yeni yaşamlarla, ihanetin direnişlerle iç içe olduğu tam bir paradoksu yaşamaktadır. Tarih boyunca Ortadoğu sürekli olarak şiddetle yoğrulmuş bir coğrafya olmaktadır. Gerek insanlığın ilk doğuş merkezi olması itibarıyla taşıdığı maddi ve manevi kültürel zenginlikleri, gerekse de jeopolitik konumu sürekli olarak sömürücü hegemon sistemlerin istila, işgal ve talanlarına uğramasına neden olmaktadır. İlk tek tanrılı dinlerin, ilk felsefi düşünürlerin, ideolojik merkezlerin ve artı ürünün ilk çıkış yeri olması itibarıyla insanlığın düşünsel sistem gelişiminde de oldukça büyük katkılarda bulunmuştur. Böylesi bir merkez elbetteki yalnız bırakılmayacak, sürekli olarak talana, istilaya maruz kalacaktır.

Ortadoğu topraklarında şiddetin girmediği bir avuç yer bile bırakılmamıştır. Kutsallık ve lanetliliğin iç içe geçtiği bir coğrafya olmaktadır. İnsanlar şiddet ortamında doğmakta, şiddet olgusuyla büyümekte ve öylece de yaşamı sonlanmaktadır. Analar, genç kızlar, sürekli karalar giyer Ortadoğu'da, çocuklar oyuncak diye mayın, bomba, roket parçalarıyla oynar. Gözyaşı ve ağıtlar dinmez Ortadoğu'da. Egemen sistem sanki bin yılların intikamını alıyormuşçasına napalm bulutlarını eksik etmez bu toprakların üzerinden. Katliama, yıkımlara, ölümlere öylesine alıştırılmıştır ki Ortadoğu insanı, artık şiddet olgusu bile dogmatikleşerek içselleşmiştir beyninde. Öyle ki bu durum hem alt hem de üst yapı kurumlarına kadar sinmiştir. Şiddetin etkisinde kalmayan hiç bir gözenek bırakılmamıştır. Bu temelde şiddetin kökenini hiyerarşik sınıflı toplumun ortaya çıkışına bağlamamız da yanlış olmaz. Sınıflaşmayla ortaya çıkan üst toplum bununla bağlantılı artı ürün, artı değer ve kurumsallaşmış biçimi olan devlet ve iktidar olguları Ortadoğu'da şiddetin gelişim diyalektiği olmaktadır.

Egemen sistem tarafından insanların beynine empoze edilen şiddetin en yoğunlaşmış ifadesi savaşlardır. Katliamlar ve eşine hiç bir çağda rastlanmayan vahşet uygulamaları Ortadoğu'da tarihten günümüze sanki bir normal olaymış gibi ele alınır. Ortadoğu'da şiddetin kullanımı, savaşlar için egemen paradigmalarda muhakkak bir gerekçesi vardır. Oysaki bunun tersi, Ortadoğu her ne kadar şiddetle yoğrulmuşsa da içerisine girdiği bu durum zorunlu olarak kendini savunma, varlığını koruma ve özgür olma gibi insani özelemler içermektedir.

Şiddet, insanlık dışı tahakküm içeren baskıcı ve sömürücü bir karakter taşır. Bu nedenle şiddete dayanan tüm kurumlaşmalar, belirlenen statüler bireyde olması gereken buymuş gibi içselleştirilerek çarpık bir yaşam anlayışını ortaya çıkarmaktadır. Günümüz Ortadoğu toplumlarını ve kurumlarını şiddetsiz düşünebilir miyiz? Elbetteki hayır! Devletin kullandığı şiddetten örgütlere, aile içi şiddetten dinsel şiddetlere, insanın insani ilişkilerindeki şiddetten doğaya kadar kurumsallaşmış bir şiddet anlayışı bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Batı devletlerine göre Ortadoğu'da şiddetin anlamı çözümsüzlük içerisinde bir döngü olmaktadır. Bu açıdan gelişim kaydedememekte, sürekli olarak bir başarısızlığı kadermişçesine yaşamaktadır.

Bu temelde şiddeti zorunlu ve sonuç alıcı koşullarda uygulamak başarı için esas olmaktadır. Bunun için şiddet olgusunu güçlü çözümlemek önem taşır. Ortadoğu'da şiddet olgusu sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla beraber siyasi-politik bir nitelik taşımaktadır. Sürekli kısır döngü içerisinde bulunmasının temel nedeni budur. Çünkü geliştirilen tüm politikalar da (egemenlerin) bu kısır döngüden çıkmaması temelindedir. Çünkü egemenlerin siyasi, askeri, ekonomik, kültürel tüm çıkar yaklaşımları bunun üzerinden yürümektedir, ki kaos da onların işine gelmektedir. Bu açıdan bir ordu her ne kadar güçlü olursa olsun anlam gücünü geliştirmediğinde içerisinde bulunduğu karmaşık, *kaotik* durumdan çıkması olanaksızlaşırken var olan sisteme tekrardan bir uyum sağlama durumundan da kurtulamaz.

Tüm bu belirlemeleri yaklaşık 30 yıllık savaş tarihimize uyarladığımızda da varacağımız sonuç kaçınılmaz olarak aynı olacaktır. Kazanımlar hiç bir zaman inkâr edilemez gerçekliklerdir, ama şiddet olgusunu çözümlemeden sonuç almayı beklemek yukarıda da belirttiğimiz eski sistemsel zihniyet yapılanmasından dolayı hem bir kısır döngüyü hem de tıkanmayı beraberinde getirecektir. Bir bakıma bu devletçi mantıktan kaynaklı iktidar olgusunun çözümlenememesinden de ileri gelmektedir. Ki, şiddet-devlet-iktidar olguları bir birinden bağımsız ele alınabilir mi? Şu açık bir gerçekliktir; zihniyet değişmedikçe doğru bir savaş stratejisi ve taktiği de gelişmez. Esas olarak meşru savunma stratejisine bir bütünüyle kendini yatırmamamızın temelinde hiyerarşik sınıflı toplum zihniyet yapılanmasının bulunduğu açıktır. Her ne kadar “ezilen kesim” gerçekliğini oluştursa da iktidar olma, başa geçme hırsı ve bu temelde kullanılan şiddet, yeni zihniyet oluşumuyla gerçekleşen paradigmasal gerçekliğe uyum sağlamamaktadır. Bunun bilinç olgusuyla bağı can alıcıdır. Bilinç bu noktada anlam gücüne ulaşmayı ifade etmektedir. Anlam gücü ise evreni, doğayı, insanı ve toplumu çözümleyebilme ve buna göre insanın insani bir tutum içerisine girebilmesidir.

Aslında tarih boyunca meydana gelen mistik gruplaşmalardan tarikatlaşmalara, kölelerin başkaldırılarından ulusal direnişlere kadar bir bütünüyle ezilen kesimlerin ayaklanmaları birer meşru savunma olmaktadır. Özünde gelişen bu savunma pozisyonları ancak iktidar olgusuna bulaştıkları oranda gerçek amaçlarından uzaklaşmaktadırlar. Buna örnek olarak reel sosyalizmin proletarya diktatörlüğü ve PKK’de gelişen iç çetecilik, gruplaşmalar, hizipçilik verilebilir. Burada kendisini açık bir şekilde gösteren iktidar hastalığı ile amaçtan sapma olmaktadır.

Ortadoğu’da 30 yılı aşkın bir süredir kendisini gösteren savaşımın öncü gücü konumundaki PKK, mevcut statükoların parçalanması yönünde birçok adım atarken, Önderliğimiz öncülüğünde Kürt toplumsal tarihi ve Kürt olgusu çözümlenmeye çalışılmıştır. Bu anlamda PKK’lileşmede en önemli olgu zihniyet ve ruhsal gelişme olarak karşımıza çıkmaktadır. Konumuz olan meşru savunma ‘insani duyarlılığın’ açığa çıkması anlamına geldiğinden PKK’de de önemli olanın Kürdün kendine ettiği ihanetin boyutlarının farkına varması, çözümlemesi ve böylece yeni sürece katılması olmaktadır. Bunun temelinde de bilinçlilik olgusu yatmaktadır. Ki, bu da sistemsel düşünüş tarzıyla değil de insani öze dayalı sorgulayabilmeyi, çözümleyebilmeyi, değerlendirebilmeyi, sistemin sunduğu hazır verilerle hareket etmeyi, sürekli bir arayış içerisinde olmayı ve sonuç çıkarmasını bilmeyi, kısacası bilimsel-objektif verilerle hareket etmeyi gerektirmektedir.

Bu temelde stratejik değişim ve dönüşüm öncesi PKK’nin içerisine girdiği tıkanmayı, yeni açılımlar yapmaması kadar zihniyette yaşanılacak alternatif bir paradigmasal değişimi geliştirmemiş olmasında aramak yanlış olmaz. Çünkü daha önceden de belirttiğimiz gibi her direniş, bir meşru savunma temelinde ortaya çıkmaktayken, sonradan içte meydana gelen çeteleşmeler ve gruplaşmalar iktidar hastalığına neden olmakta ve bu da amaçtan sapmaya yol açmaktadır. Bu süreçte çözümün daha çok reel sosyalist-kaba materyalist ulusal kurtuluşçulukla gerçekleşeceğine olan inanç ağır basmaktadır. Bu açıdan da yapılan en ufak bir değişiklik taktik düzeyden öteye gitmemekte bu da mücadelenin geniş alanlara yayılmasını engellerken gelişim yollarını tıkatmaktaydı.

Gelinen aşamada köklü bir zihinsel ve ruhsal değişim kendisini dayatmakta, yani paradigmasal bir oluşumun sinyallerini acil hızlarla vermektedir. Fakat durumlar bu süreçte hiç de can alıcı değil. Salt Kürtlerin değil Ortadoğu’nun da sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri rotasını da belirleyecek olan zihniyet devriminin aciliyeti halen taktiksel önderlik tarafından güçlü bir çözümden uzaktır. Önderliğimizin de belirttiği gibi “Aşırı politik ve askeri yoğunlaşma kişiliği tek boyuta indirgiyordu. İktidarlaşma hastalığı bulaşıcı hastalık gibi hızla yayılıyordu.” Öyle ki son gelişen çetecilik ve kopuşlar buna en iyi örnek olarak sunulabilir. Eski zihniyet kalıplarından çıkamayan bir oluşum varlığını süreklileştiremeyeceği gibi eski paradigmasal yapılar içerisinde de erimeye mahkûm olur. Bu noktada meşru savunma stratejisiyle gelişen askeri örgütlenmemiz olan Halk Savunma

Güçleri'nin temel görevi ve işlevi konusunda Önderliğimizin şu belirlemesi tüm konuyu kapsayacak bir öneme sahiptir.

"Halk savunma güçlerini; devlet karşıtı veya alternatifi bir kuvvet olmaktan ziyade devletin sağlamadığı, yetersiz kaldığı hatta nedeni olduğu temel güvenlik ihtiyacını karşılama güçleri olarak değerlendirmek daha doğrudur. Halk savunma birlikleri; klasik gerilla veya ulusal kurtuluş ordusu değildir. Halk kurtuluş gerillası veya ulusal kurtuluş ordusu ağırlıklı olarak iktidar ve devlet hedeflidir. İktidar sorununu çözmek isterler. Halk savunma birliklerinin objektif zorunluluklar dışında özel bir devlet ve iktidar hedefi olamaz. Esas görevleri; halkın yasal, anayasal haklarının çiğnenmesi doğduğunda yine yargı görevlerini yapamadığında da korumaya çalışmak, demokratikleşme çabalarına güvence olmak, saldırılar karşısında direnmesine öncülük etmek, kültürel ve çevresel varlığını korumak gibi özetlenebilir."

Tüm bunları belirtirken şunu göz ardı etmemek gerekir; yaşanan herhangi bir gelişme bütünüyle olumsuz değerlendirilemez. Öyle ki, PKK'nın otuz yılı aşkın varlığı gerek Ortadoğu'da gerek tüm dünya siyaset çevrelerinde ve dengelerinde gerekse de Kürdistan coğrafyası ve toplumsal gelişiminde büyük çıkışların, kalıpsal yıkımların oluşumuna neden olmuştur. Kürdün ezilmiş, silik, kimliksiz tarihini alt üst ederek, kadınla özdeşleşen yeni bir paradigmanın oluşumuna kaynaklık etmiş, zihniyet dönüşümü ile politik, toplumsal, sosyal, kültürel yeni bir etiksel var oluşla potansiyel bir insani enerjiyi su yüzüne çıkarmıştır. Bu açıdan şu soruyu cevaplamak konunun özü bakımından önem taşıyacaktır; "Stratejik değişime neden ihtiyaç duyuldu veya neden meşru savunma stratejisi?"

Devlet odaklı partileşmelerin tümü eski zihniyet yapılanması olan mutlak otorite yada bir diğer adıyla iktidar olgusuna dayanırken, meşru savunma stratejisi ile gelişen demokratik ekolojik toplum paradigmasının özüne ters düşmektedir. Yeni paradigma gerçekliğinde parti veya oluşumlar öz ve biçim farklılığını ortaya çıkartmakta, diyalektik bir çelişkiyi de böylece gözler önüne sermektedir. İçerisinde iktidar olgusunu barındıran tüm kurumlaşmalar ve oluşumlar, halka veya ezilen kesime dayanmazlar. Daha çok otorite olgusuna dayandıklarından süreçle tikanıp hiç bir gelişim sağlayamazlar. Açılım ve yenilenme sağlanamadığı için de kapitalizmin yedeğine düşmekten kurtulamazlar. Bu noktada savaş olgusu da önem taşımaktadır. Meşru savunmaya dayalı şiddet ve şiddetin yoğunlaşmış hali olan savaş anlayışında tıpkı devletçi sistemlerde olduğu gibi öldürmenin kutsandığı veya savaşların kutsal bir içerik taşıması gibi olgular yoktur. Aksine zorunlu kalınmadıkça karşısındaki şiddet boyutu hayati bir tehlike içermedikçe kullanılan her zor terör ve cinayet sayılmaktadır. Bu açıdan gerçekleşen stratejik değişim, askeri örgütlenmeler dışında sivil toplum örgütlenmelerini de kapsamına alan demokratik, eşitlikçi ve özgür toplum programlarını şart koşmaktadır.

Meşru savunma stratejisinin kaçınılmazlığının bir diğer boyutunu da felsefi ve kültürel gerçekliklerden öte, insanlığın şu an içerisinde bulunduğu kaotik durum oluşturmaktadır. Uygarlığın yaşadığı çelişki ve bunalımlar tüm dünya siyaset dengelerinde niteliksel bir sıçramanın işaretlerini vermektedir. Kaos aralığı diye ifadelendirdiğimiz bu süreç insanlık tarihinin tüm uygarlıksal aşamalarının oluşturduğu birikimler sonucu meydana gelen sorunların ve derin çelişkilerin yaşandığı bir dönem olmaktadır. Dünyada, ülkeler, bölgeler ve kıtalar arasındaki gerilim ve gelişim dengesizliği, ekonominin salt hegemon gücün elinde bulunması, bilimsel teknik gelişimin egemenlerin tekelinde ve salt onun hizmetinde kullanılması, Ortadoğu'da bitmez tükenmez savaşlar, yaşanan kimlik bunalımları, cins eşitsizliği ve ekolojik tahribatlar güncel sorunlardan sadece bir kaç olmaktadır. Tüm bu sorunlar düşünüldüğünde temel neden olarak eski paradigmanın çöktüğü anlamı çıkartılabilirken, bunun alternatifinin olmaması durumunda insanlığın tükenişi diye de adlandırabileceğimiz bir durum da olası bir gerçekliktir. Bu gerçekliği çözümleyerek ideolojik, felsefi yeni bir açılım sağlayan Önderliğimiz, demokratik ekolojik toplum paradigmasını tarihsel ve güncel tüm verilerin analizleri ile oluştururken, bunun pratiksel adımı olarak da meşru savunma stratejisini ortaya koymaktadır.

Bu noktada meşru savunma stratejisi başta Kürdistan olmak üzere tüm Ortadoğu ve sonradan insanlık ailesine mal edilmesi açısından temel hedefler belirlemektedir. Bunlar; kısa, orta ve uzun vadeli hedefler olmaktadır. Şimdi kısaca bunları açımlayalım.

1-) Kısa Vadeli Hedefler:

Apocu felsefe ve ideolojisi öncülüğünde gelişen meşru savunma stratejisinin mevcut konumuyla içinde bulunduğu paradigmasal yapılanmadan demokratik-ekolojik toplum yapılanması olan bilimsel sosyalizme geçişi sağlaması açısından belli hedefler belirlenmektedir. Yeni zihniyet yapılanması ile gelişen paradigmasal açılımlar, Kürdistan ve Ortadoğu başta olmak üzere insanlık adına kapsamlı bir toplumsal dönüşümü hedeflemektedir. Tarihsel, güncel ve gelecekle bilim, felsefe, ideoloji arasında sıkı diyalektik bağ kurularak halk öncülüğü geliştirilmek istenmektedir.

Bu temelde geliştirilen kısa vadeli hedefler ilk başta Demokratik Konfederalizm Önderi olan Önderliğimiz'nun demokrasi ve barışın teminatı olduğu bilinciyle tutukluluk haline son verilmesini öngörmektedir.

Kısa vadeli hedef olarak ele aldığımız bir diğer konu da demokratik cumhuriyet projesi olmaktadır. Bu proje dönemsel bir hedefken, aynı zamanda Kürt sorununun çözümünde de önemli bir adım niteliğindedir. Bu temel olarak Ortadoğu halklar konfederalizminin önünü açacaktır. Bilimsel sosyalizme geçişte bir ara süreç olarak da değerlendirdiğimiz bu süreç yeni uygarlıksal gelişimin bir yönetim biçimini de oluşturmaktadır.

Tüm halkların kendi dillerini, kültürlerini ve inançlarını barış içinde ve birbirine saygı temelinde, ötekiyi tanıyan yeni bir ahlaki, felsefi bakış açısıyla birbirini geliştiren eşitlikçi bir yaklaşımın ifadesi demokratik cumhuriyet olmaktadır. Bu temelde kısaca şu hedefleri belirtebiliriz.

Kürdistan'da gelişen meşru savunma stratejisinin kısa vadeli temel hedefi demokratik cumhuriyet projesi olmaktadır. Bu proje ile tüm Ortadoğu halklarının birliği oluşturulacak demokratik sosyalizmin yolu açılacaktır. Demokratik cumhuriyet, bünyesinde temel olarak üç kuşak haklarını barındırmaktadır. Bu temelde düşünce, inanç ve ifade özgürlüğünden örgütlenme, toplantı ve gösteri hakkına kadar yasal eylemsellikleri ön plana almaktadır. Ana dilde eğitim gibi temel insani hakla birlikte ekonomik, sosyal ve halkların kültürel varlıklarını özgürce geliştirme, yine yaşama haklarını geliştirip güvence altına alma gibi hedeflere de sahiptir. Bu nedenle özgürlük ve adaleti sağlayacak yeni bir anayasanın oluşumunu da gerekli kılmaktadır.

Eşitlik-özgürlük-adalet ve barışı sağlayacak olan anayasal düzenlemenin halk iradesini esas alması demokrasi gereği şart olmaktadır. Bu temelde kurulacak demokratik siyasi partiler ve demokratik seçim yasaları siyasetin demokratikleşmesini de sağlayacaktır. Kimlik, basın yayın, eğitim, kültürel haklar ve talepler anayasal güvenceyle demokratik yasal normlara kavuşturulmalıdır. Sivil toplum örgütlerinin yaratılarak barış ortamının geliştirilmesi yönünde girişimler esas alınmaktadır.

Kısa vadeli hedeflerden bir diğeri de şiddeti durdurmak olmaktadır. Bu temelde silah bırakmanın koşullarının yaratılması gerekmektedir. Bununla beraber sürgünde, dağda bulunanların dönmesi, cezaevlerinin boşaltılarak genel af uygulamasına gidilmesini öngörmektedir. Bu temelde şiddetten vazgeçilip illegaliteden çıkılması ve silahı bırakacak koşulların oluşması yönünde çaba sarf edilmesini gerektirmektedir. Kürdistan'ın dört parçasında genel barışın sağlanması yönünde girişimlerin başlatılarak İran rejimi ile karşı karşıya gelmeden ama özgürlüğünü de koruyarak, yine Suriye'de demokrasinin gelişimi açısından kendi örgütünü kurarak meşru çalışmalara gitmesini hedeflemektedir. Bu noktada kadın özgürlüğünün yaratılması da esas olmaktadır. Dernekleşmeler, vakıflar, kadın eğitim evlerinin kurulması, basın-yayın alanında yapılacak açılımlar temel alınmaktadır.

Geliştirilecek işbirliği çerçevesinde köye dönüşün sağlanması ve koruculuğun lağvedilmesi gelişecek, barışa katkıda bulunacaktır. Ekonomik gelişim yönünde ise, çabaların sarf edilmesi, barışın koşullarını sağlamlaştıracaktır. Ayrıca her iki tarafın savaş

suçlularının adil bir şekilde yargılanacağı mahkemelerin kurulması, diyalog ortamını da geliştirecektir.

Devletin tavrı barıştan yana olmazsa ve buna yönelik hiç bir demokratik girişimde bulunmazsa Kürt halkı ve onun öncü gücü olan HPG gerektiğinde çok uzun süreli de olsa meşru savunma savaşına girecektir. Barışın sağlanamaması durumunda zorunlu şiddet anlayışı sonuna kadar kullanılacaktır. Barışın gelişmediği koşullarda ise, halk savunma güçlerinin genişliğine ve derinliğine örgütlendirilmesi, yani nicel ve nitel büyümenin sağlanması amaçlanmaktadır.

2-) Orta Vadeli Hedefler:

Demokratik cumhuriyet rejiminin başarıyla gelişmesi ardından bölge devletleri ve halklarının, Ortadoğu federasyonlaşması adı altında özgür ve eşit temel bir yapılanmaya kavuşmaları orta vadeli hedefi oluşturmaktadır. Bu noktada temel amaç, halkların iradesi dışında çizilen sınırlara son verip tüm toplumların birlik içerisinde yaşamaları olmaktadır. Var olan statükocu yapılanmaların, dogmatizmin yıkılarak ve ırkçı, milliyetçi, reel sosyalist rejimlerin yerine demokratikleşmeyi öngören anlayış ve yönetsel biçimlerin oturtulması hedeflerden biri olmaktadır.

Bu temelde Ortadoğu'da yaşanacak hamlesel bir çıkış günümüz egemen güçlerin hiyerarşik, sınıflı, toplumsal paradigmasına karşılık bir anti-tez konumuna ulaşabilir. Burada egemen güçlerin müdahale adı altında gerçekleştirdikleri şiddet-terör elbette ki küçümsenemez boyutlardadır. ABD'nin Irak'a müdahalesi, İsrail-Filistin çatışması ve en önemlisi de KONGRA-GEL'in değişim ve dönüşüme yönelik yeni zihinsel ve ruhsal yapılanmayı paradigmasal bir oluşumla var etme çabalarında gösterdiği askeri ve siyasi girişimler çalkantılı bir durumu göstermektedir. Ortadoğu'da yaşanan bu handikabı çözümleme elbette ki kolay olmadığı gibi, geliştirilecek barış plan ve programları, birliğe yönelik girişimlerin aktifliği, Kürdistan'ın dört parçasından yasal demokratik yapılanmaları şart koşmaktadır.

3-) Uzun Vadeli Hedefler:

Apocu felsefe, kültür ve ideoloji çerçevesinde oluşan yeni paradigmasal yapılanmamız temelinde yürütülen çalışmaların tümü uzun vadeli hedef olarak da belirlediğimiz demokratik uygarlık çizgisinde bilimsel sosyalizmi inşa etmeye yöneliktir. Hiyerarşik egemenlikli zihniyet yapılanmasını aşan, bilimsel, diyalektik ve felsefi bakış açısıyla yeni etiksel değerlerle yaşama bakan, kadın özüne yönelik sömürsüz, ülke sınırlarının ortadan kalktığı devletsiz bir dünya gerçekliğine ulaşma hedeflenmektedir. Baskının, şiddetin olmadığı, her insanın insani doğasına göre yaşadığı, eşitlikçi, özgürlükçü birlikteliğin olduğu, ötekiyi tanıyan bir dünya gerçekliğine ulaşmak da denilebilir. Öyle ki günümüz açısından ne kadar ütöpik görünse de insanlığın insanca yaşamasına yönelik özlemleri elbette ki bunun çabasını da doğuracaktır. Önemli olan tüm insanlığı bu aktiviteye çekebilmek, insanlık, çevre, kadın adına yapılan tüm örgüt, parti, hareket ve ülkelerle böylesi bir dayanışmayı, ittifakı yakalayabilmek olmaktadır. Zorunlulukların kalktığı, her insanın kendini yeteneklerine göre işletebileceği, ekonomik anlamda da herkesin ihtiyacına göre bir yapılanma öngörülmektedir. Cins egemenliğinin ve eşitsizliğinin ortadan kalktığı, doğayla barışık, insanın insan, insanın toplum ve insanın doğa üzerinde tahakküm anlayışının olmadığı, ekolojik tahribatın yaşanmadığı, bilimin insanlık hizmetinde kullanılabileceği bir dünya hedefler arasındadır.

MEŞRU SAVUNMA STRATEJİSİNİN ÖNCÜ GÜCÜ YJA-STAR

“Kendini Savunmayı Bil”

Kadının tarihsel gelişim diyalektiğinin anaerki süreçten ataerki süreç olan hiyerarşik egemenlikçi toplum gerçeğine geçişle birlikte dondurulduğu bilinmektedir. Kadının kendi

gerçekliğinden her geçen süreç zarfında uzaklaşarak kul-köle mantığının ilk kurbanı olduğu, tüm bunlar da yetmezmiş gibi erkek egemen zihniyetin isteği gibi biçimsel bir nesne konumuna geldiği ve sınıfsal, etnik, milliyet, din, renk vb. biçimlerde kendi arasında bir ayrışmaya girip parçalandığı bir gerçeklik olmaktadır.

Yalana, talana, işgale, tahakküme dayalı hiyerarşinin kurulmasıyla ilk başta kadının doğal, organik toplumdan kopuşu gerçekleşmektedir. Bu durum daha da ileri giderek kadın ruhsal olarak tamamen boşaltılıp biçimsel olarak da erkeğe göre olarak öz kimliğini inkâr eden bir yaklaşımla kişiliksizleşmekte, kısaca erkeğin yarattığı yapay bir obje haline gelmektedir. Bu durumda alçaltıcı bir konumu yaşayan kadın, kendi özsel değerlerinden koptuğu gibi komünal toplumsal değerlerden de uzaklaşmıştır. Oysaki kadın doğası kollektivist, örgütlü, komünal toplumsal yaşam değerlerini sahiplenen bir karakteri taşımaktadır. Bunun demokratik özle de bağlantısı vardır. Kadın, hiyerarşik sınıflı toplumla kadınsılaştırılmadan önce organik doğa ve organik toplum ile arasında eşitlikçi bir yapılanmaya sahip olduğu bilinmektedir.

Kadın köleliğinin siyasal zorla bağlantısını daha önceki bölümlerimizde vurgulamıştık. O açıdan tekrara girmeden kadının yaşadığı kriz döneminden çıkışı irdelemek yerinde olacaktır. Kadın, sistem tarafından kendisine biçilen bu paradoksal sahte döngüden nasıl çıkabilir? Veya günümüz 21. yüzyıl itibariyle gelişen yeni zihniyet yapılanması olan demokratik-ekolojik toplum paradigmasının geliştirilmesinin pratik adımı olan meşru savunma stratejisinde ordu gücü olan YJA-Star komutasının görevleri nelerdir? Bu sorular, gerek güncel gerekse de geleceği belirleyecek düzeyde cevaplanması gereken önemli konular olmaktadır.

Kadının tarih boyunca yaşanan paradoksal döngüden çıkışı direkt olarak demokratikleşme hareketiyle bağlantılı olmaktadır. Bu noktada kadının ilk başta bir iknayı yaşayarak demokratik amaç ve örgütlülüğü geliştirmesi gerekir. Kapitalizmin gelişimiyle birlikte tarih sahnesine kadın özgürlüğüne ilişkin radikal feministler, eko feministler gibi birçok akım ve hareketler çıkmıştır. Fakat tüm bunlar sistemin kadına içselleştirdiği köleliği karşılayacak bir özgürlük tanımına ulaşamadıklarından, daha doğrusu sistemi çözümlemekten uzak oldukları için kapsamı da genişleyememiştir. Bu noktada gelişen bu hareketler için olumlu nokta olarak belirtebileceğimiz, kadının var oluş gerçeğini çağa hissettirmesi olmaktadır. Güçlü bir ideolojik örgütsellik ve kadının kendi felsefesini yaratamaması elbette ki burada belirleyici olmaktadır. Şu ana kadar gelişen tüm kadın örgütlerinin gelişim sağlamamasında yatan gerçeklik bu olmaktadır. Kendi ideolojik ve felsefi gerçeğini yaratamayan herhangi bir oluşum, var olan sistemsel döngüye tabi olmaktan kurtulamaz. Bu nedenle egemen zihniyete karşı savaşımın temelini ideolojik alanda kadının kendisini yetkin kılması oluşturmaktadır. Bu ideoloji ise elbette ki kadının doğal özgürlükçü zihniyet yapılanması olmaktadır. Günümüzde ise buna denk gelen ideolojik yapılanma, APOCU felsefe ışığında gelişim gösteren demokratik-ekolojik toplum paradigmasıdır. Bu temelde kadın, özgürlüğü için politik ve askeri alana yönelirken savaşımın en güçlü yanıyla da karşı karşıya gelmektedir. Zor, şiddet, baskı, iktidar, tahakküm ve hiyerarşiye karşı demokrasi, cins özgürlüğü, ekolojik toplumu yaratma pahasına içerisine girilen meşru savunma stratejisi ve bu temeldeki ordulaşma gerçeği.

Kürdistan kadınının ordulaşma gerçeği ezilen tüm sınıflar için köklü bir sosyal devrim olduğu kadar, zihniyet anlamında da alternatif bir devrim niteliğindedir. Sistemin politik arenasına kendi kimliği ile kendi öz güç ve güveniyle atıldığı bir ordulaşmayı ifade etmektedir. “Öl-Öldür mantığı” ile değil, kadın özüne dayalı “Savun, Korum ve Yarat” ilkeleriyle hareket eden bir gerçeklik.

Bu ilkelerin yaşam bulması ancak “kendini savunmayı bil” temel ilkesiyle mümkün olacaktır. Yaşam içerisinde gerçekleşen herhangi bir insansal faaliyetin temel yürütücü gücünü insan olgusu oluştururken, işlevlik kazanmasını sağlayan da bilinç olmaktadır. Bunu kadın ordulaşması olan YJA-Star ordulaşması açısından belirttiğimizde ise nesnel gerçeklik yasaları olan doğa ve insan yasaları çerçevesinde meşru savunma çizgisi

temelinde ön plana aldığı savunma ve koruma ilkelerinin salt içgüdüsel bir olgu olduğu gerçekliğinden çıkarıp ideolojik, felsefi, politik ve askeri boyutlara ulaştırması gerekmektedir. Öyle ki çağımızda “*kendini savunmayı bil*” ilkesi birey olgusu dışında özellikle de kadının kendini savunması ancak ideolojik, politik ve gücün en yoğunlaştığı alan olan askeri olarak donatmasıyla gerçek ifadesine kavuşacaktır. Bir insan kendini savunamıyorsa değil ki bir halkı veya insanlığı, yanındaki bir diğer bireyi bile savunamaz. Bu, öncelikle YJA-Star komutanı için temel bir ilkedir. Kadının kendi öz kimliğini ifade eden demokratik-ekolojik toplum paradigmasının öncü gücü olduğundan, yaşamsallaştırma boyutunda da üst bir çaba sahibi olması gerekmektedir. Şu unutulmamalıdır; kadının meşru savunma anlayışı kendi cinsel karakterinden kaynaklandığı için doğal olarak stratejinin de teminatı kadın olmaktadır.

Mevcut ordusal kurumlaşmamız, kadının kendini savunabileceği temel bir alan olmaktadır. Bununla birlikte ordusal gelişim, askerileşme ve komutanlaşma kadının kendisine olan özgüveninin gelişimini de etkilemektedir. Bunu salt kaba anlamıyla ele almak yanılgılı bir yaklaşım olmaktadır. Örneğin elindeki silah gücün göstergesi olmadığı gibi, özgüvenini oturtacak ve benliğini bir bütünüyle etkileyebilecek bir güçte sayılmamaktadır. Önemlidir ama tüm bunlar salt araçsal boyutta kalmaktadır. Kadının en büyük silahı, ideolojisi. Nasıl ki erkek egemenlikli sistem kendini var ederken ilk başta ideolojik, beyinsel kurumlaşmalarını yaratmış ve ilk kurban olarak kadını kendi öz benliğinden koparmışsa, kadının da şimdi çağımız gerçekliğinde kullanacağı en büyük silah doğal uyum yasalarına dayalı özgürlükçü, eşitlikçi paradigmasal yapılanması olmaktadır. Erkek egemenlikli sistemin kendi ideolojisini benimsetirken kullandığı zor, şiddet ve iktidar olgusundan öte YJA-Star’ın içerisine girdiği tutum, savunmaya dayalı bir şiddet anlayışını içermektedir. YJA, kadın doğasına dayalı bir ordulaşma sistemi olduğundan şiddet anlayışı da elbette ki güvenlik amaçlı, çizgi savunuculuğuna soyunan, koruma mantığını ifade etmektedir.

Bu noktada “*kadının doğasında şiddet yoktur*” anlayışıyla kastedileni doğru çözümlemek gerekmektedir. Elbetteki kadının doğasında erkek egemen, hiyerarşik mantığın iktidar olgusundan doğan baskı, zor, şiddet anlayışı yoktur. Sırf iktidar veya egemen olmak için zor ve baskı araçlarını tüm insanlığı yıkım derecesine getirip doğayı tüketircesine kullanan, sınıflar yaratmayı hüner bilen, insanlar arası eşitsizliği körüklediği gibi bunu hayvanlar ve bitkiler dünyasına da yansıtan bir mantığı içermemektedir. Fakat şu gerçekliği göz ardı etmemek gerekir; doğal uyum yasaları çerçevesinde doğada bulunan hayvanlardan bitkilere, insan olgusundan tüm cansız varlıklara kadar her fenomenin içgüdüsel ve kalıtsal savunma tepisi(refleks)leri vardır. Bunların kimileri şiddet içerir, kimileri de içermezler. Kadın cinsi için de bu geçerlidir. Kadının içerisinde barındırdığı şiddet, savunma ve kendini koruma refleksinden ileri gelmektedir. Ordu içinde bulunan kadın için de bu geçerlidir. Bu amaçla meşru savunma stratejisinin öncü gücü sayılmaktadır. Burada kullanılan şiddet meşru savunma temelinde geliştirilen ve gerekli olmadıkça kullanılmayan bir yaklaşımla yürütülmektedir.

Tüm bunlardan hareketle YJA-Star komutasının görevlerine gelince, ilk başta öncü güç olan komutanın öz benliğini Apocu ideoloji ve felsefenin pratikleşme adımı olan meşru savunma stratejisini kendi öz varlığı olduğu bilinciyle içselleştirmesi gerekmektedir. Bu noktada askerileşmeyi, askeri düzenin ve sistemin oturtulmasında örgütlülüğün bu temelde sağlanmasının öncülüğünü üstlenmelidir. Bunu tabi ki merkezîyetçi bir temelde değil de kadının insani doğasına dayalı kollektivist paylaşımcı özle denetimi altındaki yapısıyla bütünleşme temelinde ele almalıdır. Erkeğin gölgesinden çıkıp kendi özgücüsüyle varlık bulmalıdır. Militan ölçülere dayanarak çalışmalarını nitelikli bir düzeye kavuşturması, ordunun gelişip güçlenmesine yönelik iradeleşerek cevap vermesi gerekmektedir. Ordu ortamında demokratik, katılımcı, girişken ve yoldaşça bir yaşam tarzının oturtulmasında, kendisine düşen öncülüğün bilincinde hareket etmelidir. Düzen ve disiplini geriye çeken hiç

bir davranış biçimini kabul etmemek kadar, cinsler arası ilişkilerde de birbirine saygı temelinde gelişmeyen hiç bir ilişkiyi kabul etmemesi gerekmektedir.

Bu noktada önemli olan komutanın kendini disipline etmesi ile bağlantılı olarak ortama yansıtacağı pratiksel adımların etkileyici olduğunun bilinciyle hareket etmesi gerçekliğıdir. Bir komutanın ilişkilerdeki davranış biçimlerinin öz niteliğı yapıda da yansımaları bulacaktır. Bir komutanın, askerliğı özgürlüğün yaratımında bir gereklilik olarak ele alması gerekmektedir. Meşru savunmanın temelinde yatanda bu gerçeklik olmaktadır. Zorunlu gelişen şiddet politikasının amacı köleliğe mahkûm olmamanın araçsal bir teminatı olarak silahın kullanımını meşru görmesidir. Komutanın ayrıca kendisinde ve gücünde askeri bilinci geliştirmesi önemli görevlerdendir. Askeri bilinç, taktiksel yaratıcılığı, üretkenliğı öngörmektedir. Bu noktada kadının duygusal zekasıyla analitik zekanın optimal dengesini yaratması gerekmektedir.

Gerek askeri gerekse de siyasi arenada kadının öz savunma gücü olduğu bilinciyle hareket etmek çağı çözümlemek kadar çağı belirlemek anlamına da gelecektir. Önemli olan kadının öz gücüyle komünal değerleri yeniden yaratabilmektir. Ve bunun en güçlü savaşımını, mücadelesini verebilmektir.

KOMUTADA ÖRGÜTLÜLÜK BİLİNCİNİN ÖNEMİ

“Beyni diyalektik ve tarihsel felsefeyle çalışmayanlara, vicdanına insanlığın tüm güzellik, iyilik ve sevgi değerlerini sığdırmayanlara ve yeni dönem yapılandırmalarını yerine getirmeyenlere halkın ve örgütün kaderi teslim edilemez.”

Örgütlülüğün Anlam ve Önemi

İnsan bugüne dek büyüyerek gelen var oluşunu toplu halde yaşamasına, toplumsallığına borçludur. Doğaya karşı verdiği ilk hayatta kalma mücadelesi, ortak ve örgütlü hareket etmeyi zorunlu kılar. Hiyerarşinin kurumsallaşp sınıfların oluşumuna dek ortak paylaşım temelinde gelişen örgütlenme biçimini, siyasallaşmamış doğal örgütlülük olarak nitelendirebiliriz. Toplayıcılık, avcılık, barınak yapımı ve toprağı işleme toplumsallaşmanın dolayısıyla örgütlenmenin ilk biçimleri, ilk sonuçlarıdır. Bu noktalardan hareketle bir tanım getirmek gerekirse örgütlenme; yaşamak için ortak çıkarlar etrafında bir araya gelen insanların yaşamın ortak gereklerine göre kendilerini planlama, disipline etme faaliyetidir.

Anaya göre gelişen adalet, eşitlik, özgürlük esasları üzerine kurulu örgütlenme modelinden artı ürünün ortaya çıkıp erkeğin egemenliğinde gelişen sınıflı sömürüye dayalı örgütlenmeye geçiş, insanlık tarihinde bir dönüm noktasını teşkil eder. Yaşamsal ihtiyaçlar temelinde, insan merkezli örgütlülük, toplumsal biçimlenişin yerini bir grup insanın, topluluğun geri kalanı üzerinde tahakküm ve sömürüyü geliştirerek, geniş kitlelerin araç haline getirildiğı toplumsal biçimlenişle, örgütlülük siyasallaşarak bilinçli ve sistemli hale gelir. Yaşlı, savaşçı ve büyücü olarak nitelendirdiğimiz (aynı zamanda din görevlisi olan) şamanların ittifakı ile kurumsallaşan, iç örgütlülüğünü güçlendiren egemen ittifak güçleri, örgütlenme araçları içinde en güçlüsü olan devletin temelini atar. Bu örgütlülüğün hedefi olan geniş halk yığınlarının da kendi öz örgütlenmelerini yaratmaları bir zorunluluk olarak kendini dayatır. Marks'ın“Özgürlük, zorunluluğun bilincine varmaktır” sözü burada yerli yerine oturur. Öz örgütlenmesini yapamamak egemenlerin çizdiği kadere, sınırsız sömürüye rıza göstermek anlamına gelir. Özgür, eşit ve adilce yaşamak için ortak amaç ve çıkarlarda buluşan kesimlerin bir araya gelip amaçlarına götüren araçları yaratarak kendilerini planlayıp disipline etmeleri zorunluluktur. İlk isyan diye tarih kitaplarına geçen Spartaküs'ün öncülüğündeki köle isyanlarında, köleliğı sarsarak ortaçağa damgasını vuran örgütlenmelerden peygamberler devri ile gelen dini, mistik örgütlenmelere, ardından kapitalizmde açığa çıkan işçi-köylü sınıfların ve sömürge halkların örgütlenmelerine dek bugüne ulaşan ezilenlerin örgütlenme biçimleridir. Tarihi sürekli ezenler aleyhine geriye

çekip her geçen gün yaşama koşullarını birbirine daha çok yaklaştıran bu mücadele ve bu mücadelenin zeminlerini hazırlayan bilimsel teknik gelişmelerdir.

Belirli ilkeler üzerinde, belirli amaçlar için yaratılan birlikler anlamına gelen örgüt, örgütlenmenin aracı olarak önemlidir. Bu, önemin de ötesinde devlet, parti, kongre, ordu ve ekonomik birlikler gibi örgütlerde görüldüğü gibi örgütlenmenin kendisi haline gelmiştir. Örgütlenme bir sorunun, çelişkinin çözümü için bir amaca bağlı olarak gelişir. Bu sorun ekonomik, askeri veya kültürel olabilir. Tüm bu sorunlar da yaşama bakış ve düşünce sistematığı ile doğrudan bağlantılı olduğundan siyasal bir sorunun çözümü için de gerçekleşse sonuçta bir ideolojinin hizmetindedir. Amaçtan kopuk, dar siyasal çıkarların hizmetindeki örgütlenmeler çeteleşmekten kurtulamazlar. Amaç olmadan bir örgütlenme ihtiyacından bahsedilemeyeceği gibi, örgütsel araçlarını yaratamamış bir amacın da gerçekleşme şansından bahsedilemez. Bir örgüte kapsamını, derinliğini veren, kimlik kazandıran onun amacının niteliğidir. Örgütler amaçlarına göre şekil, biçim kazanırlar. Irk üstünlüğünü savunan bir örgütlenmenin demokratik, enternasyonal olması beklenemez. İçinde yaşanan çağın özellikleri ve bilimsel teknik gelişmeler örgütlenme biçimlerini belirler. Bilgi iletişim çağı olarak nitelendirilen çağımızda artan iş bölümü, çelişkilerin tüm insanlığı kapsayarak keskinleşmesi geçmişle kıyaslandığında zengin örgütlenme olanaklarını doğurur. Egemen devlet ideolojileriyle aynı olanak ve koşullarda olmasa bile ezilen cins ve kesimler çağımızda geniş olanaklara kavuşurlar. Şiddetin en yoğun uygulandığı kapitalizmin emperyalizm aşamasında erkek egemen ideolojilere dayalı bir sınıfın veya grubun çıkarlarını ve egemenliğini sürdürmek için güçlendirilen resmi ordulara karşı halk orduları, gerilla orduları ezilenlerin siyasal alanda çözülemeyen çelişkilerini askeri alanda çözmeyi hedefler.

Kimliği, dili, kültürü inkâr edilen Kürt halkının dağlara çıkması ve kendi halk ordusunu yaratması var olmak için zorunlu ve en temel meşru savunma hakkıdır. Tarihin en ezileni olan kadının ilk halk ordulaşma örneğini yaratan PKK'lı kadınlar bugünkü adıyla YJA-Star militanlarının ve bu ordulaşma içerisinde öncü güç olan komutanın daha da güçlenip büyümesi, ordu içindeki örgütlenme sistemi ile amaç bağlantısını güçlü kurabilmesine bağlıdır. Çağa en uygun, en hümaniter, doğayla ve insanla barışık bir ideolojinin güçlenip yaşamda etkili olabilmesi, örgütlenmesinin ve ordusunun güçlenmesiyle doğru orantılıdır. Amaç ne kadar güzel, büyüleyici olursa olsun onu yaşamsallaştıracak bir örgütlülükten yoksunluk, amacı bir ütopya haline getirir. Geçmiş tarih göstermiştir ki Vietnam'da, Çin'de, Rusya'da iyi örgütlenen halk yığınları bizimki kadar profesyonel bir eğitime tabi olmasalar da karşılarındaki emperyalist, sömürgeci güçleri mağlup etmişlerdir. İnsanlık karşılaştığı tüm sorunları örgütlenerek çözmüştür. Bu nedenledir ki günümüzde basın-yayından kültür sanata, spordan ekonomik kuruluşlara kadar her şey mevcut emperyalist sistemce kendini sürekli kılmak için örgütlenme aracı haline getirilmiştir. ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinde her geçen gün batma noktasına gelişi dünya halklarının çok ciddi olmasa da kısmi örgütlü tepkisiyle doğrudan bağlantılıdır. İçinde yaşadığımız can alıcı süreci kadercilikle kazanılmış sayıp kendiliğindenliğe bırakmak yada baştan pes etmek, olayların diyalektik ve an an gelişen yasalarına anlam vermemektir ki sonuç kesin yenilgidir. Buradaki güçler savaşına anlam vermek, güçlenmenin kaynağındaki temel olan örgütlenmeyi sağlamlaştırmak dönemin gerektirdiği değişim ve dönüşümü gerçekleştirmek başarı ve zaferi getirecektir.

Örgütlenmede Temel Unsur İnsandır

Güçlü bir örgütlülüğü yaratmak, söz konusu olan partiyse parti üyelerinin, orduysa da ordu militanlarının birey olarak kendilerini güçlü örgütlemeleri ile sağlanabilir. Ne istediğini bilmek, tercihleri net keskin yaparak yaşamsallaşmasında irade gösterebilmek, kendini örgütlemenin düzeyini açığa çıkarır. Örgütler, örgütlenme faaliyeti nasıl bir amacı gerçekleştirmek içinse, o amaç da insan içindir. Dolayısıyla dünyadaki ve bizdeki örgüt pratiklerinde açığa çıktığı gibi örgüt içinde insan nesne değil öznedir. İnsanın araçlaşması

amaçtan sapmanın, örgütlenmeye teknik yaklaşımın göstergesidir. Amaç doğrultusunda gerçekleşmeyen örgütlülüğün güçlülüğünden bahsedilemez. Aksine zamanla karşı örgütlülüğe hizmet eder hale de gelebilir. Bu da savaşılan karşı güce benzeşmek ve yenilginin tohumlarını içeriden ekmektir. Bu nedenle amaç yani ideolojiyle birleşmek, örgütlülüğü tekniklikten kurtararak sağlıklı ve güçlü kılacaktır. İdeolojiyi içselleştirmenin ardından pratikleşmede gerekli olan; kişinin düşünceleri sonuca ulaşıncaya kadar beynini, bedenini disipline edip planlama gücüne erişmesidir.

Geçmişten bu yana daha çok isyan tarzı gevşek örgütlenmelerde yer alan Kürt halkı devlet vb. deneyimleri çok az yaşadığından, ayrıca genelde dağlarda istediği gibi yaşama kültürünün de etkisiyle kendisini disipline etmede, iradeleşmede zorlanmaktadır. ‘Kurallar kırılmak içindir’ söylemiyle sık sık dillendirilen egemen sistemin kurallarıyla kendi yaşamımızı kökleştirmek için koyduğumuz kurallar aynılaştırılmakta böylece rahat, günübirlik yaşam meşrulaştırılmaktadır. Sürekli yönlendirilmeyi ve güç verilmesini beklemeyen, kendini güç vermeye, yeteneklerini sunmaya ayarlamış kadro gerçekliğine ulaşmak yenilmez örgüte ulaşmaktır. Bir tanrıya ya da devlete sığınır gibi örgüte sığınmış, örgüt çatısı altında toplanmış, sürekli bekleyen, örgüte katılmaktan ziyade örgütü kendine katmış gerçekliğimizi aşmanın da yoludur. Örgüt statik, donuk bir yapılanma değil, içinde yer alan yapıya göre sürekli değişim içinde olan canlı bir yapılanmadır. Örgüt çatısı altındaki kadroların verimliliği hep şikâyetçi olunan ve değişmez varsayılan yapılanmayı değiştirecek, sadece almayacak, yeterince güçlendirildiğinde kadrolarına ve savunduğu halklara gerekli güç ve desteği verecektir.

Örgütlenme İlkeleri

Demokratik Merkeziyetçilik; ordulaşmada en temel ilkelerdendir. Altan üste açıklık ilkesine dayalı, yapının eleştiri özeleştirisi hakkını kullanarak komutanın seçim ve görevden düşürülmesinde etkili olduğu, parti meclisi düzeyinde merkez yönetici komuta kadrosunun yine seçimle belirlendiği demokrasi ilkesine bağlıdır. Askeri orduların hiyerarşi ve merkeziyetçilik ilkelerini işletmeden var olamayacaklarından hareketle demokrasiye bağlı kalarak üsten alta hiyerarşik merkeziyetçi bir sistemle yürür. Demokratik yönünün işletilmemesi merkeziyetçiliği bireylerin diktatörlüğüne götürürken merkeziyetçiliğinin işletilmemesi dağınık, her alanın kendine göre bir sistemle yürüdüğü, ordu olma özelliklerini yitirmiş bir systemsizliğe götürür. Bu iki sapmaya karşı demokratik merkeziyetçiliği doğru biçimde dengeli yürütmek komutanın ve yapının sorumlu, bilinçli birbirini denetleyen yaklaşımlarıyla mümkündür.

Eleştiri-özeleştirisi; ilkelere bağlı kalarak, ideolojik çizgiden sapmadan pratikleşmenin gereğine zorlayan komutan yapı farkı gözetmeksizin tüm militan yapının tabi olduğu diğer önemli bir örgütsel işleyiştir. Örgütü koruyarak adeta bir güvenlik sibobu işlevi görür. Diğer tüm konularda olduğu gibi, örgütlenmede ve uzun mücadele tarihimize önemli bir işlev gören bu mekanizma da yanlış işletildiğinde insanın kendini vurabileceği bir silaha dönüşür. Burada da ideolojik çizgiye hâkimiyet eleştirinin doğru temelde yapılmasına götürürken, karşıdaki insan psikolojisini, zaman ve mekân koşullarını hesaba katmadan sadece eleştiri yapmış olmak için eleştiri yapmak sonuç alınmasını engeller. Bu mekanizmanın, bireyi çizgiye çekmek ve kendisini sorgulamasını sağlamak için yapıldığı unutulmamalıdır. Eleştiri ve özeleştirisi, birey üzerinde bir baskı mekanizması olarak kullanıldığında sonuç almak için gerekli olan samimi, özlü yaklaşımın tersine tekniği, geçirtilen bir sisteme dönüşür. Yıkıcılık değil yapıcılık esas olmalıdır. Özeleştirisi dışarıdan dayatılan bir olgu olmanın ötesine geçtiğinde ve sözü aşan pratikleşen bir düzeye ulaştığında anlam kazanır. Samimi yaklaşım, tekniği ve zorunlu yaklaşımların aşılmasına ve daha fazla sonuç alınmasına götürür. Eleştiriyle birlikte alternatifi, çözümü de ortaya koymak eleştiriye yüzeysel yaklaşılmadığını gösterir. Bireysel doğrulara ve sınıfsal bakış açılarına göre eleştiri geliştirmek eleştirinin yeterince ciddi değerlendirilmemesini getirir, etkisini yitirir.

Kolektivizm; örgütlenmede bireyde kilitlenen yaklaşımların tıkatıcılığını aşmak, ortak ve kolektif iradenin açığa çıkarılmasıyla mümkündür. Birilerinin örgütün sahibi olduğu, birilerinin sürekli alıcı konumunda kaldığı, sorumlulukları paylaşmayan yaklaşımlar, örgütlülük yerine örgütsüzlüğü geliştirir. Örgüt, amaçta netleşen herkesin ortak buluşma, yaşama ve üretme noktasıdır. Yetkide, çalışmada, yaşamda paylaşım ve ortak hareket etmek düşünce zenginliğini, tecrübe paylaşımını, yedeğini hazırlamayı ve çok yönlülüğü geliştirir. En insanca yaşamı sağlama amacını taşıyan hareketimizin, ordu mensuplarının gelişmeleri kendinde tıkatma, yaşamı ve çalışmaları bireyselleştirme hakkı olamaz. Amacın özüne denk, herkesi yetenekleri ölçüsünde yaşama, önündeki çalışmaya katabilmek başarı için zorunluluk, komuta ve militan yapıda yaratılması gereken bir ruhtur.

Disiplin; başarının olmazsa olmaz koşuludur. Yaşamdaki her şey; bir ağacın büyümesi, yağmurun yağması gibi doğa olaylarından devlet, ordu gibi toplumsal yapılanmalara kadar her şey belirli bir işleyiş, kurallar bütünlüğü anlamına gelen öz disipline göre hareket ederek ayakta kalır, gelişir. İnsan iradelerinin bütünleştiği yer olan örgütlerin ayakta kalıp amacı gerçekleştirmesi, örgüte katılan militan yapının insan iradesiyle yürüyen bu yapılanmanın işleyişine göre kendini disipline edebilmesine bağlıdır. Kendini disipline etmek istemde netliğin yanında kendini tanımayı da gerektirir. Böylece disiplin, insanı boğan kurallar zinciri olmaktan çıkarken insanın bedenini duygu ve düşüncelerini terbiye ederek yeniden şekillendirdiği yeni bir oluş, gerçekleşme halini alır. Kendini ikna esastır. Komutanın yapıya ya da bireyin iknadan uzak kendine dayattığı disipline ilişkin Önderliğin şu benzetmesini hatırlatmak yararlı olabilir. Disiplini avuçta tutulan kuşa benzeten Önderliğimiz, parmaklarınızı sıkıldığınızda kuşun ölebileceğini, fazla gevşettiğinizde de kaçabileceğini söyler. Yani burada dengeyi sağlayabilmek önemlidir.

İnisiyatif; gerektiği zaman ve yerde karar alıp uygulayabilmek anlamında militanlığın bir ölçüsü olmaktadır. Gerektiğinde inisiyatif koyamamak, kişiyi ya da grubu düşmanın inisiyatiline bırakır. İnisiyatif koyabilmek kişinin kendine güvenini, yaşanan gelişmelere anı anına hâkimiyeti ve başarıya kilitlenmeyi gerektirir. İnisiyatifsizlik ise tersine sürekli yönlendirilmeyi bekleyen, kendi başına karar vermekten yoksun, yaşananlara göre kendini ayarlamaktan uzak yapılanmaların, duruşların sonucudur. Burada da dikkat edilmesi gereken inisiyatifsiz kalmamak adına gerekmeyen yerde kolektif ya da üst iradeyi dikkate almamak yada panikle yanlış karar vermek olumsuz sonuçlar doğurur.

KADIN ORDULAŞMASINDA ÖRGÜTLENME TARZI VE ÇIKARILMASI GEREKEN SONUÇLAR

Kürdistan'da Kadın Ordulaşmasının Üzerinde İnşa Edildiği Temeller

PKK'nin içerisinde ilk ideolojik grup aşamasından itibaren temsili nitelikte de olsa yer alan kadın yoldaşlar, yurt dışından eğitilip ülkeye geçen gerilla grupları içerisinde de ilk yıllardan itibaren yer almışlardır. Kadınların devrime olan sıcak ilgisi, Önderliğimizin kadına ve cins sorununa olan yaklaşımıyla doğrudan bağlantılıdır. Kürdistan gibi dinin ve feodal değer yargılarının ağır etkisi altında, en çok baskı ve sömürüye uğrayan kesim olan kadınların dağlara yönelişi, toplumdaki tabuları parçalaması itibarıyla sosyal bir devrim niteliğindedir. Atılan bu ilk adımın zorluğu gerisinin kolay olacağı yanılgısını getirse de, kısa sürede yoğun emekle kıyasıya mücadele gerektiren kadın gerilla ordulaşma tarihinin kolay yaratılamayacağı açığa çıkacaktır. Toplumdan kopup devrimci amaçlar etrafında yeni bir buluşma yaşansa da bin yılların kültürel birikiminin birleşimi olan toplumun içinde şekillenen bireylerin, kadroların egemenlikli ve bağımlı yapılanmalarından sıyrılmalari kolay olmamaktadır. Bireylerin hem kendi içinde hem parti içinde güçlü bir cins ve sınıf savaşımını gerektirmektedir. Katılımlar cins bilincinden uzak, ulusal hak ve talepler adına geliştiğinden erkeğin, kadını toplumdaki konumuna benzer biçimde ele alıp değerlendirmesine karşı refleksi zayıftır. Erkeğin dayattığı klasik ilişki ağının dışına çıkabilmek söz ve irade sahibi olmayı gerektirir. Yetişme koşulları nedeniyle fiziksel ve

psikolojik boyutuyla savaştan, savaşın gerektirdiği donanım ve tecrübeden yoksun olan kadın, ya erkeğin kendisi için uygun bulduğu geri plandaki rolü kabullenecek ya da hem ideolojik hem de fiziksel olarak kendini yetiştirip savaşa aktif katılım sağlayacaktır. Bunun çatışmasını yoğun yaşayarak Önderliğin cins çelişkisi ve bilinci üzerine çözümlemelerinin itici gücüyle savaşta, güçlenmede karar kıldığında bu defa da nasıl sorusu büyüyerek karşısına dikilmiştir. Gücün, savaşçılığın, komutanın yaşam bulan örnekleri erkektir, bu da ona benzeşerek, onun gibi olarak büyüme yaklaşımını doğurmuştur. Yine Önderliğin zamanında yetişen müdahaleleri, katkılarıyla kadın potansiyeli öz rengi ve gücünü açığa çıkarmasını bilmiştir.

Ordulaşma öncesi kadın örgütlülüğünü değerlendirecek olursak; ideolojik grup aşamasından PKK III. Kongresine kadar parti içinde Önderlik aleyhtarı çizginin temsilini yapan Fatma'yı değerlendirmek gerekir. Kemalist komplocu, egemen erkek karikatürü tarzıyla Fatma; kadını, özellikle de güçlü kadını ezmiş, kadını klasik cins ilişkilerine itmiştir. Daha sonra kendi eliyle ittiği ilişkilerden dolayı kadını suçlayarak ya fiziksel imhaya götürmüş ya da ruhsal anlamda bitirmiştir. Kendini yapının çok üstünde gören, özerk, küçük burjuva benmerkezciliğiyle cinsine güç verip destek olmak yerine, o süreçte büyük anlam ifade eden ilk katılımları, küçük gören, dıştalan, ağavari yaklaşımlarıyla kadını cinsine karşı güvensizleştirmiş, kırmıştır. Kadının tek başına güç olmaya, savaşmaya olan inancını kırması, kadın örgütlenmesinin başlangıcında olmasından kaynaklı etkili olmuştur. PKK III. Kongre'sinde hem kongreyi provoke etme, hem de çizgi karşıtı tutumu Önderlik tarafından deşifre edilip çözümlenince, etki ve belirleyiciliğini yitirmiştir.

Tasfiyeci eğilimlerin açığa çıkarılması, kadın açısından temsilini bulması, savaşma, özgürleşme zemininin açılması ile önemli bir dönemeci ifade eder. III. Kongre ile ERNK çatısı altında kadınlar birliği kurulur. 1987'de ise YJWK (Yekîtiya Jinên Welatparezên Kurdistan) çalışmaları başlatılır.

Mücadelenin ilk dönemlerinden itibaren Kürt kadınları her türlü görevi yerine getirdiği gibi orduda da yerlerini almışlardır. Ordulaşmanın kadın özgürlüğü ve devrim çıkarları açısından tarihsel bir rolü olduğu ve partinin de bu konuda "Bir adım ulusal kurtuluşsa bir adım da kadın kurtuluşudur" ilkesiyle hareket ettiği bilinmektedir. İlk silahlı gruplar içinde birçok bayan arkadaş yer almış ve sömürgeci güçlerle girmiş oldukları çatışmalarda şehit düşmüşlerdir. 1981 yılında yaşanan bir çatışmada şehit düşen Bese Anuş yoldaş Kürt kadınının ordu içinde yer alabileceğinin ilk sembolü ve direnişi olmuştur. Hanım Yaverkaya yoldaş Kürt kadını için yeni bir savaş emridir. 1985'de Sason'da Adife Sakık (Berivan) yoldaş umutsuzluğun yaşandığı bir süreçte partiye, mücadeleye olan bağlılığı ve inancıyla isyanı yeniden başlatmıştır.

Yaşanan bu şahadetler ve verilen mücadelenin kazanımları olarak mücadeleye katılımlar artsa bile varolan bu katılımlar gelişmelere cevap olabilecek nitelikte değildir. Kadın cins gerçekliğinin farkında olmayarak doğru katılım düzeyinin bilinci ve derinliğinden yoksun bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelesine katılır. Özgürlüğün ancak bu mücadeleyle elde edilebileceği yaklaşımı hâkimdir. Kadının sahip olduğu bu duruş istenilene cevap olamadığı gibi örgütlülüğü yakalama, komuta etme, buna uygun bir kişilik ve yürüyüşün sahibi olma konusunda zorlukları da getirmiştir. Fakat savaştıkça kadının gerilikleri, çirkinlikleri ortaya çıkarken aynı zamanda kadının özünün güzelliği de kendini net olarak ortaya koymuştur. Kadının savaştıkça güzelleşeceği ve sevileceği gerçeği bu temelde açığa çıkmıştır.

Kadının savaşa, şiddete olan yabancılığı, fiziksel, psikolojik zorlanmalarıyla, kendi cinsine olan güvensizliğiyle birleşmiş, erkeğin savaşı kendi işi görüp kadını dışlayan inançsız yaklaşımları da bu tabloya eklenince zorlayıcı bir durum ortaya çıkmıştır. Egemen erkek karakterinin ordulaşma sonrasında devam eden kadını hem geriye çekerek klasik ilişkilere zorlayan, kadının savaşamayacağı, savaşta ağırlık teşkil edeceğine dair yaklaşımları hiç bitmemiştir. '91 yılında tahrik edici olduğu gerekçesiyle zorla kefiye taktırma feodal egemen erkeğin baskı aracı olarak yaşamsallaşmıştır. Önderliğin gittikçe

artan bir önem ve yoğunlulukla kadın üzerinde yoğunlaşmasına ve bu temelde geliştirdiği çözümlemelerine ters orantılı olarak işbirlikçi çeteci eğilimler, kadını düşürme ve dışlama yarışına girmişlerdir. Semir ile başlayan kadını hedef alma bu dönemde zindanda Şener ile devam etmiştir.

İşbirlikçi ihanetçi çizgiyi partiye dayatma temelinde ortaya çıkan bu tasfiyeciliklere rağmen, daha da gelişen kitlesel serhıldanlarla nicel ve nitel anlamda katılımların artmasıyla açılım zeminlerine kavuşmuştur. Bu durum tüm geleneksel, feodal anlayışların kadın üzerindeki etkilerinin kırılması, ulusal uyanış ve mücadeledeki rolünü oynaması anlamında kadının bir başkaldırıyı gerçekleştirmesidir. Aynı zamanda silahlı mücadelenin gelişmesi, yaşanan bazı şahadetler kadının mücadeleye katılımını da hızlandırmıştır.

Yaşanan serhıldanlarla birlikte artan kadın katılımına rağmen savaş alanında kadın gücünü geri cephede bırakan feodal anlayışlar da gelişmiştir. Bu anlayışlara karşı yer yer bireysel çıkışlar olsa da cins bilincinin ve özgün örgütlülüğün olmaması, cins birlikteliğinden ve ona olan güvenden yoksunluk nedeniyle yaşanan anlayışlara karşı ciddi, başarılı bir mücadele verilmemiştir.

'90-'92 süreçlerinde serhıldanların etkisiyle yoğun katılımların yaşanmasına rağmen tüm bu katılımlara zamanında cevap olunamaması, eğitilip örgütlenmemesi niteliğin parti ortamına yansımamasına ve birçok sorunun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Savaş ortamında kadın birçok sorunun kaynağı olarak görülmüş, bazı eyaletlerde cephe çalışmalarına gönderme adı altında kadın ordudan atılmıştır. Bunlar, savaşta yetki ve gücü elinde bulunduran egemen erkeğin geleneksel feodal anlayışlarının ve tasfiyeci eğilim sahiplerinin açığa çıktığı pratikler olmuştur. Bu konuda Şemdin Sakık, genel anlamda kadının savaşamayacağı, istisnaların bunun dışında kalabileceğine ilişkin söylemini '93'e gelindiğinde Önderliğin kadın ordulaşma hazırlıklarına tezat olarak üç yüze yakın kadını ordudan uzaklaştırıp çoğunun düşman eline geçmesine neden olarak pratikleştirmiştir. Yaşanan bu gerçeklik özünde devrim ortamında kadının gelişmesine ve özgürlük çabalarına indirilen bir darbedir.

Önderliğimiz gerçekleştirmiş olduğu çözümlemelerle kadının iradesini, gücünü, ruhi ve fiziki güzelliğini, yani kadının özünü açığa çıkararak mücadeleye katılımını kendi özgür iradesiyle gerçekleştirmesini amaçlamıştır. Fakat işbirlikçi-çete çizgisi bir yandan kadını ordu dışına atarken, diğer yandan kalanları da iradesiz, bireylere ve güce bağlanan uydu kişilikler haline getirmiştir. Ayrıca erkek egemenlikli sistemin gerçekliğini tanımama, onu çözebilecek ideolojik-politik derinlikten yoksunluk ve erkeği egemen karakteri ile ele almama durumu da bu gerçekliği derinleştirmiş, bu da kadını kendi gerçekliğini inkâra kadar götürmüştür. Cinsine güvensiz yaklaşım, birbirine yeterince destek olmamayı, erkeğe dayanmayı, komuta tarzı olarak da erkeği taklit eden bastırmacı, kolektivizmden uzak bir tarza götürür. Egemen erkek yaklaşımlarının eziciliğine karşı koyacak kadın irade ortaklığının yaratılamaması güçlü cins savaşımının verilmesini engeller. Bireysel kahramanlık, direnişçilik ve fedakârlıkta bir sorun yaşanmazken bunu örgütlü bir güce dönüştürmede öncülük sorunu kendini dayatır. Erkeğe alternatif, kendi özgünlüklerine dayalı bir komuta tarzı oturtulamazken, her yerde takım, bölük düzeyinde yeni görevler alan kadın komutaların ortak bir tarzından ziyade alana, kişiye göre değişen bir tarzsızlıktan bahsedilebilir. Yine üst komuta yönetim düzeyindeki arkadaşların güney sahasında savaşın dışında kalmaları yapıdan kopuk oluşları gerçek anlamda kadın bütünleşmesini, karşılıklı güveni ve inancı zayıflatır.

Böylesi bir gerçekliğe rağmen yoğun katılımların kadını bir güç haline getirmesi, iradi açıdan bir bilinçlenme ve güven düzeyini yaratması da sözkonusudur. Birçok alanda eşsiz mücadeleler ve direnişler yaşanmıştır. Bu dönemde komutan ve savaşçı özellikleriyle var olandan farklı biçimde açığa çıkan Beritan yoldaşın kişilik özellikleri, komuta tarzı başarısının ve onunla birlikte başarısızlığın da nedenlerini açığa çıkarmaktadır. En başta Önderliği ve ideolojiyi anlama, özümseme ve onlara karşı gösterdiği bağlılık düzeyiyle dikkat çekmektedir. Erkeğin kadına biçtiği savaşta arka planda kalma rolünü

kabullenmediği gibi kadının gerilikleriyle de uzlaşmayarak sınıf savaşımını da vermektedir. Yapıyla bütünleşen, hem yaşamda hem savaşta öncülük rolünü hiç eksilmeyen devrimci coşkusuyla yerine getiren Beritan yoldaş, kadının amaca kilitlendiğinde ve Önderlik çizgisiyle bütünleştiğinde gizli potansiyelini açığa çıkarıp savaşı en iyi yürütebileceğini gözler önüne sermektedir. Gerçekleştirdiği kahramanlık eylemiyle de kadın direnişçiliğinin sembolü olmuştur. Beritan arkadaşın bu güçlü çıkışı savaştığı yerlerde erkeği de, kadını da sarsmasına rağmen Önderlikçe eyleminin, duruşunun anlamı çözümlenip değerlendirilmeyene kadar kadın öncülüğüne değerlendirilip genele mal edilememiştir.

Kadına savaşta ağırlık gözüyle bakıldığı, geri dayatmaların sürdüğü koşullarda çıkan '92 güney savaşında kadında somutlaşan fedakârlık, direnişçilik, savaşçılık kadına karşı önyargılı, inançsız yaklaşımları kırmıştır. Kadının kendi öz gücüne karşı güven doğurmuştur. Kadının ortak, birlikte hareket etmesi sonucunda elde edilen kazanım olması itibarıyla ordulaşmanın zeminini güçlendirmiş, bir dönüm noktası teşkil etmiştir.

Gücün örgütlülüğünden geçtiği gerçeğinden hareketle '93 Haziranı'nda kadın ordulaşmasını yaratacak kadın kongresinin startıyla Zele kadın kongresi (TAJK) gerçekleşir. Önderliğin öncesinde gerçekleştirdiği kadın, yaşam, savaş, özgürlük, ilişki bağlantılarını sorgulattığı yoğunlaştırma çabalarına karşılık Zele kongresine egemen erkek yaklaşımları damgasını vurur. Bu alanda bulunan ağırlıkta küçük burjuva sınıfına mensup katılımların komutanlaşmaya oldukça yatkın bir potansiyel taşımasına rağmen, Önderlik ve özgürlük çizgisi temelinde şekillendirilemeyen, sınıf intiharını doğru temelde gerçekleştirmek yerine sınıf anlayışlarını derinleştiren bir yaklaşımla örgütle bütünleşme, örgüte katılma ve Önderliği doğru anlamlandırmada oldukça ciddi zorlanmaların yaşandığı bir gerçeklik ortaya çıkmıştır. Sınıflı toplumun mantık ve değer yargılarından kopmamış bir zihniyet ile yetki ve komutanlığa ulaşıldığı oranda özgürleşildiği yanılgısını derinleştirmiştir. Gelişkinlik ölçüsü erkekle bütünleşme, ona kendini kabul ettirme olmuş, gücü erkekte görmüş, en ufak sorunda erkeğe sığınmış ve çözümünü onda aramıştır. Bu kongrede kadının savaşamayacağını, ordulaşamayacağını kadın eliyle onaylatılması çözüm yerine çözümsüzlüğün derinleştirilmesidir. Kadın kongresi olma özelliğini yitirmesi nedeniyle kongre Önderlikçe fes edilir.

Önderliğimizin ısrarla içimizdeki ve dışımızdaki her tür egemenliğe karşı yükseltmek istediği kadın hareketine karşı içimizdeki işbirlikçi-çete, tasfiyeci eğilimlerle dışarıdaki uluslararası komplocu güçlerin zayıf halka olarak görüp ilk el attığı, düşürmek istediği güç kadın hareketi olmuştur. Kadının kendisi ve cinsi ile barışık bir şekilde, erkeğe dayanmadan kendi iradesini açığa çıkarmasını sağlamak için fiziksel, beyinsel anlamda erkekten kopması gerekmektedir. Kadının erkekten kopma temelinde kendi örgüt, yönetim sistemini kurması anlamına gelen kadın ordulaşması, özgün kadın örgütlülüğü tasfiyeci eğilimlerin hedefi haline gelmiştir. '93'te Zele'de açığa çıkan sosyal yaşam, evlilik projelerinin Önderliğin sosyalist yaşam projesine dayatılan sağ reformist tasfiyeci çizginin 2003'e ulaştığımızda yeniden sosyal reform projesi olarak gündemleşmesi aynı çizginin içimizde beslenerek bugüne dek gelen devamıdır. '93'te kadın kongresinin boşa çıkmasına neden olan bu ilkel milliyetçi reformist çizgi, kongre haline geldiğimiz önemli bir tarihsel süreçte yine devreye geçerek kadın üzerinden hareketi geriye çekmek istemiştir. Özünde yaşanan halklara dayalı sosyalist emek çizgisiyle, bireylerin iktidarına dayalı ilkel milliyetçi sağ reformist çizginin çatışmasıdır.

Kadın Ordulaşması YAJK Örgütlülüğü

Kadın ordulaşması Önderliğimizin özgür kadını yaratma arayışındaki ısrarı ve buna paralel olarak kadının güç, irade ve öz kimliğini kazanma savaşımının sonucu olarak '93 sonlarında geliştirilir.

Kadın ordulaşmasının özü toplumsaldır. Salt askeri temelde bir ordulaşma olmaktan ziyade ideolojik, siyasal, sosyal ve kültürel katkılarının da esas bir biçimde kavranılması gerekir. Kadın ordulaşması bir özgürlük örgütlemesidir. Alışa geldiğimiz dünya

ölçülerimize, klasik kadın ve erkeğin ölçülerine, toplumsal değer yargılarına göre ele aldığımızda kadın ordulaşması oldukça farklı bir yaklaşımı ifade eder. Böylesi bir gerçekliği tartışma düzeyinde ele alarak onun pratikleşmesini sağlamak günümüz dünyasında bile oldukça cesaret isteyen bir olgudur. Çünkü kadın ordulaşması cins sömürüsünü aşan ve erkekle olan bağımlılığını koparan, geleneksel yaşam tarzı yerine özgürlüğü kendine hedef yapmış kadını ifade eder. Bu anlamda PKK'deki kadın ordulaşması ve kadının bu temelde savaştaki rolü hiçbir devrim gerçekliği ile kıyaslanmayacak boyuttadır. Tarihteki devrimci mücadelelerde ve kadın özgürlük hareketlerinde gerçekleşmeyen bir örgütlülük düzeyidir.

Ordulaşmanın pratikleştirildiği ilk yer Botan eyaletidir. Ülke genelinde ilk hareketli takımlar ve bağımsız birlikler Botan'da kurulmuştur. Ancak hem yapı hem de yönetimde köklü bir cins bilinci olmadığından varolan zemin belli bir örgütlülüğe dönüştürülememiş ve kadın ciddi bir güç sahibi olamamıştır. Kadın ordulaşmasına yönelik hem kadında hem de erkekte yaşanan yanlış ve yanılgılı yaklaşımlar özgürlüksel gelişimi zorlayıcı olmuştur. Güney sahaları açısından ordulaşmaya hazırlık niteliğinde kadın takım, tim örgütlenmesinin, erkekten ayrışması '93 öncesinde gerçekleşir. Kuzey sahalarında ise ordulaşma öncesine kadar sayıları sınırlı olan bayan arkadaşlar erkek timlerinde, takımlarında teker teker bulunur. Ordulaşma kararıyla ilk kadın timleri, takımları ve komuta düzeyinde ilk kadın tim, takım komutanları çıkar. Giderek merkezi anlamda da temsilini bulmaya başlar. Ordulaşma kararının ardından kadının genel yönetim içerisinde temsilinin sağlanması amacıyla eşitlik, özgürlük komiteleri oluşturulur. Kadının kendi gücüne dayanarak planlayıp gerçekleştirdiği eylemler gelişmeye başlar.

Kadın ordulaşmasına kadının, erkeğin yaklaşımı ne olur? Ordulaşmanın güneyde ve kuzeyde bir sistem haline gelmesi hiç zorlanmasız bedelsiz mi gerçekleşir? En başta Önderliğin özgün örgütlenme ve askerileşme noktasındaki perspektif, çözümlemelerinin yeterince anlaşılamadığını belirtmeliyiz. Kuzeyde, iç eyaletlerde “parti bize güvenmiyor, o yüzden ayrılıyoruz” değerlendirmeleri cins bilincinin yokluğundan dolayı gelişmiştir. Bu alanlarda Önderliğin çözümlemeleri ekseninde eğitim verebilecek öncü komuta düzeyinin eksikliği yoğun yaşanır. Güney alanlarında da ön hazırlığının yapılmasına karşın kadının kendine güvensiz, inançsız yaklaşımları, erkekten ayrılmanın imhayı getireceğini dillendirir. Yılların kölelik, bağımlılık alışkanlıklarını bir çırpıda yıkıp atmak kolay değildir. Erkeğe dayanarak savaşmak kolay, kendi gücüne dayanarak savaşmak kadının tarihsel, toplumsal konumu göz önünde bulundurulduğunda oldukça emek gerektirir. Önce beyindeki olmazları, güvensizlikleri, inançsızlıkları yıkıp yeni bilinçle donanmak, yoğun bir zihin savaşımı kapsamındadır. Erkeğin hiç kabullenmeyen, küçümseyen, karşısında örgütlü bir güç olarak görmekten korkan dışlayıcı, egemenlikli bakışı her alanda görülür. Erkeğin, savaşta yalnız bırakan sürekli olarak kadının başarısızlığı üzerine kurduğu, kadının savaşamayacağı, erkekten ayrı yapamayacağının kanıtlanması istemidir. Bu böyle sürdüğü, kanıtlandığı sürece kadın egemenliğinin nesnesi, basit güdülerinin öznesi olarak kalabilir. Aksinin ispatlanması çocukluktan beri öğrenilen, genlere kazınılan yaşam alışkanlıklarının bir bütün olarak alt üst olmasıdır. Bu alt üst oluş erkeğin kendini yeniden yeni kadına göre biçimlendirmesini gerektirir. Bugüne dek her şeyin ona göre ayarlanıp belirlendiği erkek, nasıl olur da düne kadar her şeyiyle ona ait olan kadına göre kendini biçimlendirecektir. Bu kabullenilmesi, kaldırılması zor bir sarsıntıdır.

Sürekli olarak tabi olan kadın açısından yönetmek, kendini örgütlemek, bir eylemi planlayıp başarıyla sonuçlandırmak yabancı olunan kavramlardır. Siyasal alandan dışlanan, askeri alanda adı dahi olmayan kadın açısından yepyeni alanlar, dünyalar açılmaktadır. Başta da belirttiğimiz gibi tecrübesizlik, erkeğe alternatif bir örgütlenme, askeri şekilleniş yerine onu taklit eden yönetim ve örgütlülüğe götürür. Güç getirememekten kaynaklı bastırma, taktik üreten akla dayalı savaşçılık yerine fiziğin ve kaba şiddetin esas alınması, kadın yaratıcılığı ve sezgileri güçlendirilmiş zekâsının açığa çıkmasını engeller. Yönetim düzeyinde arkadaşların genelde küçük burjuva sınıftan gelmeleri ve sınıf anlayışlarını

temsil etmeleri, yapının genel anlamda köylü kökenli oluşu sınıf özelliklerinden kurtulamama, iç çelişkileri, birbirini kabul etmemeye götürür.

Bu dönemde Önderliğimiz tarafından özgür yaşama ve kadın ordulaşmasına dönük değerlendirmeler yoğun bir şekilde yapılmıştır. Bu temelde yaşanan sorunların ideolojik, örgütsel boyutları ortaya konulmuştur. Önderlik sahasından oldukça yapı ve yönetim takviyesi yapılır. Kadının gelmiş olduğu bu düzey yapıda moral, coşku ve istemi arttırmıştır. Kadının savaşta güçlü bir potansiyel olduğu ve öz iradesiyle büyük işler başardığı ordulaşma sürecinin ilk şehidi olan Rojda arkadaşın şahadet tarzıyla ispatlanmıştır.

'94 yılı kadının önemli deney ve tecrübeleri yaşadığı, bu noktada kendi gücünü tanımaya başladığı bir yıl olmuştur. Pratik anlamda tecrübe ve güvenin kazanılmasıyla birlikte, ideolojik anlamda ve anlayış düzeyinde yavaş yavaş da olsa kadının kendi gerçekliğini sorguladığı, bilince çıkartmak istediği bir yıldır. Ancak savaşa katılımda kendini bir örgütlülük çerçevesinde ve bir ideolojik düzeyi esas alarak katma yerine, o dönemin genel yaklaşım ve koşullarına bağlı olarak kaba fiziksel gücü esas alma ve bireysel bir tarzla savaşa katılma durumu olmuştur. Cins bilincindeki gerilik ve cins gerçekliğine uzaklık, erkeğin yaşam ve ilişki tarzını kendine ölçü almayı getirmiştir. Ordulaşmaya genel anlamda bir istek düzeyi olsa da bunun ideolojik anlayış ve pratik boyutta hayata geçirilmesinde zayıf kalınmıştır. Kadın yapısının ve özellikle de yönetim düzeyinin savaşta tam bir yetkinliği yakalamayışı yeni başlayan bu sürece hazırlık düzeyinin zayıf olması nedeniyle takım ve manga düzeyinde örgütlenilmiştir. Erkek yapısı kadının ordulaşmasını ciddiye almayan, güven duymayan, kadını hep bir ağırlık noktası olarak gören, hatta kendinden kısmi ölçüde de olsa ilk kopuş adımlarını atan kadına ve mevcut örgütlülüğe tepki duyan bir gerçekliği yaşamışlardır. Erkeklerde yaşanan geri feodal ölçüler zorlayıcı ve engelleyici tutumlara yol açmıştır.

'95 yılı Kadın Özgürlük Hareketi açısından tarihi öneme sahip bir yıldır. PKK V. Kongresi ardından gerçekleşen I. Ulusal Kadın Kongresi 8-18 Mart tarihleri arasında gerçekleşir ve Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği, YAJK'nın ilanı yapılır. Kongre, kadın çalışmalarının özgün örgütlülüğü temelinde eğitimden, karargâhlaşmaya ve ülkenin tüm alanlarında merkezi düzeyde temsile ulaşmasından kendini örgütlemeye kadar kapsamlı kararlara ulaşmış, yine ordulaşma temelinde alanların mevcut koşullarına göre bölük ve takım düzeyinde örgütlenmeler gerçekleştirmiştir. Merkezileşen kadın çalışmasıyla, kadrolaşma ve komutanlaşma eğitimleriyle özgün örgütlenme tarzının ilk adımları atılmaya çalışılmıştır. Bu süreç, kadının kabul-ret ölçülerinin, yaşam ve ilişki tarzının nasıl olması gerektiğinin, kadının öz iradesinin, düşüncesinin açığa çıkmasının öneminin ve kadın kişiliğine, özgürlük ilkelerine bağlı birçok yeni düşüncenin ilk kez tartışmaya konulduğu süreçtir.

YAJK'nın temel ilkelerini Önderliğimiz şu şekilde belirtir;

"Birincisi YAJK demek yurtseverlik ilkesine sonuna kadar bağlı olmak demektir. Bu ilkenin gereği şudur; herkes vatandan vazgeçer, herkes yurtseverlik ilkesinden vazgeçer ama YAJK vazgeçmez. Yani kadının alışageldiği, evlilik örneği de gösterilse, öncelikle yurtseverlik evliliği ifade eder. Toprağını, ülkesini her şeyin üstünde tutar. İkincisi; YAJK savaş gerçekliğinin vazgeçilmez bir ögesidir. Burada bir ulusal kurtuluş savaşı vardır. Dikkat edilirse kadının PKK olayında tek elden söylediği, *ben savaşta olmak isterimdir*, yani duygu düzeyinde de olsa YAJK esas itibarıyla bir savaş gerçekliğidir. Çünkü bu savaş dışında kendisinin pek anlam ifade etmediğini biliyor. Duyguda olsun, düşüncede olsun, askerlik yani savaş YAJK'nın en temel ilkelerinden birisidir. Bu sadece askeri anlamda değil, özellikle parti içi savaş, örgüt savaşımına ve özgür yaşamın tüm gereklerine sahip çıkmaktır. Bunların hepsi savaş ailesi içindedir. Yani YAJK böylesine bir savaş ve mücadele alanıdır. Üçüncüsü YAJK parti gücüdür. Yani en örgütlü güç olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Parti ilkesine herkesten daha fazla bağlı olması gereken bir güçtür. Çünkü kadın ancak örgütle vardır. PKK örgütü olmadan tek bir özgür kadının olmayacağı açıktır. Dolayısıyla YAJK'nın, partinin örgüt ilkelerine en çok sahip çıkması gereği bir bağlılık

nedenidir. Yani bir YAJK kişiliği gece gündüzben herkesten ve her şeyden önce partiyi esas almalıyım. Çünkü benim varlığım bu parti ile mümkündür, demelidir.”

Önderliğimizin yukarıda belirttiği YAJK’nın bir yurtsever kadın gücü, savaş ve ordu gücü, parti gücü olarak genel kadın örgütlü gücü olduğudur. YAJK cins örgütlülüğü hedefini aşarak ulusal anlamda hem toplum içinde hem PKK içinde, siyasette ve askerlikte büyüyen kadının bir bütün olarak yaşamı değiştirip dönüştürme gücü temelinde ele alınmıştır. YAJK örgütlenmesinin ilk yılında ordulaşmada ve öncülüğü yaratmada sancılı süreçler yaşanmıştır. Bunun en önemli nedeni Önderliğimizin çabalarıyla geliştirilen YAJK örgütlenmesine kadının her yönlü hazır olmamasıdır. Bu nedenle, çalışmanın kapsam ve önemini anlama ve içselleştirmede zayıflıklar yaşanmıştır. YAJK merkez karargahı kadının merkezileşme, yönlendirme gücü olması yönünde bir ilk olduğu için, tüm çalışmalara egemenlikli sistemin ağır etkileri damgasını vurmuş, erkek taklitçiliğinin yansımaları tüm çalışmalarda kendisini göstermiştir. Erkek taklitçiliğinin kadının fiziğinden, psikolojisine, davranışlarına, savaş ve yaşam tarzına kadar hakîm olduğu ’95 yılı pratiği Önderliğimiz tarafından ve geliştirilen YAJK toplantılarında yoğun bir biçimde ele alınmış, erkeğe bağımlılığın ve taklitçiliğin kadın özgürlük hareketine verdiği zararlar ve bunu aşmanın yolları değerlendirilmiştir.

’96 yılına gelindiğinde genel anlamda taktik önderlik tıkanma ve tekrar yaşamaktadır. Bu tıkanma kadın örgütlülüğü, ordulaşması içerisinde de verili olanı aşıp güçlü bir çıkışa dönüşmemektedir. Önderliğe imha amaçlı gerçekleşen 6 Mayıs komplosu çok yönlü bir çıkışı zorunluluk haline getirmiştir. Fakat 96 yılı içerisinde gelişen ve salt kadı çalışmalarını değil, genel parti çalışmalarımızı tasfiye etmek isteyen işbirlikçi çete çizgisinin süreci boşa çıkarma yönündeki çabaları, parti yapısının sürece denk bir yoğunlaşmadan ziyade bir kafa karışıklığını, muğlaklaşmayı ve parçalanmayı yaşamasında etkili olmuştur. İşbirlikçi-çete çizgisinin bu tarzına karşı ilkeli, örgütlü ve ideolojik yaklaşımı esas almayan YAJK koordinesi ise genelde yaşanan iktidar hastalığına girerek erkeğin yedeğine düşmüştür. Bu dönem ardından gerçekleşen YAJK I. Konferansında merkezden yapıya kadar tüm kadın örgütlenmesi yeniden gözden geçirilerek yeni bir merkez seçimi yapılmıştır.

Partimize marjinalleşmenin ve tasfiyeciliğin dayatıldığı, savaşın tıkanma aşamasına geldiği, Önderliğe karşı 6 Mayıs komplosunun gerçekleştirildiği bir dönemde, tüm bunları yüreğinde hissedip beyninde en ince ayrıntılarıyla analiz eden Zilan yoldaş döneme karşılık gelen çıkış niteliğindeki fedai eylemliliğini geliştirir. Genel anlamda düşmanın en çok yöneldiği bir süreçte, taktik önderliğin çıkışsızlığına karşın en tehlikeli silahın amaçta kilitlenmiş insan olduğunu göstermiştir. Kadın ordulaşması açısından da bir dönüm noktasını teşkil eder. Partimize yıllardır dayatılan yanlış eylem tarzlarına ve tüm oportünist eğilimlere karşı zamanlamasıyla, ciddiyeti ve disipliniyle cevap veren büyük bir eylemdir.

Bu anlamda eylemin de niteliğinden anlaşılacağı gibi derin bir tarihsel bilinç, ideolojik, örgütsel, siyasal bir kavrayış ile ülkeye, Önderliğe ve partiye olan bağlılık görülmektedir. Bir kadın olarak yaşama büyük anlam ve değer verme ve yine yaptığı eylemle yeniden yaşamı yaratma yönüyle tanrıçalaşan kadın gerçeğini de ifade etmektedir.

Duygusal anlamda mücadeleye, Önderliğe bağlılığını ideolojik düşünsel bağlılıkla bütünleştirerek savaşın kaba fizikle, erkek tarzıyla özdeşleştiği bir dönemde savaşın fedakârlık, cesaret, bağlılık, zeka ve soğukkanlılıkla gelişebileceğini kanıtlar. Fiziksel anlamda en çok zorlanan arkadaşlardan olan Zilan yoldaş, kadının partiye çıkış yaptıracak nitelikte bir eylemi gerçekleştirme güç ve iradesinde olduğunu göstermiştir. Bu, kadının en iyi savaşçı, öncü, komutan olabileceğinin de ilanıdır. Onda en zor zamanda tüm kırılmalara, moral inanç zayıflıklarına karşı bir komutanın morali, inancı yaratma gücünü görürüz. Önderliğimiz “Zilan kişiliği benim için bir çağrıdır, bir manifestodur” diyerek kendisini Komutan Zilan yoldaşın bir emir eri olarak değerlendirmiş ve Zilan yoldaş İstar kültürünün günümüzdeki canlanışı olurken tüm halkın, insanlığın olduğu kadar en başta da kadının özgürlük komutanı olarak kadın örgütlülüğüne güç katmıştır.

'97 yılı savaş tarihimizde yeni bir aşamayı ifade ederken yaşanan yoğun savaşıma katılan kadın, özellikle de merkezi, komuta ve önemli bir savaşçı düzeyinde şahadetler yaşamıştır. (Zeynep, Meryem, Zınarin, Canda, Faraşın ... vb) Cins bilinci ve sevgisinin geliştiği, cinsler arası çelişkinin yoğunlaştığı ve de kadının kendi özgüçüyle ayakları üzerinde durmaya çalıştığı bir yıl olmasının yanı sıra zorlayıcı bir dönemdir. Yönetim kadrosunun küçük burjuva özellikler taşıması cins savaşımında kaba retçi yaklaşımın ve mücadelenin sosyal yaşam boyutlarını öne çıkarır. Sınıf eğilimlerinin sonucunda egemenliği sistem olarak ele almama, kabul-ret ölçülerinde liberallik görülür. Kadroyu da sınıfsal temelde ayırıştırma, güçlü bir eğitim verememenin yanı sıra eski arkadaşlarla yeterince ilgilenmeme, tecrübelerini değerlendirmeme yaşanır. Zaman zaman işbirlikçilik, özgürlükçülük kavramlarının da amacını aşacak biçimde kullanılması, sınıfsal temeldeki ayrışmayı güçlendirir. Karşı zeminde örgütlenme arayışlarını doğurur. Erkek, kadın içindeki çelişkileri kullanarak bölmeye çalışır. Kopuş teorisinin yaşımsallaştırılmaya çalışılması, yüzeysel kaba retçi yaklaşımların da etkisiyle erkeğin tepkisini çeker.

'98 yılı, Önderliğimizin kadın kurtuluş ideolojisini geliştirilmesiyle kadının kendi cins gerçekliği, kültür, tarih, yaşam, ordulaşma, siyaset vb. birçok alana yeni bir bakış açısı kazandırdığı, bu temelde en iddialı, en bilinçli tarzda pratiğe adım attığı bir yılı ifade etmektedir. Aynı zamanda Sema Yüce yoldaşın gerçekleştirdiği eylemle kadının, Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelinde iddiasını somutlaştırdığı, bu temelde kendini, erkeği ve sistemi en çok sorguladığı dönemdir.

21 Mart 98'de gerçekleştirdiği kahramanlık eylemiyle Sema YÜCE, Kadın Kurtuluş İdeolojisinin sembolü, yaşamıyla da öncüsü olmuştur. Kendinde somutlaştırdığı kadın özgürlük ilkeleri onda an an verilen mücadeleyle kazanılmıştır. *"Mübalağasız kişiliğimde yaşanan çatışma düzeyinde bin yılların çatışmasını hissediyor, duyumsuyorum. Bu kendimi aştığım an'ı ifade ediyor. Nasıl ki gökyüzünde iki güneş yoksa ve olmayacaksa her insan için, özgürleşmek isteyen her kadın için iki yaşam seçeneği, iki moral merkez olamaz. Bu satırları azdığım an kendimde düşünsel, moral ve yaşımsal açıdan Başkan Apo'yu tek mekez haline getirdiğim, tüm iç engelleri aştığım an'dır"* şeklinde yaşadığı iç sorgulamayı ve kararlaşmayı ifade eden Sema Yoldaş cins savaşımının diyalektiğini iyi kavrayan, doğru bir cins savaşımını esas alan, erkekle özgürce buluşmayı hedefler ve onunla bu temelde doğru bir yoldaşlığı esas alır. Sema arkadaşın bu temelde gerçekleştirdiği eylemine bağlılığıyla cevap veren Fikri Baygeldi Yoldaş, olması gereken erkek ölçülerini de eylemiyle ortaya koymuştur. *"Sema arkadaş benim komutanımdır ve ben eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sadece bir askeriyim. Asker komutanının talimatları doğrultusunda hareket etmek zorundadır"* diyen Fikri yoldaş Önderlikle, halkla ve kadınla doğru ve özgürce bir buluşmayı sağlamıştır.

Uluslararası komployla Önderliğin Ortadoğu'dan çıkarıldığı, hareketin genel anlamda imhayla karşı karşıya getirildiği süreçte PKK VI. Kongresi gerçekleşir. Kongre'de açığa çıkan içinden geçilen varlık yokluk dönemecinin farkına varılmayan, tali gündemlerle meşgul olan, çizgi dışı anlayış ve yaklaşımların önüne geçme misyonunu yerine getiremeyen kadın suni çelişkilere eklemlenir. Örgüt açısından en çok birlik ihtiyacının kendini dayattığı bir dönemde küçük burjuva yönetim mantığının sonucu protestocu bir tutum içerisine giren kadın yapısı ayrışmayı körükler. Kendi içindeki sınıf eğilimlerini dengeleyerek, uzlaşarak, kendine hiç değinmeden, PKK örgütünü erkeğe ait görerek genel örgütlülüğü eleştiren kadın, sübjektivizme kayar.

Kadın yaklaşımlarında ortaya çıkan düz, dogmatik, dar, kaba retçi tutumlar, Önderliğin koyduğu ideolojik boyutun ne erkek, ne de kadın gerçeği tarafından tam anlaşılmasına neden olmuştur. Sonuç olarak önemli gelişmelerin yaşandığı bir yıl olmasına rağmen, bu gelişmelerin güçlü ideolojik siyasi zeminlere kavuşturulmaması, YAJK çalışmalarında beklenen açılımların yapılmamasına neden olmuştur. Öncelikle de Kadın Kurtuluş ideolojisinin yeterince anlaşılabilmesi, dar ve yüzeysel kalınması bu ideolojinin pratikleştirilmesi noktasında yetersizliğe neden olmuştur. Kadının kendi içindeki uzlaşmacı,

dengeci yaklaşımları aşılamamış, bunun sonucunda da kadında gittikçe bir savunma psikolojisi gelişmiş ve bir içe büzülme yaşanmıştır. Bununla birlikte erkek egemenliğinin bir sistem olarak ele alındığı ve çözümlenmesinin başladığı bir süreç yaşanmıştır.

PJKK

PKK VI. Kongresi'nde alınan kadının partileşme kararı, Mart 99'da gerçekleşen II. Kadın Kongresiyle pratikleşir. Önderliğin örgütle bağlarının koptuğu bu sürece anlam verebilmek için kadın hareketiyle Önderlik ilişkisini, örgütlenme boyutunu açma gereğini duyuyoruz. Özgür kadın birliğinin kadın partileşmesine dönüştürülerek, kapsamının ve hedeflerinin genişletilmesi kararı ve bu anlamda atılacak pratik adımlar da en temelde uluslararası komploya verilecek cevabın kendisi olacaktı. Bu anlamda Önderliğimizin "yarım kalan projem" diyerek değerlendirdiği YAJK çalışmalarını tamamlamayı kararlaştırmak II. Kadın kongresinin temel hedefiydi. Diğer bir hedef Önderliğimiz tarafından esasları belirlenen özgürlük çizgisi dâhilindeki onurlu bir yaşamın sarsılmaz kararlılığına gitmek, yine Zilan yoldaşla doruklaşan, miraslaşan özgürlük düzeyini sahiplenerek içselleştirmek ve yaygınlaştırmaktı.

Apocu felsefenin, Apocu düşünüşün temel taşlarından birinin kadın oluşu, bunu tarihsel, toplumsal tüm yönleriyle ve bilimsel dayanaklarıyla ele alış kadın özgürlük çizgisini doğurmuştur. En baştan itibaren kadına verdiği güçle özgür kadın gerçekleşmesini hedefleyen Önderliğimiz, zamanla kadın-erkek ilişki çözümlerini derinleştirmiş, egemen orduların karşısına özgürlük eşitlik ordusu olarak kadın ordulaşmasının örgütlenmesini gerçekleştirmiştir. Kadını geleneksellikten, geri kölece alışkanlıklarından sürekli uzaklaştırarak siyasal, ideolojik, sanatsal, askeri bir güç haline getirmek için hem itici hem de yaratıcı bir güç olmuştur. Kadın örgütlenmesini özgür toplum, özgür kadın, özgür birey hedefinin temel taşı olarak görüp en yoğun düşünsel, pratiksel emeği de bu alanda vermiştir. Kadın ordulaşması birlik olarak örgütlenme ardından partileşme aşamasına Önderliğin çözümlerleri, kadrolarının eğitimi ve ısrarlı çabalarıyla gelmiştir. Kadına yönelik egemen erkek yaklaşımlarını mahkûm edip mümkün olduğunca sınırlamış, yönelimlerini boşa çıkarmıştır. Egemen erkekten ve kadının geleneksel özelliklerinden kaynaklı eskide ısrar eden, tıkanan süreçler Önderliğin birebir müdahaleleri, yönetim-kadro takviyeleri ile aşılmıştır.

Kadın hareketinin öncü kadrolarının kadın örgütlülüğünü, ordulaşmasını sahiplenmesinde de zayıflıklar yaşanmıştır. Bunun dışında en zorlu süreçlerde politika, taktik üretmek de Önderliğin omuzlarına bırakılmıştır. Burada açığa çıkan kendi gücüne dayanarak ayakta kalma yerine, sırtını Önderliğe dayamaktır. Önderliğin uluslararası komployla esir düşürülmesinin ardından en çok sarsılan, ne yapacağını şaşırıp bocalayan güç kadın yapısı olmuştur. Uzun bir süre bunun etkisini üzerinden atamamış, tasfiyeci, sağ liberal, çeteci eğilimlere zemin olmuştur.

Kadın örgütlülüğünün kendini dönemsel görevlerden, sınıf mücadelesinden sıyrarak salt erkek egemenliği noktasına kilitlediği, erkeği reddetme adıyla örgütü reddettiği süreç II. Kongre'de en yoğunluklu ve çatışmalı hale gelir. Önderliği, çizgiyi savunan tek güç olarak kendini gören Kadın Hareketi, genel örgütten ayrılma üzerine kurar hedefini. Burada da tüm anlayışlara damgasını vuran, hareketin öncü kadrosu ve onların sınıfsal bakış açılarıdır. Kaba reddin en uç boyutlara varmasıyla kongre sonuçları Başkanlık Konseyinin onayına sunulmaz. Egemen yaklaşımları tahrik eden tutumların sonucunda BK'nin müdahalesiyle tüm kongre yapısı tecride alınır. İçte ve dışta Önderlik ekseninde en çok buluşmanın sağlanması gereken bir dönemde gelişen parçalılık komployu derinleştirirken tasfiyeci eğilimler bu zemini kullanırlar. İçte de güvensizlik ve beklentili ruh hali yaşanır. Parti ve örgütün yanı sıra ordu ve askeri alanda da duraklama söz konusudur. PKK VI. Kongresi ve II. Kadın Kongresi ardından üst yönetimde gelişen anlayışlar genel yapıya da yansır. İdeolojik çizgiden kopuk, kör dövüşü halini alan erkek kadın çatışması ve çekişmesi yapı içinde sürer.

Tüm bu gelişmelerin altında cins savaşıyla, sınıf savaşımının iç içe yürütülmeyip cins savaşı adı altında sınıf çelişkilerinin dondurulması yatar. Kadın örgütlenmesinin en başından beri var olan küçük burjuva sınıf anlayışıyla köylü-feodal anlayış arasındaki çelişki ve çatışmaların cins savaşı adı altında kamufle edilmesi, Önderlik çizgisinden sapmaya kadar götürmüştür. Doğru biçimde yürütülecek sınıf çatışması, sınıf anlayışlarından sıyrılıp emek sınıfında buluşmayı ve bu eksenle yöneticilik ve örgütlenmeyi yaratacaktır. Görüldüğü gibi sınıf savaşı adı cins savaşımından vazgeçmek kadar cins savaşı adı cins savaşıyla sınıf savaşımını dondurmaya da tersinden benzer sonuçlara, sapmalara götürür. Yapıdan kopan, tüm yapının temsiliyi içinde gerçekleştiremeyen, kolektif tarzdan uzaklaşarak benmerkezcilik, bireycilik sınırlarında kendini de yapıyı da daraltan pratik, küçük burjuva yönetim tarzından kaynaklanır.

Kongre sonrası süreçte sağlıklı bir örgütlenme çalışması yürütülemezken döneme cevap olmak için geliştirilen fedai sisteminde de kadın gücü aktif rol oynayamaz. Askerileşme yerine sivilleşme gelişir. Savaş kadın için iş görmeyen, sağ liberal yaklaşımların etkisiyle askerlikten uzaklaşma olur. Ordu içinde de hiyerarşik sistem işlemez hale gelir. Kadın yapısı savaşa yönlendirilemez. Kuzeyden geri çekilmeyle gelen yeni katılan arkadaşlara süreci kavratacak, alanlardaki anlayışlardan kurtaracak güçlü bir eğitim verilemez. Bu da boşluklara, çeteleşme ve kaçışlara zemin sunar. Kadının içine girdiği pratikten dönme istemi diğer uca savurur, genelleşme adına cinsinden kopuş, ilişkisizlik ve yozlaşmalar yaşanır.

'99 yılı pratiğinde Önderliğimizin geliştirdiği yeni dönem perspektifleriyle uluslar arası komployu boşa çıkaran, kazanıma dönüştüren ve doğrultusunu belirleyerek ileriye yönelten yaklaşımına rağmen, kadın boyutunda aynı doğrultuda bir çıkış sağlanmadığı ve Önderlik tarzı yaşamsallaştırılamadığı gibi, uluslar arası komployu boşa çıkaracak en temel ayaklardan birisi olan kadın süreç dışında kalarak Önderliğe cevap olamamıştır.

Ocak 2000'de partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir adım olan PKK VII. Olağanüstü Kongresi stratejik değişim-dönüşüm kararının alındığı, partinin yeni sürece göre yapılandırıldığı ve önemli riskleri de içerisinde barındıran bir kongreydi. Gerçekleşirken komploya ve dönemin ihtiyaçlarına cevap olunur. Özgürlük hareketi açısından tarihsel bir dönüm noktası olan bu süreçte, hem yeni stratejiyle buluşmayan hem bunu kendine göre yorumlayan eğilim ve anlayışların yanı sıra kadın hareketinin genel örgütte çelişki ve çatışmaları doruğa çıkar. PKK VI. Kongresi ve II. Kadın Kongresi sonrası çözülmüş görülen çelişkiler, kadının sorunun kaynağını dışardan arayan tarzını değiştirmemesinden kaynaklı tepkilerle daha da büyüyen VII. Olağanüstü Kongreyi boşa çıkarma noktasına kadar gelir. Kadın yapısının merkez adaylığından çekilmesi ve saç kesimi gibi protestolarla parti iradesi kabul edilmeyerek kadının örgütten kopuşu dayatılır. Partiyi ele geçirmek isteyen çeteci tasfiyeci eğilimler de kadının duruşunu destekleyip bunun üzerinden amaçlarına ulaşmayı kurarlar. Parti Önderliği dağılmayı önleyerek kadın çalışmaları üzerinde denetim kurar. Kadın çalışmaları Başkanlık Konseyine bağlanır. VII. Kongre sürecinde sapma ve zayıflıkların zirvede seyretmesine karşın sonuçta bir netleşme ve müdahale geliştirilmesi anlamında başarıyla sonuçlandırılmış olur. Kadının yanılğı ve yetmezliklerini aşması kolay olmaz. Yeni kadın yönetimi başta işbirlikçi olarak değerlendirilirken çeteci kesimin kaçışı sorgulamayı ve netleşmeyi derinleştirir. İlerleyen süreçte yeni kadın yönetimi üzerindeki yargılar kalkar, çalışma koşulları genişler.

PJA

PKK VII. Olağanüstü Kongresi'nin ardından gerçekleşen Olağanüstü III. Kadın Kongresi'yle çizgi sapmaları giderilerek kadın hareketi yeni stratejiye göre yeniden yapılır. VII. Olağanüstü Kongre kararları aynen kabul edilerek stratejiye uygun biçimde isim değişimiyle PJKK, PJA'ya dönüşür. Kongrede temel gündem olarak kadın hareketinin içine girdiği çizgi sapması ve buna götüren nedenler kapsamlı değerlendirilir. Bu, kadın hareketi açısından bir netleşme kongresi olur. Yaşananlar ne sadece merkezin, ne sadece küçük

burjuva eğilimlerin, ne sadece birkaç bireyin, ne de egemen gerçekliğin tek başına ortaya çıkardığı bir sonuç değildir. Sürecin çok zor ve kaybettiren yanları olsa da yeni bir sürece girerken güçlü bir sorgulayıcılık ve bu sorgulayıcılıktaki cesaretle çok daha olgun bir kimliğe ve önemli sonuçlara ulaşılmıştır. Önderliğimiz “*Bir olguda büyük zorlanmalar yaşıyorsa, o ya çürür ya da yeni bir doğuş yapar*” diyerek bu süreçte yaşanan zorlanma ve tıkanmanın bir nitelik sıçramasıyla, yeniden doğuşla aşılması gerektiğini vurgulamıştır. Bu kongrede askeri anlamda da parti-ordu bağlantısı güçlü kurularak önemli kararlara gidilir. Bu dönemde gelişen YNK saldırılarına karşı başta Kongrede ulaşılan çözümleme düzeyinin yapıya yansımamasından ve savaşa ilişkin hazırlıksızlıktan kaynaklı kadının aktif katılımı sağlanamaz. İlerleyen zamanda kadının savaşa katılımı gelişir. 2001 Haziran’ında gerçekleşen HPG I. Konferansında HPG içindeki PJA yapısının kendini merkezi yürütme şeklinde örgütlemesi, ana karargah ve alt karargahların üçlü yönetim biçiminde örgütlenmesi ve özgün bölüklerin oluşturulması gibi kararlara gidilir.

PKK 8. Kongresi ardından inkâra dayalı Nasır çizgisi kadın yapısını tasfiyeciliğe çekmeye, kendi çizgisiyle ortaklaşmaya çalışmıştır. Bölgecilik-parçacılık temelinde yaşamı bölüp parçalamak, çarpıtmak istemiştir. Bu anlayışa karşı mücadelede uzlaşmacı, liberal, idareci kalınmış ya da örgütsel olmayan çıkışlar açığa çıkmıştır. 4. Kadın kongresinde yaşanan birlik ve çözümleme derinliğine karşın Gulan arkadaşın şahadeti ortamı muğlâklaştırmayı, kadını kendinden korkar hale getirmeyi, güvensizleştirmeyi ve geriye çekmeyi hedefleyen dış güçlerin içimizdeki uzantıları eliyle gerçekleştirilen canice bir olay olarak tarihimize geçmiştir. Gulan arkadaş özel kuvvetlerde oynadığı rolle, kongreye katılım düzeyiyle, askeri anlamda yetkinliğiyle dikkat çeken ve her geçen gün büyüyen bir komutandır. Onun katliamıyla kadının ordu içinde güçlü duruşu da boğulmak, dondurulmak istenmiştir.

Stratejik değişim süreciyle başlayan, 4. Kongre sonrasında da devam eden ve ordulaşmayı, askerliği tali görüp diğer çalışmaları esas gören yaklaşımlar kadın ordulaşmasına zarar vermiştir. Ordu içindeki aydın, okuma yazma düzeyi olan arkadaşların çekilerek diğer çalışmalara gönderilmeleri, diğer çalışmalarda sorun yaşayanların HPG’ye gönderilmesi, ordu çalışmalarının niteliğini etkilemiştir. Temel ihtiyaç olarak kendini gösteren eğitimlerin yeterince güçlü geçmemesinde, gerekli katılımın sağlanmamasında düzenlemelere yanlış yaklaşım etkili olmuştur. Yine ordu içindeki katılımlarda nicelik olarak çoğunluğu, Önderliğin esareti ardından gelişen katılımlar oluşturur. Bu askeri ve yaşam anlamında tecrübesiz, ideolojik doğrultuya ve askeri birikime ihtiyaç hisseden bir güçtür. Bu katılımların yeni olmak adına kendini geriye çekmeleri, onları dağlara getiren duyguları, güçlü özgürlük arayışları ve bilinciyle tamamlayamamaları yaşanır. Kadın ordulaşmasıyla ilgili cins bilincinde derinleşen iddialı bir katılım yerine sıradanlık kabul edilmiş ya da kendi gücüne dayanmayan sahte güçlenme arayışlarına gidilmiştir. Cins bilinci, örgüt bilinci ve sınıf savaşımı konularında geçmiş tecrübeleri aktaran yeterli düzeyde eğitimlerin sağlanamaması çözümlenen geçmişin yer yer tekrarını doğurmuştur. Yine bunlardan bir kısmının orduyu küçümseyen, diğer alanlara gitmeyi bekleyen, kendilerini katmayan ruh halleri gelişen yaklaşımların parçası olmuştur.

Siyasal süreci tümüyle sivilleşme olarak algılama, orduyu gereksiz görme, geçirilen savaş sürecini ya tümüyle reddetme ya da olumlu-olumsuz tüm yönleriyle çok kaba bir biçimde sahiplenme, değişime anlam verememe ve bu değişimin içerisinde ordunun konumunu netleştirememesi ordu yapımızın ve komutamızın bu yıllarda yaşadığı en temel sorunlar olmuştur. Stratejik değişim dönüşüm sürecinde ordunun rolünü belirgin olarak tanımlamak, bunun taktik hususlarını netleştirmek ve meşru savunma çizgisi temelinde bir örgütlenme modelini geliştirmek amacıyla 2001 yılında HPG I. Konferansı gerçekleştirilir. Geçmiş savaş pratiğinden arta kalan klasik savaş ve komuta tarzını, süreci doğru anlamamadan kaynaklı yanlış anlayış ve eğilimleri mahkûm eden, savunma çizgisini, taktiği, üslenmesi, vuruş tarzı vb. her yönüyle bir sistem olarak ortaya koyan, bunun istediği ordu ve komuta ölçülerini keskin şekilde işleyen bir konferans olmuştur. Bu temelde ordu

konferansı, ordu güçlerinin Önderlik çizgisiyle doğru bir bütünleşmeyi yakalama konferansı olma görevini de üstlenmiştir.

HPG I. Konferansı ardından geliştirilen HPG-PJA I. Konferansında genel çalışmalardan ayrılan ordu çalışmaları içerisinde kadının özgün ve örgütlü bir duruşla ordulaşma tarihi boyunca büyük zorluklara katlanarak ve direnişler sergileyerek kazandığı askeri kültür ve mirası sahiplenmesi, süreç açısından da çok önemli olan meşru savunma çizgisi içerisinde Önderlik doğrularının savunuculuğu ve savaşıcılığını geliştirmesi açısından önemli tartışmalar yaşanmıştır. Özgürlük mücadelesiyle askerleşmenin çok güçlü bağları kurularak, Gülnaz Karataş (Beritan) yoldaşın komuta çizgisinde askerleşme, özgürleşme ve işbirlikçi-ihanetçi ve teslimiyetçilere karşı keskin bir tavır sahibi olma temelinde önemli kararlara gidilmiştir. Konferansın tüm alanlara yansiyış ve pratikleştirilmesi boyutunda güçlü adımlar atılmış, tüm bu tartışmalar sonucu yaşanan netleşme ve ulaşılan kararlaşma düzeyi ordu yapısındaki kadın gücünde büyük bir toparlanmayı geliştirmiştir.

Bu dönemde komuta kademesinde klasikleşmeden sıyrılma doğrultusunda bir gelişme kat edilmiş, askeri bilim, taktik ve teknik boyutta geliştirilen eğitimlerle belli bir performans sağlanmıştır. Ancak bu yeterli değildir. Komutanın eski yaklaşımlar temelinde yeni stratejiyi anlamaya çalışma yaklaşımı gereken dönüşümü yavaşlatmıştır. Yeni süreçle birlikte önem kazanan nokta, ideolojik ve örgütsel hâkimiyet ve bunu yapıya kavratmada ikna edici üslup olmuştur. Ancak bu konularda yaşanan zayıflık, sürüklenmeci, günü kurtarmaya çalışan bir katılıma yol açmıştır. Bireylerde öz disiplin ve askeri kültürü geliştirmekten ziyade bazı kalıplara sokma yaşanabilmiştir. Bu anlamda komutanlık sanatına biçimsel bir yaklaşım söz konusudur. Yetkicilik temelinde gelişen anlayış da geçen süreçte önemli zorlanmaları ortaya çıkarmıştır. Yetki temelinde bir sorumluluğu varken iş yapma, böyle bir sorumluluğu yokken de iş yapmama, sorun çıkarma gibi yaklaşımlar gelişmiştir.

2003 yılında gerçekleştirilen HPG II. Konferansı ordu örgütlenme tarihinde yeni bir adım atarak HPG'nin kendi iç örgütlenmesi ve yeniden yapılanması üzerine tartışmalar yürüterek karar ve planlama düzeyine ulaşmıştır. Bu temelde HPG'nin özerkleşmesi kararı alınmıştır. Konferans sonucunda ortaya çıkarılan yeniden yapılanma planlamasının amacı, siyasi açıdan Önderliğimizin demokratik uygarlık çizgisinin gereken düzeyde temsil edilmesi, askeri açıdan ise demokratik uygarlık ölçülerinde askeri, özgür ve çağdaş bir örgütlenmenin geliştirilmesidir. Bir askerin nerede demokrat olduğu nerede disiplin ve emir-talimat düzenini işleteceği konularını da tartışarak bir netliğe kavuşturmuştur. Konferans, *“Demokratik Uygarlık çizgisi temelinde ve ekolojik toplum, kadın devrimi ekseninde HPG, rolünü daha fazla oynayacak ve Kürdistan kadınına ve halkına özgür bir ülkeyi bahşedecektir”* sözüyle son bulmuştur.

YJA II. Konferansını aynı yıl içerisinde geliştirerek mücadelemiz açısından çok kritik denilecek bu süreçte kadının ordu çalışmaları içerisinde daha aktif, inisiyatifli ve etkin olması boyutunda gereken yetkinlik ve uzmanlaşmayı geliştirecek bir iddia ve kararlaşmayı yaratmıştır. Kadın özgürlük hareketi, yeniden yapılanmayla ideolojik, siyasal alanda yeniden örgütlenirken, askeri alanda da YJA STAR olarak örgütlenmiştir.

Kadın özgürlük hareketinin meşru savunma gücü olan YJA STAR, kadının ve Kürt halkının kazandığı değerleri egemen erkek insafına bırakmadan korumayı ve geliştirmeyi kendine görev bilmiştir. Erkeğin egemen karakterine karşı ordunun demokratikleşmesinde, ordu düzeni, disiplini ve sistemini geliştirmede önemli rol oynayacaktır. HPG'de kol olarak örgütlenen YJA STAR, tümüyle erkeğin gölgesinden çıkmış, gerçek anlamda kopuşu sağlamış, özgün askeri bir kadın duruşunu esas alarak gelişimini süreklileştirecektir.

Başta Önderliğe yapılan her tür saldırı olmak üzere, Kürt halkına ve kadına karşı yürütülen inkâr, imha ve saldırılara karşı meşru savunma hakkını kullanacaktır. İçten ve dıştan dayatılan ihanetçilik, teslimiyetçilik ve işbirlikçiliğe karşı boyun eğmeden Beritan ruhuyla direniş çizgisini esas alarak kadın kimliğini ve onurunu kadın olarak kendisi koruyacaktır.